ตอนที่ 1026 เมื่อผู้ปกครองยังเยาว์ ประเทศจะตกอยู่ในความไม่แน่นอน

https://novel-lucky.blogspot.com

หลังจากคำนับทักทายกันและกันแล้ว จางซีเจี๋ยก็อธิบายสถานการณ์กองทัพมองโกลให้กับโอหยางโชว

ยิ่งเขาได้ยินมันมากเท่าไหร่ ใบหน้าของเขาก็ยืดมืดลงมากเท่านั้น

'ดูเหมือนไกอาจะสร้างปัญหาใหญ่ให้กับพวกเรา'

ในประวัติศาสตร์ ขุนพลหลักที่โจมตีซ่งใต้คือ ขุนพลปอหยาน จางหงฟ่าน ซึ่งถูกกล่าวถึงในสงครามหยาซาน กล่าวถึงจางหงฟ่าน เขาเป็นคนที่มีความขัดแย้งรอบตัวมากมาย

พ่อของเขา จางรั้ว เป็นชาวจีนที่อาศัยอยู่ในแคว้นจิน นอกจากนี้ เขายังเป็นคนที่เข้มแข็ง ต่อสู้กับกองทัพมองโกลอย่างกล้าหาญ ก่อนที่จะพ่ายแพ้และเข้าร่วมกับพวกเขาในท้ายที่สุด

จางรั้วอายุได้ 19 ปี ในตอนที่จางหงฟ่านเกิด ซึ่งในตอนนั้น แคว้นจินถูกทำลายได้ 4 ปีแล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า จางหงฟ่านเป็นชาวจีนที่เติบโตขึ้นมาภายใต้การปกครองของมองโกล

เนื่องจากเขาเป็นเด็กภายใต้การปกครอง เขาจึงสามารถก้าวขึ้นมาเป็นขุนพลมองโกลได้ อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้เป็นเพียงเท่านั้น เขายังเป็นขุนพลหลักในสงครามหยาซาน และถูกมองว่าเป็นผู้ทำลายซ่งใต้อีกด้วย

เนื่องจากเขามีสายเลือดของชาวจีน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะถูกตำหนิและถูกทำลายเกียรติในประวัติศาสตร์

เนื่องจากความสูญเสียครั้งใหญ่ของอารยธรรมจีนในสงครามหยาซาน โอหยางโชวจึงรู้สึกไม่ประทับใจในตัวจางหงฟ่าน หากพวกเขาได้พบกันในสนามรบ โอหยางโชวจะสังหารเขาอย่างแน่นอน

ในแผนที่สมรภูมิ นอกเหนือจากเขาแล้ว ยังมีผู้นำมองโกลอย่าง กุบไลข่าน อยู่ด้วย ซึ่งนี้แตกต่างจากประวัติศาสตร์โดยสิ้นเชิง

ใครคือกุบไลข่าน? เขาคือจักรพรรดิผู้เริ่มต้นราชวงศ์หยวน กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ต้องกล่าวถึงเรื่องราวการเปลี่ยนแปลงจากราชวงศ์มองโกลไปเป็นราชวงศ์หยวน

Novel-Lucky

หลังจากเจงกิสข่านตาย ลูกชายคนที่สาม โอเกไดข่าน ก็กลายเป็นผู้ปกครอง ขณะที่ลูกชายคนที่ 4 ทอลุย เป็นผู้รับผิดชอบกองกำลัง 80% ของกองทัพมองโกล

การจัดการของเจงกิสข่าน ส่งผลให้เกิดการแบ่งแยกในจักรวรรดิมองโกล ขณะที่โอเกไดข่านปกครอง เพื่อที่จะลดปัญหาเหล่านั้น เขาจึงถูกลอบสังหารโดยทอลุยอย่างลับๆ

หลังจากการตายของโอดกไดข่านตาย ลูกชายคนโตของเขา กูยัค ก็ก้าวขึ้นมาแทนที่ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาไม่ใช่คนที่มีความสามารถ เขาจึงตายลงหลังจากที่ขึ้นครองอำนาจได้เพียง 3 ปี ลูกชายคนโตของทอลุย มองเค่อ ก้าวขึ้นมามีอำนาจและช่วงชิงตำแหน่งผู้ปกครองไป

นับตั้งแต่นั้นมา ครอบครัวของทอลุยก็ได้ครอบครองตำแหน่งผู้ปกครอง จนกระทั่งราชวงศ์หยวนล่มสลายลง

มองเค่อเป็นบุคคลที่น่าทึ่งอย่างมาก และชาวยุโรปเรียกเขาว่าเป็นเทพเจ้า ขณะที่เขาครองอำนาจ เขาได้ทำการโจมตีไปทางตะวันตก 3 ครั้ง และดินแดนที่เขาเข้ายึดครองได้นั้นกว้างใหญ่ยิ่งกว่าสมัยปู่ของเขา เจิงกิสข่านเสียอีก

NovelHucky

อย่างช่วยไม่ได้ เขากลับไม่ได้มีชีวิตที่ดีนัก ขณะที่เข้าโจมตีซ่งใต้พร้อมกับน้องชายของเขา กุบไลข่าน เขาได้ตายลงจากการเจ็บป่วย สิ่งนี้ไม่เพียงแค่ส่งผลให้เกิดการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจระหว่างกุบไลข่านและอาริคปอเค่อเท่านั้น แต่มันยังภารกิจพิชิตตะวันตกของมองโกลหยุดชะงักลงด้วย

ในเวลานั้น กองทัพได้ไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและเตรียมพร้อมที่จะโจมตีอียิปต์แล้ว หากไม่ใช่เพราะการตายอย่างกระทันหันของมองเค่อ ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของโลกอาจจะเปลี่ยนไป

ประวัติศาสตร์ของยุโรปก็จะแตกต่างออกไปอย่างมาก

กุบไลข่านสามารถเอาชนะการช่วงชิงอำนาจในครั้งนี้ได้ เนื่องจากกองทัพชาวจีนฮั่นอยู่ภายใต้เขา ซึ่งเป็นเพราะอิทธิพลปรัชญาขงจื๊อของพวกเขาที่ก่อกำเนิดราชวงศ์หยวน

สงครามในครั้งนี้ เขาได้นำกองทัพมาด้วยตัวเอง จึงแน่นอนว่ามันจะเป็นสงครามนองเลือดอันโหดร้าย

รวมทหารองครักษ์ซ่งใต้ด้วยแล้ว ฝ่ายซ่งใต้จะมีกำลังพลรวม 460,000 นาย อย่างไรก็ตาม กองทัพมองโกลมีกำลังพลถึง 1 ล้านนาย และนี่ยังไม่รวมกองกำลังเชลยศึก

Novel-Lucky

กองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้สามารถตั้งอยู่นอกเมืองได้เท่านั้น โดยมีหลินอานเป็นแกนหลัก กองทัพมองโกลได้ตั้งค่ายใกล้กับเมืองทั้งหมด ซึ่งเป็นการล้อมรอบเมืองหลิงอานโดยสมบูรณ์

นอกเหนือจากเมืองหลินอานแล้ว จีนทั้งหมดได้ถูกยึดครองโดยกองทัพมองโกลแล้ว ซึ่งมันทำให้พวกเขามีเสบียงมากพอที่จะสนับสนุนกองทัพนับล้านอันแข็งแกร่งของพวกเขา กลับกัน เป็นเมืองหลินอานที่ประสบปัญหาในเรื่องนี้ จากการคำนวณของหลู่สิ่วฟู่ หากพิจารณาการบริโภคเสบียงของกองทัพผู้เล่นเข้าไปด้วยแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะใช้เสบียงอย่างประหยัด แต่มันก็เพียงพอสำหรับ 20 วันเท่านั้น

หลังจากนั้น พวกเขาจะต้องคิดหาวิธีอื่น

ในประวัติศาสตร์ มีเรื่องราวการป้องกันเมืองที่มีชื่อเสียงมากมาย เหตุที่กองกำลังป้องกันสามารถอยู่รอดได้แม้ว่าจะผ่านไปหลายเดือน ไม่ใช่เพราะเสบียงในมือของพวกเขา แต่มันเป็นเพราะพวกเขาสามารถหาแหล่งเสบียงอื่นได้

สำหรับแหล่งเสบียง?

มันเป็นสิ่งที่น่าตกตะลึงอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

เมื่อเมืองเริ่มขาดเสบียง สิ่งแรกที่ต้องทนทุกข์ทรมานก็คือม้าศึก พวกมันไม่สามารถจะถูกใช้งานได้ พวกมันจึงต้องกลายเป็นผู้เสียสละ

หลังจากที่ม้าศึกถูกกินทั้งหมดแล้ว เกราะหนังก็เป็นลำดับถัดไป

ถูกต้องแล้ว เกราะหนัง เหล่าทหารตัดมันเป็นเส้นๆ และใช้มันปรุงเป็นอาหาร เนื่องจากมันทำมาจากหนังสัตว์ พวกมันจึงกล่าวได้ว่าเป็นแหล่งอาหารได้อยู่บ้าง

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ยังมีเข็มขัด, บูทหนัง และแม้แต่ธนู ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำมาจากสัตว์ จะถูกนำกลับมาทำเป็นอาหาร

หลังจากนั้น พวกเขาก็จะเริ่มกินคนที่ล้มป่วย แล้วก็ประชาชนทั่วไปเป็นลำดับต่อไป

เมื่อกองกำลังป้องกันไปถึงสถานการณ์ที่สิ้นหวัง ไม่มีอะไรที่พวกเขาจะไม่กิน ไม่มีศีลธรรมและไม่มีความเป็นมนุษย์ ทั้งหมดถูกโยนทิ้งออกไป

ในประวัติศาสตร์จีน การกินเนื้อมนุษย์ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ใดๆ

Novel Lucky

สำหรับสงครามหลินอานนี้ ไกอาโกงอย่างแท้จริง มันกำหนดเวลาป้องกันไว้ 1 เดือน แต่เสบียงภายในเมืองไม่สามารถจะอยู่ได้นานถึง 1 เดือน

วิธีเดียวที่จะสามารถทำได้ก็คือ ทำการโจมตีในขณะที่ป้องกัน ค้นหาเสบียงจากภายนอกให้ได้มากที่สุด แต่หากพวกเขาทำเช่นนั้น สงครามครั้งนี้ก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ทำให้โอหยางโชวต้องปวดหัวก็คือ คำกล่าวของหลู่สิ่วฟู่ แม้เขาจะเห็นว่ากองทัพผู้เล่นมีกำลังอย่างมาก แต่เขาก็ไม่ต้องการจะยอมแพ้ในอำนาจ

อย่างน้อยที่สุด กองทัพซ่งใต้ 100,000 นาย ก็จะไม่ถูกควบคุมโดยโอหยางโชว

หากทั้งสามไม่ต้องการจะร่วมมือ มันก็จะสร้างปัญหาอย่างมากให้กับโอหยางโชว เห็นได้ชัดว่า เขาเรียนรู้จากการรัฐประหารในการกบฏอ้านหลู่ซานและยึดอำนาจ

อย่างไรก็ตาม หากเขาทำเช่นนั้นอีกครั้ง สถานการณ์ทั้งหมดก็จะกลายเป็นเลวร้ายลง

Novel-Lucky

การรัฐประหารที่ฉางอานได้สำเร็จ มันเป็นเพราะมีหลี่หลงจี้อยู่ที่นั่น

สำหรับหลินอาน?

นอกเหนือจากเจ้าปิงแล้ว ไม่มีเชื้อพระวงศ์เจ้าคนใดเหลืออีก

หากโอหยางโชวทำเช่นนั้น เขาอาจจะทำให้ทั้งสามเกรี้ยวกราด และทุกอย่างอาจจะจบลงด้วยความล้มเหลว อย่างน้อยที่สุด การสงบผู้คน, การรับสมัครคนงาน และการรวบรวมเสบียง ก็จะไม่สามารถทำได้หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเหล่าข้าราชการพลเรือน

ที่นี่เป็นแผนที่สมรภูมิ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะไม่ได้นำข้าราชการพลเรือนเข้ามาด้วย แม้ว่าเขาจะนำมาด้วย แต่มันก็อาจจะไร้ประโยชน์ เพราะพวกเขาแทบจะไม่สามารถทำอะไรได้ในช่วงเวลาเพียง 1 เดือน

สุดท้ายแล้ว หากปราศจากความร่วมมือกันระหว่างพวกเขา พวกเขาก็จะไม่มีโอกาสใดๆในสงครามหลินอาน

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวทำได้เพียงเห็นด้วยกับพวกเขาเท่านั้น ตราบเท่าที่พวกเขาไม่มีการเรียกร้องที่บ้าคลั่ง เขาก็จะพยายามทำมันให้ได้

Novel-Lucky

โชคดีที่พวกเขามีความสนใจเช่นเดียวกัน และมีเป้าหมายที่จะร่วมมือซึ่งกันและกัน

หลังจากทำความเข้าใจซึ่งกันและกันแล้ว หลู่สิ่วฟู่ก็เสนอให้จัดตั้งสภาใหญ่ขึ้นมาชั่วคราว เพื่อใช้เป็นองค์กรในการควบคุมเรื่องการเมืองและการปกครองทั้งหมดในหลินอาน

หลู่สิ่วฟู่, จากซีจี้ และเหวินเทียนเสี้ยง ทั้งหมดนี้จะอยู่ภายในสภาใหญ่ โอหยางโชวที่เป็นตัวแทนผู้เล่นก็จะอยู่ภายในสภาใหญ่ด้วยเช่นกัน ไม่อย่างนั้น มันก็จะไม่มีความหมายใดๆในการจัดตั้งสภาใหญ่ขึ้นมา

เมื่อเห็นว่าโอหยางโชวร่วมมือ เป็นธรรมดาที่หลู่สิ่วฟู่จะแสดงถึงความใจกว้าง โดยให้เขาสามารถเพิ่มลอร์ดได้อีก 1 คน และขุนพล 2 คน เข้าร่วมได้

ด้วยการทำเช่นนี้เท่านั้น มันถึงทำให้โอหยางโชวรู้สึกสบายใจขึ้นมาได้

โอหยางโชวคิดเกี่ยวกับมัน สำหรับลอร์ดที่เขาจะเลือก โอหยางโชวจะเลือกสีอ๋งป้า แน่นอนว่าเขาสามารถเลือกเฟิงฉิวฮวง และเพิ่มอำนาจของเขาในสภาใหญ่ได้ แต่สำหรับสถานการณ์ในเวลานี้?

สงครามหลินอานจำเป็นต้องมีความร่วมมือของพันธมิตรหยานหวง

สำหรับเหตุผลที่เขาเลือกสีอ่งป้า ไม่ใช่ตี่เฉิน มันไม่ได้มีเหตุผลซับซ้อนอะไร มันเพียงแค่โอหยางโชวเลือกตามความพึงพอใจของเขา

คนหนึ่งมองเขาเป็นศัตรู ขณะที่อีกคนเป็นผู้ริเริ่มการพูดคุยกับเขา ตัวเลือกจึงชัดเจน

สำหรับการเลือกขุน นี่ไม่ได้มีซับซ้อนใดๆเช่นกัน จากขุนพลต้าเซี่ยทั้งหมดที่เขานำมาด้วย โจวหยูที่เป็นผู้นำกองเรือจักรพรรดิไม่แม้แต่จะมาที่นี่ และเอ้อหลายก็ไม่ใช่ขุนพลที่เก่งในเรื่องเช่นนี้

สำหรับสู่ฉู่ เขาก็เป็นเช่นเดียวกับเอ้อหลาย

อีกด้าน เจี่ยสูที่เขานำมาด้วยในครั้งนี้ เป็นตัวเลือกที่ดี ในระหว่างการกบฏอ้านหลู่ซาน โอหยางโชวนำผางถงไปด้วย และมันทำให้เขามีโอกาสในการสร้างผลงาน อย่างไรก็ตาม ในด้านนักวางกลยุทธ์ โอหยางโชวยังคงชื่นชอบเจี่ยสูมากกว่า

อย่างช่วยไม่ได้ เขาเป็นนักวางกลยุทธ์ เขาจึงไม่สามารถจะเข้าร่วมสภาใหญ่ได้

โอหยางโชวจึงทำได้เพียงขอให้เฟิงฉิวฮวง นำกั้วจื่อยี่เข้าสภาใหญ่ และที่ว่างอีกที่ให้กับพันธมิตรหยานหวง

หลังจากนั่งอยู่บนบัลลังก์ต้าเซี่ยมานาน โอหยางโชวก็กลายเป็นคนที่ใจกว้างมากขึ้น เขารู้วิธีที่จะแสดงท่าทีของตัวเอง และไม่กล่าวสิ่งไร้สาระใดๆเพื่อสร้างปัญหาให้กับพันธมิตรหยานหวง

หากเขาต้องการจะทำมันอย่างแท้จริง เขาจะทำมันในเขตทุรกันดารไม่ใช่ในแผนที่สมรภูมิ เพราะหากเขาทำเช่นนั้น มันจะทำให้ตี่เฉินและคนอื่นๆมองเขาต่ำลง และมันจะเป็นการลดสไตร์และมาตรฐานของตัวเขาเองลง

หลังจากพูดคุยกันในเรื่องต่างๆแล้ว โอหยางโชวก็กลับออกไป

ระหว่างกระบวนการทั้งหมด จักรพรรดิเยาว์นั่งอยู่บนบัลลังก์โดยที่ไม่ได้ว่ากล่าวสิ่งใดเลย เขาเป็นหุ่นเชิดโดยสิ้นเชิง

.....

Novel-Lucky

เมื่อกลับออกจากพระราชวงศ์แล้ว โอหยางโชวก็กลับไปที่ค่ายทหาร และให้คนเชิญสีอ๋งป้ามาพบในทันที แล้วบอกเขาเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆและรวมไปถึงเรื่องของสภาใหญ่

เมื่อสีอ๋งป้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความเคารพ "ข้าเคารพในความใจกว้างของท่านอย่างแท้จริง ไม่ต้องกังวล ข้าจะประสานงานกับกองทัพพันธมิตรเพื่อให้พวกเขาทำตามคำสั่งของสภาใหญ่"

"ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของท่าน"

โอหยางโชวยิ้มขณะที่กำกำปั้นของเขา

หลังจากนั้น สีอ๋งป้าก็บอกเกี่ยวกับสถานการณ์ที่พวกเขาได้ทำความเข้าใจ

ในขณะที่โอหยางโชวอยู่ในพระราชวัง สีอ๋งป้าและคนอื่นๆก็เดินไปรอบๆเมืองเพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์ต่างๆ

สิ่งที่น่ากังวลมากที่สุดก็คือ ความไม่มั่นคง

Novel-Lucky

เพราะเหตุใด?

กองทัพมองโกลมีประเพณี ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนหวาดกลัว เมื่อพวกเขาปิดล้อมเมือง หากฝ่ายป้องกันมีการต่อต้าน หลังจากที่พวกเขาบุกเข้าเมืองมาได้แล้ว พวกเขาจะทำการสังหารหมู่ในเมือง

ไม่ว่าพวกเขาจะไปทางตะวันตกหรือทางใต้ พวกเขาก็จะทำเช่นนั้น

หลังจากนั้น พวกเขาก็จะโยนศพลงไปในน้ำ ศพจำนวนมากถูกโยนลงไปในแม่น้ำและลำคลองต่างๆ ทำให้น้ำในแม่น้ำโสโครกโดยสิ้นเชิง กองทัพมองโกลจะปล่อยให้มีผู้รอดชีวิตหลายร้อยคนออกไป เพื่อแพร่กระจายความสยดสยองที่เกิดขึ้น

ก่อนปิดล้อมหลินอาน กองทัพมองโกลได้กวาดล้างเมืองไปหลายแห่งแล้ว

แล้วจะไม่ให้ประชาชนรู้สึกหวาดกลัวได้อย่างไร?

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวก็กล่าวขึ้นโดยฉับพลันว่า "ข้ามีไอเดียดีๆ ที่จะทำให้ประชาชนสงบลงได้"

NovelLucky

ตอนที่ 1027 ซ่งใต้อ่อนแอ? ไม่!

https://novel-lucky.blogspot.com

"ไอเดียอะไรหรือ?" สีอ๋งป้าถาม

โอหยางโชวยิ้ม แต่เขาไม่ได้อธิบายอะไร

เห็นเช่นนั้น สีอ๋งป้าก็ไม่ได้ถามต่อและกล่าวต่อไปว่า "นอกเหนือจากเสถียรภาพแล้ว ยังมีปัญหาอื่นๆที่น่ากังวลอีก สายลับมองโกลภายในเมืองก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก มันจึงยากที่พวกเราจะดำเนินแผนการใดๆได้โดยที่ศัตรูไม่รู้ตัว"

ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน จีนเต็มไปด้วยคนทรยศและสายลับของประเทศต่างๆจำนวนมาก

ด้วยอำนาจของจักรวรรดิมองโกลและกลิ่นอายอันน่าเกรงขามของพวกเขาที่กวาดเข้ามาทั้งเมืองหลินอาน มันไม่น่าประหลาดใจใดๆที่จะมีคนชั้นสูงบางคนถูกล่อลวง ไม่ว่าจะเพื่อการสืบสานตระกูล หรือเพื่อความรุ่งเรืองและมั่งคั่ง หากมองโกลให้พวกเขาได้ พวกเขาก็ยินดีที่จะกลายเป็นพวกมองโกล

โดยเฉพาะเหล่าตระกูลชั้นสูง สำหรับพวกเขา ประเทศสามารถตายได้ แต่ไม่ใช่สำหรับตระกูลของพวกเขา เพื่อให้แน่ใจว่าตระกูลของพวกเขาจะอยู่รอด พวกเขายินดีที่จะทำทุกอย่าง

ในประวัติศาสตร์ เมืองหลินอ้านของซ่งใต้ยอมจำนนโดยไม่ได้สู้รบใดๆ สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นแสดงให้เห็นว่าปัญหานี้ร้ายแรงมากเพียงใด

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ในเวลานี้ กุบไลข่านยังเป็นผู้นำกองทัพมองโกลมาด้วยตัวเองอีกด้วย

"พวกเราไม่สามารถจะทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นได้" โอหยางโชวส่ายหัวอย่างขมขื่น "พวกเราเป็นแค่คนนอก การจะกำจัดเหล่าสายลับจึงเป็นไปไม่ได้เลย"

ด้วยราชสำนักซ่งใต้ในปัจจุบัน โอหยางโชวไม่มีความคาดหวังใดๆในเรื่องนี้

หากพวกเขาทำการกวาดล้างเหล่าสายลับอย่างเปิดเผย ไม่เพียงแค่มันจะทำให้ทุกคนหวาดกลัวและส่งผลกระทบต่อการเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบเท่านั้น แต่มันยังอาจจะเป็นการเตือนพวกเขาและทำให้เหล่าสายลับขุดหลุมซ่อนตัวลึกลงไปอีก

สีอ่งป้าพยักหน้า แสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจในเรื่องนี้

Novel Lucky

.....

หลังจากออกมาจากเต็นท์ของโอหยางโชวแล้ว สีอ๋งป้าก็ไม่ได้กลับไปที่เต็นท์ของเขาในทันที แต่ไปหาตี่เฉินแทน

ไม่เพียงแค่ตี่เฉินเท่านั้น จานหลางและซุนเซิ่นจุนเองก็อยู่ที่นั่น

ฟังคำอธิบายของสีอ๋งป้า การแสดงออกของตี่เฉินและคนอื่นๆแตกต่างกันออกไป ซุนเซิ่นจุนกล่าวขึ้นอย่างมีนัยสำคัญว่า "สีอ๋งป้า เจ้ามีบางอย่างจริงๆ ถึงสามารถเข้าไปใกล้ชิดจิ้งจอกเฒ่าได้รวดเร็วเช่นนี้"

แม้แต่ตี่เฉิน ขณะที่เขาได้ยินว่าสีอ๋งป้าถูกเชิญให้เข้าร่วมสภาใหญ่ หัวใจของเขาก็รู้สึกเหมือนกับกำลังจมลง

เมื่อสีอ๋งป้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยิ้มและกล่าวว่า "พี่ชายโอหยางปฏิบัติต่อข้าเป็นอย่างดี แน่นอนว่า ข้าจะไม่หาผลประโยชน์เข้าตัวเองอย่างไร้ยางอาย"

คำกล่าวของสีอ๋งป้าขัดกับซุนเซิ่นจุน

Novel Lucky

ชุนเซิ่นจุนเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับใบหน้าอย่างมาก แล้วเขาจะทนกับการยั่วยุนี้ได้อย่างไร? เขากล่าวว่า "โว้ว นี่เป็นสิ่งใหม่ จิ้งจอกเฒ่าเพียงโยนกระดูกออกมา และมันก็มีใครบางคนเริ่มเรียกเขาว่าพี่ชาย เจ้ายังคงจำแซ่ของตัวเจ้าเองได้อยู่หรือไม่?"

"เจ้า!"

สีอ๋งป้ากลายเป็นเกรี้ยวกราด

เมื่อจานหลางเห็นเช่นนั้น เขาก็เพียงก้าวออกมาเป็นตัวกลางและกล่าวว่า "หยุดต่อสู้กันเอง และหยุดการแสดงตลกได้แล้ว ในตอนนี้ พวกเราจะต้องปรึกษากันว่าจะเลือกใครเป็นขุนพลเข้าสภาใหญ่"

สำหรับสงครามหยาซานในครั้งนี้ ตี่เฉินนำเหลียนผอมา, สีอ๋งป้านำหวู่ฉีมา และจานหลางนำเจ้าจวงมา มีเพียงชุนเซิ่นจุนเท่านั้นที่ไม่ได้นำเทียนตานมา และนำมาเพียงขุนพลทั่วๆเท่านั้น

ในด้านความสามารถ หวู่ฉีคืออันดับหนึ่งในคนเหล่านั้น

Novel-Lucky

อย่างไรก็ตาม สีอ๋งป้าอยู่ในสภาใหญ่แล้ว การจะให้หวู่ฉีเข้าสภาใหญ่อีกมันจะไม่ดีนัก โชคดีที่สีอ๋งป้าเข้าใจสถานการณ์และไม่คิดจะทะเลาะเรื่องนี้กับใคร และกล่าวว่า "ให้เหลียนผอเข้าไปเป็นอย่างไร เขาทั้งเป็นขุนพลที่มีประสบการณ์มากที่สุดและเหมาะสมที่สุด"

เมื่อตี่เฉินได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็ผ่อนคลายลงและพยักหน้าเห็นด้วย

.....

ระหว่างกลับไปที่เต็นท์ของตัวเอง จานหลางอดไม่ได้ที่จะส่ายหัว

ในระหว่างการประชุม จานหลางรู้สึกเย็นชาอย่างเห็นได้ชัด ในเวลาไม่ถึง 5 ปี พันธมิตรหยานหวงที่เคยโดดเด่นและทรงอำนาจ ถูกเด็ดโดยโอหยางโชว

แม้ว่าพันธมิตรหยานหวงจะมีมาตรการป้องกันที่แข็งแกร่ง แต่หากซุนเซิ่นจุนหรือสีอ๋งป้า คนใดคนหนึ่งล้มลง สถานการณ์ของพันธมิตรหยานหวงจะเปลี่ยนเป็นน่าหวาดกลัวในทันที

เปรียบเทียบกับแล้ว การดำเนินงานของพรรคพวกเขาล้าหลังเป็นอย่างมาก

Novel Lucky

'ใครจะรู้ว่าชายชราผู้นั้นคิดอะไรอยู่' จานหลางอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ การทำงานเป็นสายลับมาอย่างยาวนาน มันทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจอย่างแท้จริง เพราะมันไม่ใช่สไตร์ของเขาเลย

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น

สภาใหญ่ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้น ได้จัดประชุมเป็นครั้งแรก

สำหรับการประชุม หลักๆแล้วจะเป็นการจัดเขตป้องกันของแต่ละกลุ่ม จากกำแพงเมืองหลินอานทั้ง 4 ด้าน มีประตูเมืองทั้งทั้งใหญ่และเล็กรวม 12 ประตู กองกำลังใดจะปกป้องส่วนใด มันจำเป็นจะต้องมีการวางแผนล่วงหน้า

มันเป็นไปไม่ได้ที่กองทัพผู้เล่นทั้ง 340,000 นาย จะอยู่ในพื้นที่เดียวกัน เพราะมันจะทำให้ทุกอย่างไร้ประโยชน์

กองทัพป้องกันเมืองสามารถแบ่งออกได้ 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ กองทัพซ่งใต้, กลุ่มที่สองคือ พันธมิตรหยานหวง ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีกำลังพลมากที่สุด

Novel-Lucky

โอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงเป็นกลุ่มที่สาม พิจารณาจากความสามารถของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยแล้ว ความแข็งแกร่งของพวกเขาน่ากวาดกลัวอย่างแท้จริง

กองทัพซ่งใต้ 100,000 นาย อ่อนแอมากที่สุด สำหรับความสามารถในการเผชิญหน้ากับกองทัพมองโกล มันยังคงเป็นเครื่องหมายคำถาม

สำหรับจางซีเจี่ยและเหวินเทียนเสี้ยง สำหรับคนทั้งสองนี้ มันไม่ใช่ว่าโอหยางโชวดูถูกพวกเขา อย่างไรก็ตาม หากไม่ใช่เพราะพวกเขาอยู่ในยุคที่พิเศษนี้ ในด้านการบัญชาการทางทหาร พวกเขาไม่ติดแม้แต่ 1 ใน 100 ของจีน

เหวินเทียนเสี้ยงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เขามีชื่อเสียงขึ้นมาได้เพราะเป็นที่รักของผู้คน จางซีเจี่ยเองก็ตกหลุมพลางในสงครามหยาซาน จนทำให้จางหงฟ่านได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย

แม้ว่าวีรบุรุษทั้งสามจะประสบชะตากรรมที่น่าสลด แต่เบื้องหลังความจริงก็คือความโหดร้าย 'ช่วงเวลาที่ยากลำบาก จะสร้างวีรบุรุษ' นี่คือสิ่งที่อธิบายสถานการณ์ดังกล่าว

Novel-Lucky

อย่างช่วยไม่ได้ หลินอานเป็นสนามรบหลักของกองทัพซ่งใต้ พวกเขามีความได้เปรียบเพราะเป็นเจ้าบ้าน พวกเขาจึงยืนอยู่ในระดับเดียวกับอีก 2 กลุ่ม กลุ่มทั้งสามก่อตัวขึ้นเป็นสามเหลี่ยม โดยที่พวกเขาไม่สามารถจะกำราบด้าอื่นๆได้

สภาใหญ่ก่อตัวขึ้นจากการประณีประนอมระหว่างพวกเขา

กองทัพฝ่ายผู้เล่นมีปัญหาไม่น้อย นอกเหนือจากกองทัพเรือที่นำมาจะไร้ประโยชน์แล้ว ทั้งพันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวงก็นำทหารม้ามาถึงครึ่งหนึ่ง

สิ่งนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้

ก่อนที่สงครามจะเริ่มต้นขึ้น ทุกคนต่างก็คิดว่าจะได้เผชิญหน้ากับกองทัพมองโกลในพื้นที่ด้านนอก ใครจะรู้ว่า ไกอาจะดำเนินแผนที่สมรภูมินอกตำราประวัติศาสตร์เช่นนี้

กลับกัน กองทัพซ่งใต้ทั้ง 100,000 นาย ล้วนแล้วแต่เป็นทหารราบ

โลกภายนอกมีความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับซ่งใต้ คิดว่าพวกเขาไร้ความสามารถและถูกรังจากทั้งแคว้นจินและชาวมองโกล

Novel-Lucky

ความจริงห่างไหลจากสิ่งที่คิดอย่างมาก

ในช่วงเวลาพิเศษ ทหารม้ามองโกลไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์ทั่วไป พวกเขาไม่เพียงแค่กวาดล้างแคว้นจินเท่านั้น แต่ยังกวาดล้างแคว้นซีเซี่ยและต้าหลี่ แล้วยังสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงต่อยุโรป

ในช่วงเวลานั้น ไม่มีใครสามารถจะหยุดทหารม้ามองโกลได้

สำหรับซ่งใต้ ไม่เพียงแค่มันจะเป็นประเทศสุดท้ายที่มองโกลพิชิตได้เท่านั้น แต่มันยังเป็นประเทศที่สร้างปัญหาให้กับมองโกลมากที่สุดอีกด้วย แม้แต่มองเค่อก็ตายในระหว่างโจมตีซ่งใต้

เนื่อจากพวกเขาอยู่รอดได้ถึง 150 ปี ภายใต้การรุกรานจากทั้งแคว้นจินและมองโกล หากใครจะกล่าวว่าซ่งใต้อ่อนแอ มันจึงดูไม่สมเหตุสมผลนัก

โศนาฏกรรมของซ่งใต้ เกิดขึ้นเพราะพวกเขาอยู่ในช่วงเวลาที่เลวร้าย เริ่มจากการรุกรานของแคว้นจิน จากนั้นก็เป็นมองโกล ศัตรูต่างก็พากันขยายอำนาจลงใต้มาทางพวกเขา แล้วจะไม่ให้พวกเขาล่มสลายได้อย่างไร?

NovelLucky

แม้ว่าซ่งใต้จะไม่ได้มีอะไรมากนักเกี่ยวกับการโจมตี แต่ในเรื่องการป้องกัน พวกเขามีความแข็งแกร่งที่ล้ำหน้าที่สุดในโลก

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เพียงแค่อาวุธป้องกันของพวกเขา ก็มีกระทั่งเครื่องยิงหน้าไม้ที่อยู่ในระดับสูงสุด โดยเฉพาะเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรอันโด่งดัง ด้วยเทคโนโลยีชั้นสูงของมัน ประเทศต่างๆจึงไม่สามารถจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับมันได้

ดังนั้น ในสงครามครั้งนี้ หากกองทัพซ่งใต้สามารถรักษาขวัญกำลังใจและไม่ได้รับผลกระทบทางจิตใจ พวกเขาก็จะยังคงสามารถทำงานได้ดี

ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของจางซีเจี๋ยและเหวินเทียนเสี้ยง

.....

ขณะที่แต่ละด้านจะต้องต่อสู้เพื่อตัวเอง พวกเขาอาจจะขัดแข้งขัดขากันและกันได้ โอหยางโชวจึงได้เสนอข้อตกลงขึ้นมา

สำหรับกำแพงทางเหนือ กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ย จะทำงานร่วมกับกองทัพดินแดนหงส์สาบสูญ ด้วยกำลังพลทั้งสิ้น

Novel-Lucky

120,000 นาย พวกเขาจะอยู่ปกป้องที่นั่น โดยมีกั้วจี่อยี่เป็นขุนพลหลัก และเอ้อหลายเป็นขุนพลรอง

เนื่องจากธงทองคพของกุบไลข่านตั้งอยู่นอกเมืองทางเหนือ มันจึงเป็นเหตุใดฝั่งนี้มีแรงกดดันมากที่สุด โอหยางโชวจึงเสนอที่จะป้องกันมันด้วยตัวเอง

สำหรับกำแพงทางใต้ กองทัพทหารองครักษ์ซ่งใต้ 100,000 นาย จะเป็นผู้ปกป้องมัน โดยมีจางซีเจี๋ยเป็นขุนพลหลัก และเหวินเทียนเสี้ยงเป็นขุนพลรอง

สำหรับฝั่งตะวันออกและตะวันตก กองทัพพันธมิตรหยานหวง 210,000 นายจะปกป้องมัน สำหรับการจัดระเบียบเฉพาะ กองกำลังของตี่เฉินและซุนเซิ่นจุนจะปกป้องฝั่งตะวันตก โดยมีเหลียนผอเป็นขุนพลหลัก อีกด้าน กองกำลังของสีอ่งป้าและจานหลางจะปกป้องฝั่งตะวันออก โดยมีหวู่ฉีเป็นขุนพลหลัก เพื่อกำลังพลใกล้เคียงกัน ซุนเซิ่นจุนจึงต้องแบ่งกำลังพลออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆกัน

เหนือจากขุนพลหลักทั้งสี่ สภาใหญ่จะเป็นผู้รับผิดชอบการบัญชาการ โอหยางโชวเสนอให้พวกเขาปล่อยให้เจี่ยสูเข้ามาเป็นนักวางกลยุทธ์ แน่นอนว่าเขาทำได้เพียงแนะนำเท่านั้น ไม่สามารถจะตัดสินใจด้วยตัวเองได้

ทั้งหมดเหล่านี้ ทำให้โครงสร้างการบัญชาการถูกสร้างขึ้น

NovelLucky

เมื่อทุกอย่างถูกตัดสินแล้ว กองทัพต่างๆก็เริ่มทำงาน สำหรับการป้องกันเฉพาะ ขุนพลหลักทั้งสี่จะเป็นผู้รับผิดชอบ

ยกตัวอย่างจากทางเหนือ กั้วจื่อยี่วางแผนจะจัดตั้งศูนย์บัญชาการใกล้กำแพงเมืองทางเหนือ ภายในระยะ 500 เมตรจากกำแพงยาว 10 กิโลเมตร ไม่ว่าจะเป็นประชาชน, สิ่งอำนวยความสะดวก หรือสิ่งก่อสร้างต่างๆ พวกมันจะถูกใช้งานโดยกองทัพ

สิ่งก่อสร้างเหล่านั้นจะถูกปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงเป็นคลังแสง, โรงหมอ และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ทุกๆระยะ 1 กิโลเมตร จะมีค่ายทหารที่มีกำลังพล 10,000 นาย

สำหรับส่วนที่เหลืออีก 3 ฝั่ง พวกเขาก็มีการจัดการที่คล้ายๆกันนี้ เนื่องจากพวกเขากำลังอยู่ในสงครามขนาดใหญ่ การเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่เช่นนี้จึงจำเป็นต้องมีผู้เข้ามารับผิดชอบ โดยหลู่สิ่วฟู่จะเป็นผู้ที่เข้ามารับผิดชอบมัน

งานดังกล่าวไม่ใช่อะไรง่ายๆเลย และทุกอย่างก็จะขึ้นอยู่กับว่า หลู่สิ่วฟู่จะจัดการอย่างไร

นอกเหนือจากนั้น สภาใหญ่ยังได้เชื่อมต่อกับศูนย์บัญชาการทั้งสี่ เพื่อให้ง่ายต่อการเคลื่อนย้ายเสบียงและคนงาน

Novel-Lucky

เนื่องจากประชาชนในหลินอานไม่มีคง เมื่อการสู้รบเริ่มต้นขึ้น พวกเขาอาจจะทำอะไรตลกๆ กองทัพทั้งสี่จึงไม่ได้จะรับผิดชอบเพียงแค่กำแพงเมืองเท่านั้น แต่ยังจะรวมไปถึงเขตเมืองด้วยเช่นกัน

นอกเหนือจากปกป้องประตูเมืองแล้ว กองทัพทั้งสี่ยังมีหน้าที่อีกอย่าง ซึ่งก็คือการรักษากฎหมายและกฎระเบียบ เพียงแค่กองกำลังมือปราบ มันไม่สามารถจะจัดการกับเหล่าประชาชนที่ไม่มั่นคงได้ ในช่วงเวลาที่สำคัญ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากกองทัพ

เมื่อฝุ่นจางลง มันก็มาถึงวันที่ 5 ของแผนที่สมรภูมิ ในระหว่างนั้น มีปัญหาเล็กน้อยในการรื้อถอนบ้านและสิ่งก่อสร้างต่างๆ

Novel-Lucky

ตอนที่ 1028 การปิดล้อมที่ป่าเถื่อนที่สุด

https://novel-lucky.blogspot.com

นับตั้งแต่ที่เขาเข้ามารับผิดชอบในเรื่องนี้ หลู่สิ่วฟู่ก็ทำอย่างเต็มกำลัง

เป็นไปตามที่คาดไว้ ผู้คนต่างก็หวงแหนบ้านของพวกเขา แม้แต่ในช่วงเวลาแห่งสงครามเช่นนี้ การจะให้พวกเขายอมย้ายออกจากบ้านที่พวกเขาอาศัยอยู่มาตลอดชีวิต เป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง หลู่สิ่วฟู่ก็ได้ประกาศแจ้งเตือนเกี่ยวกับการรื้อถอนบ้าน

หลายปีที่ผ่านมานี้ ผู้คนมากมายล้มตายลงในสงครามหรือย้ายหนีออกไป และแม้แต่เมืองหลวงอย่างหลินอานก็มีบ้านร้างอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น ประชาชนที่ย้ายออกจากบ้านเดิมของพวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะไม่มีบ้านอยู่

แม้จะเป็นเช่นนั้น คนที่ยอมย้ายออกจากบ้านของตัวเองอย่างเต็มใจก็มีน้อยอย่างมาก นี่ทำสร้างปัญหาให้กับหลู่สิ่วฟู่อย่างแท้จริง

การรื้อถอนและปรับปรุงสิ่งก่อสร้างต่างๆ เป็นก้าวแรกในการจัดเตรียมของกองกำลังป้องกัน และมันจำเป็นจะต้องดำเนินการอย่างเร็วที่สุด เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าว เขาก็เสนอความเห็น 2 ประการ ให้กับหลู่สิ่วฟู่

ประการแรก บอกกับประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้กับกำแพงเมืองว่า กองทัพมองโกลนำปืนใหญ่มาด้วยเป็นจำนวนมาก ซึ่งมันสามารถที่จะยิงข้ามกำแพงมาได้โดยตรง หากพวกเขาไม่ต้องการจะกลายเป็นเป้าของปืนใหญ่ พวกเขาควรจะรีบย้ายออก

ในระหว่างการพิชิตตะวันตกของมองโกลครั้งที่สาม พวกเขาได้นำช่างฝีมือจำนวนมากกลับมาทางตะวันออกด้วย และมันได้ยกระดับเทคโนโลยีการสร้างอาวุธของมองโกลขึ้นมาสู่ระดับใหม่ โดยมีปืนใหญ่เป็นหนึ่งในอาวุธไม่กี่อย่างเหล่านั้น

ปืนใหญ่ตะวันตกหรือปืนใหญ่ปืนใหญ่เสี้ยงหยาง เป็นดั่งเครื่องยิงหินประเภทใหม่

เครื่องยิงหินดังกล่าวถูกออกแบบโดยชาวฮุย จากรากฐานของเครื่องยิงหินแบบเดิม มันได้รับการปรับปรุงและออกแบบใหม่ให้ทรงพลังมากยิ่งขึ้น

Novel-Lucky

ในการสู้รบที่เสี้ยงหยาง ปืนใหญ่เสี้ยงหยางแสดงถึงพลังอำนาจของมัน โดยระเบิดกำแพงเมืองเสี้ยงหยางเป็นชิ้นๆ ช่วยให้กองทัพมองโกลสามาถบุกเข้าเมืองเสี้ยงหยางได้อย่างง่ายดาย นี่เป็นการสู้รบที่ทำให้ปืนใหญ่นี้ได้รับชื่อมา

ประการที่สอง พวกเขาเสนอให้พวกเขาปฏิบัติต่อเหล่าคนที่ดื้อรั้นอย่างแข็งกร้าว และใช้กองทัพทำลายสิ่งก่อสร้างอย่างรุนแรง โดยไม่แสดงความเมตตาใดๆ

ในช่วงเวลาที่สิ้นหวัง มันมีความจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีที่แข็งกร้าว หลู่สิ่วฟู่เป็นข้าราชการพลเรือน และเขาทำสิ่งต่างๆโดยใช้วิธีของข้าราชการพลเรือน สำหรับวิธีของโอหยางโชว มันมีประสิทธิภาพในช่วงเวลาเช่นนี้มากกว่า

ตามที่คาดไว้ หลังจากที่ได้ยินเกี่ยวกับปืนใหญ่เสี้ยงหยาง ประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้กับกำแพงเมืองก็ราวกับวิ่งเร็วกว่ากระต่าย ไม่เพียงแค่คนที่อาศัยอยู่ในระยะ 500 เมตรเท่านั้น แม้แต่คนที่อาศัยอยู่ไกลกว่านั้นก็ยังย้ายออกไป

หลังจากที่ประชาชนย้ายออกไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็เกิดขึ้น และมันกินเวลาเพียงไม่กี่วัน ในช่วงเวลาไม่กี่วันมานี้ กองทัพมองโกลยังคงเงียบ และพวกเขาไม่ได้ส่งเสียงใดๆ

พร้อมกับที่กองทัพผู้เล่นเข้ามาพื้นที่ของพวกเขา หลินอ้านก็ได้มีข่าวลือมากมายแพร่สะพัดไปทั่วทั้งเมือง

Novel-Lucky

โดยมันกล่าวว่า กองทัพมองโกลโหดร้ายและชื่นชอบการสังหารหมู่ประชาชนทั่วไป สำหรับเรื่องนี้ จักรพรรดิหยกแห่งสวรรค์ ได้ส่งทหารจากสวรรค์มาเพื่อช่วยเหลือราชสำนัก ในการต่อสู้เผชิญหน้ากับกองทัพมองโกล

ประชาชนหลายคนที่อยู่ใกล้กับค่ายทหารทางตะวันตกของเมืองสาบานว่า เมื่อไม่กี่วันก่อน ท้องฟ้าได้เปลี่ยนสี และหลังจากที่มีแสงสว่างจ้าจางลง กองทัพ 400,000 นาย จากสวรรค์ก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

เนื่องจากมีคนจำนวนมากเห็นสิ่งนี้ จึงเป็นธรรมดาที่ประชาชนจะเชื่อมัน แม้แต่เหล่าทหารในค่ายทหารก็ยังพูดคุยกันในเรื่องนี้ และเชื่อมันอย่างไร้ข้อสงสัย

พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงครั้งล่าสุด ขณะที่กองกำลังป้องกันทั้งสี่เข้าไปประจำที่ของพวกเขา ประชาชนเห็นอย่างชัดเจนว่า ทหารเหล่านั้นสวมชุดเกราะแตกต่างจากกองทัพซ่งใต้ ซึ่งมันยิ่งทำให้ประชาชนเชื่อข่าวลือมากยิ่งขึ้น

ทุกคนค่อยๆเชื่อข่าวลือว่า ทหารเหล่านี้มาจากสวรรค์

ในขณะนั้น ราชสำนักได้ออกราชโองการมอบฉายาราชาเซี่ยให้กับผู้เล่นโอหยางโชว และสั่งให้เขานำกองทัพต่อสู้เผชิญหน้ากับกองทัพมองโกล

Novel-Lucky

บางคนกล่าวว่า ราชาเซี่ยถูกส่งมาโดยจักรพรรดิหยก เป็นเทพเจ้าที่สามารถควบคุมสภาพอากาศได้ และยังสามารถจะอัญเชิญขุนพลในตำนานอย่างเอ้อหลายและสู่ฉู่ออกมาได้

เอ้อหลายขี่ลั้วซาและเดินไปรอบๆเมือง ดึงดูดความสนใจของประชาชนได้เป็นอย่างมาก

ในเวลานี้ ประชาชนไม่มีเหตุผลใดๆที่จะไม่เชื่ออีก

ปรัชญาเต๋าในสมัยราชวงศ์ซ่ง ได้ทะยานขึ้นไปถึงจุดสูงสุดใหม่ของมัน และมันก็รุ่งเรืองยิ่งกว่าสมัยราชวงศ์สุ่ย-ถังเสียอีก เรื่องราวของเทพเจ้าเป็นสิ่งธรรมทั่วไปอย่างแท้จริง มันจึงเป็นเหตุผลว่าทำไม ประชาชนจึงเชื่อถือในข่าวลือเหล่านี้อย่างง่ายดาย

ช่วงเวลาที่ทฤษฎีดังกล่าวถูกยอมรับ เป็นธรรมดาที่ความเชื่อมั่นของประชาชนจะทะยานสูงขึ้นจนทะลุท้องฟ้า

แม้ว่ากองทัพมองโกลจะน่าหวาดกลัว แต่ไม่ว่าพวกเขาจะแข็งแกร่งมากเพียงใด พวกเขาก็ไม่มีทางที่จะเปรียบเทียบกับทหารที่มาจากสวรรค์ได้ ในเวลานี้ ประชาชนที่เคยตื่นตระหนกและสับสนวุ่นวาย ค่อยๆสงบลงอย่างช้าๆ

NovelLucky

ทั้งหมดนี้เป็นแผนการของโอหยางโชว

เมื่อสีอ๋งป้าได้ยินข่าวนี้ เขาก็อดไม่ได้ที่จะส่ายหัวและพึมพำว่า "ข้าไม่คิดเลยว่ามันจะง่ายดายเช่นนี้" ในความเป็นจริง หลายสิ่งหลายอย่างซับซ้อนเป็นอย่างมาก แต่มันกลับถูกแก้ไขได้อย่างง่ายดาย

นี่คือความแตกต่างของการคิดนอกกรอบ

.....

แผนที่สมรภูมิวันที่ 6, ช่วงเช้า

การที่กองทัพมองโกลไม่เสียงใดๆในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ มันทำให้โอหยางโชวรู้สึกไม่สบายใจอย่างแท้จริง กองกำลังทั้งสี่ฝั่งได้ส่งหน่วยสอดแนมออกไปสืบสวนว่า กองทัพมองโกลกำลังทำอะไรอยู่

พร้อมกับกั้วจื่อยี่ โอหยางโชวขึ้นไปบนกำแพงทางเหนือ แล้วมองออกไปข้างนอก

Novel-Lucky

มองออกไป ที่นอกเมืองหลินอาน เต็นท์มองโกลสีขาวเรียงกันเป็นแถว จนไม่สามารถจะมองเห็นจุดสิ้นสุดของมันได้

นอกจากนี้ นี่ยังเป็นเพียงแนวหน้าของกองทัพมองโกล กองกำลังหลักที่แท้จริงยังคงมาไม่ถึงนอกเมือง แต่อยู่จากเมืองห่างไกลออกไป

ทหาร 1 ล้านนาย ปิดล้อมเมือง นี่เป็นเกมส์ และมันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในโลกจริง

ไม่ต้องกล่าวถึงเหตุผลอื่นใด เพียงแค่เสบียงที่ต้องใช้อย่างเดียว ก็เท่ากับที่ทั้งเจี้ยนหนานต้องใช้นานถึงครึ่งปี

เห็นได้ชัดว่าไกอาข้ามทุกสิ่งเพื่อแผนที่สมรภูมิในครั้งนี้

"ท่านขุนพล ท่านคิดว่าพวกมองโกลกำลังวางแผนการอะไรอยู่" โอหยางโชวถามได้ในฉับพลัน

กั้วจื่อยี่ตะลึง ในช่วงไม่กี่วันมานี้ เขายุ่งอยู่กับการสร้างศูนย์บัญชาการกำแพงเมืองทางเหนือ และทำงานร่วมกับราชสำนักซ่งใต้ ในเวลาเดียวกัน เขาต้องการ

Novel Lucky

ทำให้แน่ใจว่า การป้องกันจะดำเนินไปด้วยดีและไม่มีอะไรขาดหาย ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่ได้มีเวลาคิดถึงปัญหาเหล่านั้น

แต่เนื่องจากโอหยางโชวได้ถามออกมาแล้ว กั้วจื่อยี่จึงจำเป็นต้องให้คำตอบที่ดีแก่เขา

คิดเกี่ยวกับมัน กั้วจื่อยี่กล่าวว่า "ที่ศัตรูยังไม่โจมตี มันอาจจะเป็นเพราะมีเหตุผล 2 ประการ พวกเขาอาจจะมีบางอย่างเกิดขึ้นภายใน หรือบางสิ่งที่ยังไม่พร้อม"

"มองจากสถานการณ์ มีโอกาสที่จะมีบางสิ่งเกิดขึ้นภายในน้อยมาก ความเป็นไปได้ที่มากที่สุดก็คือ พวกเขากำลังจัดเตรียมวิธีสังหารบางอย่าง" กั้วจื่อยี่กล่าวการคาดเดาของเขา

"แล้ว พวกเขาจะระเบิดการสังหารอย่างไร?"

โอหยางโชวมองไปที่ค่ายมองโกลในระยะไกล ใครจะรู้ว่าเขาถามกั้วจื่อยี่หรือตัวเขาเอง

"องค์ราชาอย่าได้กังวล ข้าคาดว่าหน่วยสอดแนมของพวกเราจะกลับมาพร้อมกับข่าวกรองในอีกไม่กี่วัน เมื่อถึงเวลานั้น ทุกอย่างก็คงจะชัดเจน"

NovelLucky

"ข้ารู้สึกได้ว่ามีบางอย่างจากระยะไกล ใครจะรู้ว่ากองทัพมองโกลกำลังจะทำอะไรที่น่ารังเกียจอีก"

เมื่อกั้วจื่อยี่ได้ยินเช่นนั้น หัวใจของเขาก็สั่นไหว เขารู้จากลอร์ดของเขา เฟิงฉิวฮวงมาว่า ไม่เพียงแค่ราชาเซี่ยจะมีความสามารถด้านศิลปะการต่อสู้และการปกครองเท่านั้น แต่การบ่มเพาะส่วนตัวของเขายังน่าตกตึง และเขาก็เป็นผู้บ่มเพาะเทคนิคการต่อสู้ในระดับสูงสุด

การที่เขารู้สึกถึงบางอย่างเช่นนี้ มันเป็นไปได้อย่างมากว่าจะมีบางอย่างจริงๆ

กั้วจื่อยี่กำกำปั้นของเขาและกล่าวว่า "องค์ราชาอย่าได้กังวล ข้าจะเตรียมทุกอย่างให้พร้อมที่สุด"

โอหยางโชวพยักหน้า ขณะที่เขาเดินออกจากกำแพงเมือง เขารู้สึกได้มันจะเป็นความสงบครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะมีพายุใหญ่เกิดขึ้น และการสู้รบนองเลือดขนาดใหญ่ก็กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

.....

Novel-Lucky

ต้องกล่าวว่า การคาดการณ์ของโอหยางโชวถูกต้องอย่างแท้จริง

ในวันที่ 7 ของแผนที่สมรภูมิ ในที่สุดกองทัพมองโกลก็เคลื่อนไหว

ในวันนี้ ทันทีที่ท้องฟ้าสว่างขึ้น ที่ด้านนอกเมืองหลินอาน ชาวจีนหลายแสนก็เดินมาจากทั่วทุกทิศทาง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแต่งตัวสกปรก, ร่างกายซูบผอม และดูหวาดกลัวอย่างมาก พวกเขาถูกต้อนเหมือนฝูงแกะ มุ่งหน้าไปยังเมืองหลินอาน พวกเขาหยุดเดินเมื่อพวกเขาไปถึงกำแพงเมืองแล้ว

บนกำแพงเมืองทางใต้ จางซีจี้มองไปที่เหล่าผู้ลี้ภัย ใบหน้าของเขาน่าเกลียดอย่างแท้จริง "ข้าน่าจะรู้อยู่แล้วว่าพวกชั่วร้ายนั่นจะใช้วิธีเช่นนี้"

เหวินเทียนเสี้ยงที่ยืนอยู่ข้างเขาดูเคร่งขรึมอย่างแท้จริง หมัดของเขากำแน่นและดวงตาของเขาลุกเป็นไฟ เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น จางซีจี้และเหวินเทียนเสี้ยงก็ดูเหมือนจะรู้ว่า พวกมองโกลกำลังจะทำอะไร

พวกมองโกลยังไม่เริ่มการปิดล้อมเมือง แต่พวกเขากลับรวบรวมชาวจีนมารวมตัวกันที่นอกเมืองหลินอาน

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น ทำให้โอหยางโชวและคนอื่นๆตกตะลึง

NovelLucky

ชาวจีนเหล่านั้นใช้เครื่องมือง่ายๆ ขุดดินภายใต้การดูแลของทหารมองโกล และใช้ดินในการสร้างปราสาท

ในระหว่างกระบวนการ หากใครกล้าหย่อนยานหรือลังเล แส้ของทหารจะฟาดลงไปบนหลังขอพวกเขาอย่างไร้ปราณี ชาวมองโกลเติบโตขึ้นบนหลังม้า ทักษะใช้แส้ของพวกเขาจึงยอดเยี่ยมเป็นอย่างมาก

ด้วยการถูกแส้ฟาดเพียงครั้งเดียว ชุดของเหยื่อจะฉีกขาด และแม้แต่ผิวหนังและเนื้อก็แตกออก

การกระทำของทหารมองโกลโหดร้ายเป็นอย่างมาก มองไปยังสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาปฏิบัติราวกับคนเหล่านี้ไม่ได้เป็นมนุษย์ ทั้งดุด่าและทำร้ายอย่างโหดเหี้ยม แล้วพวกเขายังหัวเราะออกมาราวกับเพลิดเพลินไปกับสิ่งที่ตัวเองทำ

"ไอ้พวกกลุ่มคนชั่วร้าย!"

ชาวมองโกลมองว่าชาวจีนเป็นเพียงอาหาร พวกเขาจึงคิดที่จะพิชิตอารยธรรมนี้

Novel-Lucky

เห็นว่าพี่น้องของพวกเขาถูกทรมานเช่นนั้น เหล่าทหารป้องกันเมืองก็แทบไม่อยากจะมองออกไปอีก เพราะสิ่งที่คนเหล่านี้กำลังทำอยู่ มันทำให้พวกเขาดูไม่แตกต่างอะไรไปจากสัตว์เลย

ด้วยวิธีของพวกเขา พวกมองโกลสามารถสร้างปราสาทล้อมรอบเมืองขึ้นมาได้อย่างราบรื่น มองไปที่พวกมัน พวกมันสูงยิ่งกว่ากำแพงเมืองหลินอานเสียอีก ทันทีที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา พวกมันก็กลายเป็นป้อมปราการแนวหน้าของกองทัพมองโกล และพวกมันมีประสิทธิภาพมากกว่าหอธนูเสียอีก

ส่วนที่น่าขุ่นเคืองยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ชาวจีนเหล่านั้นล้วนแล้วแต่หิวโหย ในขณะที่พวกเขาสร้างปราสาทให้กับพวกมองโกล พวกเขาได้กินเพียงข้าวต้มจางๆเท่านั้น ไม่ต้องกล่าวถึงว่ามันจะอิ่ม พวกมันไม่แม้แต่จะช่วยให้ดับกระหายได้

หลังจากกินอาหารเสร็จแล้ว พวกเขาก็กลับมาทำงานอีกครั้ง โดยไม่สนใจว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ในช่วงบ่าย มีคนจำนวนมากหมดเรี่ยวแรงและหมดสติอยู่บนพื้น

ทหารมองโกลจะจัดการกับคนหมดสติเหล่านั้นอย่างไร?

Novel-Lucky

ไม่ต้องกล่าวถึงการเข้าไปช่วยเหลือ พวกเขาไม่แม้แต่จะเสียเวลาฟาดแส้ใส่ พวกเขาชักดาบออกมา ฟันใส่คนเหล่านั้น และโยนร่างของคนเหล่านั้นไปยังปราสาทที่กำลังก่อสร้าง เพื่อทำหน้าที่เป็นทรัพยากรให้กับสิ่งก่อสร้าง

ในวันที่สอง การกระทำของพวกมองโกลเกินกว่าที่จะเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์

พวกเขาตั้งหมดขนาดใหญ่ระหว่างปราสาท ซึ่งมันทำให้โอหยางโชวและคนอื่นๆสับสนในตอนแรก

"พวกเขากำลังจะทำอาหาร?" เฟิงฉิวฮวงไม่เข้าใจ

โอหยางโชวส่ายหัว เขาไม่รู้ว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร

โชคดีที่คำตอบถูกเฉลยออกมาในไม่ช้า

ทหารมองโกลโยนชาวจีนคนนึงลงไปในหม้อ เพื่อเผาพวกเขาทั้งเป็น เห็นได้ชัดว่าพวกมองโกลต้องการจะใช้พวกเขาในการทำน้ำมันเรซิ่น

เสียงกรีดร้องที่ดังออกมา ทำให้ใบหน้าของทุกคนกลายเป็นซีดขาว

Novel-Lucky

'อุ๊ก~~'

ขณะที่เห็นทหารมองโกลทำการเก็บน้ำมันจากหม้อ เฟิงฉิวฮวงก็ไม่สามารถจะทนรับได้อีกต่อไป และอาเจียนออกมาในทันที

ใบหน้าของโอหยางโชวเองก็กลายเป็นน่าเกลียดอย่างแท้จริง มองไปยังทหารมองโกลที่นอกเมือง เขากล่าวอย่างเย็นชาขึ้นว่า "คนชั่วร้ายเหล่านี้ไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่"

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเกลียดคนกลุ่มนี้เป็นอย่างมาก

Novel-Lucky

ตอนที่ 1029 ปกป้องรากฐานฮั่นของพวกเรา

https://novel-lucky.blogspot.com

การกระทำของพวกมองโกลทำให้พวกเขาเกรี้ยวกราดอย่างสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม ขณะที่ปราสาทหลังแล้วหลังเล่าค่อยๆถูกสร้างขึ้นอย่างช้าๆ กองกำลังป้องกันกำลังเผชิญหน้ากับคำถามที่ว่า 'พวกเราควรจะหยุดการสร้างปราสาทหรือไม่?'

เมื่อปราสาททั้งหมดถูกสร้างเสร็จแล้ว กองทัพมองโกลจะใช้พวกมันในการปิดล้อมเมืองหลินอาน ซึ่งจะทำให้เมืองหลินอานถูกยึดได้อย่างรวดเร็ว

สำหรับเรื่องนี้ สภาใหญ่ต้องจัดการประชุมฉุกเฉิน

หลู่สิ่วฟู่ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานประจำวันของสภาใหญ่กล่าวขึ้นว่า "ในฐานะข้าราชการพลเรือนเพียงคนเดียวที่นี่ ข้าจะไม่ออกความเห็นใดๆ และให้พวกท่านออกความเห็นกันเอง โดยพวกเราจะใช้ความเห็นของเสียงข้างมาก"

คนเจ้าเล่ห์ผู้นี้ยอมแพ้ในทันที และทิ้งปัญหาให้กับผู้อื่น

"แน่นอนว่า พวกเราไม่ควรจะสังหารพวกเขา เพราะไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็เป็นพี่น้องของพวกเรา" เหวินเทียนเสี้ยงแสดงทัศนคติของเขาออกมาอย่างชัดเจน

เมื่อจางซีจี้เห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยความไม่พอใจ ก่อนที่ขุนพลหลักจะกล่าว รองขุนพลกล่าวก่อนได้อย่างไร?

เดิม จางซีจี้ลังเลเล็กน้อย แต่ตอนนี้ เขามีความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว "ข้ารู้สึกว่า พวกเราจะต้องสังหารคนเหล่านั้น มันไม่ใช่ว่าควรไม่ควร หากพวกเราไม่จัดการกับปราสาทเหล่านั้น พวกเราก็จะไม่สามารถรักษาหลินอานได้ มันไม่ใช่เพียงชีวิตของเหล่าประชาชนที่ถูกจับเป็นเชลยเท่านั้น แต่มันยังมีชีวิตของประชาชนภายในเมืองหลินอานอีกนับล้านด้วยเช่นกัน"

คำกล่าวของจางซีจี้นั้นเป็นที่เข้าใจกัน ในช่วงเวลาที่วุ่นวายเช่นนี้ มันไม่มีช่องว่าให้กล่าวถึงความเมตตาและหัวใจมากนัก มีหลายครั้งที่จำเป็นจะต้องมีการเสียสละ มันอาจจะดูโหดร้าย แต่นี่คือความจริง

อย่างไรก็ตาม เหวินเทียนเสี้ยงไม่มีความสุขเกี่ยวกับมัน

จางซีจี้ไม่สนใจ เขามีอุดมการณ์ของตัวเอง

"ข้าก็คิดว่าพวกเราควรจะสังหารพวกเขา"

สีอ๋งป้าแสดงความเห็นของเขา เขาไม่แสดงความเมตตาใดๆออกมา นอกจากนี้ ที่นี่คือแผนที่สมรภูมิ และเป้าหมายของเหล่าผู้เล่นก็คือชัยชนะ ดังนั้น เขาจึงไม่สนใจใดๆเกี่ยวกับการตายของเหล่าNPC

ผู้ที่สนับสนุนการสังหารจึงกลายมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ 2 ต่อ 1

เมื่อเหลียนผอเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "ข้างดออกเสียง"

จากมุมมองของเขา เขายังคงมีแผลใจเกี่ยวกับการกระทำของไป๋ฉีในระหว่างสงครามชางผิง อย่างไรก็ตาม ในฐานะขุนพล เหลียนผอไม่สามารถจะใช้ความรู้สึกมากเกินไปได้

ด้วยความขัดแย้งนี้ เขาจึงตัดสินใจงดออกเสียง

เมื่อสีอ๋งป้าเห็นเช่นนั้น เขาก็เหลือบมองไปยังเหลียนผอ กล่าวตามหลักเหตุผล ในฐานะขุนพลพันธมิตรหยานหวง เหลียนผอควรจะทำตามผู้นำของเขา

NovelLucky

โชคดีที่การออกความเห็นของเหลียนผอไม่ส่งผลต่อภาพรวม ในสายตาของเขา โอหยางโชวเป็นบุคคลที่น่าหวาดหวั่น และจะไม่แสดงความเมตตาใดๆ แล้วกั้วจื่อยี่ก็จะออกเสียงตามโอหยางโชวอย่างแน่นอน

ดังนั้น เขาจึงเชื่อว่า มีคนมากมายสนับสนุนมัน

ทุกคนหันไปทางโอหยางโชว

โอหยางโชวสงบอย่างแท้จริง เขาวางถ้วยชาในมือลงอย่างช้าๆและกล่าวว่า "ข้าไม่เห็นด้วย"

ทุกคนประหลาดใจเป็นอย่างมาก

"เพราะเหตุใดกัน?" สีอ๋งป้าถาม

ในสายตาของเขา โอหยางโชวไม่ใช่คนที่จะปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือความคิด ไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่สามารถก้าวมาถึงจุดนี้ได้

"ค่อยกล่าวกับมันภายหลัง"

NovelLucky

แน่นอนว่าโอหยางโชวมีเหตุผลของเขา แต่มันไม่สะดวกนักที่จะกล่าวในระหว่างการประชุมครั้งนี้

หลู่สิ่วฟู่มองไปที่โอหยางโชวอย่างลึกซึ้ง และสรุปว่า "3 ต่อ 2 เสียง และงดออกเสียงอีก 1 เนื่องจากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็จะต้องลองคิดหาหนทางอื่น"

จากนั้น สภาใหญ่ก็มีการตัดสินใจในท้ายที่สุด

.....

หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง สีอ๋งป้าก็เดินตามโอหยางโชวไป

ก่อนที่สีอ๋งป้าจะถาม โอหยางโชวก็กล่าวขึ้นว่า "ข้าคิดว่า ไม่เพียงแค่ท่านเท่านั้น แต่คนอื่นๆก็มีข้อสงสัยเช่นกัน บอกให้คนอื่นๆมารวมตัวกัน แล้วข้าจะอธิบายในครั้งเดียว"

สีอ๋งป้าประหลาดใจ "ท่านเชื่อมั่นเกี่ยวกับตี่เฉินและคนอื่นๆเช่นนั้นหรือ?"

NovelLucky

โอหยางโชวยิ้ม แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

เมื่อสีอ๋งป้าเห็นเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัวและเดินจากไป

.....

ณ หลินอาน, กำแพงเมืองทางเหนือ

โอหยางโชว, สีอ๋งป้า และลอร์ดทั้งสี่มารวมตัวกัน

สีอ๋งป้ามองไปที่โอหยางโชว ในเวลานี้ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยคำถามและข้อสงสัย ก่อนที่จะมาที่นี่ พันธมิตรหยานหวงได้จัดการประชุมสั้นๆ แต่บรรยากาศไม่ค่อยสู้ดีนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งซุนเซิ่นจุน ที่กล่าวออกมาอย่างไม่พอใจว่า "จิ้งจอกเฒ่ากำลังพยายามจะซื้อหัวใจของพวกเรา หรือเขากำลังใช้ชัยชนะเพื่อแลกกับความเมตตาของเขา? ต้าเซี่ยได้ทำลายไปแล้ว 4 ประเทศ ในแผนที่หลัก และสังหารผู้คนไปมากมาย แต่ตอนนี้เขากลับทำเหมือนแสดงความเมตตา..."

NovelLucky

ใบหน้าของตี่เฉินและคนอื่นๆน่าเกลียดอย่างแท้จริง

บนกำแพงเมือง โอหยางโชวรู้สึกได้ถึงดวงตาอันแหลมคม จดจ้องมาจากด้านหลังของเขา มองไปที่เต็นท์ของกองทัพมองโกล โอหยางโชวกล่าวขึ้นว่า "พวกเจ้าคิดว่า เหตุใดไกอาจึงได้จัดวางแผนที่สมรภูมิเช่นนี้?"

"มันจะต้องมีเหตุผลด้วยหรือ? มันเป็นแผนที่สมรภูมิ มันก็ต้องใช้สำหรับเก็บเกี่ยวคะแนนการกุศลไม่ใช่หรือ?"

โอหยางโชวส่ายหัว "ข้าไม่คิดเช่นนั้น บางที แผนที่สมรภูมิก่อนหน้านี้อาจจะไม่มีเหตุผล แต่มันไม่ใช่สำหรับแผนที่สมรภูมิในครั้งนี้อย่างแน่นอน ข้าจะกล่าวอย่างตรงไปตรงมา จากสงครามอันนัม สิ่งที่ต้าเซี่ยได้รับมานั้น มันมากกว่าที่พวกเราได้รับมาจากแผนที่สมรภูมิทั้งหมดเสียอีก แผนที่สมรภูมิในครั้งนี้จึงไม่คุ้มค้าสำหรับกองกำลัง 100,000 นาย ของต้าเซี่ย"

"..."

ตี่เฉินและคนอื่นๆพูดไม่ออก พวกเรารู้ว่าต้าเซี่ยนั้นน่าอัศจรรย์ แต่เขาไม่จำเป็นจะต้องโอ้อวดใช่หรือไม่? พวกเขาคิดว่า 'เหตุใดต้องกล่าวออกมาตรงๆเช่นนี้? ไม่รู้หรือว่ามันทำให้เจ็บปวด'

"แล้วท่านคิดว่าเป้าหมายของไกอาคืออะไร?" สีอ๋งป้าถาม

"ไม่ว่าจะอะไร ข้าคิดว่า สงครามครั้งนี้เป็นการชดเชยความเสียใจ ที่ในประวัติศาสตร์ จีนตกอยู่ในมือของชนต่างเผ่า แม้ว่ามันจะเป็นเหมือนการหนีความเป็นจริง แต่มันก็เป็นประสบการณ์ที่หาได้ยาก"

"อะแฮ่ม เจ้ากำลังเต็มไปด้วยความรู้สึก" ชุนเซิ่นจุนกล่าว

คนอื่นๆไม่กล่าวอะไร กลับกัน พวกเขามองไปนอกเมือง ที่ดูราวกับอยู่ในนรก

ชางมองโกลยังคงไม่หยุดการทำน้ำมันจากศพ ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ พวกเขาเก็บเกี่ยวน้ำมันจากร่างประชาชนชาวจีนอย่างต่อเนื่อง

เช่นเดียวกับเมืองอื่นๆ กำแพงเมืองหลินอานก็มีไม้เป็นโครงสร้างหลัก และใช้ข้าวเหนียวเป็นกาว เมื่อถูกน้ำมัน พวกมันก็จะลุกเป็นไฟได้อย่างง่ายดาย

หลังจากที่ถูกเผาหลายวัน ทั้งกำแพงเมืองและประตูเมืองก็จะถูกทำลายลงโดยสมบูรณ์

NovelLucky

นี่เป็นอาวุธลับของกองทัพมองโกล แม้ว่าพวกเขาจะเต็มไปด้วยทหารม้า พวกเขาก็สามารถที่จะทำการปิดล้อมเมืองได้ โดยที่กองกำลังหลักของพวกเขาแทบจะไม่สูญเสียใดๆ

ความลับในการปิดล้อมเมืองของพวกเขาอยู่ที่ความไร้ยางอายและความชั่วร้าย

"โอหยาง ข้าสนับสนุนท่าน"

มองไปที่ความวุ่ยวายด้านนอก ใบหน้าของเฟิงฉิวฮวงกลายเป็นซีดขาว แต่เธอก็สามารถที่จะหยุดอาเจียนออกมาได้แล้ว บางที เธออาจจะอาเจียนทุกสิ่งออกมาแล้ว และสิ่งหลงเหลืออยู่ก็มีเพียงความโกรธและความเกลียดชังเท่านั้น

"หากพวกเรายิงพวกเขา แล้วพวกเราจะแตกต่างไปจากสัตว์เหล่านั้นอย่างไร?"

เฟิงฉิวฮวงกล่าวอย่างชอบธรรม

สีอ๋งป้าและคนอื่นๆยังคงเงียบอยู่ จานหลางผู้ที่เป็นตัวแทนของกองทัพ อดไม่ได้ที่จะกล่าวว่า "กล่าวได้ดี บางที แผนที่สมรภูมิในครั้งนี้อาจจะเป็นการทดสอบสำหรับพวกเรา เพื่อดูว่าพวกเราจะสามารถเอาชนะมโนธรรม หรือเอาชนะได้โดยไม่ทำร้ายพี่น้องของพวกเราได้หรือไม่"

Novel Lucky

"กล่าวได้ดี!" ชุนเซิ่นจุนเห็นด้วย แต่เขายังคงไม่ต้องการจะยอมแพ้

ชุนเซิ่นจุนเกิดในตระกูลพ่อค้า เขาสนใจเกี่ยวกับชัยชนะเท่านั้น ไม่แม้แต่จะสนใจความเมตตาและความสำคัญใดๆ

โอหยางโชวหันมาหาตี่เฉินในฉับพลันแล้วกล่าวว่า "เจ้าคิดเช่นไร?" เขาต้องการจะรู้ว่าตี่เฉินจะตัดสินใจเช่นไรในเวลานี้

ตี่เฉินตกตะลึงอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะเปิดปากอย่างยากลำบาก และกล่าวว่า "เมื่อเจ้ากล่าวเช่นนั้น ก็เอาตามที่เจ้ากล่าว

แต่อย่างลืมว่า เจ้าเป็นหนี้พวกเราครั้งนึงแล้ว"

"ยอดเยี่ยม!"

โอหยางโชวมองไปที่ตี่เฉินแล้วหันกลับไป

NovelLucky

หลายปีต่อไป ตี่เฉินจะจดจำการสนทนาที่เรียบง่ายนี้ได้ และเขาจะหลั่งเหงื่อเย็นออกมา ในเวลานั้น เขาจะตระหนักได้ว่า การสนทนาครั้งนี้ ได้ตัดสินชะตากรรมของเขา

.....

เมืองหลินอานได้ทำความตกลงกันแล้วว่า พวกเขาจะไม่อ่อนข้อให้กับกองทัพมองโกล คำถามก็คือ พวกเขาจะทำอย่างไร ถึงจะทำลายแผนการโจมตีของกองทัพมองโกลได้

เริ่มแรก พวกเขาจะต้องจัดการกับหม้อด้านนอกนั่น

หากมีคนกล่าวว่า การใช้ประชาชนในการสร้างปราสาทนั้นสามารถทนได้ เมื่อมีการใช้ประชาชนในการทำน้ำมัน พวกเขาจะไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

วิธีการของสภาใหญ่นั้นง่ายมาก "จัดการกับพวกมันด้วยกำลัง!"

โดยพวกเขาจะเริ่มจาก ใช้เครื่องยิงหิน และเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร ในการทำลายหม้อ หากไม่สำเร็จ พวกเขาก็จะส่งกองกำลังทหารม้าออกไปทำลายมัน

NovelLucky

กองกำลังทหารม้านี้ถูกจัดตั้งขึ้นมาพิเศษ ราวกับเป็นกองกำลังแห่งความตาย

หากพวกเขาสามารถกลับมาได้ มันก็จะเป็นเรื่องที่ดี แต่หากไม่ พวกเขาก็จะตายอยู่ที่นอกเมือง

ปราสาทยังสร้างไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์ และโอหยางโชวก็ไม่เชื่อว่ากองทัพมองโกลจะโจมตีในเวลานี้ หากพวกเขาถูกปิดล้อม กองทัพที่ซ่อนอยู่ใกล้กับกำแพงเมือง จะแสดงให้เห็นว่ากองทัพมองโกลเห็นว่า พวกเขาเองก็แข็งแกร่งเช่นกัน

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

ในเวลาเพียงวันเดียว พวกเขาสามารถทำลายหม้อไปได้แล้วหลายร้อยใบ เพื่อสิ่งนี้ กองกำลังทั้งสี่ต้องจ่ายราคาแพง ซึ่งรวมไปถึงกองกำลังทหารม้าชั้นสูงถึง 3,000 นาย

ทหารม้ามองโกลนั้นเป็นทหารชั้นสูงทั้งหมด และพวกเขาทั้งหมดก็มีธนูที่ยอดเยี่ยม เนื่องจากทหารม้าซ่งใต้กล้าที่จะออกมา พวกเขาก็ไม่คิดที่จะปล่อยให้ใครกลับไปได้

ตลอดทั้งวัน มีการสู้รบระหว่างกองกำลังทหารม้าขนาดเล็กอยู่ที่นอกเมือง

Novel-Lucky

แม้ว่าจะเป็นการสู้รบเล็กๆ แต่ผลลัพธ์ของการสู้รบแต่ละฝั่งก็ค่อนข้างจะออกมาชัดเจน ฝั่งที่อ่อนแอที่สุดก็คือองครักษ์ซ่งใต้ที่เสียเปรียบโดยสิ้นเชิง

แม้จะอยู่ในสถานการณ์ 2 ต่อ 1 ในพื้นที่เล็กๆ พวกเขาก็ยังคงพ่ายแพ้

ฝั่งที่แข็งแกร่งที่สุดก็คือ กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ย เผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้ามองโกล กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยไม่เสียเปรียบใดๆ ในความเป็นจริงพวกเขาแข็งแกร่งกว่าด้วยซ้ำ

มีเพียงฝั่งเหนือเท่านั้น ที่กองกำลังทหารม้าสามารถจะล่าถอยกลับมาได้อย่างราบรื่น

กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยสูญเสียไป 300 นายเท่านั้น ในการทำลายหม้อทั้งหมดในฝั่งเหนือ และยังสามารถสังหารกองกำลังทหารม้ามองโกลได้อีก 200 นาย

มองไปที่กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยที่กำลังล่าถอย กองกำลังทหารม้าเหล็กมองโกลกลับไม่กล้าที่จะไล่ตามพวกเขา

NovelLucky

ฉากดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความหวาดหวั่นของกองทัพมองโกลเป็นครั้งแรกอย่างชัดเจน

โอหยางโซวและหลู่สิ่วฟู่แพร่กระจายเรื่องนี้ไปทั่วทั้งเมือง เพื่อเชิดชูเรื่องทหารจากสวรรค์ หากพวกเขาไม่ใช่ทหารจากสวรรค์แล้ว พวกเขาจะสามารถเอาชนะกองกำลังทหารม้ามองโกลอันอยู่ยงคงกระพันได้อย่างไร?

ด้วยสิ่งนี้ ประชาชนจึงสงบลงและเริ่มรวมกันเป็นปึกแผ่นอย่างช้าๆ

.....

คืนนั้น, ณ ค่ายมองโกลทางเหนือ

ขุนพลมองโกล ปาหยาน หยุดม้าของเขาอยู่บนยอดเขาและมองไปยังกองกำลังป้องกันฝั่งเหนือ การแสดงออกของเขาเคร่งขรึมอย่างแท้จริง "ใครจะรู้ว่ากองกำลังผู้เล่นศัตรูจะน่าอัศจรรย์เช่นนี้ พวกเขามาจากที่ใดกัน?"

ไม่มีใครสามารถให้คำตอบกับเขาได้

NovelLucky

จางหงฟ่านขี่ม้าตามหลังปาหยานมา การแสดงออกที่ซับซ้อนเปร่งประกายอยู่ในดวงตาของเขา ขณะที่เขาคิดกับตัวเองว่า 'หากกองทัพซ่งใต้มีความแข็งแกร่งเช่นนี้ พวกเขาคงจะไม่พ่ายแพ้โดยง่ายอย่างแน่นอน'

ขณะที่ลมเย็นพัดผ่าน ผ้าคลุมหนังเสือดาวของปาหยานก็โบกสะบัด เขามองไปยังมองหลินอานที่ค่อยๆจมหายไปพร้อมกับความมืด "กลับกัน แล้วก็สั่งให้กองกำลังแนวหน้าเร่งการสร้างปราสาทดินในวันพรุ่งนี้ พวกเราจะเริ่มการโจมตีอย่างเป็นทางการในไม่ช้า"

ปาหยานรู้สึกว่า การโจมตีในครั้งนี้ไม่ง่ายเหมือนครั้งก่อนๆ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถจะปล่อยให้ศัตรูมีเวลาพักหายใจได้ พวกเขาจะต้องทำการปิดล้อมอย่างเร็วที่สุด

จักรพรรดิที่อยู่เบื้องหลังเขาหมดความอดทนแล้ว และหากพวกเขาทำไม่สำเร็จในตอนนี้ พวกเขาอาจจะทำให้แผนการของเขาถูกหยุดยั้งได้

"ขอรับ!"

จางหงฟ่านพยักหน้า ไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆเกี่ยวกับน้ำเสียงของเขา

NovelLucky

ตอนที่ 1030 การสู้รบปิดล้อมอันโหดร้าย

https://novel-lucky.blogspot.com

วันที่สิบของแผนที่สมรภูมิ การปิดล้อมเริ่มต้นขึ้นในที่สุด

ภายใต้การเร่งของกองทัพมองโกล ปราสาทหิน 600 หลัง ที่สูงกว่ากำแพงเมืองถูกสร้างขึ้นเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์ เหล่าเชลยศึกอดอยากที่ทำงานอย่างหนักได้พักในที่สุด

ไม่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตต่อไปได้อีกหรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพวกเขาเอง

พวกเขาพยายามจะขอให้เปิดประตูเมืองหลินอานแต่ก็ถูกปฏิเสธ นั่นเป็นเพราะพลธนูกองทัพมองโกลได้เข้าไปในปราสาทแล้ว และปืนใหญ่เสี้ยงหยางนับพันๆ ก็ถูกผลักดันมายังแนวหน้าแล้ว

หากพวกเขาเปิดประตูเมืองในเวลานี้ มันก็เหมือนกับการเชื้อเชิญให้ฝูงหมาป่าเข้าบ้าน

เวลา 9.00 น. เปลวเพลิงแห่งสงครามถูกจุดขึ้น

แม้ว่าหม้อจะถูกทำลายลงแล้ว แต่กลยุทธ์การโจมตีของกองทัพมองโกลก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง พลธนูบนปราสาททำหน้าที่กำจัดการโจมตีระยะไกลบนกำแพงเมือง และพวกเขาก็ใช้ปืนใหญ่เสี้ยงหยางในการยิงทำลายกำแพงเมือง

กองกำลังป้องกันก็ยิงโต้กลับไปด้วยเช่นกัน

พลธนูและเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรถูกผลักดันไปข้างหน้าและต้าสู้กับศัตรู

การสู้รบวันแรก เป็นเพียงการต่อสู้ของกองกำลังโจมตีระยะไกล

กลยุทธ์โหดเหี้ยวและสนามรบโหดร้ายอย่างแท้จริง พลธนูทั้ง 2 ฝ่าย ยิงฝนลูกศรออกมาสังหารกันและกัน

เสียงกึกก้องของเครื่องยิงหิน ดังขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นการสู้รบ และจนถึงตอนนี้ก็ยังคงไม่หยุดลง

ไม่ว่าจะเป็นเต็นท์กองทัพมองโกลด้านนอกเมืองหรือบนกำแพงเมือง และแม้แต่พื้นที่ใกล้กำแพงเมือง ฝุ่นและควันลุกเผาไหม้ แม้ว่าปืนใหญ่เสี้ยงหยางจะเป็นเครื่องยิงหิน แต่พวกมันก็สามารถยิงหินที่ถูกเผาด้วยน้ำมันได้

NovelLucky

ขณะที่ปืนใหญ่ยิงออกไป ควันไฟจำนวนมากก็ตามมา

เมื่อกองกำลังป้องกันถูกโจมตีโดยฝนลูกศร คนงานที่อยู่ใต้กำแพงเมืองจึงไม่ได้อยู่ในสภาพที่ดีนักเช่นกัน เกือบจะตลอดเวลา ทหารจำนวนมากที่ได้รับบาดเจ็บ ถูกนำตัวออกจากกำแพงเมืองไปยังโรงหมอ

นอกจากนั้นแล้ว โรงผลิตทางทหารในเมืองยังทำงานอย่างหนักตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อผลิตลูกศรจำนวนมากอย่างต่อเนื่อง การสู้รบปิดล้อมเช่นนี้ จำเป็นจะต้องใช้ลูกศรจำนวนมหาศาล

เมืองทั้งเมืองกลายเป็นหนึ่งเดียว

ในวันแรก การโจมตีของกองทัพมองโกลไร้ประโยชน์ ไม่เพียงแค่พวกเขาจะเสียกำลังพลไปถึง 10,000 นายเท่านั้น พวกเขายังเสียปราสาทไปถึง 59 หลังอีกด้วย

สำหรับกองกำลังป้องกัน พวกเขาก็สูญเสียกำลังพลไปถึง 10,000 นายเช่นเดียวกัน

NovelLucky

อัตราความสูญเสียเช่นนี้ เกิดจากปราสาท ด้วยปราสาทเหล่านั้น กองทัพมองโกลจึงไม่ได้เสียเปรียบใดๆ รวมกับทักษะพลธนูของกองทัพมองโกลแล้ว การต่อสู้ระหว่างพวกเขาจึงอยู่ในระดับเดียวกัน

ในทางตรงกันข้าม กองทัพผู้เล่นมีพลธนูอย่างแท้จริงน้อยมาก ครึ่งหนึ่งของพวกเขาเป็นทหารม้าที่ผันตัวมาเป็นพลธนู จึงเห็นได้ชัดว่า ทักษะของพวกเขาเป็นรองพลธนูมองโกล

การต่อสู้จึงค่อนข้างจะคู่คี่สูสีกัน

ผ่านไป 2 วัน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆเกี่ยวกับการสู้รบ กองทัพมองโกลที่มีกำลังพลนับล้าน ราวกับเป็นเครื่องจักร ทำการโจมตีอย่างต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน

ในขณะนั้นเอง กองทัพมองโกลได้ใช้กลยุทธ์ที่ชั่วร้ายอีกครั้ง

พวกเขาโยนศพทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นศัตรูหรือฝ่ายตัวเองลงในคูน้ำป้องกันเมืองในฉับพลัน คูคลองทุกแห่งก็เต็มไปด้วยศพ ซึ่งมันทำให้ทุกคนรู้สึกสั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง

Novel Lucky

สิ่งที่แย่กว่านั้นก็คือ คูน้ำป้องกันเมืองได้เชื่อมต่อกับคูน้ำภายในเมือง ซากศพเหล่านั้นจึงได้ทำให้เกิดการปนเปื้อนในแหล่งน้ำของเมือง

แหล่งน้ำของประชาชนจึงเกิดปัญหาขึ้น

แหล่งน้ำที่สามารถใช้ได้จึงเหลือเพียงน้ำใต้ดินเท่านั้น หลู่สิ่วฟู่ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากตั้งหน่วยฉุกเฉินขึ้น สำหรับขุดบ่อน้ำขึ้นภายในเมือง เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะมีน้ำอย่างเพียงพอ

กลยุทธ์นี้ช่างชั่วร้ายอย่างแท้จริง

หลังจากที่กองทัพมองโกลโจมตีได้ 3 วัน นอกเหนือจากกำแพงฝั่งเหนือแล้ว อีก 3 ฝั่ง เผชิญหน้ากับปัญหาหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทัพทหารองครักษ์ซ่งใต้ที่ฝั่งใต้ ความหวาดกลัวต่อกองทัพมองโกลภายในจิตใจของพวกเขาก่อตัวขึ้น หากสิ่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป ก่อนที่ปืนใหญ่เสี้ยงหยางจะทำลายกำแพงเมืองได้สำเร็จ พวกเขาจะวุ่นวายกันเองเสียก่อน

พร้อมกับความจริงที่ว่า กองทัพผู้เล่นทำเพียงแค่ป้องกันและไม่โจมตีใดๆ เหล่าสายลับมองโกลจึงเริ่มทำงานของพวกเขา ตำนานทหารจากสวรรค์เริ่มพังทลายลง

NovelLucky

ทั้งหมดนี้กำลังดำเนินไปสู่สถานการณ์การล่มสลายของฝ่ายซ่งใต้

ขุนพลมองโกลปาหยานพึงพอใจเป็นอย่างมาก เขายิ้มและกล่าวกับจางหงฟ่านว่า "เหล่าผู้เล่นนั้นดูดีแต่ไร้ประโยชน์ พวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเราอย่างสิ้นเชิง"

กล่าวถึงปาหยาน เขาไม่ใช่เพียงคนธรรมดาทั่วไป

ปาหยานเกิดในอิลคาเนท และเขาถูกนำตัวเข้ามาสู่ราชวงศ์ในปีแรกของการเริ่มต้นราชวงศ์หยวนโดยฮูลากูข่าน กุบไลข่านชื่นชมในความสามารถของเขาและได้แต่งตั้งเขาเป็นเสนาบดีจูงซ และในท้ายที่สุดแล้ว เขาก็ได้เลื่อนเป็นเสนาบดีสำนักองคมนตรี

ในปีที่ 11 ของหยวน เขาเป็นผู้นำกองทัพไปพิชิตซ่งใต้

ในระหว่างความขัดแย้งการสืบราชบัลลังก์ต่อจากจายาถู่ข่านถูกห์เทอเม่อร์หลังปี 1332 เขาได้ต่อต้านเอลเทอเม่อร์ และสนับสนุนถอกฮอนเทอเม่อร์ ซึ่งได้ขึ้นครองบัลลังก์ในปี

1333 จากนั้น เขาก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการเค่อซิง ซึ่งครอบคลุมทั้งมองโกล, คีพชาคส์, รัสเซีย และแอซัด ในปี 1334

ปาหยานเริ่มจดจ่อและมีสมาธิกับตำแหน่งของเขาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จนในปี 1339 เขาได้กลายมาเป็นมหาเสนาบดี ในเวลานั้น มันอาจจะเป็นเพราะเขาได้มาไกลเกินไปแล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไรก็ตาม เขาได้ถูกโค่นล้มในปี 1340 โดยหลานชายของเขาเอง โห๊คโทอา หลังจากนั้น เขาก็ถูกขับออกและนโยบายของเขาก็ถูกพลิกกลับ

ปาหยานเก่งในด้านกวี และเป็นนักการเมืองและผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์หยวน แล้วยังเป็นผู้บัญชาการกองทัพ 200,000 นาย พิชิตซ่งใต้อีกด้วย

บุคคลผู้นี้เฉลียวฉลาดอย่างแท้จริง และเขาเป็นคนที่เข้าภาพรวมเป็นอย่างดี เขาเก่งในการใช้กองกำลังและการวางแผนกลยุทธ์ ในทุกด้าน เขามีบางอย่างที่โรงเรียนปรัชญาทางทหารสามารถเรียนรู้ได้

กล่าวตามหลักเห็นผล ขุนพลเช่นเขาไม่ควรที่จะมั่นใจมากจนเกินไป แต่มันเป็นเพราะกองกำลังผู้เล่นแสดงออกอย่างไม่สู้ดีนัก จนทำให้ปาหยานวิเคราะห์ผิดพลาดเช่นนี้

"กระจายคำสั่ง เริ่มจากวันพรุ่งนี้ เสริมการโจมตีให้รุนแรงมากยิ่งขึ้น ยึดเมืองหลินอานให้ได้ภายใน 3 วัน"

เนื่องจากเขาคิดว่าเข้าใจศัตรูแล้ว ปาหยานจึงไม่มีเหตุผลที่ต้องเสียเวลาอีก และเตรียมที่จะกำจัดศัตรูด้วยกำลังทั้งหมดของเขา

ต่อจากพลธนู ปาหยานเตรียมจะส่งทหารราบเข้าไปปิดล้อมแล้ว

แม้ว่ากองทัพมองโกลจะมีทหารม้าเป็นกองกำลังหลัก แต่ในระหว่างการพิชิตซ่งใต้ พวกเขาได้ใช้ทหารชาวจีนจำนวนมาก และคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ก็เป็นทหารราบ

"ถึงเวลาที่พวกเขาจะต้องแสดงให้เห็นถึงความคุ้มค่าของพวกเขาแล้ว"

ในสายตาของปาหยาน พวกเขาเป็นเพียงเป้ากระสุน และการตายของพวกเขาก็ไม่ได้สร้างความสูญเสียมากนัก การใช้งานพวกเขาเพียงอย่างเดียวก็คือ การส่งพวกเขาเข้าสู่สนามรบในเวลาที่เหมาะสม เพื่อสร้างผลกระทบให้กับศัตรูซักเล็กน้อย

"ขอรับท่านขุนพล!" จางหงฟ่านรับรับคำสั่ง

มองไปที่ด้านหลัง ดวงตาของปาหยานสั่นไหวเล็กน้อย กล่าวตามความจริง ขณะที่กองกำลังแนวหน้าโจมตีซ่งใต้ ครึ่งหนึ่งของทหารที่ยอมจำนน ถูกรวบรวมไว้ภายใต้จางหงฟ่าน

NovelLucky

ไม่ว่าจางหงฟ่านจะรับสมัครพวกเขาได้อย่างไรก็ตาม ปาหยานก็จะไม่มีทางอนุญาติให้มะเร็งร้ายเหล่านี้อยู่ต่อไป และจะต้องกำจัดออกไป

จางหงฟ่านไม่มีปฏิกิริยาใดๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งมันทำให้ปาหยานพึงพอใจเป็นอย่างมาก

'เขาเป็นคนที่พิเศษอย่างแท้จริง ไม่น่าแปลกใจใดๆที่ฝ่าบาทจะยกย่องเขาเป็นอย่างมาก' ปาหยานยิ้มออกมา ก่อนจะสลัดความคิดออกไป

เหตุผลนั้นง่ายๆ

ไม่ว่าจักรพรรดิจะไว้วางใจชาวจีนมากเพียงใดก็ตาม มันก็ไม่มีทางจะเทียบได้กับขุนพลชาวมองโกลอย่างปาหยาน

'ทุกคนที่ไม่ได้มาจากชนเผ่าเดียวกับข้า น่าสงสัยทั้งหมด'

Novel-Lucky

แม้ว่าจักรพรรดิจะใจกว้าง และยอมรับข้าราชการชาวจีนจำนวนมาก และยังส่งเสริมให้เผยแพร่ปรัชญาขงจื๊อ แต่สุดท้ายแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็เป็นเพียงการกระทำผิวเผินของจักรพรรดิ

เสาหลักที่แท้จริงของราชวงศ์ยังคงเป็นชาวมองโกล

ผลที่ตามมาก็คือ ปาหยานไม่เคยมองว่าจางหงฟ่านเป็นภัยคุกคามของเขา

ในประวัติศาสตร์ จางโรว, จางหงฟ่าน, และจางกุ้ย ปู่, พ่อ และลูกชาย ล้วนแล้วแต่เป็นขุนพลในราชวงศ์หยวน และพวกเขาทุกคนก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม จุดจบที่น่าเศร้าของพวกเขา ได้พิสูจน์แล้วว่าความคิดของปาหยานนั้นถูกต้อง

หลังจากที่จักรพรรดิฉินติงสิ้นพระชนม์ พี่น้องหยวนหมิงจ้งและหยวนเหวินจ้งก็ต่อสู้กันเพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์ และผู้ที่สนับสนุนพวกเขาก็ต่อสู้กันเช่นกัน ผู้สนับสนุนองค์ชายซางตูเอาชนะผู้สนับสนุนองค์ชายต้าตู

ในขณะที่กองทัพองค์ชายต้าตูล่าถอย พวกเขาได้ทำการปล้นสะดมและข่มขืน ลูกชายของจางกุ้ย จางจิงหวู่ ซึ่งเป็นหนึ่งในขุนพลชาวพื้นเมือง ได้นำคนของเขาสังหารทหารในกองทัพองค์ชายต้าตู

ในท้ายที่สุดแล้ว องค์ชายต้าตูก็เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ และเขาได้นำกองทัพของเขาไปที่ปอฉิงและเข้าไปยังบ้านตระกูลจาง จับตัวหลานชายทั้งห้าของจางหงฟ่านมาทรมานก่อนจะประหาร

จากนั้น พวกเขาก็สังหารทุกชีวิตในตระกูล หลงเหลือไว้เพียงเด็กสาวเพียงผู้เดียวเท่านั้น องค์ชายมองว่าเธองดงาม เขาจึงข่มขืนเธอและนำเธอมาเป็นสนมของเขา

ตระกูลจางทำงานให้กับพวกมองโกล แต่สุดท้ายแล้ว จุดจบของพวกเขาก็คือโศกนาฏกรรม

การกระทำขององค์ชายในการสังหารและข่มขืนหญิงสาวสมาชิกตระกูลจางไม่ใช่เรื่องใหม่ ในสมัยราชวงศ์หยวน และแม้แต่จักรวรรดิมองโกล ก็ปรากฏเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น บางครั้ง คนที่ถูกข่มขืนก็ยังเป็นชาวมองโกลด้วยเช่นกัน

ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดเกิดขึ้นในสมัยของโอเกไตข่าน

ในปี 1237 เผ่าวอยี่ฉี ได้มีข่าวลือว่ามีราชโองการยอมแพ้เกี่ยวกับผู้หญิงในเผ่าของพวกเขา ผู้คนจึงเริ่มให้ลูกสาวของพวกเขาแต่งงานกับคนในเผ่า และบางคนก็ถูกส่งให้กับผู้ชายโดยตรง

NovelLucky

เมื่อโอเกไตข่านได้ยินเช่นนั้น เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก และสั่งให้จับตัวเด็กสาวอายุ 7 ขวบขึ้นไปทั้งหมดมา แม้แต่คนที่แต่งงานไปแล้วด้วย เขารวบรวมคนได้ถึง 4,000 คน ก่อนจะสั่งให้ทหารของเขาข่มขืนพวกเธอทั้งหมดนั้น

ในระหว่างกระบวนการนั้น มี 2 คน ตายในทันที ส่วนที่เหลือถูกส่งไปยังวังหลัง, สถานค้าประเวณี หรือสถานฑูต เพื่อรับรองแขก บางคนกระทั่งถูกใช้เป็นของขวัญ

นอกจากนี้ เหล่าพี่ชายและพ่อของพวกเธอทำได้เพียงเฝ้าดูอยู่ด้านหลัง พวกเขาไม่สามารถจะบ่นอะไรและไม่สามารถแม้แต่จะร้องไห้ได้

แตกต่างจากชนเผ่าเร่ร่อนที่สังหารผู้คนเพื่อความสนุก ชาวซ่งใต้ที่เป็นเกษตรกร ไม่ค่อยจะเห็นเลือดบ่อยครั้งมากนัก และพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากสนามรบ

ผลที่เกิดจากมันก็คือ หลังจากที่กองทัพมองโกลเผาคนทั้งเป็นเพื่อเก็บเกี่ยวน้ำมัน และทิ้งศพลงในแม่น้ำป้องกันเมือง มันทำให้กองซ่งใต้รู้สึกหวาดกลัว มันทำให้หลายคนคิดที่จะยอมแพ้ก่อนที่กองทัพมองโกลจะมาถึง

.....

NovelLucky

ณ หลินอาน, สภาใหญ่

"พวกเราไม่สามารถปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปได้ พวกเราจำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลง"

โอหยางโชวตระหนักได้ว่า พวกเขากำลังค่อยๆตกลงสู่จังหวะของกองทัพมองโกล

NovelLucky

ตอนที่ 1031 แสร้งยอมจำนนและการสังหารผู้นำ

https://novel-lucky.blogspot.com

โอหยางโชวเข้าใจดีว่า หากพวกเขาไม่ทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ น้ำ, เสบียง, กำแพงเมือง และกองกำลัง 1 ใน 4 อย่างนี้จะพังทลายลง ในระดับที่ไม่สามารถกู้คืนได้

"พวกเราต้องใช้ความคิดที่จะโจมตีโต้กลับไปบ้าง"

กั้วจื่อยี่ยืนขึ้นและกล่าวว่า "กองทัพผู้เล่นครึ่งหนึ่งเป็นทหารม้า การใช้พวกเขาในการป้องกันนั้น นับเป็นการสูญเสียความสามารถของพวกเขา และไม่ใช่การตัดสินใจที่ฉลาด"

เหลียนผอเป็นขุนพลป้องกัน เมื่อเขาได้ยินคำกล่าวของกั้วจื่อยี่แล้ว เขาจึงขมวดคิ้วและกล่าวโต้กลับไปว่า "กองกำลังของศัตรูมีจำนวนมากกว่าพวกเราหลายเท่า หากพวกเราโจมตี มันจะเกิดอะไรขึ้น? มันจะเหมือนพวกเรามองหาความตายเร็วขึ้น การอยู่ป้องกันจึงจะย่อมดีกว่า"

"หากพวกเราโจมตีอย่างไร้จุดหมาย แน่นอนว่ามันไร้ประโยชน์ แต่หากพวกเราชี้เป้าไปที่ผู้นำของพวกเราล่ะ?"

"ชี้เป้าไปที่ผู้นำของพวกเขา?" เหลียนผอกล่าวด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

จิตสังหารปรากฏขึ้นในดวงตาของกั้วจื่อยี่ มองดูเฉียบคมอย่างแท้จริง "ด้วยสถานการณ์ในเมือง พวกเราไม่มีทางออกและถูกปิดล้อมโดยศัตรู เมื่อเมืองแตก พวกเราจะอยู่ภายใต้ความเมตตาของพวกเขา กลับกัน หากพวกเราส่ง

กองกำลังชั้นสูงไปสังหารขุนพลของพวกเราอย่าง ปาหยาน มันจะทำให้กองทัพของพวกเขาไม่มั่นคง และทำให้พวกเราเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะในท้ายที่สุด”

“การกล่าวนั้นง่ายกว่าทำ”

เห็นได้ชัดว่าเหลียนผอไม่เห็นด้วย “กองกำลังศัตรูทำการปกป้องขุนพลหลักของพวกเขาอย่างหนาแน่น ไม่ต้องกล่าวถึงการสังหารผู้นำ เพียงแค่การจะเข้าใกล้ก็ยังเป็นเรื่องยาก ไม่เพียงแค่พวกเราจะไม่บรรลุเป้าหมายเท่านั้น แต่หากศัตรูใช้โอกาสนั้นในการบุกเข้าเมือง มันจะกลายเป็นหายนะ การป้องกันจึงเป็นทางเลือกที่ฉลาดกว่า”

สำหรับการป้องกัน เหลียนผอมีความคิดบางอย่าง ในระหว่างสงครามชางผิงในการเผชิญหน้ากับกองทัพฉิน เหลียนผอสามารถจัดการป้องกันพวกเขาได้เป็นเวลานาน ซึ่งมันเป็นดั่งเกียรติยศในชีวิตของเขา

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าเขามีทักษะในการป้องกันอย่างแท้จริง ยกสงครามหลินอานนี้เป็นตัวอย่าง หากไม่นับกำแพงเมืองฝั่งเหนือแล้ว กำแพงเมืองฝั่งตะวันตกแข็งแกร่งที่สุด

ในสายตาของเขา พวกเขาแพ้กำแพงเมืองฝั่งเหนือเพราะความแตกต่างของความแข็งแกร่งของทหาร ไม่ใช่ความต่างของความสามารถระหว่างเขากับกั้วจื่อยี่

ขุนพลทั้งสองต่างก็ถกเถียงกัน พวกเขาทั้งสองมีทฤษฎีของตัวเอง

Novel-Lucky

ในขณะนั้นเอง โอหยางโชวมองไปที่จางซีเจี่ยและกล่าวขึ้นในฉับพลันว่า "หากข้าจำไม่ผิด ขุนพลจางมีความสัมพันธ์กับพ่อของจางหงฟ่าน จางโหรว ใช่หรือไม่?"

เมื่อจางซีเจี่ยได้ยินเช่นนั้น เขาก็คิดว่าโอหยางโชวกำลังสงสัยในตัวเขาว่า เขากำลังสมรู้ร่วมคิดกับศัตรูและมันก็ทำให้ใบหน้าของเขามืดลง "ราชาเซี่ยกำลังจะทำอะไร? ข้าเคยอยู่ภายใต้จางโหรวในสมัยที่ข้ายังเยาว์ ซึ่งมันก็เป็นเรื่องที่นานมาแล้ว"

โอหยางโชวยิ้ม "ดูเหมือนท่านขุนพลจะเข้าใจข้าผิด ข้าไม่ได้สงสัยในตัวท่าน ข้าเพียงแค่จะถามบางสิ่งเท่านั้น"

ช่วงสงครามหยาซานในประวัติศาสตร์ จางหงฟ่านพยายามใช้เหวินเทียนเสี้ยงในการโน้มน้าวจางซีจี้ให้ยอมจำนนแต่ล้มเหลว ดังนั้น แล้วเหตุใดโอหยางโชวจึงยังจะสงสัยในความจงรักภักดีของจางซีเจี่ยต่อซ่งใต้อีก?

การแสดงออกของจางซีเจี่ยผ่อนคลายลง เขาสังเกตเห็นว่าเขามีปฏิกิริยาที่มากเกินไป เขาจึงกล่าวขึ้นว่า "ไม่ว่าท่านจะมีคำแนะนำใดๆ โปรดกล่าวออกมา ข้าจะทำในสิ่งที่ข้าสามารถทำได้"

นับตั้งแต่ที่เขาได้รับฉายาราชาเซี่ย โอหยางโชวก็มีอำนาจอย่างมากในสภาใหญ่

โอหยางโชวพยักหน้าและกล่าวว่า "แม้ว่าสิ่งที่ข้าจะให้ขุนพลกั้วทำนั้นเป็นเรื่องยาก แต่มันก็เป็นหนทางเดียวของพวกเรา สิ่งที่พวกเราจำเป็นต้องทำนั้นคือ ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้"

คนอื่นๆหยักหน้าและเห็นด้วยกับการวิเคราะห์นี้

"อย่างที่ขุนพลเหลียนผอกล่าว ขุนพลหลักของศัตรู ไม่ว่าจะเป็นปาหยานหรือจางหงฟ่าน พวกเขาต่างก็อยู่ภายใต้การปกป้องของขบวนทัพที่หนาแน่น และยากที่จะเข้าไปใกล้ได้ หากพวกเราต้องการจะจัดการกับพวกเขา พวกเราจะต้องเพิ่มประสิทธิภาพให้มากขึ้นเป็น 2 เท่า"

โอหยางโชวใช้โอกาสนี้ในการสงบบรรยากาศระหว่างเหลียนผอและกั้วจื่อยี่ลง เขาไม่ต้องการให้ทั้งสองเป็นศัตรูกันก่อนที่การสู้รบจะเริ่มต้นขึ้น

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางโชวจัดการได้ดีอย่างแท้จริง

เมื่อเหลียนผอได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็ผ่อนคลาย แม้ว่าเขาจะเป็นขุนพลของตี่เฉิน แต่หลังจากที่ต่อสู้กับต้าเซี่ยมาเนิ่นนานและไม่สามารถเอาชนะได้แม้แต่ครั้งเดียว เขาจึงมีความหวาดกลัวราชาเซี่ยเป็นอย่างมาก

บางที ภายในหัวใจของเขา เขาอาจจะมีความเคารพต่อโอหยางโชว

จางซีเจี่ยประหลาดใจ เขามีความคิดคราวๆแล้ว แต่เขายังไม่มั่นใจมากนัก "ราชาเซี่ยหมายความว่าอย่างไร?"

โอหหยางโชวยิ้มและกล่าวว่า "มันง่ายมาก ข้าต้องการให้ท่านเขียนจดหมายถึงจางหงฟ่าน โดยกล่าวว่า ท่านยินดีจะนำกองทัพซ่งใต้ไปยอมจำนน และขอให้พวกเขาเข้ามาพูดคุย"

โอหยางโชวกำลังวางแผนการแสร้งยอมจำนน

"พวกเขาจะเชื่อพวกเราหรือ?" จางซีเจี่ยถาม

"นั่นขึ้นอยู่กับสิ่งที่ท่านขุนพลจะเขียนในจดหมาย"

วิธีการเขียนที่แตกต่างกัน แน่นอนว่ามันจะให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้น การจะเขียนจดหมายที่ทำให้จางหงฟานเชื่อถือได้นั้น มันจึงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับจางซีเจี่ย

โชคดีที่ในตอนนี้ หลู่สิ่วฟู่ได้กล่าวกับจางซีเจี่ยว่า "หากซีเจี่ยไม่มั่นใจ หลังจากที่เขียนจดหมายเสร็จแล้ว ข้าสามารถช่วยเติมบางอย่างเข้าไปได้"

เห็นได้ชัดว่า หลู่สิ่วฟู่เห็นด้วยกับแผนการนี้

"ยอดเยี่ยม!" จางซีเจี่ยพยักหน้าและตอบรับ เป็นธรรมดาที่เขาจะมีความสุขหากแผนการนี้ประสบความสำเร็จ

การแสร้งยอมจำนนต่อจางหงฟานเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนการเท่านั้น เพื่อให้แผนการทั้งหมดดำเนินไปอย่างราบรื่น พวกเขาจำเป็นจะต้องพิจารณาสิ่งต่างๆอย่างรอบคอบรัดกุม

รายละเอียดเล็กๆน้อยๆ จะตัดสินความสำเร็จหรือล้มเหลวของมันได้

เมื่อกำหนดทิศทางได้แล้ว รายละเอียดต่างๆนั้นไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินไปนัก ขณะที่พวกเขาปรึกษากัน เจี่ยสู่ก็เสนอความคิดเห็นและแผนการเฉพาะก็ถูกกำหนดขึ้นในที่สุด

Novel-Lucky

"ตอนนี้ มันรอดูกันว่าจางฟ่านจะมีปฏิกิริยาเช่นไร?"

โอหยางโซวมองออกไปที่ค่ายกองทัพมองโกล ดวงตาของเขาหรี่ลง ขณะที่ยิ้มพร้อมทั้งแสดงความเย็นชาออกมา

.....

คืนนั้น จางหงฟ่านได้รับจดหมายยอมจำนนจากจางซีเจี๋ย

ในจดหมาย จางซีเจี๋ยกล่าวว่า "ตั้งแต่ที่กองทัพผู้เล่นเข้ามาในเมือง พวกเขาก็เข้ายึดอำนาจและข่มเหงราชาเยาว์ ตัดสินเรื่องต่างๆภายในเมืองด้วยตัวเองทั้งหมด หากสิ่งนี้ยังดำเนินต่อไป ประเทศของพวกเราจะไม่เป็นของพวกเราอีกต่อไป ในช่วงไม่กี่วันมานี้ พวกเราจึงเริ่มคิดที่จะหนีออกไปข้างนอกแล้ว"

"หากท่านสัญญาว่า จะคงเหลือสายเลือดราชวงศ์ไว้ และประกันความปลอดภัยของพวกเราทั้งหมด พวกเรายินดีจะออกจากเมืองไปเพื่อยอมจำนน สำหรับรายละเอียดเฉพาะ ท่านขุนพลโปรดมาที่ด้านหน้าของขบวนทัพ เพื่อปรึกษาหารือกัน"

เมื่อจางหงฟ่านเห็นเช่นนั้น เขาก็ทั้งประหลาดใจและปิติยินดี

เขาไม่กล้าที่จะตัดสินใจด้วยตัวเอง เขาจึงนำจดหมายไปมอบให้กับปาหยาน

ณ ค่ายกองทัพมองโกล, เต็นท์หลัก

NovelLucky

เมื่อปาหยานอ่านจดหมายแล้ว การแสดงออกของเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงใดๆ และเขาหันมาจ้องจางหงฟ่านและถามว่า "เจ้าคิดอย่างไร? มันเป็นอุบายหรือไม่?" ปาหยานไม่ไว้ใจชาวจีน

ในสายตาของชาวจีน ชาวมองโกลป่าเถื่อนและหยาบกร้าน กลับกัน ในสายตาของชาวมองโกล ชาวจีนนั้นเจ้าเล่ห์ ทั้ง 2 ฝ่าย มีความแตกต่างกันด้านวัฒนธรรมอย่างมาก

จางหงฟ่านไม่ใช่เด็ก 3 ขวบ เขาจึงไม่ตกหลุมโดยง่าย และกล่าวอย่างระมัดระวังว่า "จดหมายนั่นน่าสงสัยจริงๆ พวกเราคงต้องตรวจสอบรายละเอียดก่อนที่จะสรุปได้"

"นั่นถูกต้องแล้ว" ปาหยานก็คิดเช่นนั้น

"แล้วพรุ่งนี้พวกเราจะทำอย่างไรกับการปิดล้อม?" จางหงฟ่านถามอย่างระมัดระวัง

"ดำเนินทุกอย่างไปตามปกติ"

ปาหยานไม่ได้มีความตั้งใจที่จะแสดงความเมตตาใดๆ "เนื่องจากพวกเขาต้องการที่จะยอมจำนน พวกเราก็จะต้องโจมตีให้หนักขึ้น และทำให้พวกเขาคิดว่า การยอมจำนนเป็นทางเลือกเดียวของพวกเขา"

"เข้าใจแล้วขอรับ!"

จางหงฟ่านพยักหน้า เนื่องจากมันดึกมากแล้ว เขาจึงกลับออกไปในทันที

Novel-Lucky

ปาหยานไม่ได้นอนในทันที

คิดเกี่ยวกับมัน ปาหยานบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องในวันนี้ พร้อมกับจดหมายฉบับนั้น เขาส่งพวกมันกลับไปให้กับจักรพรรดิ เพื่อรอคำแนะนำต่อไป

แม้ว่าซ่งใต้จะต้องการยอมจำนนอย่างแท้จริง แต่การสังหารหมู่ในเมือง ก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของปาหยาน

.....

วันรุ่งขึ้น กองกำลังป้องกันไม่ได้รับคำตอบใดๆจากจางหงฟ่าน อย่างไรก็ตาม การโจมตีของกองทัพมองโกลกลับทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่พวกเขาส่งกองกำลังทหารราบออกมา

สงครามทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น และความสูญเสียก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก

หลังจากผ่านไป 1 วัน ฝั่งเมืองหลินอานก็สูญเสียกำลังพลไปแล้วถึง 20,000 นาย หากสิ่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป ขวัญกำลังใจของพวกเขาจะแตกสลาย ก่อนที่เสบียงจะหมดลงเสียอีก

ในทางกลับกัน กองทัพมองโกลไม่ได้ส่งกองกำลังหลักของพวกเขาออกไป ในการสู้รบวันนี้ พวกเขาใช้กองกำลังที่ยอมจำนนก่อนหน้านี้เป็นส่วนใหญ่

NovelLucky

กองทัพนับล้านที่ถูกกล่าวถึงนี้ มีชาวมองโกลเป็นกองกำลังหลัก และไม่ได้รวมกองกำลังที่ยอมจำนนและกองกำลังสนับสนุน ไม่อย่างนั้น ปาหยานคงจะไม่มั่นใจมากเช่นนี้

เวลา 19.00 น. สภาใหญ่ได้จัดการประชุมอีกครั้ง

จางซีเจี๋ยขาดความมั่นใจ "พวกมองโกลมองผ่านอุบายของพวกเราหรือไม่?"

"กองทัพมองโกลดำเนินตามที่คาดไว้ มันไม่มีทางอยู่แล้วที่พวกเขาจะเชื่อในทันที"

เพื่อให้การยอมจำนนนี้มีความน่าเชื่อถือ โอหยางโชวจึงได้เตรียมการบางอย่าง

ประการแรก โอหยางโชวให้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เข้ามาควบคุมพระราชวัง แทนองครักษ์พระราชวัง

โอหยางโชวนำองครักษ์ส่วนตัวของเขา เดินเข้ามาภายในพระราชวังอย่างอาจหาญ

ประการที่สอง เหวินเทียนเสี้ยงถูกปลดออกจากตำแหน่ง และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเพียงผู้ช่วยเสนาบดีการทหาร ซึ่งดูเหมือนจะเป็นการแต่งตั้งที่ไร้ประโยชน์ เหวินเทียนเสี้ยงมีชื่อเสียงในเรื่องความดื้อรั้น การนำเขาลงมาก็เหมือนกับการยอมจำนนต่อมองโกล

ประการที่สาม ลดการตอบโต้ของกำแพงเมืองฝั่งใต้

จางซีเจี่ยกล่าวในจดหมายว่า เขาไม่สามารถควบคุมกองทัพผู้เล่นได้ ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม พวกเขาถึงยืนยันได้เพียงว่า พวกเขาสามารถจะเปิดประตูเมืองทางใต้เพื่อให้กองทัพมองโกลเข้ามาได้เท่านั้น

หลังจากปลดเหวินเทียนเสี้ยงออกจากตำแหน่งของเขาแล้ว ในฐานะที่เขาเป็นขุนพลรองของกำแพงเมืองฝั่งใต้ จางซีเจี่ยจึงได้สั่งให้กองกำลัง 100,000 นายทำการเก็บกวาดภายใน ขุนพลจำนวนมากที่ใกล้ชิดกับเหวินเทียนเสี้ยงถูกตรวจสอบ

สิ่งเหล่านี้ทำอย่างเปิดเผยเพื่อให้พวกมองโกลสังเกตเห็น

โอหยางโชวกล่าวอย่างมั่นใจว่า "สิ่งต่างๆจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นวันหลังจากวันพรุ่งนี้" หลินอานไม่ไอ้อ่อนแอ ด้วยเหตุนี้ แม้ว่ากองทัพมองโกลจะต้องการใช้กำลังเข้ายึดหลินอานอย่างรุนแรง แต่ราคาที่พวกเขาต้องจ่ายก็ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจะยอมรับได้โดยง่าย

หากมีทางลัด เป็นธรรมดาที่ปาหยานจะใช้มัน

"อดทนรออีก 2 วัน" หลู่สิ่วฟู่สรุป เนื่องจากนี่เป็นการประชุมกำหนดการ หลังจากการประชุมสิ้นสุดลงแล้ว ทุกคนจึงจัดการตามสิ่งที่ได้รับมอบหมายมา

.....

ณ ค่ายกองทัพมองโกล, เต็นท์หลัก

Novel-Lucky

เมื่อยามค่ำคืนมาถึง ค่ายทหารทั้งหมดก็เงียบสนิท คบเพลิงที่กระจัดกระจายได้ให้แสงสว่างกับค่าย พร้อมกันนั้นเป็นดวงดาวที่ส่องแสงสว่างบนท้องฟ้า

กองทัพมองโกลนั้นมีระเบียบวินัยอย่างแท้จริง ในยามค่ำคืน ค่ายทหารทั้งหมดเงียบสนิท

เต็นท์หลักนั้นยังคงสว่างไสว และมีทหารเฝ้าประจำการที่ด้านนอก องครักษ์ส่วนตัวของปาหยานนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นทหารชั้นสูง และมีความสามารถอย่างแท้จริง

ชาวมองโกลไม่ได้มีความสามารถในด้านโลหะวิทยา ชุดเกราะของพวกเขาส่วนใหญ่จึงทำมาจากหนัง มีเพียงขุนพลเท่านั้นที่สวมชุดเกราะเหล็ก องครักษ์ส่วนตัวเหล่านี้สวมชุดเกราะเหล็กเพราะปาหยานมีตำแหน่งพิเศษ และความมั่งคั่งของพวกเขาก็เพิ่มสูงขึ้นเมื่อกองทัพมองโกลเคลื่อนทัพลงมาทางใต้

กลางเต็นท์ ตะเกียงน้ำมันยังคงลุกไหม้อยู่ ปาหยานที่แต่งกายด้วยชุดลำลองนั่งอยู่หลังโต๊ะ และกำลังอ่านข่าวกรองจากสายลับ

สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในหลินอาน ไม่สามารถหลบเลี่ยงสายตาของปาหยานได้

"พวกเราควรจะเชื่อพวกเขาหรือไม่?"

ปาหยานเผชิญกับปัญหาเป็นครั้งแรก

ตอนที่ 1032 เผชิญกับความตายอย่างกล้าหาญ

https://novel-lucky.blogspot.com

แม้ว่าเขาจะมั่นใจ แต่ปาหยานก็ตัดสินใจลากเรื่องนี้ออกไปอีกวัน

การปิดล้อมในวันที่สองทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างก็ทุ่มทุกสิ่งที่มีออกไป ปาหยานไม่ได้สนใจการเสียสละ และส่งกองกำลังที่ยอมจำนนทั้งหมดออกไป

ฝ่ายซ่งใต้ก็เช่นเดียวกัน พวกเขาทำทุกสิ่งอย่างอย่างจริงจัง และโต้กลับด้วยทุกสิ่งที่มี

เมื่อยามค่ำคืนมาถึง รอบๆเมืองหลินอานก็นองไปด้วยเลือดราวกับเป็นแม่น้ำ และมีศพเกลื่อนกลาดไปทั่วทุกหนแห่ง สร้างเป็นบรรยากาศที่น่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ในวันนี้ ฝ่ายซ่งใต้สูญเสียกำลังพลไป 30,000 นาย อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เพียงแค่จะทำลายกวาดล้างปราสาททั้งหมดได้เท่านั้น แต่พวกเขายังกวาดล้างกองกำลังที่ยอมจำนนทั้งหมดออกไปได้อีกด้วย

แมวป่วยที่สู้หลังชนฝานั้น น่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

แม้ว่าเป้าหมายของปาหยานก็คือ การกวาดล้างกองกำลังที่ยอมจำนน แต่การที่พวกเขาถูกกวาดล้างออกทั้งหมดเช่นนี้ มันก็ทำให้ปาหยานถึงกับตกตะลึงอย่างแท้จริง ความแข็งแกร่งของกองทัพผู้เล่นทำให้เขาประหลาดใจ

คืนนั้น จางหงฟ่านได้รับจดหมายฉบับที่สองจากจางซีเจี่ย

เนื้อหาของจดหมายนั้นเรียบง่าย และมีเพียงประโยคสั้นๆว่า 'เนื่องจากกองทัพของเจ้าไม่ยอมรับการยอมจำนนของพวกเรา พวกเขาก็จะทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่มีด้วยชีวิตและความตาย แล้วเจอกันในสนามรบ'

ดูเหมือนว่าจางซีเจี่ยจะยอมแพ้การยอมจำนนแล้ว

เมื่อปาหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจ ยิ้มออกมาและกล่าวว่า "ตอนนี้ พวกเราสามารถเจรจากับพวกเขาได้แล้ว"

เช้าวันรุ่งขึ้น กุบไลข่านตอบกลับปาหยาน และได้มอบอำนาจในการตัดสินใจและเจรจากับซ่งใต้ให้กับเขา ด้วยสิ่งนี้ ปาหยานจะไม่จำเป็นต้องขอคำแนะนำและสามารถตัดสินใจด้วยตัวเองได้

จางหงฟ่านพยักหน้า

Novel Lucky

"จำไว้ว่า ซ่งใต้จะต้องส่งข้าราชการที่มีอำนาจออกมาเจรจา และพวกเขาสามารถส่งออกมาได้เพียง 200 คนเท่านั้น" ปาหยานยังคงระมัดระวังอย่างมาก

"เข้าใจแล้วขอรับ"

.....

วันที่ 16 ของแผนที่สมรภูมิ

เปลวเพลิงแห่งสงครามยังคงลุกไหม้ในวันนี้ และการสู้รบก็รุนแรงอย่างแท้จริง

หลังจากตอบกลับจางซีเจี๋ยแล้ว ปาหยานก็ไม่ได้หยุดการสู้รบ เพื่อปกปิดเรื่องนี้ให้เป็นความลับ โดยเขาเพียงตกลงที่จะเจรจาเกี่ยวกับการยอมจำนนที่นอกเมืองทางใต้ในคืนนี้

เช้าวันนั้น, ณ คฤหาสน์อันเงียบสงบแห่งหนึ่งทางตะวันตกของเมือง

Novel-Lucky

ในทำนองเดียวกัน เพื่อเก็บเป็นความลับ สมาชิกสภาใหญ่ได้เลือกที่นี่เป็นสถานที่ประชุมของพวกเขา

ก่อนที่การประชุมจะเริ่มต้นขึ้น บรรยากาศในห้องเคร่งขรึมอย่างแท้จริง เนื่องจากนี่เป็นการแสร้งยอมจำนน จากคำร้องของปาหยาน คนที่จะออกไปเจรจา มีความเสี่ยงเป็นอย่างมาก

ข้าราชการคนสำคัญในความคิดของปาหยาน มีเพียงหลู่สิ่วฟู่, จางซีเจี๋ย และเหวินเทียนเสี้ยงเท่านั้น แต่เนื่องจากเหวินเทียนเสี้ยงถูกปลด จึงเหลือเพียงแค่ 2 คนเท่านั้น

"ข้าจะไปเอง!" จางซีเจี๋ยกล่าว "ข้าเป็นคนเขียนจดหมาย จึงเป็นธรรมดาที่ข้าควรจะเป็นคนออกไปเจรจา"

หลู่สิ่วฟู่ส่ายหัว "กองทัพต้องพึงพาท่าน ข้าจึงเหมาะที่จะไปมากกว่า"

จางซีเจี๋ยต้องการจะกล่าวบางอย่าง แต่หลู่สิ่วฟู่ไม่ให้โอกาสเขา และกล่าวต่อว่า "การเจรจามักจะทำโดยข้าราชการพลเรือน ปล่อยให้เห็นหน้าที่ของข้าเถิด"

ไม่ว่าพวกเขาจะมีความสามารถเพียงใด แต่การกระทำของพวกเขาก็สมควรจะได้รับความเคารพ

Novel-Lucky

หลู่สิ่วฟู่สงบอย่างแท้จริง เขายิ้มและกล่าวว่า "สำหรับข้าแล้ว การที่ได้ทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อราชสำนัก แม้ว่าจะต้องตาย ข้าก็ไม่คิดที่จะเสียใจ"

ความเต็มใจที่จะตายนี้ ทำให้โอหยางโซวเต็มไปด้วยอารมณ์อย่างแท้จริง เขาคิดถึงภาพที่หลู่สิ่วฟู่เคยนำจักรพรรดิเยาว์ กระโดดลงน้ำในประวัติศาสตร์

เมื่อเห็นความแน่วแน่ของหลู่สิ่วฟู่แล้ว ทุกคนเก็บความรู้สึกและทำการยืนยันรายละเอียดแผนการสังหารผู้นำ

โอหยางโซวางแผนที่จะให้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 200 นาย ไปปกป้องเขา อย่างไรก็ตาม หลังจากที่คิดเกี่ยวกับมัน พวกเขาสะดุดตาเกินไป และมันอาจจะเป็นการทำลายแผนการของพวกเขาได้

ด้วยเหตุนี้ การที่หลู่สิ่วฟู่จะสามารถหลบหนีได้หรือไม่นั้น มันจึงขึ้นอยู่กับสวรรค์

.....

Novel-Lucky

ค่ำคืนมาถึงอย่างรวดเร็ว

พระอาทิตย์สีแดงเข้มแขวนอยู่ที่ขอบฟ้า และแสงของมันก็ค่อยๆจางลงไปเรื่อยๆ

ทันทีที่ได้รับคำสั่งทางทหาร กองทัพมองโกลก็ถอยกลับราวกับน้ำหลาก ทิ้งศพนับหมื่นๆไว้ในสนามรบ

ในฉับพลัน ประตูทางใต้ก็ถูกเปิดออกจากภายใน

เสนาบดีซ่งใต้ หลู่สิ่วฟู่ ออกจากเมืองอย่างเงียบๆ ภายใต้การคุ้มกันของทหารองครักษ์ซ่งใต้ 200 นาย หลังจากเดินออกจากระยะสั้นๆ ทหารมองโกลก็เข้าไปหาพวกเขา หลังจากยืนยันอัตลักษ์แล้ว ทหารเหล่านั้นก็นำพาพวกเขาไปข้างหน้า

ปาหยานและคนของเขา กำลังรออยู่ที่ที่ราบนอกเมืองทางใต้

เมื่อเห็นว่าซ่งใต้ทำตามข้อตกลงและส่งทหารมาเพียง 200 นาย ปาหยานก็ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ หากเขาสามารถโน้มน้าวให้ซ่งใต้ยอมจำนนได้อย่างราบรื่น เขาก็จะได้รับคณูปการอย่างมาก

Novel-Lucky

หลังจากที่สมาชิกทั้ง 2 ฝ่าย ทำการทักทายกันแล้ว พวกเขาก็เริ่มการเจรจาอย่างเป็นทางการ

ทุกสิ่งทุกอย่างดูเป็นปกติ แต่สิ่งที่พวกเขาไม่รู้ก็คือ เมืองหลินอานในปัจจุบันแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

จากแผนการ ทางตะวันตก เหลียนผอนำกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 50,000 นาย มารวมตัวกันที่ประตูเมืองทั้งสามของกำแพงตะวันตก ทางตะวันออก เจ้าจวงก็นำกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 50,000 นาย ทำเช่นเดียวกันนั้น

ถัดไปเป็นทางเหนือ เอ้อหลายนำกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 30,000 นาย ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ พร้อมด้วยกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 30,000 นาย ของดินแดนหงส์สาบสูญ มุ่งไปรวมตัวกันอย่างเงียบๆที่ประตูเมืองทางใต้

ทางใต้ จางซีเจี่ยนำกองกำลังทหารม้าซ่งใต้ 20,000 นาย เตรียมพร้อมที่จะออกไปได้ทุกเมื่อ

เพื่อดำเนินปฏิบัติการสังหารผู้นำ ฝ่ายซ่งใต้ได้ส่งกำลังพลถึง 180,000 นาย ออกไป นี่เป็นทหารม้าเกือบทั้งหมดที่มีในเมือง พวกเขาจึงต้องชนะและประสบความสำเร็จในการลอบโจมตีครั้งนี้เท่านั้น

Novel-Lucky

การปฏิบัติการทางทหารครั้งใหญ่เช่นนี้ ทำให้เหล่าสายลับภายในเมืองได้รับการแจ้งเตือน อย่างช่วยไม่ได้ เมืองอยู่ในช่วงการแจ้งเตือนระดับสูงสุด พวกเขาจึงไม่สามารถที่จะส่งข่าวกรองออกไปได้

เวลา 5.30 น.

เมื่อถึงเวลานั้น ราวกับมีเสียงปืนแจ้งเตือน ประตูเมืองทั้งสามทางตะวันตก, ตะวันตก และใต้ เปิดขึ้นพร้อมกัน กองกำลังทหารม้าชั้นสูง 180,000 นาย พุ่งออกมาจากเมืองพร้อมกันทั้ง 3 ทิศทาง

เสียงฮ้อม้าดังสนั่น และฝุ่นลอยไปในอากาศ

ราวกับสวรรค์อยู่เคียงข้างพวกเขา แสงจากค่ำคืนส่องประกายออกมาเป็นแสงสีแดง

ทางใต้ เอ้อหลายซี่สัตว์ร้ายลั้วซา นำกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ไปที่แนวหน้าของกองกำลัง หลังจากที่ออกมาจากประตูเมืองแล้ว เขาก็ไม่ลังเลใดๆและพุ่งตรงไปยังสถานที่เจรจา

จางซีเจี่ยตามหลังพวกเขามา และปรับขบวนทัพให้เข้ากับพวกเขา

Novel-Lucky

กองกำลังทหารม้าจากทางตะวันตกและตะวันออกทำการเลี้ยวโค้งขนาดใหญ่และมุ่งหน้าลงไปทางใต้ ด้วยการโค้วขนาดใหญ่นี้ พวกเขาจึงได้ก่อตัวขึ้นเป็นครึ่งวงกลม และสร้างเป็นตาข่ายขนาดใหญ่

บนประตูเมืองทางใต้ หวู่ฉีได้รับคำสั่งให้รับผิดชอบการจัดกองกำลังทั้งสามเพื่อให้การล้อมสมบูรณ์แบบมากที่สุด

ช่วงเวลาที่การล้อมเริ่มต้นขึ้น ปาหยานจะพบว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะหลบหนี กลยุทธ์การโจมตีระยะไกลและล้อมรอบที่มักจะถูกใช้กับซ่งใต้ แต่ในตอนนี้ มันกำลังจะถูกใช้กับพวกเขาเอง

.....

ขณะที่กองกำลังทหารม้าซ่งใต้พุ่งออกมาจากเมือง กองทัพมองโกลที่เพิ่งจะล่าถอยกลับมาจากแนวหน้ากำลังพักอยู่ในเต็นท์ของพวกเขาและเตรียมจะทานมื้อค่ำ

มองไปยังกองกำลังทหารม้าที่ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน ทหารที่รับผิดชอบการเฝ้ายามก็ตกตะลึงอย่างสิ้นเชิง ในความคิดของพวกเขา กองทัพมองโกลเป็น

ฝ่ายโจมตี และไม่มีเมืองใดกล้าที่จะออกมาและโจมตีกองทัพมองโกลที่ปิดล้อมพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะตกตะลึง แต่พวกเขาก็มีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว

พวกเขาส่งคนไปแจ้งเตือนค่าย ขณะที่เคลื่อนกำลังคนไปต้อนรับกองกำลังทหารม้าซ่งใต้

อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ได้ส่งผลมากนัก

แม้ว่าทหารม้ามองโกลจะแข็งแกร่ง แต่นั่นก็หลังจากที่พวกเขาจัดขบวนทัพแล้ว

เนื่องจากพวกเขาเป็นเพียงกองกำลังลาดตระเวณ ในการเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าชั้นสูงถึง 50,000 นาย พวกเขาจึงไม่สามารถจะก่อให้เกิดคลื่นใดๆได้ ก่อนที่ทั้ง 2 ฝ่าย จะเข้าปะทะกัน กองกำลังลาดตระเวณก็พังทลายลงจากการยิงของทหารม้าซ่งใต้

ปีกกองกำลังทหารม้าทั้ง 2 ข้าง ไม่ได้หยุดลงและพุ่งต่อไปทางใต้ พวกเขาจะต้องทำให้การล้อมรอบครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์

Novel-Lucky

ขณะที่กองกำลังทหารม้าซ่งใต้กำลังวิ่ง กองทัพมองโกลก็ส่งกองกำลังแนวหน้าของพวกเขาออกมา มองไปยังฝุ่นควันขนาดใหญ่ พวกเขาไม่สามารถที่จะทำการไล่ตามได้อย่างเต็มที่

ค่ายกองทัพมองโกลทั้งหมดอยู่ในสภาพแตกตื่นวุ่นวาย โดยส่วนที่วุ่นวายมากที่สุดก็คือ ทางใต้

ปาหยานเป็นคนระมัดระวัง และแม้ว่าหลู่สิ่วฟู่จะทำตามข้อตกลง แต่เขาก็ไม่ประมาท และจัดให้ทหารเฝ้าระวัง 3 แนว

ไม่นานหลังจากที่กองกำลังของเอ้อหลายพุ่งออกมาจากเมือง พวกเขาก็ถูกพบเห็นและเสียงแจ้งเตือนก็ดังขึ้น

เมื่อปาหยานได้รับรายงาน ใบหน้าของเขาก็มืดลงและเขากล่าวกับหลู่สิ่วฟู่ว่า "ยอดเยี่ยม ในเมื่อเจ้าแสร้งยอมจำนน ข้าก็จะนำชีวิตสุนัขของเจ้าไปซะ"

ขณะที่กล่าว เขาก็ชักดาบโค้วที่เอวของเขาออกมา

หลู่สิ่วฟู่ทำเหมือนประหลาดใจ "เกิดอะไรขึ้น?"

Novel-Lucky

"แสดง แสดงต่อไป"

ปาหยานกัดฟันของเขา "พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าสามารถเอาชนะพวกเราด้วยการลอบโจมตีได้หรือ?"

เห็นว่าหลู่สิ่วฟู่ทำท่าเหมือนจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จางหงฟ่านก็กล่าวว่า "ท่านหลู่ ท่านกำลังเจรจากับพวกเรา ขณะที่พวกเขาส่งกองกำลังทหารม้าออกมา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สนใจชีวิตของท่านเลย"

ในเวลานี้ ไม่ว่าจะปาหยานหรือจางหงฟ่าน พวกเขาไม่รู้เลยว่าฝ่ายซ่งใต้กำลังทุ่มสุดกำลัง พวกเขาคิดว่ามีเพียงกองกำลังแนวหน้าของเอ้อหลายเท่านั้นที่กำลังมาที่นี่และไม่ใช่การโจมตีที่รุนแรงมากนัก

การแสดงออกของหลู่สิ่วฟู่เปลี่ยนไป "ท่านขุนพล นี่เป็นความเข้าใจผิด บางทีข่าวการยอมจำนนอาจจะถูกพบโดยเหล่าผู้เล่น และพวกเขาต้องการที่จะแก้แค้น"

ปาหยานและจางหงฟ่านแลกเปลี่ยนสายตากัน พวกเขาไม่รู้เลยว่าสิ่งที่หลู่สิ่วฟู่กล่าวเป็นความจริงหรือไม่ นั่นเป็นเพราะทหารที่ถูกส่งออกไปแจ้งเตือนกลับมาว่า เป็นกองกำลังของผู้เล่นที่ทำการโจมตี

Novel-Lucky

"จับตัวพวกเขาไว้ และเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ!"

หลังจากออกคำสั่ง ทหารองครักษ์ซ่งใต้ 200 นาย ก็ถูกจับกุมและพาตัวไปโดยองครักษ์ส่วนตัวของปาหยาน ในเวลาที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่นั้น กองกำลังของเอ้อหลายก็ฝ่าแนวระวังที่สองและมุ่งหน้าเข้ามาใกล้สถานที่เจรจา

"พวกเขามาเร็วขนาดนั้นเลยหรือ?"

ปาหยานประหลาดใจ และนี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกไม่สบายใจ

ตั้งแต่วันแรก ทั้ง 2 ฝ่าย ถูกจำกัดให้ต่อสู้บนกำแพงเมือง กองกำลังของผู้เล่นไม่มีโอกาสที่จะแสดงความแข็งแกร่งของทหารม้า ในเวลานี้ พวกเขาเหนือกว่าทหารม้ามองโกลอย่างเห็นได้ชัด

ในฐานะขุนพลที่มีประสบการณ์ จากความเร็วในการโจมตีของศัตรู เขาสามารถสรุปได้ว่า พลังต่อสู้ของพวกเขาสูงยิ่งกว่าทหารม้ามองโกล

ข้อสรุปนี้มันมากพอที่จะทำให้ปาหยานตกตะลึงแล้ว

Novel-Lucky

ตั้งแต่ที่เจงกิสข่านรวบรวมมองโกลเป็นหนึ่งเดียว กองกำลังทหารม้ามองโกลของพวกเขาก็กวาดผ่านทั้งเอเชียและยุโรป ไม่มีใครสามารถที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของพวกเขาได้เลย ในหัวใจของพวกเขา กองกำลังทหารม้ามองโกลนั้นอยู่ยงคงกระพัน

การปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลันของกองกำลังทหารม้าอันแข็งแกร่งนี้ ทำให้ปาหยานตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

จางหงฟ่านที่อยู่ข้างๆ เมื่อเห็นว่าขุนพลหลักไม่มั่นคง เขาก็กล่าวเบาๆว่า "ท่านผู้บัญชาการ จำนวนกองกำลังศัตรูไม่แน่ชัด พวกเขาเข้ามาในฉับพลันเกินไป ใครจะรู้ว่ามันเป็นอุบายหรือไม่ เหตุใดพวกเราไม่ล่าถอยออกไปและวางแผนเมื่อเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น?"

จางหงฟ่านต้องการจะใช้วิธีที่มั่นคงและปลอดภัย

เมื่อปาหยานเห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็สั่นไหว เขาไม่สามารถที่จะตัดสินใจได้ในทันที

Novel-Lucky

ตอนที่ 1033 ความตายของปาหยาน

https://novel-lucky.blogspot.com

ปาหยานคิดเกี่ยวกับมัน และสุดท้ายแล้วเขาก็ตัดสินใจไม่หลบหนี เพราะการหลบโดยไม่ต่อสู้เป็นดั่งความอัปยศของนักรบมองโกล ปาหยานจึงไม่ยินดีที่จะทำเช่นนั้น

"รวบรวมกองกำลังของพวกเรา แล้วเตรียมพร้อมเผชิญหน้ากับศัตรู!" ปาหยานออกคำสั่ง

จางหงฟ่านไม่สามารถจะทำอะไรได้ และเขาสามารถจะปฏิบัติตามคำสั่งได้เท่านั้น

กล่าวกันว่ากองทัพมองโกลที่โจมตีเมืองหลินอานนั้นมีกำลังพลนับล้าน แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขามีกำลังพลเพียง 600,000 นายเท่านั้น และหลังจากการสู้รบอย่างต่อเนื่อง มันทำให้พวกเขาสูญเสียกำลังพลไปแล้ว 100,000 นาย

นอกเหนือจาก 200,000 นาย ที่ตั้งอยู่ทางเหนือแล้ว อีก 3 ฝั่ง มีกำลังพลฝั่งละ 100,000 นาย

นี่ก็หมายความว่า แม้ว่าปาหยานจะรวบรวมกำลังพลจากทางใต้ทั้งหมดแล้ว เขาก็สามารถที่จะรวบรวมกำลังพลได้เพียง 100,000 นายเท่านั้น นอกจากนี้ กองทัพก็เพิ่งจะล่าถอยกลับมาจากแนวหน้าและกลับไปพักในค่าย การจะรวบรวมพวกเขากลับอีกครั้งจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

เนื่องจากเวลามีจำกัด จางหงฟานจึงสามารถที่จะรวบรวมทหารม้าชั้นสูงมาได้เพียง 10,000 นายเท่านั้น ซึ่งนี่ได้รวมทหารองครักษ์ของปาหยานแล้ว ไม่อย่างนั้น พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถรวบรวมกำลังพลได้ถึง 10,000 นาย ในเวลาอันสั้นเช่นนี้

"นี่เพียงพอแล้ว!"

อย่างไรก็ตาม ปาหยานกลับมั่นใจอย่างแท้จริง ในสายตาของเขา ตราบเท่าที่พวกเขาสามารถต้านรับคลื่นละลอกแรกของศัตรูได้ กองทัพของเขาก็จะรวมตัวกันและทำการล้อมรอบศัตรูจากได้

ใครจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะหรือพ่ายแพ้ ยังคงไม่มีใครรู้

ในขณะที่จางหงฟานกำลังยุ่งอยู่กับการรวบรวมกำลังพล เอ้อหลายก็นำกองกำลังฝ่าแนวเฝ้าระวังสุดท้าย เพียงพริบตา ปาหยานและคนอื่นๆก็สามารถมองเห็นศัตรูที่โบกสะบัดธงมังกรทองไปตามสายลม

Novel-Lucky

ขณะที่ปาหยานกำลังจะออกคำสั่งให้กองกำลังของเขาพุ่งออกไปเผชิญหน้ากับศัตรู ทหารส่งสารก็พุ่งเข้ามาจากด้านหลังของเขาในฉับพลันและกล่าวว่า "เรียนท่านผู้บัญชาการ เรื่องฉุกเฉิน ปีกตะวันตกและตะวันออกส่งสัญญาณเตือนมาว่า มีทหารม้าจำนวนมากพุ่งออกจากเมืองและกำลังมุ่งหน้ามาทางใต้"

"อะไรนะ?"

หัวใจของปาหยานสั่นไหว การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไปและร่ายกายของเขากลายเป็นแข็งทื่อ

มองไปที่กองกำลังศัตรูที่เห็นได้อย่างเด่นชัด ใบหน้าของปาหยานกลายเป็นน่าเกลียด แม้ว่าเขาต้องการจะหลบหนี แต่มันก็สายเกินไปแล้ว ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น แม้ว่ากองกำลังทหารม้ามองโกลจะผ่านการฝึกอบรมมาดีเพียงใดก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะหันหลังกลับและหลบหนีไปได้

หากพวกเขาเลือกที่จะทำเช่นนั้น ขณะที่ศัตรูบุกเข้ามาถึง ขบวนทัพของพวกเขาจะกลายเป็นสับสนวุ่นวาย เพื่อให้เรื่องแย่ลงไปอีก หากพวกเขาเลือกที่จะหลบหนีในเวลานี้ ค่ายทหารที่อยู่ด้านหลังของพวกเขาก็จะถูกทำลายลงอีกด้วย

การตัดสินใจพลาดเพียงครั้งเดียว อาจจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ทำให้กองทัพล่มสลายได้

Novel-Lucky

ตามที่คาดหวังไว้จากปาหยาน ที่เป็นขุนพลมองโกลผู้มีชื่อเสียง เขามองผ่านความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็ว

อย่างช่วยไม่ได้ เขาสามารถทำได้เพียงกัดฟันและก้าวไปข้างหน้า ดั่งคำกล่าวที่ว่า 'บนเส้นทางแคบ มีเพียงผู้กล้าหาญเท่านั้นที่จะได้รับชัยชนะ' พวกเขาสามารถทำได้เพียงป้องกันการโจมตีระลอกแรกของศัตรู และรอให้กองทัพในค่ายรวมตัวกัน ก่อนจะวางแผนการสู้รบต่อไป

"ทั้งหมด โจมตี!"

ปาหยานออกคำสั่ง

ในฉับพลัน เสียงห้อม้าดังขึ้นและแผ่นดินก็สั่นสะเทือน

ภายใต้แสงอาทิตย์ริบหรี่ กองกำลังทหารม้าทั้งสองเข้าปะทะกันและกัน พร้อมที่จะต่อสู้เพื่อความตาย บางที มันอาจจะเป็นเพียงภาพลวงตา แต่ในตอนนี้ ฝุ่นที่ฟุ้งกระจายได้กลายเป็นสิ่งชั่วร้าย และมีสีแดงราวกับโลหิต

Novel-Lucky

ปาหยานไม่ได้พุ่งไปข้างหน้า เขายืนอยู่ตรงนั้นและภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว ในเวลาเดียวกัน เขาก็บัญชาการกองกำลังแนวหน้า และเคลื่อนแนวหลังให้มารวมตัวกันทางใต้

เขาสมควรจะได้รับยกย่องว่าเป็นหนึ่งในผู้นำขุนพลมองโกลอย่างแท้จริง ในเวลาเดียวกันนั้น จางหงฟ่านก็ได้รับคำสั่งให้มารวบรวมกำลังพลอยู่ที่แนวหลัง

ขณะที่ซี่ลั้วซาพุ่งออกมา เอ้อหลายถืองา้วเหล็กของเขาแน่นและยิ้มออกมาอย่างกระหายเลือด เขาชี้เป้าไปที่ศัตรูและแตะลั้วซาเบาๆเพื่อออกคำสั่งแก่มัน

เมื่อลั้วซาได้รับคำสั่ง มันก็เพิ่มความเร็วขึ้นในฉับพลัน หนึ่งคนหนึ่งสัตว์ร้ายเข้าใจซึ่งกันและกันโดยปริยาย

ความเร็วในการพุ่งโจมตีของลั้วซาทำให้เหล่าศัตรูตกตะลึง ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เอ้อหลายกวัดแกว่งง้าวที่ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี เกิดเสียง พู่ซี่! ก่อนที่ศัตรูจะทันได้มีเวลาตอบสนอง พวกเขาก็ถูกฟันขาดครึ่งไปแล้ว

ลั้วซาเปียกโชกไปด้วยเลือด แต่มันก็ไม่ได้สนใจใดๆ ดวงตาของมันส่องประกายสีแดง แสดงให้เห็นถึงความเป็นสัตว์ร้ายอย่างแท้จริง มีเพียงคนอย่างเอ้อหลายเท่านั้น ที่สามารถทำให้มันยอมจำนนได้

Novel Lucky

เพียงแค่เข้าปะทะกันช่วงเวลาสั้นๆ เอ้อหลายก็สามารถที่จะสังหารขุนพลศัตรูได้อย่างง่ายดาย

ในเวลานี้ ขวัญกำลังใจของกองกำลังโจมตีพุ่งทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด และพวกเขาคำรามออกมาขณะที่พุ่งเข้าหาศัตรู

อีกด้าน กองทัพมองโกลที่เคยหยิ่งผยองกลายเป็นตื่นตระหนก นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้พบทหารที่บ้าคลั่งยิ่งกว่าพวกเขา

ทหารม้ามองโกลส่วนใหญ่สวมชุดเกราะเบา และมีความสามารถในการยิงธนูบนหลังม้า ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีหรือล่าถอย พวกเขาสามารถที่จะยิงศัตรูได้ในขณะที่ขี่ม้า ในระหว่างการสู้รบ ฝนลูกศรจึงถูกยิงออกมาอย่างต่อเนื่อง

ในทางกลับกัน พวกเขาไม่เก่งในการพุ่งเข้าหาทหารม้าศัตรูโดยตรง

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เพียงแค่ชุดเกราะระหว่างพวกเขาก็มีช่องว่างขนาดใหญ่อย่างมากแล้ว และดาบโค้งของพวกเขา ก็ไม่แม้แต่จะนำมาเปรียบเทียบกับทวนบนหลังม้าของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์แห่งต้าเซี่ยได้

ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย เข้าปะทะกัน ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงชัดเจน

NovelLucky

เผชิญหน้ากับทหารกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ 30,000 นาย ขบวนทัพกองกำลังทหารม้ามองโกล 10,000 นาย กลายเป็นสับสนวุ่นวายอย่างรวดเร็ว

ด้วยเอ้อหลายเป็นผู้นำ กองกำลังทหารม้าเหล็กต้าเซี่ย ตัดขบวนทัพมองโกลเป็นชิ้นๆและมันไม่แม้แต่จะสามารถหยุดยั้งพวกเขาได้ และเมื่อพวกเขาผ่านไป กองกำลังที่ตามหลังมาก็ทำการกวาดล้างศัตรูต่อไป

ต้องไม่ลืมว่า ที่ตามหลังพวกเขามายังมีกองกำลังทหารม้าของดินแดนหงส์สาบสูญ 30,000 นาย และกองกำลังทหารม้าซ่งใต้อีก 20,000 นาย แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้แข็งแกร่งมากนัก แต่พวกเขาก็แข็งแกร่งพอที่จะกำจัดศัตรูที่หลงเหลืออยู่ได้ไม่ยาก

ปฏิบัติการสังหารผู้นำนี้ มีเอ้อหลายเป็นศูนย์กลาง ก่อนจะเดินทัพออกมา โอหยางโชวได้กล่าวกับพวกเขาว่า ไม่ว่าพวกเขาจะสามารถสังหารปาหยานได้สำเร็จหรือไม่ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเอ้อหลาย

เอ้อหลายไม่ต้องการจะทำให้ราชาของเขาผิดหวัง

หลังจากทำลายขบวนทัพของศัตรู ไม่ว่าจะเป็นเอ้อหลายหรือลั้วซา ร่างของพวกเขาต่างก็ชุ่มไปด้วยโลหิตของศัตรู พวกเขาดูราวกับอสูรร้ายที่คลืบคลานมาจากขุมนรก ดูชั่วร้ายและน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

เอ้อหลายไม่ได้สนใจใดๆ เขาจับจ้องไปที่ด้านหน้าและค้นหาเป้าหมายของเขาอย่างรวดเร็ว ภายใต้การคุ้มกันของทหารองครักษ์ ปาหยานที่กำลังหลบหนีได้เข้ามาในสายตาของเขา

"ฮ่าๆๆ ปาหยาน ไม่ต้องคิดที่จะจากไป ข้ามาที่นี่เพื่อเอาชีวิตของเจ้าแล้ว"

ดวงตาของเอ้อหลายเปร่งประกาย ลั้วซาที่เขาขี่อยู่ไม่จำเป็นต้องได้รับคำสั่งใดๆ และมันพุ่งออกไปข้างหน้าในฉับพลัน

.....

ปาหยานที่อยู่บนหลังม้า หันหลับมาด้านหลัง ใบหน้าของเขาดูน่าเกลียดเป็นอย่างมาก เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ศัตรูจะแข็งแกร่งอย่างมากและสามารถตัดขบวนทัพของเขาออกเป็นชิ้นๆได้อย่างง่ายดาย

สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับกองทัพของเขามาก่อน

Novel-Lucky

ในเวลานี้ ปาหยานรู้สึกหวาดกลัวอย่างแท้จริง และเขาไม่กล้าที่จะรั้งอยู่ที่นี่อีกต่อไป ภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว เขาหลบหนีออกไปและเข้าสมทบกับกองกำลังหลักที่กำลังถูกรวบรวม

ใครจะรู้ว่าจางหงฟ่านสามารถรวบรวมกำลังพลได้มากเพียงใดแล้ว?

ในเกมส์ ไกอาได้ใช้ซอฟต์แวร์แปลภาษา นี่เป็นเหตุผลที่ปาหยานสามารถเข้าใจสิ่งที่เอ้อหลายตะโกนมาจากด้านหลังของเขาได้ มันจึงทำให้ใบหน้าของเขากลายเป็นน่าเกลียดมากขึ้นเรื่อยๆ

ในฐานะหนึ่งในขุนพลใหญ่เพียงไม่กี่คนของกองทัพมองโกล ปาหยานไม่ได้ไม่กล้าที่จะต่อสู้กับศัตรู เขาต้องการที่จะหันหลังกลับและเผชิญหน้ากับชายร่างใหญ่ที่อยู่ด้านหลังของเขา

อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้บังคับบัญชา ความรับผิดชอบของเขาทำให้เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ ปาหยานจึงทำได้เพียงแค่กระตุ้นม้าของเขาและเร่งหลบหนีเท่านั้น

อย่างช่วยไม่ได้ แม้ว่าปาหยานจะเร่งหลบหนี แต่เอ้อหลายไล่ตามมาเร็วยิ่งกว่า

NovelLucky

ม้าศึกมองโกลไม่ได้มีขนาดใหญ่มากนัก และมันมีชื่อเสียงในเรื่องความอดทน อย่างไรก็ตาม ในด้านความเร็ว มันไม่ได้ดีไปกว่าม้าฉิงฟู่ที่กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ใช้

กลับกัน พวกเขาช้ายิ่งกว่า เพราะม้าฉิงฟู่ขึ้นชื่อในด้านความเร็วของพวกมัน

เมื่อได้เห็นปาหยานอยู่ในสายตาแล้ว เอ้อหลายก็ไม่สามารถรั้งรอได้อีกต่อไป และเขาเปิดใช้งานลักษณะพิเศษของเขาในทันที ด้วยเหตุนี้ ความเร็วของกองทัพต้าเซี่ยจึงเพิ่งขึ้นในอัตราที่ปาหยานสามารถมองเห็นได้

เมื่อเอ้อหลายเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา เขาใกล้จะทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาได้สำเร็จแล้ว

ในขณะนั้นเอง เสียงฮ้อม้าก็ดังขึ้นจากด้านหน้า กองกำลังของจางหงฟ่านได้มาถึงแล้ว ก่อนที่พวกเขาจะเข้าปะทะกัน ฝนลูกได้ปกคลุมเหนือหัวของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์แล้ว

การยิงธนูโจมตีขณะเคลื่อนที่ เป็นลักษณะพิเศษของกองทัพมองโกล

Novel Lucky

เมื่อปาหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขายิ้มและคิดว่าเขาสามารถหลบเลี่ยงความตายได้แล้ว หากเขาถูกศัตรูไล่ตามมาทันจริงๆ ไม่ว่าเขาจะแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงอาจจะตายลงได้

เมื่อเอ้อหลายเห็นเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความไม่พอใจ แต่เขาไม่ต้องการจะยอมแพ้ ฝนลูกศรของศัตรทรงพลังเป็นอย่างมาก ทำให้คนและม้าที่เข้าปะทะกับมันล้มระเนระนาด

เป้าหมายของจางหงฟ่านนั้นง่ายๆ เขาต้องการใช้ฝนลูกศรในการป้องกันไม่ให้กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยไล่ตามปาหยานได้ทัน

"ไม่ พวกเราจะไม่ยอมแพ้เช่นนี้" เอ้อหลายไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้อะไรง่ายๆ และดวงตาของเขาก็เปร่งแสงขึ้น "ทุกคน บุกเข้าไปเร็ว!"

นี่คือเอ้อหลาย

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เขาพุ่งไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ แทนที่จะล่าถอยกลับหลัง

Novel-Lucky

เมื่อเห็นว่าขุนพลแห่งกองทัพทหารของพวกเขาแสดงความกล้าหาญ กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยก็ระเบิดขึ้น พวกเขาคำรามออกมา และพุ่งไปข้างอย่างกล้าหาญ พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความตาย

ในเวลานี้ จางหงฟ่านและปาหยานตกตะลึงอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่เคยเห็นทหารที่ไม่สนใจชีวิตตัวเองเช่นนี้เลย

"เร็วเข้า ปกป้องผู้บังคับบัญชา!"

จางหงฟ่านไม่กล้าดูเบา ขณะที่เขารีบพุ่งไปข้างหน้า

หากปาหยานตาย จากกฎของกองทัพมองโกล แม้ว่าจางหงฟ่านจะหนีรอดไปได้ แต่กุบไลข่านก็ยังคงจะตัดหัวเขา ดังนั้น ไม่ว่ามันจะยากลำบากมากเพียงใดก็ตาม เขาก็ต้องช่วยชีวิตปาหยานให้ได้

จางหงฟ่านตอบสนองได้อย่างรวดเร็ว แต่เอ้อหลายเร็วยิ่งกว่าเขา

เพียงพริบตาเดียว ในที่สุดเอ้อหลายก็ตามมาทัน เขายกง้าวในมือขึ้นและฟันลงในทันที

Novel-Lucky

"ปกป้องผู้บัญชาการ!"

เมื่อเหล่าองครักษ์ส่วนตัวเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็กระโดดมาขวาง และสร้างเป็นกำแพงมนุษย์ขึ้น

'เหอะ!'

การแสดงออกของเอ้อหลายไม่เปลี่ยนแปลง เขาร่วมมือกับลั้วซา ขณะที่ฟันง้าวลงไป แม้ว่าเหล่าองครักษ์ส่วนตัวของปาหยานจะแข็งแกร่ง แต่พวกเขาก็ไม่ต่างกับเด็กเมื่ออยู่ต่อหน้าเอ้อหลาย

ในตอนนี้ กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยก็ตามมาทัน

เมื่อเอ้อหลายเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่เสียเวลาอีกต่อไป เขาพุ่งผ่านเหล่าองครักษ์ส่วนตัวและพุ่งไปข้างหน้า

มันดูเหมือนว่าปาหยานจะเข้าไปถึงขบวนทัพของกองกำลังหลักแล้ว

Novel-Lucky

แต่เอ้อหลายไม่ได้สนใจใดๆ และลั้วซาก็รู้สึกถึงความต้องการของเจ้านายของมัน แม้ว่ามันจะวิ่งมาไกลแล้ว แต่มันก็ยังสามารถเร่งควาวมเร็วได้อีก

เกิดเสียง ฮู! ลั้วซากระโดดและลงพื้นที่ด้านหลังของปาหยาน

"ผู้บังคับบัญชา ระวัง!"

เมื่อจางหงฟ่านเห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็กลายเป็นเบิกกว้าง

ปาหยานรู้สึกได้ถึงสัญชาตญาณ เขาหันกลับไปและมองเห็นง้าวสีดำขนาดใหญ่ที่ด้านหลัง

'พูซี่!'

ก่อนที่ปาหยานจะทันได้ตอบสนอง เขาก็ถูกตัดออกเป็น 2 ส่วน

เลือดสาดกระจายไปทั่ว

Novel-Lucky

พุบ! ร่างของปาหยานตกลงจากหลังม้า ขุนพลใหญ่มองโกลตายด้วยเหตุนี้

Novel-Lucky

ตอนที่ 1034 การไล่ล่าชัยชนะ

https://novel-lucky.blogspot.com

การเห็นขุนพลหลักของพวกเขาตายต่อหน้าต่อตา เป็นระเบิดครั้งใหญ่สำหรับกองทัพมองโกล ก่อนที่พวกเขาจะทันได้ตอบสนอง เอ้อหลายก็เริ่มพุ่งเข้าหาพวกเขาอีกครั้ง

"ฆ่า!"

เห็นขุนพลของพวกเขาแสดงความสามารถ ทหารกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ก็ระเบิดออกมา ใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยอารมณ์ ขณะที่พวกเขาเร่งความเร็วขึ้นไปอีก พวกเขาพยายามมากยิ่งขึ้นในการทำลายกองกำลังแนวหลังของศัตรู

การสู้รบครั้งนี้ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ขวัญกำลังใจของกองทัพต้าเซี่ยทะยานขึ้น กลับกัน สิ่งที่เกิดอย่างต่อเนื่องทำให้กองทัพมองโกลเริ่มกลายเป็นหวาดกลัว และทำให้เหล่าทหารสูญเสียความเชื่อมั่น

ขุนพลหลักผู้แข็งแกร่งของพวกเขาถูกสังหารด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

ตอนนี้ พวกเขากลายเป็นเพียงกลุ่มทหารที่ไร้ผู้นำ กองทัพมองโกลจึงไม่อาจเกาะกลุ่มรวมตัวกันได้ และมันเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สามารถจะป้องกันการโจมตีของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยได้

ใบหน้าของจางหงฟ่านน่าเกลียดอย่างแท้จริง ทันทีที่ปาหยานถูกสังหาร ชะตากรรมของเขาก็ถูกตัดสินแล้ว ปัญหาก็คือ เขาควรจะทำเช่นไรต่อไปหลังจากนี้

หลังจากได้รับคำสั่งจากปาหยาน เขารวบรวมกำลังพลได้เพียงแค่ 20,000 นาย และรีบเร่งกลับมาช่วยเหลือ สำหรับกำลังพลที่เหลือ พวกเขายังคงอยู่ในค่ายและยังต้องใช้เวลาในการรวมตัว

เช่นเดียวกับปาหยาน ในสายตาของจางหงฟ่าน กองกำลังทหารม้าชั้นสูง 10,000 นาย มันควรจะรับมือศัตรูได้นานครึ่งชั่วโมง ซึ่งมากพอจะให้กำลังเสริมมาถึง

ใครจะรู้ว่า กองกำลังที่มีองครักษ์ส่วนตัวของปาหยาน จะถูกจัดการได้ง่ายดายเช่นนี้

เพียงแค่คิดเกี่ยวกับมัน จางหงฟ่านก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา ความรู้สึกเย็นยะเยียบแผ่ซ่านเข้ามาในหัวใจของเขาและมันทำให้เขาสั่นสะท้าน

กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยไม่ได้ให้เวลาจางหงฟ่านมีเวลาคิดใดๆ

กองกำลังทหารม้าพุ่งมาด้วยความเร็วสูงราวกับแสง กวาดไปทั่วเขตทุรกันดาร จิตสังหารและกลิ่นอายสังหารของพวกเขาก็แผ่ออกไปราวกับคลื่นสึนามิ

ทุกพื้นที่ที่พวกเขาวิ่งผ่าน จะทิ้งซากศพไว้มากมายที่เบื้องหลัง

Novel-Lucky

เหล่าทหารมองโกลไม่มีเวลาไปรับร่างของปาหยานที่ถูกสังหาร เพราะก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปถึง พวกเขาก็ถูกสังหารโดยกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์แล้ว

ในช่วงเวลานี้ ลมหนาวได้พัดผ่านมา

ผ้าคลุมสีดำของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยโบกสะบัดตามสายลม และพู่ที่ติดอยู่บนหมวกของพวกเขาก็เต้นระบำไปตามสายลม เป็นภาพที่สะดุดตาอย่างมากภายใต้ท้องฟ้ายอมคำคืน

พู่นี้ไม่เพียงแค่จะเป็นของประดับเท่านั้น แต่มันยังมีประโยชน์อย่างมากในการสู้รบ

ยกการสู้รบในปัจจุบันเป็นตัวอย่าง ขณะที่เอ้อหลายพุ่งไปข้างหน้า กองกำลังที่ติดตามมาจะใช้พู่ในการดูทิศทางการโจมตีและแยกแยะพันธมิตรออกจากศัตรู และพวกเขายังสามารถใช้มันในการดูทิศทางลมได้อีกด้วย

เพียงพริบตา กองทัพทั้งสองที่ราวกับน้ำหลากก็พุ่งเข้าปะทะกัน

ผลที่เกิดขึ้นทำให้จางหงฟ่านตื่นตระหนก กองทัพมองโกลที่ไร้ผู้บัญชาการทหารบางนายพุ่งไปข้างหน้า ขณะที่บางนายก็พุ่งกลับหลังเพื่อหลบหนี

สนามรบทั้งหมดเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ในเวลานี้ ในที่สุดพระอาทิตย์สีส้มก็ลับขอบฟ้า โลกจึงมืดลง ราวกับมันไม่สามารถทนดูการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้นได้

อย่างน่าประหลาด ทันทีที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไป พระจันทร์ก็เข้ามาส่องแสงสว่างสดใสบนท้องฟ้าแทน

นี่เป็นดั่งหายนะสำหรับกองทัพมองโกล ท้องฟ้าที่สว่างสดใสยามค่ำคืน ไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับกองทัพมองโกล ในทางตรงกันข้าม แสงนี้กลับเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ย

ด้วยความสว่างนี้ กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยราวกับภูติผี พุ่งเข้าโจมตีกองทัพมองโกลที่อยู่รอบๆ หลังจากโจมตีได้ 3 ระลอก ในที่สุดกองทัพมองโกลก็ถูกกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยฉีกเป็นชิ้นๆ และพากันหลบหนีกระจัดกระจายออกไปทั่วทิศทาง

'ฟู่!'

เอ้อหลายพ่นอากาศออกมา ร่างของเขาในปัจจุบันเต็มไปด้วยเหงื่อ แม้แต่ขุนพลที่บ้าคลั่งอย่างเขาก็รู้สึกเหนื่อยล้าหลังการสู้รบ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่สังหารขุนพลมองโกลไป 2 คนติดกัน ดูผิวเผินมันเหมือนจะง่าย แต่ในความเป็นจริงแล้ว เอ้อหลายทุ่มพลังเกือบทั้งหมดของเขาออกไป

เมื่อเอ้อหลายเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็ตัดสินใจว่ามันเพียงพอแล้ว และออกคำสั่งให้กองกำลังพักที่นั่นและจัดขบวนทัพ

การพุ่งโจมตีอย่างต่อเนื่อง สร้างภาระใหญ่ให้กับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งม้าศึก ภายใต้การสู้รบอย่างดุเดือด ม้าบางตัวหอบและพ่นฟองสีขาวออกมา

หากพวกมันไม่ได้พัก พวกมันอาจจะเหนื่อยจนตายได้

"ส่งสัญญาณออกไป และรายงานว่าปาหยานตายแล้วและกองกำลังแนวหน้าของศัตรูก็ถูกทำลายแล้ว ขอคำแนะนำว่าจะให้โจมตีต่อไปหรือล่าถอย" เอ้อหลายออกคำสั่ง

คำสั่งนี้ดูซับซ้อนเป็นอย่างมาก แต่พวกเขามีสัญญาณที่วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว

ดังนั้น เมื่อกระสุนสีแดงถูกยิงออกไป มันก็เป็นสัญญาณแสดงให้เห็นว่าภารกิจลุล่วงแล้ว กระสุนสีเหลืองที่ถูกยิงต่อมา มันแสดงให้เห็นว่า กองกำลังแนวหน้าของศัตรูถูกทำลายแล้วและขอคำแนะนำเพิ่มเติม

.....

ณ เมืองหลินอาน, ประตูเมืองทางใต้

นอกเหนือจากหวู่ฉีที่เป็นผู้บัญชาการแล้ว โอหยางโซว, สีอ๋งป้า, เหวินเทียนเสี้ยง และสมาชิกสภาใหญ่คนอื่นๆทั้งหมดล้วนอยู่ที่นี่

มองไปยังกระสุนสัญญาณสีแดง โอหยางโซวแสดงออกอย่างพึงพอใจ ตามที่คาดไว้ เอ้อหลายไม่ทำให้เขาผิดหวังและเอาชนะการต่อสู้ของเขามาได้

"สมกับเป็นกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยอันโด่งดัง!" สีอ๋งป้ายิ้มออกมาและกล่าวแสดงความยินดี

เหวินเทียนเสี้ยงกำหมัดของเขาแน่น ในปัจจุบัน ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตื่นกลัวและอารมณ์ ร่างของเขาอดไม่ได้ที่จะสั่นสะท้าน เขามองไปที่โอหยางโชวด้วยการยอมรับและความเคารพ

ความแข็งแกร่งอันน่าตกตะลึงของกองทัพผู้เล่น ทำให้เหวินเทียนเสี้ยงตกตะลึง และมันทำให้เขายอมรับ

โอหยางโชวยิ้มและหันกลับมามองหวู่ฉี "ปาหยานตายแล้ว และแนวหน้าของกองทัพมองโกลก็ถูกทำลายแล้ว ถึงเวลาที่พวกเขาจะรุบคืบต่อไปแล้ว ท่านคิดเช่นไร?"

เนื่องจากเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะแสดงความเคารพแก่หวู่ฉี

หวู่ฉีพยักหน้า "ราชาเซี่ยกล่าวถูกต้องแล้ว สวรรค์เกลียดชังกองทัพมองโกล ด้วยพระจันทร์ที่สว่างสไวนี้ พวกเราจึงยังสามารถที่จะดำเนินการสู้รบต่อไปได้ เนื่องจากปาหยานตายแล้ว กองทัพมองโกลจึงไร้ผู้นำและไม่สามารถที่จะทำการต่อสู้ได้อีก"

"ท่านขุนพล ท่านออกคำสั่งได้เลย ไม่มีความจำเป็นจะต้องกังวลใดๆ" โอหยางโชวยิ้มขณะกล่าว

หวู่ฉีพยักหน้าและเริ่มวางแผน เนื่องจากปาหยานตายแล้ว กองกำลังตะวันตกและตะวันออกจึงไม่จำเป็นต้องทำการล้อมรอบศัตรูอีกต่อไป หวู่ฉีจึงสั่งให้พวกเขากลับขบวน และทำการสังหารศัตรูที่อยู่รอบๆพวกเขา

Novel-Lucky

ส่วนเอ้อหลายจะนำกองกำลังลงไปทางใต้ เพื่อจัดการกับค่ายทางใต้ของกองทัพมองโกล

นอกเหนือจากการเคลื่อนกองกำลังทหารม้าที่นอกเมืองแล้ว หวู่ฉียังได้เคลื่อนกำลังพลในเมืองออกไป และทำงานร่วมกับกองกำลังทหารม้าในการทำลายค่ายกองทัพมองโกล

ในความเป็นจริง มันมีความเสี่ยงอยู่เล็กน้อย อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาทำสำเร็จ รางวัลที่พวกเขาจะได้รับนั้นมากจนเกินกว่าที่ใครจะคาดหวัง

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาไม่ได้กล่าวต่อต้านใดๆ

เวลาที่หมดหวังก็จำเป็นจะต้องใช้มาตรการที่หมดหวัง กำไรเล็กน้อยไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนผลของสงครามได้ และกองกำลังหลักของกองทัพมองโกลก็ยังคงอยู่ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องขยายชัยชนะของพวกเขา และต้องทำมันอย่างรวดเร็วที่สุดอีกด้วย

เนื่องจากกองทัพมองโกลในเวลานี้ไม่มีผู้นำ มันจึงเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่จะโจมตี พวกเขาสามารถที่จะเพิ่มความหวาดกลัวให้กับศัตรูและบังคับให้พวกเขาพังทลายโดยสมบูรณ์ได้

ไม่อย่างนั้น หากพวกเขาไม่กดดันอย่างเพียงพอ กองทัพมองโกลอาจจะกลับมารวมตัวกันได้ และทุกสิ่งที่พวกเขาทำมาจะสูญเปล่า

ตามที่คาดหวังจากขุนพลระดับพระเจ้าอย่างหวู่ฉี เขามองผ่านสนามรบทั้งหมดได้ชัดเจนอย่างแท้จริง

NovelLucky

ภายในเวลาไม่ถึง 5 นาที คำสั่งใหม่ก็ถูกถ่ายทอดออกไปผ่านกระสุนสัญญาณ นี่เป็นอาวุธลับของกองทัพผู้เล่น ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะไม่สามารถกระจายคำสั่งออกไปในยามค่ำคืนได้ดีนัก

.....

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง กองทัพซ่งใต้ 180,000 นาย ก็ใช้แสงจันทร์สำหรับการเริ่มการสังหารหมู่ในเขตทุรกันดาร

เอ้อหลายนำกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ 30,000 นาย, จางซีเจี๋ยนำกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 50,000 นายติดตามมาอย่างใกล้ชิด กองกำลังขนาดใหญ่ของพวกเขาราวกับน้ำหลาก เข้าท่วมค่ายทางใต้ของกองทัพมองโกล

ค่ายทางใต้ในปัจจุบันเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

เนื่องจากมีทหารบางนายหลบหนีกลับมาจากแนวหน้า ค่ายทางใต้จึงรู้แล้วว่าผู้บัญชาการของพวกเขาตายในสนามรบแล้ว ขุนพลจางหงฟ่านเองก็หายตัวไปในความโกลาหลเช่นกัน

ความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องทำให้ค่ายทางใต้เกือบจะพังทลายลงในทันที

กองทัพที่ไร้ผู้บัญชาการนั้นมีความหมายว่า ค่ายทางใต้นั้นไร้หนทางแล้ว ภายใต้การนำของเอ้อหลาย ชะตากรรมของค่ายทางใต้สามารถจะมองเห็นได้ล่วงหน้า

การพังทลายของค่ายทางใต้ขึ้นอยู่กับเวลาเพียงเท่านั้น

Novel Lucky

ในระหว่างกระบวนการดังกล่าว ทหารมองโกลบางส่วนได้พยายามหลบหนีไปยังค่ายทางตะวันตกและตะวันออก

ขณะที่เอ้อหลายเห็นเช่นนั้น เขาไม่ได้หยุดพวกเขา เพราะเมื่อพวกเขาหลบหนีไปยังค่ายทางตะวันตกและตะวันออก พวกเขาก็ได้นำความหวาดกลัวแพร่กระจายออกไปยังส่วนอื่นๆของกองทัพมองโกลทั้งหมดด้วย

.....

ในเวลาเดียวกัน เหลียนผอและเจ้าจวงก็นำกองกำลังปีกทั้ง 2 ข้าง มาทำการล้อมรอบค่ายทางใต้ของกองทัพมองโกล เพียงแต่ก่อนที่พวกเขาจะได้ทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้รับคำสั่งให้หันกลับไปสังหารศัตรูด้านหลัง

เหลียนผอมีการแสดงออกที่ซับซ้อนบนใบหน้าของเขา มองไปยังค่ายทางใต้ที่เต็มไปด้วยเสียงอึกทึกของการสังหาร ก่อนที่เขากล่าวว่า "ถ่ายทอดคำสั่ง ปรับกองกำลังแนวหน้ากลายเป็นกองกำลังแนวหลัง และปรับกองกำลังแนวหลังกลายเป็นกองกำลังแนวหน้า เป้าหมายคือค่ายทางตะวันตก"

"ขอรับท่านขุนพล!"

เหลียนผอเป็นขุนพลที่มีความภาคภูมิใจ เขาจึงไม่ต้องการให้กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยรับคณูปการทั้งหมดไป

คืนนั้น กองทัพหานตานไม่ได้ส่งเสียงเบาๆ พวกเขาเข้าปะทะกับกองกำลังจากค่ายทางตะวันตกที่อยู่ด้านหลังอย่างต่อเนื่อง คืนแห่งการสังหารนั้นไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

Novel-Lucky

เจ้าจวงก็นำกองกำลังไปทางค่ายทางตะวันออก และการสู้รบของพวกเขาก็คล้ายๆกับกองกำลังของเหลียนผอ

.....

ข่าวการตายของปาหยานแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว ไปยังค่ายทางตะวันออกและตะวันตก ก่อนจะไปถึงค่ายทางเหนืออย่างช้าๆ สิ่งนี้ได้สั่นคลอนจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของกองทัพมองโกลทั้งหมดโดยสิ้นเชิง

พวกเขาควรจะส่งกองกำลังออกมาแก้แค้นให้กับผู้บัญชาการ หรืออยู่ปกป้องค่ายจนกว่าจะเช้า?

ไม่มีใครสามารถให้คำตอบแก่พวกเขาได้

ทุกคนทำได้เพียงต่อสู้เพื่อตัวเองเท่านั้น บางคนเลือกที่จะโจมตี ขณะที่บางคนเลือกที่จะป้องกัน และบางคนก็มีความขัดแย้งภายใน เพราะความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

ขณะที่กองทัพมองโกลลังเลอยู่นั้น ประตูเมืองทั้งสี่ของเมืองหลินอานก็เปิดออกอีกครั้ง

ทหารจำนวนมากออกมา และพุ่งไปยังค่ายทางตะวันออกและตะวันตก

Novel Lucky

ถูกต้องแล้ว หวู่ฉีรับความเสี่ยง แต่เขาไม่ใช่คนโง่ เขารู้วิธีและทำการโจมตี 3 ฝั่ง และปล่อยทิ้งไว้อีก 1 ฝั่ง กองกำลังที่ออกมาพุ่งไปยังค่ายทางตะวันตก, ตะวันออก และใต้ ไม่ได้ขึ้นไปยังค่ายทางเหนือเลย

สิ่งนี้ได้เร่งความพ่ายแพ้ของกองทัพมองโกล เพราะพวกเขามีทางออก

คืนนี้ถูกลิขิตให้เป็นคนที่สับสนวุ่นวาย

ภายใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืน เสียงฮ้อม้าและเสียงตะโกนของการสังหาร ทำให้เขตทุรกันดารที่เคยเงียบสงบกลายเป็นอึกทึกและไม่มีใครสามารถข่มตาหลับได้

ในช่วงดึก ค่ายทางตะวันออกและตะวันตกลุกด้วยเปลวเพลิง ทหารซ่งใต้ใช้ความโกลาหลในการเริ่มจุดเพลิงทั่วทุกหนแห่ง เพื่อเผาค่ายทหารของศัตรูทั้งหมด

ตามที่หวู่ฉีคาดการณ์ เนื่องจากปาหยานและจางหงฟ่านไม่ได้เข้าไปจัดการค่ายทางเหนือจึงไม่กล้าจะส่งกองกำลังออกมาและเลือกที่จะปกป้องที่มั่นของพวกเขา

เปลวเพลิงส่องสว่างไปครึ่งท้องฟ้า และเสียงกรีดร้องดังออกมาจากภายในเปลวเพลิง

นี่เป็นค่ำคืนที่พิเศษอย่างแท้จริง ใครจะรู้ว่าอนาจะเป็นอย่างไรต่อไป?

Novel-Lucky

ตอนที่ 1035 กุบไลข่านนำกองทัพด้วยตัวเอง

https://novel-lucky.blogspot.com

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อแสงแรกส่องสว่างมาถึงนอกเมือง ค่ายทางเหนือของกองทัพมองโกลที่อดทนมาตลอดทั้งคืนก็เตรียมพร้อมที่จะออกมา เพื่อสอนบทเรียนให้กับกองทัพซ่งใต้

เพียงในขณะที่พวกเขาออกมา พวกเขาก็ตระหนักได้ว่ากองทัพซ่งใต้ล่าถอยกลับไปแล้ว หลงเหลือทิ้งไว้เพียงสนามรบที่ถูกฉีกเป็นชิ้นๆไว้เบื้องหลัง

มองออกไป ไม่มีทหารม้ามองโกลที่ยังมีชีวิตหลงเหลืออยู่อีก

ค่ายทางตะวันตก, ตะวันออก และใต้ ยังคงลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิง เต็นท์ถูกเผาเป็นเถ้าถ่านและพื้นดินก็ไหม้จะกลายเป็นสีดำ ควันลุกขึ้นทั่วไป และซากศพเกลื่อนกลาดทั่วทุกพื้นที่ มันเป็นภาพที่เย็นยะเยือกอย่างมาก

ม้าศึกที่สูญเสียเจ้านาย เฝ้าร่างเจ้านายของมันไม่จากไปไหน

ทหารค่ายทางเหนือมองดูภาพเหล่านั้น ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธและความสับสน พวกเขาควรจะทำเช่นไร? ควรจะปิดล้อมต่อหรือล่าถอย?

ในเวลานี้ มีเพียงจักรพรรดิเท่านั้นที่ตัดสินใจได้

"ถอยกลับและรอคำสั่ง!"

ขุนพลรองของค่ายทางเหนือนำกำลังพลของเขาล่าถอยกลับ ด้วยลักษณะนิสัยของชาวมองโกล ตอนนี้ทั้ง 2 ฝ่าย ได้มีหนี้เลือดกันแล้ว ซึ่งมันจะมีความหมายว่าสงครามครั้งนี้ยังไม่จบลงโดยง่าย ช่วงเวลาที่พวกเขาบุกเข้าเมืองหลินอานได้ พวกเขาจะทำการสังหารหมู่ทั้งเมือง

.....

ช่วงเช้า การสังหารหมู่ตลอดทั้งคืนสิ้นสุดลงแล้ว ค่ายทหารทั้งสามของกองทัพมองโกลล่มสลายลง และผู้ที่ยังรอดชีวิตต่างก็ได้หลบหนีไปยังค่ายทางเหนือ

ฝ่ายซ่งใต้ไล่ล่าและทำการสังหารตลอดทั้งคืน เนื่องจากการสังหารเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทหารบางนายจึงถึงกับต้องสังเวยอาวุธของพวกเขา

เขตทุรกันดารเต็มไปด้วยซากศพของทหารมองโกล ไม่มีเชลยศึกในการสู้รบครั้งนี้ มีเพียงเจ้าอยู่ข้าตายหรือเจ้าตายข้าอยู่ ไม่มีตัวเลือกที่สาม

Novel-Lucky

เมื่อกองทัพกลับเข้าเมือง ทั่วทั้งเมืองก็กลายเป็นอึกทึก

ชัยชนะ!

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ ไม่เพียงแค่พวกเขาจะสังหารปาหยานและบดขยี้กองทัพมองโกลได้เท่านั้น แต่พวกเขายังได้รับเสบียงจำนวนมาก ซึ่งมันช่วยแก้ไขปัญหาการขาดแคลนเสบียงของพวกเขาได้

ปืนใหญ่เสี้ยงหยางของกองทัพมองโกลกว่าครึ่งก็ถูกทำลายลงในการสู้รบครั้งนี้ด้วยเช่นกัน

เมื่อข่าวที่เอ้อหลายสังหารปาหยานแพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งเมืองก็เต็มไปด้วยความอึกทึก

ในฐานะขุนพลหลักของมองโกลที่โจมตีซ่งใต้ เขามีเลือดชาวจีนเปื้อนมือมากเกินไป เพียงแค่ในหลินอาน ก็มีสมาชิกในตระกูลจำนวนมากที่ตายทั้งจากทางตรงและทางออกด้วยน้ำมือของเขา

Novel-Lucky

ความตายของเขาทำให้ประชาชนเต็มไปด้วยความปิติยินดี และบางคนก็ถึงกับจุดดอกไม้ไฟเพื่อทำการเฉลิมฉลอง

แน่นอนว่า มันมีข่าวร้ายอยู่บ้างท่ามกลางข่าวดีทั้งหมด

เมื่อคืนนี้ หลู่สิ่วฟู่ถูกสังเวยอย่างโชคร้าย หลังจากที่พวกเขารู้ว่าปาหยานถูกสังหารแล้ว กองทัพมองโกลที่รับผิดชอบการจับกุมหลู่สิ่วฟู่ก็ทำการสังหารเขาด้วยความโกรธ

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ความปิติยินดีก็แผงด้วยความเศร้าในเวลาเดียวกัน

ในฐานะมหาเสนาบดีซ่งใต้ การตายของเขานับเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่ของราชสำนัก จักรพรรดิเยาว์ร้องไห้ออกมา และพยายามร้องหาหลู่สิ่วฟู่

หลู่สิ่วฟู่เสียสละตัวเองเพื่อประเทศ ลูกหลานทุกคนจะจดจำมันไว้

.....

Novel-Lucky

ณ เมืองหลินอาน, กำแพงเมืองทางเหนือ

แม้การตายของหลู่สิ่วฟู่จะนำความโศกเศร้ามายังเมืองหลินอาน แต่ชัยชนะครั้งใหญ่ก็ยังคงเป็นชัยชนะครั้งใหญ่ เหล่าข้าราชการและประชาชนต่างก็พากันเฉลิมฉลอง

ในสายตาของพวกเขา การปกป้องหลินอ้านเป็นสิ่งที่แน่นอน ข้าราชการบางคนคิดการณ์ไกล ถึงขั้นยึดคืนแผ่นดินที่สูญเสียไป

แน่นอนว่าพวกเขาเพียงแค่พูดคุยกันเท่านั้น หากใครขอให้พวกเขาเป็นผู้นำ มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่กล้าจะทำเช่นนั้น

ในช่วงเช้า พร้อมกับเจี่ยสู่และสู่ฉู่ โอหยางโชวมาถึงกำแพงเมืองทางเหนือ ทุกการเคลื่อนไหวของกองทัพมองโกล ล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้สายตาของพวกเขา

เมื่อเห็นว่าศัตรูจัดธงและกลองใหม่ การแสดงออกของโอหยางโชวก็กลายเป็นเคร่งขรึม

โอหยางโชวยังไม่มั่นใจมากเกินไปและกองทัพมองโกลก็ไม่ใช่มือใหม่ สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืน มันเพียงเพราะพวกเขาประมาทเท่านั้น

NovelLucky

พิจารณาค่ายทางเหนือ ด้วยมันไม่ถูกโจมตีและมีทหารจำนวนมากหลบหนีไปที่นั่น ทำให้มันยังคงเข้มแข็งอยู่

การสู้รบเมื่อคืนนี้ ฝ่ายซ่งใต้เองก็สูญเสียอย่างมากด้วยเช่นกัน กองกำลังทหารม้ามองโกลอ่อนแอกว่ากลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ย แต่ไม่ใช่กับกองกำลังอื่น

พวกเขาไม่รู้จำนวนที่แน่นอน แต่อาจจะมีอย่างร้อย 30,000 นาย ที่พวกเขาสูญเสียไป

ดั่งคำกล่าวที่ว่า 'สังหาร 1,000 สูญเสีย 800'

แน่นอนว่า หลังจากการสู้รบในวันนั้น สถานการณ์ฝ่ายซ่งใต้ค่อยๆดีขึ้นเรื่อยๆ โอหยางโชวมองไปยังทางเหนือ ข้ามผ่านสิ่งต่างๆตรงไปยังเมืองส่านเหอ

ที่ซึ่งกุบไลข่านอยู่ในปัจจุบัน

"มันถึงเวลาของการสู้รบครั้งสุดท้ายแล้ว!" ใครจะรู้ว่าเพราะเหตุใด แต่ในฉับพลันนั้น โอหยางโชวรู้สึกได้ว่าเลือดของเขาเดือดพล่าน เขาปรารถนาที่จะออกไปสนามรบด้วยตัวเองและต่อสู้กับบรรพบุรุษราชวงศ์หยวนในตำนาน

บางที เลือดชาวจีนในกายของเขาอาจจะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดสิ่งนี้

.....

วันที่ 17 ของแผนที่สมรภูมิ, ณ เมืองส่านเหอ

จากเมืองทั้งหกที่ปิดล้อมเมืองหลินอาน เมืองส่านเหอมีการป้องกันสูงที่สุด และเป็นเมืองที่มีความพร้อมมากที่สุด จากกำลังพลอีก 400,000 นาย ของกองทัพมองโกล ครึ่งหนึ่งอยู่ที่เมืองส่านเหอ เพื่อทำหน้าที่ปกป้องจักรพรรดิของพวกเขา

ภายในเมือง มีเต็นท์ทองคำที่โดดเด่นตั้งอยู่ อาคารรอบๆถูกทำลายลงเพื่อที่จะสร้างเต็นท์นี้

ภายในเต็นท์ที่ส่องสว่างและงดงามนั้น กุบไลข่านที่อยู่ภายในนอนไม่หลับเมื่อคืนนี้

NovelLucky

ข่าวร้ายที่ถูกส่งเข้ามา ทำให้เขาเกรี้ยวกราดราวกับสัตว์ร้าย ไม่มีใครกล้าที่จะเข้ามาใกล้เขาในเวลานี้

ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงวันนี้ มีสาวใช้สามคนแล้วที่ถูกเขาสังหาร

เมืองสานเหอถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัว

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พวกเขาระมัดระวังเป็นอย่างมาก เกรงว่าจะไปทำให้จักรพรรดิโกรธ ชาวจีนในเมืองกหวาดกลัวและหลบซ่อนอยู่ในบ้านของพวกเขา ไม่สามารถจะข่มตานอนหลับได้

เมื่อชาวมองโกลโกรธ ใครจะรู้ว่าพวกเขาจะทำอะไรบ้าง? เวลา 9.00 น. เสียงฮ้อม้าดังขึ้นที่ประตูเมืองทางใต้ มองออกไป มันเป็นกลุ่มทหารม้าที่หลบหนีมาจากแนวหน้า

เมื่อทหารป้องกันเมืองเห็นเช่นนั้น พวกเขาไม่ได้คิดมากใดๆ นั่นเป็นเพราะคืนที่ผ่านมานี้ มีทหารจำนวนมากหลบหนีมาจากแนวหน้า กลุ่มที่เพิ่งมาถึงจึงไม่สะดุดตาใดๆ

แต่เมื่อทหารป้องกันเมืองได้เห็นกลุ่มคนที่เข้ามา พวกเขาไม่สามารถปกปิดการดูถูกและเยาะเย้ยของพวกเขาได้

Novel-Lucky

ในสายตาของชาวมองโกล การหลบหนีเป็นการกระทำที่น่าอับอาย กองทัพมองโกลมีกฎอยู่ว่า ทหารที่หลบหนีโดยไม่ต่อสู้ เมื่อถูกจับกุมได้พวกเขาจะต้องถูกทรมาน

สำหรับวิธีการทรมาน? มันก็ง่ายๆ

คนเหล่านี้จะถูกใส่ลงในกระสอบแล้ววางไว้บนพื้นว่างเปล่า จากนั้น ทหารม้าก็จะพุ่งออกมาและเหยียบย่ำพวกเขา จนกว่าจะไม่มีใครสามารถขยับตัวได้อีก

วิธีการนี้โหดร้ายเป็นอย่างมาก มันอาจจะทำให้ใบหน้าของคนที่พบเห็นกลายเป็นซีดขาวได้

ในขณะนั้นง ทหารป้องกันก็สังเกตเห็นขุนพลที่กำลังเดินเข้ามาและอุทานว่า "ขุนพลจาง?"

มองไปที่เขา จะเห็นได้ว่าดวงตาของเขาได้สูญเสียจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ไปแล้ว ร่างของเขาก็เต็มไปด้วยคราบเลือด และชุดเกราะทั่วร่างของเขาก็ฉีกขาด

Novel-Lucky

คนที่ไม่คุ้นเคยกับเขา อาจจะจำไม่ได้ว่าเขาคือจางหงฟาน

เมื่อจางหงฟานได้ยินเช่นนั้น เขาก็มองไปที่ทหารนายนั้นอย่างประหลาดใจ ทหารนายนี้ทำหน้าที่เป็นองครักษ์มาเป็นเวลานานแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจที่เขาจะจำจางหงฟานได้อย่างรวดเร็ว

ด้วยระดับความสัมพันธ์นี้ จางหงฟานมีความมั่นใจมากขึ้นอีกเล็กน้อย

"พาข้าไปพบองค์จักรพรรดิ ข้ามีความผิดบาป" จางหงฟานกล่าวด้วยเสียงหยาบ

ได้ยินเช่นนั้น ทหารทุกนายต่างก็พากันมองไปที่เขา

ชื่อเสียงของจางหงฟานไม่เพียงแค่จำกัดอยู่ในภาคใต้เท่านั้น แต่เขามีชื่อเสียงในส่วนอื่นๆของมองโกลด้วยเช่นกัน เขาเป็นหนึ่งในตัวละครหลักในการสู้รบครั้งใหญ่เมื่อวานนี้ เขาจึงได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก

เหล่าทหารมองไปที่ขุนพลผู้พ่ายแพ้ด้วยความใส่ใจหรือไม่ก็เหยียดหยาม

Novel-Lucky

จากกฎของมองโกล การตายของปาหยาน มีความหมายว่าจางหงฟ่านจะต้องตายในสนามรบด้วย ไม่อย่างนั้น มันจะยิ่งนำมาซึ่งปัญหาที่เลวร้าย

จางหงฟ่านไม่เพียงแค่จะถูกประหารเท่านั้น แต่เขายังจะลากสมาชิกในตระกูลของเขาลงมาด้วย

ดังนั้น โดยปกติแล้ว คนที่โชคดีรอดชีวิตมาได้จะฆ่าตัวตาย ใครจะรู้? เขาอาจจะได้สร้างชื่อด้วยการช่วยตระกูลของเขาไว้

การจะเห็นบางสิ่งอย่างการปรากฏตัวของจางหงฟ่านที่เมืองส่านเหอ และต้องการจะเข้าพบจักรพรรดินั้นเป็นสิ่งที่หาได้ยาก

ในฐานะขุนพลมองโกลที่มีประสบการณ์ จางหงฟ่านรู้ดีว่าเขาอาจจะไม่สามารถเข้าพบจักรพรรดิได้ แม้จะต้องตายก็ตาม

แน่นอนว่าจางหงฟ่านรู้ว่าเขาจะต้องตาย อย่างไรก็ตาม มองไปที่การสู้รบด้านหลังแล้ว เขาไม่สามารถจะตายได้ มันไม่ใช่เพราะความจงรักภักดีต่อประเทศหรือตระกูลของเขา

แต่มันเป็นเพราะลึกๆแล้ว เขามีแผนการบางอย่างอยู่

NovelLucky

ความพ่ายแพ้ของกองทัพมองโกลและการตายของปาหยาน มีความหมายว่า แม้กุบไลข่านต้องการจะเป็นผู้นำกองทัพด้วยตัวเอง แต่เขาก็ยังต้องการขุนพลที่จะมาช่วยเหลือเขา ดังนั้น เขาจึงต้องการจะเสี่ยงโชค เพื่อไม่ให้กุบไลข่านประหารเขาในตอนนี้

มันคุ้มค่าที่จะรักษาชีวิตของเขาเอาไว้

นอกจากนี้ ในระหว่างการสู้รบเมื่อคืน เขาเพียงทำตามคำสั่งในฐานะขุนพลรอง และพยายามอย่างดีที่สุดในการเข้าช่วยเหลือปาหยานแล้ว เขาไม่ได้ล้มเหลวในงานของเขาและไม่ได้หลบหนีจากการสู้รบ เมื่อกุบไลข่านเข้าใจสถานการณ์แล้ว เขาเชื่อว่ากุบไลข่านจะละเว้นเขา

จางหงฟ่านเป็นคนที่รักชีวิตของตัวเอง แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือ เขาเป็นคนที่มีความทะเยอทะยาน

ดังนั้น เมื่อคืนนี้ ขณะที่เขากำลังจะฆ่าตัวตาย เขาได้คิดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆและตัดสินใจเดินทางมายังเมืองส่านเหอ

"พาข้าไปพบองค์จักรพรรดิ!" เขากล่าวอีกครั้ง

Novel-Lucky

ทหารองครักษ์กล่าวว่า "รอนี่ ข้าจะไปรายงาน"

บางที สวรรค์อาจจะยังไม่ละทิ้งจางหงฟาน เนื่องจากการประชุมครั้งแรกเต็มไปด้วยความยากลำบาก กุบไลข่านจึงต้องการความเห็นของคนที่คุ้นเคย

หากไม่มีใครไปรายงาน จางหงฟานคงจะไม่ได้รับโอกาส

หลังจากนั้นไม่นาน ทหารองครักษ์ก็กลับมาพร้อมกับคำสั่งของจักรพรรดิ "มัดเขาและส่งเขาไปยังเต็นท์ทองคำ"

จางหงฟานถอนหายใจโล่งอก ตราบเท่าที่จักรพรรดิให้เขาเข้าพบ เขาก็ยังคงมีโอกาส สิ่งที่เขาหวาดกลัวก็คือ การถูกประหารโดยไม่ให้โอกาสใดๆ

สิ่งที่คนนอกไม่รู้ก็คือ ช่วงเวลาสั้นๆที่เขารอนั้น จางหงฟานหลั่งเหงื่อเย็นออกมาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีใครรู้เลยว่าขุนพลผู้นี้เพิ่งจะเดินก้าวออกมาจากขุมนรก

จางหงฟานสูดลมหายใจเข้าลึกๆและเตรียมที่จะเข้าไปในเมือง

จากนี้ไป เขาจะต้องคิดว่าจะช่วยจักรพรรดิอย่างไร

Novel-Lucky

ตอนที่ 1036 การพนันทุกสิ่งทุกอย่าง

https://novel-lucky.blogspot.com

ณ เมืองส่านเหอ, เต็นท์ซ่าน

จางหงฟ่านที่ถูกมัด ในที่สุดก็ได้พบกับจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หยวน กุบไลซ่าน

"กล่าวมา เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น?"

กุบไลซ่านสงบความโกรธของเขาลงแล้ว เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่และเขาจะไม่ปล่อยให้อารมณ์กำหนดการกระทำของเขา ไม่อย่างนั้น จางหงฟ่านคงจะไม่อยู่รอดได้จนถึงตอนนี้

จางหงฟ่านรู้สึกผ่อนคลายเล็กน้อย เขาไม่กล้าซ่อนอะไรและบอกทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ในระหว่างอธิบาย จางหงฟ่านไม่ได้เติมแต่งใดๆและกล่าวความเป็นจริงทั้งหมด

กุบไลซ่านจะตัดสินทุกอย่างด้วยตัวเอง นี่ทำให้จางหงฟ่านไม่กล้าที่จะเล่นลูกไม้ใดๆ ต้องกล่าวว่า จางหงฟ่านเป็นคนที่เข้าใจกุบไลซ่านเป็นอย่างดี

ฟังคำกล่าวของเขาแล้ว กุบไลข่านก็ถามต่อว่า "เจ้ามีแผนการใด?" คำกล่าวนี่เป็นการละเว้นโทษประหารของจางหงฟ่านและทำให้เขามีโอกาสชดใช้ความผิดของเขา

จางหงฟ่านสงบตัวเองลงและกล่าวว่า "ความพ่ายแพ้เมื่อวานเกิดจากความประมาทของกองทัพพวกเรา แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อกองกำลังหลักของพวกเรา ตราบเท่าที่พวกเราวางแผนให้ดี มีฝ่าบาทเป็นผู้นำด้วยตัวเองและยกระดับขวัญกำลังใจของกองทัพขึ้น พวกเราจะต้องชนะสงครามครั้งนี้อย่างแน่นอน"

มองไปยังสถานการณ์ จางหงฟ่านไม่ได้รู้สึกหดหู่แต่อย่างใด กลับกัน ดูเหมือนว่าเขาจะเต็มไปด้วยความมั่นใจอย่างแท้จริง

"กล่าวให้เฉพาะเจาะจงกว่านี้"

"จากการสู้รบไม่กี่วันที่ผ่านมา ข้าตระหนักได้ว่าศัตรูมีจุดอ่อนร้ายแรง" จางหงฟ่านกล่าวอย่างช้าๆว่า "ในช่วงก่อนหน้านี้ พวกเราได้ส่งชาวจีนไปสร้างปราสาท แต่กองทัพซ่งใต้ไม่ได้หยุดพวกเขา จากสิ่งนี้ พวกเราจะเห็นได้ว่าพวกเขาใจอ่อนและไม่กล้าโจมตีพวกเดียวกันเอง"

"เจ้ากำลังจะกล่าวสิ่งใด?" กุบไลข่านเริ่มจะสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ

Novel-Lucky

"ตราบเท่าที่พวกเรารวบรวมชาวจีนกลุ่มใหญ่และผลักดันพวกเขาไปยังแนวหน้า จากนั้นก็บังคับให้พวกเขาพุ่งไปยังประตูเมืองด้วยการยิงพวกเขา เมืองหลินอานจะต้องเปิดออกอย่างแน่นอน" จางหงฟ่านกล่าว

"และเมืองประตูเมืองเปิดออกแล้ว เมืองหลินอานจะต้องถูกยึดอย่างแน่นอน"

หากมีชาวจีนอยู่ที่นี่ เขาคงอยากจะถลกหนังและต้มจางหงฟ่านทั้งเป็น

'คนผู้นี้ชั่วร้ายเกินไป'

เพื่อเกียรติของตัวเอง จางหงฟ่านยินดีจะสละชีวิตชาวจีนจำนวนมาก ต้องไม่ลืมว่า แม้จางหงฟ่านจะไม่ได้เติบโตภายใต้ราชวงศ์ซ่งใต้ แต่เขาก็ยังมีสายเลือดของชาวจีนอยู่เต็มเปี่ยม

กุบไลข่านพึงพอใจเป็นอย่างมาก เพราะคำแนะนำของจางหงฟ่านเป็นสิ่งที่เขาต้องการอย่างแท้จริง เขาตัดสินใจแล้วว่า หลังจากที่ยึดเมืองหลินอานได้ ไม่ว่าใครจะคัดค้านอย่างไรก็ตาม เขาก็จะทำการสังหารหมู่ภายในเมืองหลินอานเป็นเวลา 3 วัน

ไม่มีใครไม่ต้องจ่ายด้วยเลือดจากการสังหารชาวมองโกล

Novel-Lucky

กุบไลข่านสั่งให้คนแก้มัดจางหงฟานและกล่าวว่า "เจ้าจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ หากเจ้าสามารถยึดเมืองหลินอานได้ ไม่เพียงแค่เจ้าจะได้รับอภัยโทษเท่านั้น แต่เจ้ายังจะได้เลื่อนตำแหน่งอีกด้วย"

"พะยะค่ะฝ่าบาท!"

ใบหน้าของจางหงฟานเปลี่ยนเป็นสีแดง

"ไปจัดเตรียมทุกอย่างให้พร้อม อีก 3 วัน ข้าจะนำกองทัพไปยังเมืองหลินอาน ด้วยตัวเอง"

"พะยะค่ะฝ่าบาท!"

.....

วันที่ 18 ของแผนที่สมรภูมิ, ณ เมืองหลินอาน

Novel-Lucky

ผ่านไป 2 วัน นับตั้งแต่การโจมตีปิดล้อมครั้งนั้น ตั้งแต่เมื่อวานนี้ ค่ายทหารมองโกลที่อยู่รอบนอกทั้งหกถูกรื้อและพวกเขาทั้งหมดมารวมตัวกันที่แนวหน้า

หลังจากการลอบโจมตีสิ้นสุดลง ค่ายทางเหนือมีกำลังพลชาวมองโกล 250,000 นาย รวมกับกำลังพลของค่ายทั้งหกที่มีทหารหลบหนีไปยังพวกเขา รวมอีก 450,000 นาย

นี่ก็หมายความว่า ในระหว่างการสุ่มโจมตี จากกำลังพลของค่ายทั้งสามรวม 300,000 นาย มีกำลังพลที่หลบหนีไปได้ 100,000 นาย และอีก 200,000 นาย ถูกสังหารในสนามรบ

ในคืนเดียว กองทัพมองโกลได้สูญเสียกำลังพลไป 2 เท่า ของที่พวกเขาเคยสูญเสียก่อนหน้านี้ทั้งหมด

เมื่อถึงตอนนี้ พวกเขาเหลือกำลังเพียง 700,000 นาย จากเดิม 1 ล้านนาย

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่สำหรับซ่งใต้แล้ว พวกเขาก็ยังคงเป็นภูเขาสูงใหญ่ที่ยากจะปีนข้ามไปได้

ช่วงบ่ายวันนี้ รายงานความสูญเสียได้รับการจัดการเรียบร้อยแล้ว

Novel-Lucky

จากการสู้รบครั้งใหญ่ กองทัพผู้เล่นเหลืออยู่ 290,000 นาย จากเดิม 340,000 นาย ในจำนวนนี้ เป็นทหารม้า 150,000 นาย และทหารราบ 140,000 นาย กองทัพทหารซ่งใต้ยิ่งเลวร้าย จากเดิม 150,000 นาย ตอนนี้ พวกเขาหลงเหลืออยู่เพียง 50,000 นายเท่านั้น

กล่าวตามหลักเหตุผล เมืองหลินอานที่มีกำลังพล 340,000 นาย ควรจะสามารถปกป้องกองทัพมองโกล 700,000 นาย นานเกินกว่า 12 วันได้ไม่ยาก จากสิ่งที่เกิดขึ้น กองกำลังที่ยอมจำนน, กองกำลังสนับสนุน และหน่วยอื่นๆของกองทัพมองโกลถูกใช้หมดสิ้นแล้ว แม้แต่ปืนใหญ่เสี้ยงหยางของพวกเขาก็ได้รับความสูญเสียเป็นอย่างมาก และมันยากที่พวกเขาจะทำตามกลยุทธ์เดิมที่พวกเขาเคยใช้ในช่วงเริ่มต้น

ในการปิดล้อมนี้ มันจึงดูเหมือนว่ากองทัพมองโกลไม่ได้มีความได้เปรียบมากนัก

ผลก็คือ หลังจากการซุ่มโจมตี ได้มีพายุใหญ่โหมกระหน่ำภายในเมืองหลินอาน แม้แต่ชุนเซิ่นจุนและคนอื่นๆต่างก็พากันมองโกลในแง่ดี

อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวรู้สึกไม่สบายใจ

Novel-Lucky

หลังจากที่การสู้รบสิ้นสุดลง ภายใต้คำแนะนำของโอหยางโชว สภาใหญ่ไม่ได้กระทำการประมาทใดๆ พวกเขาส่งคนออกไปลาดตระเวณ เพื่อตรวจสอบทุกการเคลื่อนไหวของกองทัพมองโกล

อย่างรวดเร็ว ข่าวที่กองทัพมองโกลจับชาวจีนจำนวนมากก็ได้ถูกรายงานมายังสภาใหญ่

"พวกเขากำลังวางแผนอะไร จะส่งชาวจีนมาสร้างปราสาทอีกรอบหรือไม่?" โอหยางโชวไม่เข้าใจ หากไม่มีกองกำลังที่ยอมจำนนอยู่แนวหน้า กองกำลังทหารม้ามองโกลคงจะไม่กล้าทำการโจมตีปิดล้อมอย่างแน่นอน

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น โอหยางโชวจะไม่หวั่นเกรงใดๆ ด้วยเสบียงที่พวกเขาได้รับมามันมากเพียงพอที่เมืองหลินอานจะอดทนอยู่ได้จนถึงกำหนดเส้นตาย 1 เดือน

ในห้องโถง การแสดงออกของจางซีเจี๋ยและเหวินเทียนเสี้ยงกลายเป็นเร่งขรึม

"สถานการณ์ไม่ง่ายเช่นนั้น" ใบหน้าของเหวินเทียนเสี้ยงน่าเกลียดอย่างแท้จริง

ดวงตาของโอหยางโชวหรี่ลง "ท่านกำลังคิดถึงบางสิ่งที่เคยเกิดขึ้นใช่หรือไม่?"

Novel-Lucky

สีอ๋งป้าและคนอื่นๆมองไปที่เขา

เหวินเทียนเสี้ยงและจางซีเจี่ยแลกเปลี่ยนสายตากัน ก่อนที่เขาจะกล่าวด้วยเสียงต่ำว่า "จากนิสัยของกองทัพมองโกล พวกเขาจะไม่จับกุมประชาชนไปเพียงเพื่อสร้างปราสาทหรือทำน้ำมันเท่านั้น พวกเขายังจะใช้ประชาชนเหล่านั้นบีบบังคับให้พวกเราเปิดประตูเมืองเพื่อให้ประชาชนหลบหนีเข้ามาได้ และเมื่อประตูเมืองเปิดออก ศัตรูก็จะใช้โอกาสนั้นบุกโจมตีเข้ามา"

สีอ๋งป้ากล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นในก่อนหน้านี้?" ไม่ว่าจะมองอย่างไร กลยุทธ์ดังกล่าวก็ดีกว่ากลยุทธ์ก่อนหน้านี้อย่างมาก

จางซีเจี่ยกล่าวว่า "โดยปกติแล้ว เมื่อกองกำลังป้องกันเห็นกองทัพมองโกลยิงประชาชนแล้ว พวกเขาจะไม่เปิดประตูเมือง ดังนั้น กลยุทธ์ดังกล่าวจึงไม่ได้มีประสิทธิภาพมากนักและมันไม่ใช่ตัวเลือกลำดับต้นๆของพวกเขา แต่เนื่องจากพวกเราไม่ได้ทำร้ายประชาชนที่มาสร้างปราสาทในก่อนหน้านี้ กองทัพมองโกลจึงสังเกตเห็นจุดอ่อนของพวกเรา"

"..."

บรรยากาศของห้องโถงกลายเป็นแปลกประหลาด

Novel-Lucky

คำกล่าวของจางซีเจี่ยแสดงให้เห็นว่าเขาไม่สนับสนุนการแสดงความเมตตาต่อประชาชนที่มากจนเกินไป ขณะที่โหวตให้โจมตีประชาชนขณะสร้างปราสาท เขาเป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนมัน

เนื่องจากหลู่สิ่วฟู่เสียชีวิตแล้ว สภาใหญ่จึงเหลือสมาชิกอีกเพียง 6 คนเท่านั้น โอหยางโชว, กั้วจื่อยี่ และเหวินเทียนเสี้ยง จะไม่ปฏิเสธให้ประชาชนเข้ามาภายในเมือง หากมีการลงคะแนนตอนนี้ จางซีเจี่ยก็จะพ่ายแพ้อีกครั้ง หรืออย่างดีที่สุด เขาลัพธ์ก็ยังคงจบลงด้วยการเสมอ

ใครจะรู้ว่า สีอ๋งป้าจะก้าวออกมาและกล่าวว่า "ในเมื่อพวกเราทำมันไปแล้ว พวกเราก็จะต้องยึดมั่นกับมัน พวกเขาใช้วิธีที่น่ารังเกียจนั้น พวกเราก็จะสู้รบครั้งสุดท้ายกับพวกเขาภายในเมือง"

จางซีเจี่ยมองไปที่สีอ๋งป้าอย่างประหลาดใจ และใบหน้าของเขาน่าเกลียดยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยการสนับสนุนของสีอ๋งป้า ไม่มีทางที่พวกเขาจะปฏิเสธประชาชนได้อีก คิดเกี่ยวกับกองทัพมองโกล 700,000 นาย ที่กำลังจะเข้ามาภายในเมือง จางซีเจี่ยเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

โอหยางโชวสงบอย่างแท้จริง เขายิ้มและกล่าวว่า "นั่นคงจะเป็นวิธีเดียวที่พวกเราทำได้ มันไม่หนทางในการป้องกันอีกแล้ว และพวกเราก็เคยบดขยี้พวกเขามาแล้วครั้งหนึ่ง แล้วเหตุใดพวกเราจะทำอีกครั้งไม่ได้เล่า?"

Novel-Lucky

"กล่าวง่าย หากพวกเราไม่ป้องกัน แล้วพวกเราจะต่อสู้ได้อย่างไร?" จางซีเจี๋ย ไม่ได้มองโกลในแง่ดีมากนัก

เมื่อเห็นว่าจางซีเจี๋ยไม่ได้ทำให้สิ่งต่างๆง่ายสำหรับราชาของเขา เจี่ยสูก็ก้าวออกมาและกล่าวว่า "ขุนพลจาง อย่าเพิ่งยอมแพ้ ข้ามีความคิดบางอย่าง"

"เชิญกล่าว!"

ทุกคนรู้เกี่ยวกับชื่อเสียงของเจี่ยสู และพวกเขาต่างก็มีความหวังสูงเกี่ยวกับเขา

เจี่ยสูกล่าวว่า "องค์ราชาของข้ากล่าวถูกต้องแล้ว มันไม่มีหนทางที่จะป้องกัน เพื่อพวกเรารู้ว่าศัตรูจะใช้กลยุทธ์นี้ พวกเราก็เพียงแค่เปิดประตู แล้วปล่อยให้พวกเขาเข้ามา"

"แล้วพวกเราจะทำเช่นไรหลังจากนั้น?" จางซีเจี๋ยถาม

"ก็ง่ายๆ ขณะที่ประตูเปิดขึ้น พวกเราก็จะวางกองทัพไว้ที่ด้านนอก เพื่อทำหน้าที่เป็นกำแพงมนุษย์ ป้องกันไม่ให้ศัตรูบุกเข้ามาได้"

Novel-Lucky

ความคิดของเจี่ยสู่นั้นแปลกใหม่อย่างแท้จริง

จางซีเจี่ยลังเลเล็กน้อย "ข้าคำนวณดูแล้ว เพื่อให้กองทัพด้านนอกใหญ่เพียงพอจะป้องกันการโจมตี มันจะต้องมีกำลังพลอย่างน้อย 200,000 นาย หากทำเช่นนั้น เมืองหลินอานจะไม่ว่างเปล่าหรอกหรือ? แล้วพวกเราจะปกป้องเมืองได้อย่างไร?"

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม แม้ว่าเขาจะไม่ได้ส่งเสียงใดๆ แต่มันก็เต็มไปด้วยจิตสังหาร เขากล่าวว่า "การปกป้องเมืองหลินอานไม่ได้เพียงแค่เรื่องของกองทัพซ่งใต้เท่านั้น แต่มันยังเป็นความกังวลของกองทัพผู้เล่นด้วยเช่นกัน"

"พวกเราจะต้องบอกให้ประชาชนเข้าใจอย่างชัดเจนว่า หากหลินอานถูกยึด กองทัพมองโกลจะสังหารทุกคนภายในเมือง หากพวกเขาต้องการจะมีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเขาจะต้องลุกขึ้นต่อสู้เพื่อตัวเอง"

"เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ ประชาชนทุกคนจะต้องพึงพาตัวเอง"

เมื่อจางซีเจี่ยได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกละอายใจ ถูกต้องแล้ว ประชาชนในเมืองหลินอานและแม้แต่ซ่งใต้ทั้งหมด พึ่งพากองทัพผู้เล่นมากเกินไป พวกเขาลืมไปว่ากองทัพผู้เล่นเป็นเพียงแขก พวกเขาต่างหากที่เป็นเจ้าของเมืองหลินอาน

อย่างแท้จริง พวกเขาจะขอให้แขกพุ่งไปต่อสู้กับศัตรูด้านหน้า โดยที่พวกเขาไม่ทำอะไรเลย?

โอหยางโชวไม่สนใจและกล่าวต่อว่า "แม้ว่ากำลังพลของพวกเราจะไม่เพียงพอ แต่พวกเราก็ยังสามารถที่จะรับสมัครชายหนุ่มรุ่นเยาว์หรือผู้ชายที่แข็งแรงได้ ไม่มีอาวุธ? พวกเขาสามารถหามันได้จากสนามรบนอกเมือง ไม่มีทรัพยากรป้องกัน? พวกเขาสามารถทำลายบ้านของตนเองแล้วนำมันมาใช้ได้ ไม่มีน้ำมัน? พวกเขาสามารถใช้น้ำมันทำอาหารของพวกเขาได้ ไม่มีเหล็กสำหรับทำหัวลูกศร? พวกเขาสามารถใช้กระทะและหม้อของพวกเขาทำมันได้"

"พวกเราจะต้องทำให้พวกเขาตระหนักว่า นี่ไม่ใช่การป้องกันเมืองที่เรียบง่าย แต่มันเป็นการต่อสู้กับความตาย ที่เกี่ยวข้องกับอารยธรรมของพวกเขา เพื่อชัยชนะ พวกเราจะต้องทุ่มสุดกำลัง และพนันด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง"

คำกล่าวของโอหยางโชวทำให้เลือดของพวกเขาทั้งหมดเดือดพล่าน และทำให้พวกเขาตระหนักว่า นี่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเขา

ที่ซ่งใต้ถูกลบล้างออกไป มันเป็นเพราะประชาชนขาดความมุ่งมั่นที่จะทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสุดกำลัง

หากเป็นสมัยราชวงศ์ฮั่นหรือถัง สถานการณ์ของมันคงจะไม่เลวร้ายเช่นนี้

สงครามครั้งนี้ทำให้โอหยางโชวมีความคิดมากมาย ซึ่งมันเป็นสาเหตุให้เขากล่าวคำเหล่านั้นออกมา เขาเชื่อว่า ด้วยการใช้กำลังของคนทั้งเมืองเท่านั้น ชัยชนะของสงครามครั้งนี้ถึงจะมีความหมาย

ไม่อย่างนั้น มันจะเป็นเพียงก้อนเมฆที่ลอยผ่านไป

Novel-Lucky

ตอนที่ 1037 การแบ่งปันภาระของประเทศ

https://novel-lucky.blogspot.com

คำกล่าวของโอหยางโชวทำให้สมาชิกสภาใหญ่เต็มไปด้วยความรู้สึก และทุกคนก็เห็นด้วยกับแผนการของเจี่ยสู่

เมื่อการประชุมสิ้นสุดลงแล้ว ทุกคนก็เริ่มดำเนินงาน

เนื่องจากประสิทธิภาพที่ยอดเยี่ยมของหวู่ฉี โอหยางโชวจึงไม่เพียงแค่แนะนำให้เขาเข้าร่วมสภาใหญ่เท่านั้น แต่ยังได้แต่งตั้งให้เขาเป็นผู้บัญชาการกองทัพทั้งหมดอีกด้วย

หลังจากที่หลู่สิ่วฟู่เสียชีวิต โอหยางโชวก็ขึ้นเป็นผู้นำสภาใหญ่อย่างที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้

ในเวลาเดียวกัน กองทัพก็ได้รับการจัดระเบียบใหม่

ประตูเมืองที่ได้รับเลือกให้ถูกเปิดออกก็คือประตูทางเหนือที่หันหน้าเผชิญหน้ากับค่ายทางเหนือของกองทัพมองโกล หากทุกสิ่งเป็นไปตามที่คาดไว้ เต็นท์ทองคำของกุบไลข่านจะตั้งอยู่ที่นั่น

จากคำกล่าวของโอหยางโชว พวกเขาจำเป็นจะต้องใช้กองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุด ในการเผชิญหน้ากับฝั่งที่แข็งแกร่งที่สุดของมองโกล

ไพ่ลับเผชิญหน้ากับไพ่ลับ

สำหรับเรื่องนี้ กองทัพผู้เล่นได้ดึงกองกำลังทหารม้าทั้งหมด 150,000 นาย และกองกำลังทหารราบอีก 50,000 นาย ด้วยเหตุนี้ จึงมีกำลังพลถึง 200,000 นาย ภายใต้การนำของกั้วจื่อยี่

สำหรับทหารที่เหลืออยู่ในเมือง มีกองกำลังทหารราบของกองทัพผู้เล่น 90,000 นาย และกองทัพทหารองครักษ์ซ่งใต้อีก 50,000 นาย สำหรับเมืองขนาดใหญ่อย่างหลินอาน จำนวนดังกล่าวห่างไกลจากสิ่งที่เรียกว่ามากพอ

เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง ก็มีการประกาศรับสมัครทหารออกมาจากราชสำนัก

กองทัพมองโกลมักจะสังหารประชาชนเป็นประจำ, กองทัพซ่งใต้เพิ่งจะได้รับชัยชนะจากการสู้รบและมันทำให้พวกเขากำลังเป็นที่นิยม เหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ราชสำนักเลือกที่จะประกาศในช่วงเวลานี้ ประชาชนเชื่อพวกเขาในทันที พวกเขาทั้งหมดยินดีเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นและกระโดดเข้าสู่การสู้รบครั้งใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น

Novel Lucky

เหล่าชายหนุ่มที่แข็งแรง กล่าวลาพ่อแม่และภรรยาของพวกเขา แล้วมุ่งหน้าไปยังจุดรับสมัคร จากนั้น พวกเขาก็ติดตามขุนพลไปเก็บอุปกรณ์จากสนามรบก่อนที่พวกมองโกลจะมาถึง

ซ่งใต้ไม่ได้มีชื่อเสียงในด้านการทหาร คลังแสงของพวกเขาจึงเทียบไม่ได้กับฉางอานของราชวงศ์ถัง มันมีอาวุธและอุปกรณ์อยู่ไม่มากนัก ด้วยเหตุนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนอาวุธและอุปกรณ์ พวกเขาจึงจำเป็นจะต้องใช้วิธีดังกล่าว

โชคดีที่หลังจากการซุ่มโจมตี มีซากศพกองทัพมองโกลเกือบ 200,000 นายกระจัดกระจายอยู่รอบๆสนามรบ

ผ่านไป 2 วัน ศพที่อยู่ภายใต้การเผาผลาญของแสงอาทิตย์เริ่มเน่าเปื่อยและส่งกลิ่นเหม็นออกมา เมื่อเข้าไปใกล้ ก็พบว่ามีแมลงวันจำนวนที่มากจนน่าตกใจราวกับเมฆสีดำที่ส่งเสียงสั่นสะเทือนไปทั่วพื้นที่

เนื่องจากมันเป็นสนามรบ มันจึงมีซากศพมากมาย การมีแขนและขากระจัดกระจายทั่วไปจึงเป็นเรื่องปกติ บางศพก็อาจจะอยู่ในสภาพที่เลวร้ายอย่างที่สุดอีกด้วย

สนามรบทั้งหมดราวกับขุมนรก

Novel-Lucky

เหล่าทหารใหม่ระงับความหวาดกลัวและขยะแขยงของพวกเขา พวกเขาเดินเข้าไปในสนามรบและหยิบอุปกรณ์ออกมาจากศพ บางคนไม่ได้สนใจสิ่งใดมากนัก และสวมอุปกรณ์เหล่านั้นในทันที

แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้มีความกล้าหาญเช่นนั้น และคนเหล่านี้ก็ใบหน้าซีดขาวก่อนจะอาเจียนออกมา ในที่สุด เมื่อพวกเขาไม่มีอะไรจะอาเจียนออกมาแล้ว พวกเขาก็อาเจียนเพียงน้ำออกมา

ก่อนที่จะเข้าร่วมกองทัพ พวกเขาเป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไป และไม่เคยเห็นความตายมาก่อนเลยในชีวิต ตอนนี้พวกเขากลับเผชิญหน้ากับสนามรบที่นองไปด้วยเลือด จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้

ไม่มีใครมีความเข้มแข็งทางจิตใจมากพอที่จะรับมือกับมันได้

นี่อาจถือได้ว่าเป็นของขวัญจากการประชุม เพื่อให้เหล่าทหารใหม่มีความเข้าใจถึงความโหดร้ายของสนามรบ เพียงแค่ดูสภาพแวดล้อมรอบๆ พวกเขาก็จะสั่นสะท้านและเข้าใจการสู้รบที่กำลังจะมาถึง

นอกเหนือจากคนหนุ่มและคนที่แข็งแรงแล้ว คนอื่นๆก็จะถูกใช้งานด้วยเช่นกัน

NovelLucky

เหล่าผู้หญิงนำน้ำมันอันมีค่าของพวกเขาออกมา รวบรวมพวกมันทั้งหมดไว้ในหม้อใบใหญ่ แล้วขนไปที่กำแพงเมือง เหล่าช่างฝีมือภายใต้การนำของเหล่าขุนพล เริ่มทำการรื้อถอนบ้าน จากนั้น พวกเขาก็ส่งไม้และหินไปที่กำแพงเมือง

วัดต่างๆเองก็ถูกรื้อด้วยเช่นนั้น เพราะสิ่งก่อสร้างเหล่านี้มักจะสร้างขึ้นจากไม้และหินที่มีคุณภาพดีซึ่งเหมาะแก่การนำมาใช้เป็นอุปกรณ์ป้องกัน

เมื่อเห็นว่าวัดกำลังถูกรื้อ เหล่านักบวชก็ถอนหายใจและพึมพำว่า "วิถีของโลกกำลังเปลี่ยนไป"

นอกจากนี้ ยังมีพระหนุ่มบางคนหันหลังและกระโดดเข้าร่วมกองทัพ คนเหล่านี้ได้รับการฝึกอบรมศิลปะการต่อสู้มา และพวกเขามีความสามารถอย่างแท้จริง

โรงผลิตต่างๆเร่งทำการผลิตลูกศรทั้งวันทั้งคืน เกือบจะตลอดเวลา ประชาชนส่งกระทะเหล็ก, หม้อเหล็ก และสิ่งของอื่นๆที่ทำจากเหล็กไปยังโรงผลิตเหล่านั้น

แม้แต่ราชวงศ์ก็เข้าร่วม ไม่เพียงแค่พวกเขาจะเปิดคลังเท่านั้น แต่พวกเขายังส่งเครื่องเหล็กมาอีกด้วย จักรพรรดิเยาว์ถึงกับต้องการรื้อพระราชวังเพื่อช่วยแก้แค้นให้กับเสนาบดีหลู่ แต่เขาถูกเหล่าข้าราชการห้ามเอาไว้

Novel-Lucky

ข้าราชการบางคนถึงกับหายใจลำบากและกล่าวว่า "ฝ่าบาท ไม่ว่าราชสำนักจะเป็นเช่นไรก็ตาม พวกเราก็ไม่สามารถจะทำลายพระราชวังได้ เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของจักรวรรดิ"

"นั่นถูกต้องแล้ว หากพระองค์ต้องการจะรื้อถอนสิ่งใด โปรดรื้อถอนสิ่งก่อสร้างของพวกเราแทนเถิด" ข้าราชการบางคนเห็นด้วยและเลือกที่จะรื้อถอนบ้านของตัวเอง

ก่อนหน้านี้ นี่เป็นเรื่องที่ไม่มีใครคาดคิด แต่ทัศนคติของพวกเขาเปลี่ยนไปโดยข้ามคืน

ราชสำนักและประชาชนรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อที่จะช่วยเหลือประเทศที่กำลังยากลำบากของพวกเขา

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่า กลุ่มคนที่สิ้นหวังมักจะแสดงความแข็งแกร่งที่น่าตกใจออกมาได้เมื่อถูกบังคับให้จนมุม

สงครามหยาซานในประวัติศาสตร์ มีทหารและประชาชนกว่า 100,000 คน เลือกที่จะกระโดดน้ำฆ่าตัวตายมากกว่ายอมแพ้ต่อราชวงศ์หยวน นี่คือตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับความแข็งแกร่งดังกล่าว

Novel-Lucky

ก่อนประวัติศาสตร์ แคว้นฉินในสมัยของฉินเสี่ยวกง ได้มอบแผ่นดินบางส่วนออกไปเพื่อแลกเปลี่ยนกับความสงบสุข พวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหามากมายจากทั้งภายในและภายนอก และยังถูกบังคับให้จนมุมโดยแคว้นเว่ย

ในขณะนั้น พวกเขาได้รวมกันเป็นหนึ่ง ซึ่งมันส่งผลให้หลังจากนั้น แคว้นฉินได้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้ปกครองแผ่นดินจีน

มีตัวอย่างมากมายที่คล้ายๆกันนี้ตลอดช่วงเวลาประวัติศาสต์ตลอด 5,000 ปีของจีน

เมืองหลินอานถูกลิขิตให้เป็นตำนาน

.....

เมืองทั้งเมืองทำการเคลื่อนไหว

ต่อหน้าชีวิตและความตาย ประชาชนต่างก็บ่นว่าเวลาไม่เพียงพอและหวังว่ากองทัพมองโกลจะมาช้ากว่านี้

Novel-Lucky

แน่นอนว่านั่นเป็นความปรารถนาฝ่ายเดียวของพวกเขา

ในวันที่ 20 ของแผนที่สมรภูมิ หน่วยสอดแนมจากแนวหน้าได้รายงานเข้ามาว่า กุบไลข่านได้เดินทางออกมาจากเมืองส่านเหอแล้ว และจะเป็นผู้นำกองทัพด้วยตัวเอง จากความเร็วในการเคลื่อนทัพของพวกเขา อย่างช้าเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาจะมาถึงที่นี่

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เมืองหลินอานก็เต็มไปด้วยบรรยากาศที่วุ่นวายและไม่สบายใจ

ดังคำกล่าวที่ว่า 'ป่าใหญ่มีนกอยู่ทุกชนิด' ขณะที่ประเทศอยู่ริมขอบเหว มีทหารกล้าถือกำเนิดถือกำเนิดขึ้นมากมาย แต่ก็มีคนดื้อรั้นหลายคนที่หว่านล้อมความวุ่นวาย

เหล่าอันธพาลเดินไปทั่วทั้งเมือง ทำการปล้นและข่มขืนหญิงสาว พร้อมกับการเคลื่อนไหวของสายลับมองโกลในเมือง มันทำให้เมืองหลินอานทั้งเมืองสั่นสนวุ่นวาย

เมื่อโอหยางโชวได้รับข่าว เขาก็จัดให้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ออกไปลาดตระเวณ ทันทีที่พวกเขาเห็นโจร, คนที่ทำร้ายผู้หญิง หรือคนที่แพร่กระจายข่าวลือแปลกๆ พวกเขาจะลงโทษคนเหล่านั้นในทันที

Novel Lucky

ในช่วงเวลาที่สับสนวุ่นวาย มันจำเป็นจะต้องปกครองด้วยกำปั้นเหล็ก ภายใต้การปกครองที่เข้มงวดของโอหยางโซว องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์สังหารอันธพาลไปหลายกลุ่ม จนทำให้สถานการณ์สงบลงในที่สุด

ท่ามกลางความโกลาหลทั้งหมดนี้ ดูเหมือนว่าการสู้รบครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

.....

วันที่ 21 ของแผนที่สมรภูมิ, ณ เมืองหลินอาน

เที่ยงคืนนั้น เมืองหลินอานไม่ได้หลับอย่างเงียบสงบ

'เอี๊ยด!'

ในคืนนั้น สะพานแคว้นที่ประตูทางเหนือถูกวางลง และประตูเมืองถูกเปิดขึ้นอย่างช้าๆ บนถนนใกล้ๆ ทหารจำนวนมากได้มารวมตัวกัน

Novel-Lucky

คบเพลิงได้ถูกจุดขึ้นทั้งสองด้านของถนนและบนกำแพงเมืองทั้งหมด ภายใต้การบัญชาการของกั้วจื่อยี่ เหล่าทหารใช้แสงจะคบเพลิงเดินออกจากประตูเมืองผ่านความมืดออกไปอย่างรวดเร็ว

เริ่มจากทหารม้า จากนั้นก็เป็นทหารราบ

กระบวนการทั้งหมดนี้เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีความตื่นตระหนกใดๆเลย

กว่าทหาร 200,000 นาย จะรวมตัวกันที่นอกเมืองเสร็จ มันก็เป็นเวลา 7.00 น. แล้ว พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว และมันก็ส่องแสงสว่างออกไปทั่วพื้นที่

ที่นอกเมืองทางเหนือ กองกำลัง 200,000 นาย ได้จัดขบวนทัพเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ดูน่าเกรงขามอย่างแท้จริง

แสงสะท้อนชุดเกราะเหล็กและและปลายหอกของพวกเขา

หากใครมองลงมาจากด้านบน จะสามารถมองเห็นการจัดขบวนทัพ 200,000 นายทั้งหมดนี้ได้ ปีกซ้าย-ขวา เป็นกองกำลังทหารม้าชั้นสูงด้านละ 50,000 นาย ที่นำโดยเอ้อหลายและเจ้าจวง ที่ด้านหลัง เป็นกองกำลังทหารราบ 50,000 นาย ที่นำโดยเหลียนผอที่เชี่ยวชาญด้านการป้องกัน

Novel-Lucky

ที่พิเศษที่สุดเป็นกองกำลังกลาง

ที่ด้านหน้าเป็นกองกำลังทหารม้าดินแดนหงส์สาบสูญ 25,000 นาย, ขณะที่ตอนกลางเป็นกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ซานไห่ 25,000 นาย และด้านหลังเป็นองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นายที่นำโดยสู่ฉู่

โอหยางโชวสวมชุดเกราะเต็มอัตราศึก ขี่สัตว์ร้ายเทพเจ้าสายพันธุ์ย่อย เขียวน้อย เขายืนอยู่ที่กลางองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์นั้น

นี่ก็หมายความว่า โอหยางโชวเป็นผู้นำกองทัพด้วยตัวเอง

ในตอนเริ่มต้น ไม่ว่าจะเป็นเฟิงฉิวฮวง, เอ้อหลาย, เจี่ยสู หรือคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ไม่มีใครในพวกเขาที่สนับสนุนการตัดสินใจนี้ของเขา อย่างไรก็ตาม เขามีเหตุผลของเขาเอง

นับตั้งแต่ที่ราชวงศ์ก่อตั้งขึ้น ในฐานะราชา โอหยางโชวมีโอกาสน้อยมากที่จะเป็นผู้นำกองทัพ แม้ว่าเขาจะทำเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้เข้าไปที่สนามรบเพื่อเข้าร่วมการต่อสู้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม ตอนนี้มันแตกต่างออกไป

Novel Lucky

ใครจะรู้ว่าเพราะเหตุใด นับตั้งแต่ที่แผนที่สมรภูมิครั้งนี้เริ่มต้นขึ้น จิตสังหารในกายของเขาก็ทวีความรุนแรงมากขึ้นจนไม่สามารถจะควบคุมได้ หลังจากได้เห็นวิธีการอันโหดร้ายของชาวมองโกลแล้ว ความเกลียดชังของเขาก็กลายเป็นจิตสังหาร และมันไม่ใช่สิ่งที่ใครจะควบคุมได้

โอหยางโชวจำเป็นจะต้องปลดปล่อยมันออกมาในสนามรบนี้

เลือดของโอหยางโชวเดือดพล่านมาโดยตลอด และเขาต้องการจะสงบมันลง

นอกเหนือจากเหตุผลส่วนตัวแล้ว โอหยางโชวยังได้เป็นผู้นำจากแผนการของเจี่ยสู ในฐานะนักวางกลยุทธ์ชั้นสูง เจี่ยสูไม่ได้คิดเพียงแค่การช่วยเหลือประชาชนเท่านั้น

สิ่งนั้นสามารถแก้ไขได้ง่าย แต่มันไม่ใช่รากเหง้าของปัญหา และมันไม่มากพอที่จะพลิกสถานการณ์ของสงคราม

เพื่อที่จะชำระทุกอย่าง พวกเขาจะต้องสังหารกุบไลข่านเหมือนกับที่สังหารปาหยาน หรือไม่อย่างนั้น พวกเขาก็จะต้องทำให้เขาทำร้ายเขาและทำให้เขาหวาดกลัว จนเขาเลือกที่จะถอนกำลังทหารออกไปเอง

ดังนั้น เจี่ยสูจึงได้วางแผนการสู้รบเต็มรูปแบบนี้ขึ้นมา

NovelLucky

กองกำลัง 200,000 นาย ที่ออกมานอกเมืองนี้ เป็นแกนหลักของแผนการ นอกจากนี้ แผนการนี้ยังต้องมีบุคคลแกนหลักที่จะเป็นผู้รับผิดชอบการระเบิดครั้งสุดท้าย

ไม่ว่าจะมองอย่างไร โอหยางโชวก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด นอกเหนือจากความแข็งแกร่งส่วนตัวแล้ว เขายังมีอาวุธลับอีก 2 อย่าง

ถึงกระนั้น เฟิงฉิวฮวงก็ไม่สนับสนุน จนกระทั่งโอหยางโชวหยิบตุ๊กตาตัวแทนออกมาแสดงให้พวกเขาดู หลังจากนั้น ทุกคนก็มีความมั่นใจในที่สุด

ในขบวนทัพทางทหาร โอหยางโชวได้รับการปกป้องอย่างหนาแน่นจากองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ มองไปยังทางเหนือ โอหยางโชวพึมพำว่า "กุบไลข่าน? มาต่อสู้ระหว่างราชากันเถอะ"

เลือดในกายของโอหยางโชวเดือดพล่านอย่างถึงที่สุด

Novel-Lucky

ตอนที่ 1038 ราชาปะทะราชา ขุนพลปะทะขุนพล

https://novel-lucky.blogspot.com

เวลา 8.00 น. กุบไลข่านมาถึงตามเวลาที่คาดการณ์ไว้

พร้อมกับเขาเป็นกองกำลัง 200,000 นาย ที่เคยประจำการอยู่เมืองส่านเหอ รถศึกหลวงทองคำของกุบไลข่านได้รับการปกป้องอย่างหนาแน่นจากกองทัพ มันดูสะดุดตาและน่าตกตะลึงเป็นอย่างมาก

จางหงฟ่านขี่ม้าศึกสีดำติดตามรถศึกมาด้านหลัง

ที่ด้านหน้าของกองทัพ มีประชาชนชาวจีนอยู่ราว 100,000 คน โดยผิวของพวกเขาล้วนแล้วแต่มีสีเหลือง และดวงตาของบางคนก็ดูไร้ความรู้สึกและไร้พลัง เสื้อผ้าของพวกเขาฉีกขาด และพวกเขาก็ผอมจนเห็นถึงกระดูก

ตั้งแต่ที่มองโกลโจมตีซ่งใต้ ทั่วทั้งแผ่นดินจีนก็สั่นสะท้านด้วยเสียงฮ้อม้าของชาวมองโกล เด็กสาวชาวจีนจำนวนมากถูกข่มขืนและถูกสังหาร ทั่วทั้งชนเผ่าของพวกเขาเผชิญหน้ากับช่วงเวลามืดมน

ในประวัติศาสตร์ หลังจากราชวงศ์หยวนกวาดล้างราชวงศ์ซ่งใต้ได้แล้ว เพื่อปกป้องชนชั้นสูงชาวมองโกล พวกเขาได้ตั้งระบบวรรณะขึ้น ที่อยู่จุดสูงสุดเป็นชาวมองโกล, ลำดับที่สองเป็นชาวเซมู, ลำดับที่สามเป็นชาวฮั่น และลำดับสุดท้ายเป็นชาวใต้

ชาวฮั่นที่พวกเขากล่าวถึงไม่ใช่ชาวชนเผ่าฮั่น แต่เป็นชาวนู่เจิน, ฮั่น และอื่นๆ ที่ถูกพิชิตโดยมองโกล หลังจากนี้ยังจะมีเสฉวน, ต้าหลี่ และเกาหลี

วรรณะล่างสุดคือชาวใต้ ซึ่งก็คือประชาชนชาวซ่งใต้

ผลของมันก็คือ ชาวจีนฮั่นอยู่ในชนชั้นต่ำที่สุดในราชวงศ์ทั้งหมด พวกเขาไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมและถูกดูถูกดูแคลน พวกเขาไม่ต่างกับทาส ตัวอย่างเช่น พวกเขาถูกห้ามไม่ให้ล่าสัตว์และฝึกฝนศิลปะการต่อสู้, ห้ามมีอาวุธ, ห้ามสวดภาวนาต่อเทพเจ้า, ห้ามออกมาเดินในเวลากลางคืน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้อีกมาก

ราชวงศ์หยวนทำทุกอย่างนี้ก็เพื่อกดชาวจีนฮั่นเอาไว้ จากบ้านทั้ง 10 หลัง จะมีมีดทำครัวเพียงเล่มเดียวเท่านั้น และพวกเขายังต้องเลี้ยงทหารชาวมองโกลที่เฝ้าดูพวกเขาอีกด้วย ลูกสาวของใครก็ตามที่จะแต่งงานออกไป จะต้องมอบคืนแรกให้กับชาวมองโกล ชาวจีนฮั่นไม่สามารถจะมีนามสกุลได้ และชื่อของพวกเขาก็คือวันเกิดของพวกเขา

กฎหมายของราชวงศ์หยวนระบุไว้ว่า หากใครก็ตามที่สังหารชาวมองโกล พวกเขาจะต้องถูกประหารในทันที หากสังหารชาวเซมู พวกเขาจะถูกปรับด้วยเงิน 40 ตำลึงทอง ในทางกลับกัน หากสังหารชาวจีนฮั่น พวกเขาเพียงแค่ต้องจ่ายด้วยล่อหนึ่งตัวเท่านั้น

เมื่อเผชิญหน้ากับสงคราม ความแตกต่างในการถูกปฏิบัติของพวกเขาก็ยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เหมือนครั้งที่พวกเขาโจมตีอันนัมในปี 1286 จากม้า 3 ตัวของชาวเซมู พวกมันจะถูกนำไป 2 ตัว แต่สำหรับม้าของชาวจีนฮั่น พวกมันจะถูกนำไปทั้งหมด

ตำแหน่งส่วนใหญ่จะถูกครอบครองโดยชาวมองโกล และเมื่อมันมีมากเกินพอ ชาวเอเชียกลางที่ให้สินบนมากพอก็จะได้รับเลือก

Novel-Lucky

ตำแหน่งข้าราชการของชาวมองโกลจะได้รับการสืบทอดตามสายเลือด สำหรับเจ้าเมือง แผ่นดินจะอยู่ภายใต้พวกเขา และชาวจีนฮั่นจะเป็นทาสของพวกเขา พวกเขาจะไม่พิจารณาคดีหรือผูกพันธะทางกฎหมายกับชาวจีนฮั่น

จักพรรดิมองโกลปฏิบัติต่อชาวจีนฮั่นราวกับเมล็ดข้าว มอบพวกเขาให้ญาติพี่น้องราวกับเป็นเพียงเมล็ดพืช

หลังจากที่ซ่งใต้ถูกกวาดล้างแล้ว ก็จะมีการมอบรางวัลครั้งใหญ่ ผู้ที่ได้รับรางวัลน้อยที่สุด จะได้รับชาวจีนฮั่น 10-100 บ้าน ขณะที่ผู้ที่บางคนอาจจะได้รับถึง 10,000 บ้าน หากบ้านหลังหนึ่งมีสมาชิก 5 คน นั่นจะหมายถึงทาส 50,000 คน

ชาวมองโกลจะบุกไปยังฟาร์มต่างๆตามอำเภอใจ ในทันทีที่พวกเขาไปถึง พวกเขาก็มักจะขับไล่ชาวจีนฮั่นออกไปจากฟาร์มของพวกเขา ปล่อยให้พืชพันธุ์ของพวกเขาถูกสัตว์กัดกินเสียโดยไม่สนใจใดๆ

อาจเป็นเพราะการปกครองอันโหดร้ายเช่นนี้ ที่ทำให้ราชวงศ์หยวนปกครองแผ่นดินจีนได้เพียง 98 ปี ก่อนที่พวกเขาจะถูกแทนที่ด้วยราชวงศ์หมิง

.....

เวลา 8.00 น. รถศึกหลวงของกุบไลข่านมาถึงค่ายทางเหนือ

หลังจากพบเหล่าขุนพลแล้ว กุบไลข่านก็ลงจากรถศึกและเดินไปยังหอคอยบัญชาการ เขาสังเกตเห็นว่ามีกองกำลัง 200,000 นาย มารวมตัวกันและพึมพำว่า “พวกเขามีจิตวิญญาณอย่างแท้จริง!”

การเคลื่อนไหวของซ่งใต้ทำให้จางหงฟ่านประหลาดใจและเขากล่าวอย่างระมัดระวังว่า "ฝ่าบาท พวกเราควรจะยึดตามแผนการเดิม หรือกวาดล้างศัตรูกลุ่มนี้ก่อน?"

"ยึดตามแผนการเดิม! จัดกองกำลัง 400,000 นายที่นี่ และอีก 300,000 นายให้กระจายไปยังกำแพงเมืองอีก 3 ด้าน พวกเราจะต้องยึดหลินอานให้ได้"

"พะยะค่ะฝ่าบาท!"

สายลับในเมืองหลินอานได้รายงานมาว่า นอกเหนือจากกองกำลัง 200,000 นายที่อยู่นอกเมืองแล้ว ยังมีทหารอีก 140,000 นาย ประจำการอยู่ภายในเมือง ช่วงเวลาที่เมืองถูกโจมตี กองกำลังเหล่านี้จะไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวใดๆได้

สำหรับทหารใหม่ที่ซ่งใต้รวบรวมมา พวกเขาไม่แม้แต่จะอยู่ในสายตาของกุบไลข่าน

ตั้งแต่เริ่มโจมตีซ่งใต้ ประชาชนซ่งใต้ก็ดูราวกับเป็นคนอ่อนแอในสายตาของเขา พวกเขาทำทุกอย่างตามที่สั่งและไม่กล้าต่อต้านใดๆ ไม่ว่าชาวมองโกลจะทำอะไรกับพวกเขาก็ตาม

แล้วประชาชนเช่นนี้จะก่อกำเนิดกองทัพอันแข็งแกร่งได้อย่างไร?

แม้ว่าความคิดของกุบไลข่านจะมีอคติเล็กน้อย แต่มันก็เป็นความจริง ซ่งใต้เป็นราชวงศ์ที่สงบสุขและประชาชนห่างไกลจากสงคราม ความอ่อนแอของพวกเขาจึงเป็นเรื่องจริงที่ปฏิเสธไม่ได้

Novel-Lucky

สิ่งที่กุบไลข่านไม่รู้ก็คือ ในช่วงเวลาที่ความสิ้นหวังนี้ ประชาชนเหล่านั้นได้รับความแข็งแกร่งพิเศษมา

.....

อย่างรวดเร็ว กองทัพมองโกลแยกไปทั้ง 4 ทิศ ประชาชนชาวจีนฮั่น 100,000 คน ถูกแยกออกเป็น 3 กลุ่ม และมุ่งหน้าไปยังประตูทางตะวันตก, ตะวันออก และใต้

เมื่อเวลา 9.00 น. กองทัพมองโกลก็เข้าสู่ตำแหน่งของพวกเขา

"ปิดล้อม!"

ตามคำสั่ง ชาวจีนฮั่นราวกับแกะที่ถูกต้อนไปข้างหน้า หากพวกเขาเดินช้าเกินไป พวกเขาก็จะถูกยิง มันเป็นฉากที่น่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

เมื่อถูกปลุกให้ตื่น ประชาชนก็ผลักดันกันไปข้างหน้าและต่างก็พากันร้องขอชีวิต

อย่างน่าประหลาด สะพานแขวนประตูเมืองทุกด้านถูกวางลง แต่ประตูเมืองยังคงถูกปิดล็อก สิ่งที่พวกเขาทำมีความหมายว่าอย่างไร?

กองกำลังทหารม้ามองโกลที่รับผิดชอบพื้นที่เหล่านั้น เตรียมพร้อมที่จะยิงสังหารประชาชนเพื่อบังคับให้พวกเขาเปิดประตูเมือง

Novel-Lucky

ในขณะนั้นเอง ก็ได้มีแผ่นผ้าขนาดใหญ่ถูกแขวนลงมาจากกำแพงเมือง มีตัวอักษรสีแดงเขียนไว้ว่า 'พี่น้องทั้งหลาย เดินไปตามกำแพงเมืองและมุ่งหน้าไปยังประตูเมืองทางเหนือ'

ในเวลาเดียวกันนั้น ทหารบนกำแพงเมืองก็ตะโกนลงมา เพื่อบอกให้พวกเขาไปรวมตัวกันทางเหนือ

เรื่องนี้ทำให้ชาวมองโกลสับสน และพวกเขารีบรายงานเรื่องนี้ในทันที ข่าวนี้แพร่กระจายอย่างรวดเร็วและมันก็มาถึงจางหงฟ่าน สำหรับการโจมตีปิดล้อมในครั้งนี้ กุบไลข่านไม่ได้บัญชาการด้วยตัวเอง แต่เขาควบคุมทั้งหมดผ่านจางหงฟ่าน

นี่เป็นเกียรติอย่างมากสำหรับจางหงฟ่านอย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อจางหงฟ่านได้รับรายงานนี้ เขาก็ขมวดคิ้วแน่น อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ตื่นตระหนกมากเกินไป เขาได้ต่อสู้กับผู้เล่นมาซักพักแล้ว เขาจึงรู้ว่าพวกเขาจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

ในช่วงเวลาที่สำคัญ เขาจำเป็นจะต้องใช้วิธีการบางอย่าง

"สั่งให้กองกำลังทหารม้ายิงได้อย่างอิสระ บังคับให้ประชาชนพุ่งไปที่ประตูเมือง" จางหงฟ่านออกคำสั่ง

"ขอรับท่านขุนพล!"

ทันทีที่คำสั่งกระจายออกไปประชาชนด้านนอกเมืองนับร้อยๆก็กลายเป็นเหยื่อ

ทหารม้ามองโกลได้รับการฝึกอบรมการยิงธนูมาเป็นอย่างดี และพวกเขาสามารถสังหารประชาชนทั่วไปได้มากกว่า 1 คน ด้วยลูกศรเพียงลูกเดียว ในเวลาไม่ถึง 10 นาที ประชาชนที่อยู่ด้านหลังก็ล้มตัวลงไปอย่างต่อเนื่อง

สิ่งนี้ได้กระตุ้นความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ของประชาชนเหล่านี้ และพวกเขาทั้งหมดก็พุ่งไปข้างหน้าและเคาะไปที่ประตูเมือง "ให้พวกเราเข้าไป!ให้พวกเราเข้าไป!"

พวกเขาคิดเพียงแค่จะซ่อนตัวจากภัยคุกคามที่อยู่ด้านหลัง ไม่ได้คิดถึงภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นเมื่อกองกำลังทหารม้ามองโกลพุ่งเข้าไปในเมืองเลย

ต่อหน้าความตาย ทุกคนล้วนเห็นแก่ตัว

มีคนฉลาดบางคนตัดสินใจพยายามวิ่งไปประตูเมืองทางเหนือ

เมื่อทหารมองโกลเห็นเช่นนั้น เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ยอมปล่อยคนเหล่านั้นไป เป้าหมายของพวกเขาเปลี่ยนไปยังประชาชนที่พยายามหลบหนีเหล่านั้น หากคนเหล่านั้นหลบหนีไปได้ แล้วพวกเขาจะบังคับให้ซ่งใต้เปิดประตูเมืองได้อย่างไร? ขณะที่ประชาชนเหล่านั้นกำลังวิ่งไปตามกำแพง ทหารมองโกลก็วิ่งไปดักหน้าพวกเขา สิ่งนี้ทำให้พวกเขาเข้าสู่ระยะยิงของกองกำลังป้องกัน

"ยิง!"

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง ทั้งพลธนูและเครื่องยิงหน้าไม้ก็ยิงฝนลูกศรออกไป ซึ่งมันได้บังคับให้ทหารมองโกลทั้งหมดถอยห่างออกไปจากระยะยิง

เจี่ยสู่ได้ใช้ความได้เปรียบของกำแพงเมือง เพื่อสร้างเขตความตายสำหรับประชาชน ซึ่งมันจะทำให้ประชาชนสามารถหลบเลี่ยงระยะยิงของกองกำลังทหารม้ามองโกลได้

การตอบโต้ที่แข็งแกร่งของกองกำลังป้องกันทำให้ประชาชนเห็นความหวังที่จะมีชีวิตรอด พวกเขาไม่สนใจอะไรอีกต่อไปและวิ่งไปทางเหนือ

เมื่อมีคนนำ คนมากมายก็ติดตามไป

สถานการณ์นั้นชัดเจนแล้ว ประตูเมืองจะไม่เปิดและพวกเขาก็จะตายหากยังอยู่ที่นี่ แล้วเหตุใดพวกเขาถึงไม่เสี่ยงโชคและทำตามตัวอักษะบนแผ่นผ้า หลบหนีไปยังประตูเมืองทางเหนือ

ด้วยโอกาสเช่นนั้น คนจำนวนมากจึงมุ่งไปยังทางเหนือ

กองกำลังทหารม้ามองโกลไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร แม้แต่จางหงฟ่านก็ยากจะทำอะไรได้ เขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดซ่งใต้ถึงได้จัดกำลังพล 200,000 นาย ไว้ที่หน้าประตูทางเหนือ พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อปกป้องประชาชนเหล่านี้

ด้วยเหตุนี้ แผนการของเขาจึงล้มเหลว เมื่อคิดย้อนกลับไปถึงจักรพรรดิแล้ว จางหงฟ่านก็สั่นสะท้าน

จางหงฟ่านจึงจัดระเบียบอย่างเคร่งขรึมและสั่งให้ทหารบุกโจมตีทั้ง 3 ด้านในทันที

Novel-Lucky

การใช้ประชาชน 100,000 คน ไม่ได้ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง อย่างน้อยที่สุดสะพานแขวนก็ถูกชักลงมาแล้ว ซึ่งมันทำให้คูน้ำป้องกันเมืองไร้ประโยชน์

ตราบเท่าที่พวกเขาทะลวงประตูเมืองเข้าไปได้ พวกเขาก็ยังคงจะได้รับชัยชนะ

จริงอยู่ว่า กองทัพมองโกลส่วนใหญ่ประกอบด้วยทหารม้า แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่มีทหารราบ

นอกเหนือจากการยิงธนูแล้ว พวกเขายังรักการเล่นมวยปล้ำ กีฬาที่เป็นที่นิยมมากที่สุดทั้งสามของพวกเขาได้แก่ มวยปล้ำ, ขี่ม้า และยิงธนู ความรักในกีฬาเหล่านี้ของพวกเขา ให้กำเนิดนักรบมองโกลขึ้นมา จางหงฟ่านเตรียมที่จะส่องกองกำลังมองโกลชั้นสูงไปทะลวงประตูเมือง

ในเวลาเดียวกันนั้น กองทัพมองโกลก็ผลักดันปืนใหญ่เสี้ยงหยางมาข้างหน้า ปืนใหญ่เหล่านี้นำมาจากฐานทัพด้านนอกทั้งหก ซึ่งมันยังมีบรรไดกำแพงอีกด้วย แม้ว่ามันจะง่ายๆและไม่ซับซ้อน แต่มันก็ยังถือได้ว่าเป็นอาวุธปิดล้อม

ตามคำสั่งของจางหงฟ่าน ทั้งสามด้านเริ่มการโจมตีปิดล้อมครั้งใหญ่

ในสายตาของพวกเขา เนื่องจากฝ่ายทัพซ่งใต้เคลื่อนกองกำลัง 200,000 นายไปที่นอกเมืองทางเหนือ กองกำลังป้องกันภายในเมืองจึงควรจะว่างเปล่า และไม่สามารถที่จะป้องกันการโจมตีของกองกำลัง 300,000 นาย ได้นานเกินกว่า 1 วัน

ทันทีที่พวกเขาบุกเข้าไปในเมืองหลินอานได้ กองกำลังที่ด้านนอกเมืองก็จะกลายเป็นไร้ประโยชน์

“ช่างโง่เขลานัก ถึงกับใช้กองกำลัง 200,000 นาย มาปกป้องคนไร้ประโยชน์เพียง 100,000 คน” จางหงฟ่านดูถูกการกระทำของซ่งใต้อย่างแท้จริง

สำหรับประชาชนในเมืองหลินอาน การทดสอบครั้งใหญ่ที่สุดของพวกเขาได้มาถึงแล้ว พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับกองทัพมองโกลอันดุร้าย และซื้อเวลาให้กองกำลัง 200,000 นายที่นอกเมือง

ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ มันขึ้นอยู่กับสิ่งนี้โดยสมบูรณ์

Novel-Lucky

ตอนที่ 1039 กลยุทธ์รูปลิ่ม

https://novel-lucky.blogspot.com

เวลา 10.00 น. , ณ ประตูเมืองทางใต้

หลังจากผ่านไประยะเวลาสั้นๆเพียง 1 ชั่วโมง กองทัพมองโกลก็ได้โจมตีไปแล้ว 3 ระลอก กำแพงเมืองทางใต้ย้อมไปด้วยเลือด แต่มันก็ยังคงมั่นคงแข็งแกร่ง 1 ชั่วโมงสั้นๆนั้น มันเป็นดั่งหายนะสำหรับกองทัพมองโกล บางคนถูกกระแทกด้วยหิน, ถูกเผาด้วยน้ำมันร้อน และบางคนก็ถูกยิงสังหารโดยฝนลูกศร

แม้ว่าวิธีการตายของพวกเขาจะแตกต่างกัน แต่สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็ตายที่นั่น

เวลาผ่านไป การโจมตีปิดล้อมไม่มีความคืบหน้าใดๆ ใบหน้าของจางหงฟ่านกลายเป็นเคร่งขรึมมากขึ้นเรื่อยๆ เหงื่อที่หลั่งออกมาจากมือของเขาหยดลงบนพื้น ไม่ว่าเขาจะเช็ดเพียงใดมันก็ไม่แห้งเลย

แม้ว่ากุบไลข่านจะไม่ได้กล่าวอะไรกับเขา แต่มันกลับมีแรงกดดันที่มองไม่เห็นกดทับมาที่จางหงฟ่าน

จางหงฟ่านไม่มีทางเลือก เขาทำได้เพียงส่งกองกำลังออกไประลอกแล้วระลอกเล่าอย่างต่อเนื่อง

ความดื้อรั้นของกองทัพซ่งใต้ และความเฉียบคมการป้องกันของพวกเขา เกินกว่าความคาดหมายของเขาอย่างสิ้นเชิง

"มันเกิดอะไรขึ้นกัน?"

ในฐานะขุนพลรองระดับสูงภายใต้ปาหยาน จางหงฟ่านได้ติดตามปาหยานเข้าโจมตีซ่งใต้มาเป็นเวลานาน แม้จะไม่ถึง 30 เมือง แต่ก็มีอย่างน้อย 20 เมือง ที่เขาได้ทำการโจมตี และเขาไม่เคยเผชิญหน้ากับความดื้อรั้นเช่นนี้มาก่อนเลย

"พวกเขาคือชาวซ่งใต้ที่อ่อนแอจริงหรือ?"

จางหงฟ่านยืนอยู่บนหอคอยบัญชาการ มองไปยังทหารใหม่ซ่งใต้ที่ต่อสู้อย่างกล้าหาญ มันทำให้เขาแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง

ราวกับว่าในเวลาเพียงคืนเดียว ได้มีคนมาเสกคาถาบางอย่างกับเมืองหลินอาน

เลือดของประชาชนทั้งหมดในเมืองกลายเป็นเดือดพล่าน พวกเขาล้างความอ่อนแอที่เคยมีก่อนหน้านี้ออกไป และตอนนี้พวกเขาเต็มไปด้วยจิตสังหาร กลายเป็นฝูงหมาป่าที่สามารถต่อสู้กับกองทัพมองโกลได้อย่างยอดเยี่ยม

"ชนเผ่านี้มันอะไรกัน"

จางหงฟ่านพึมพำออกมา การแสดงออกของเขาไม่สู้ดีนัก เพราะไพ่ในมือของเขาค่อยๆจะหมดลงเรื่อยๆแล้ว เมื่อเขาใช้ทั้งหมดออกไป แล้วยังคงไม่ได้ผลลัพธ์ที่ดี เขาจะต้องถูกลงโทษที่ไร้ปราณีอย่างแน่นอน

การเลื่อนตำแหน่งคงจะกลายเป็นเพียงความฝัน

Novel-Lucky

ในขณะนั้นเอง คนส่งสารก็มาที่หอคอยบัญชาการ เขาเป็นองครักษ์ส่วนตัวของกุบไลข่าน "ท่านขุนพล ฝ่าบาทมีคำสั่ง เขาต้องการให้ท่านไปพบที่แนวหน้า"

เมื่อจางหงฟ่านได้ยินเช่นนั้น ขาของเขาก็กลายเป็นอ่อนลง เขาคิดว่ากุบไลข่านผิดหวังในตัวเขา และเตรียมจะประหารเขาแล้ว

ความหวาดกลัวทำให้เหงื่อของจางหงฟ่านหลั่งออกมาราวกับน้ำท่วม ในเวลานั้น จางหงฟ่านกำลังคิดที่จะหลบหนีออกจากหอคอยบัญชาการ

"ท่านขุนพล?"

เห็นจางหงฟ่านไม่มั่นคง คนส่งสารก็ส่งเสียงแจ้งเตือนเขา

"โอ ดี ดี ข้าจะไปเดี๋ยวนี้"

จางหงฟ่านได้สติ และเขารู้สึกละอายในความคิดของตัวเอง เขาเป็นขุนพล เขาไม่ควรจะกลัวความตาย

แม้ว่าเขาจะต้องตาย เขาก็จะต้องตายเหมือนคน

สุดท้ายแล้ว หลังจากที่เขาล้มเหลวอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลานี้ มันก็ได้ส่งผลกระทบอย่างมากต่อความมั่นใจของจางหงฟ่าน

.....

Novel-Lucky

ภายใต้การนำของผู้ส่งสาร ในระยะเวลาไม่นานจางหงฟ่านก็เข้ามาพบกุบไลข่าน

กุบไลข่านนั่งอยู่บนบัลลังก์ ในเวลานี้ การแสดงออกของเขาไม่ได้ผ่อยคลายเหมือนก่อนหน้านี้ ในฐานะผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคนี้ กุบไลข่านเห็นสถานการณ์มาแล้วทุกประเภท

"ขุนพลจาง ข้าต้องการจะรู้ว่า ต้องใช้เวลานานเพียงใดถึงจะยึดเมืองหลินอานได้" เนื่องจากเขามีข้าราชการชาวจีนฮั่นอยู่รอบตัวมากมาย กุบไลข่านจึงเริ่มคุ้นเคยกับการแสดงออกแบบจักรพรรดิชาวจีนฮั่น

จางหงฟ่านอ้าปาก แต่เขาไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา อย่างเห็นได้ชัด เขาต้องการจะตอบว่า เขาจะยึดเมืองให้ได้ภายในครึ่งวัน แต่เขากลับไม่กล้าจะกล่าวมันออกมา

เมื่อเขาเห็นเช่นนั้น กุบไลข่านก็กล่าวว่า "ขุนพลจาง ข้าผิดหวังอย่างแท้จริง"

เมื่อจางหงฟ่านได้ยินเช่นนั้น เขาก็คุกเข่าและโขกหัวลงกับพื้น ก่อนจะกล่าวว่า "ข้าทำผิดพลาด ข้าสมควรตาย!"

ขณะที่กล่าว เขาก็โขกหัวลงกับพื้นอย่างต่อเนื่องจนหัวของเขาเต็มไปด้วยเลือด

มองไปที่การแสดงดังกล่าว กุบไลข่านก็กล่าวเสียงดังว่า "ลุกขึ้น ข้าจะมอบทหารให้เจ้าอีก 100,000 นาย หากเจ้ายังไม่สามารถยึดเมืองหลินอานได้อีก ก็จงเอาหัวของเจ้ามาให้กับข้า"

Novel-Lucky

จางหงฟ่านตกตะลึงและเขาไม่กล้าพยักหน้าตอบรับในทันที กลับกัน เขาได้แสดงความจงรักภักดีต่อกุบไลข่านอีกครั้งและกล่าวว่า "ข้ามิกล้า"

"เพราะเหตุใด? เจ้ากลัวพวกซ่งใต้หรือ?" จิตสังหารแผ่ออกมาจากร่างของกุบไลข่าน ซึ่งมันดูราวกับจิตสังหารของราชาหมาป่าในทุ่งหญ้า ที่พร้อมฉีกศัตรูเป็นชิ้นๆ

กุบไลข่านจะไม่ยอมให้ขุนพลขี้ขลาดนำกองทัพของเขา

"ข้ามิได้หวาดกลัว ข้าเพียงกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของพระองค์เท่านั้น ศัตรูมีกำลังพลทางเหนือถึง 200,000 นาย หากพวกเราโยกย้ายกำลังพลออกไป 100,000 นาย พวกเขาอาจจะเริ่มการโจมตี" จางหงฟ่านอธิบาย

การแสดงออกของกุบไลข่านผ่อยคลายลงและจิตสังหารของเขาก็หายไป "เจ้าไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้ายังมีกำลังพลคอยป้องกันอีก 300,000 นาย หากซ่งใต้กล้าโจมตีจริง ข้าจะไม่ให้พวกเขามีโอกาสได้กลับไป"

กุบไลข่านไม่เคยเห็นความสามารถของกองทัพผู้เล่น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงยังคงมีความมั่นใจในกองทัพมองโกลอย่างแท้จริง ทหารเหล่านี้ติดตามเขาลงมาทางใต้ และยังไม่เคยพ่ายแพ้

เขายังไม่เชื่อว่ามันจะมีทหารที่แข็งแกร่งกว่าทหารของเขา ความพ่ายแพ้ในก่อนหน้านี้ มันเป็นเพียงเหล่าผู้พ่ายแพ้พยายามบ่ายเบี่ยงความรับผิดชอบ ส่งผลให้พวกเขากล่าวว่าศัตรูแข็งแกร่งกว่า

แต่เขาไม่เชื่อมัน

มีคำกล่าวหนึ่งอธิบายสิ่งนี้ได้ 'ประสบการณ์สามารถช่วยได้ แต่มันก็สามารถฆ่าคนได้เช่นกัน'

กุบไลข่านได้ทำผิดพลาดเพราะเขาใช้ประสบการณ์ของตัวเองตัดสินศัตรูในปัจจุบัน เขาจะรู้ได้อย่างไรว่า ภายนอกแผนที่สมรภูมินี้ มีแผนที่หลักที่มีขนาดใหญ่กว่ามาก?

แม้ว่าจางหงฟานจะไม่เห็นด้วย แต่เขาก็ไม่สามารถจะปฏิเสธได้ กำลังเสริม 100,000 นายนี้ เป็นดั่งความหวังของเขา เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการคว้าโอกาสนี้ไว้เพื่อช่วยชีวิตของตัวเอง

เรื่องนี้จึงถูกตัดสินเช่นนั้น

อย่างรวดเร็ว ทหารมองโกล 100,000 นาย ถูกส่งไปยังทางตะวันตกและตะวันออก

.....

ณ เมืองหลินอาน, กำแพงเมืองทางเหนือ

ในฐานะขุนพลหลักของกองกำลัง 200,000 นาย กั้วจื่อยี่ไม่ได้อยู่ในสนามรบหลักแต่อยู่ที่นี่ เขามองลงจากบนกำแพง ให้ความสนใจกับการเคลื่อนไหวของศัตรู เขาเตรียมพร้อมที่จะทำการโจมตีได้ทุกเมื่อ

เพื่อเผชิญหน้ากับกองทัพซ่งใต้ กองทัพมองโกลจึงได้เดินออกมาจากค่ายทางเหนือ และจัดขบวนทัพขึ้นที่หน้าค่ายของพวกเขา กองทัพมองโกลจัดทหาร 10,000 นาย เป็น 1 ขบวนทัพ ซึ่งจะทำให้มีทั้งหมด 40 ขบวนทัพทหารม้า

Novel-Lucky

ภาพที่น่าตกตะลึงดังกล่าว คงจะมีเพียงแค่ในเกมส์เท่านั้น

รถศึกหลวงของกุบไลข่านก็อยู่ในสนามรบ อย่างไรก็ตาม มันตั้งอยู่ใกล้ตำแหน่งศูนย์กลาง 40 ขบวนทัพ จัดเป็น 10 แถว และเขาอยู่ในแถวที่ 4-5 ของขบวนทัพ

ในขณะนั้นเอง ทหาร 100,000 นาย ได้เดินทัพไปยังทางตะวันตกและตะวันออก เห็นได้ชัดว่ากุบไลข่านได้สั่งให้พวกเขาเข้าไปช่วยเหลือกองกำลังฝั่งตะวันตกและตะวันออก

แม้กระนั้น กองกำลังทหารม้าของพวกเขาก็ยังคงมั่นคงและไม่มีที่สิ้นสุด จึงไม่น่าแปลกใจที่พวกเขายังคงมีความมั่นใจเป็นอย่างมาก

กั้วจื่อยี่ยิ้มออกมาและกล่าวว่า "ในที่สุดพวกเขาก็เคลื่อนไหว ข้ายังกลัวอยู่เลยว่าพวกเขาจะไม่ทำอะไรเลย" ตั้งแต่ที่การสู้รบเริ่มต้นขึ้น สภาใหญ่ก็ตั้งความหวังอย่างมากต่อแผนการของเจี๋ยสู่

ด้วยความแข็งแกร่งของกองกำลังทหารม้า 150,000 นาย พวกเขาสามารถจะป้องกันการโจมตีของกองกำลังทหารม้ามองโกลได้ถึง 350,000 นาย แต่เนื่องจากศัตรูมีจำนวนมากเกินเกินไป พวกเขาจึงไม่กล้าที่จะขยับเคลื่อนไหวใดๆ

ดังนั้น หวู่ฉีจึงได้นำจำนวนกองกำลังป้องกันส่วนใหญ่ออกมา เพื่อดึงดูดให้ศัตรูส่งกองกำลังของพวกเขาไปยังสนามรบฝั่งอื่น

ตามที่คาดหวังไว้ กุบไลข่านติดกับและส่งกองกำลัง 100,000 นาย ออกไป

Novel-LUCKY

ด้วยเหตุนี้ สถานการณ์ของฝ่ายซ่งใต้จึงดีขึ้นอย่างมาก

ขณะที่กองกำลัง 100,000 นาย เคลื่อนออกไปอย่างช้าๆแล้ว กั้วจื่อยี่ก็เริ่มเคลื่อนไหว

"ถ่ายทอดคำสั่ง เตรียมพร้อม!"

ทันทีที่ธงบนกำแพงถูกโบกสะบัด กองทัพก็ได้รับสัญญาณทางทหาร และเริ่มกระจายคำสั่งออกไปอย่างรวดเร็ว เมื่อกองทัพทั้งหมดได้รับคำสั่งทางทหารแล้ว พวกเขาก็เริ่มตรวจสอบอุปกรณ์ของตนและเตรียมความพร้อม เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะสามารถต่อสู้ด้วยศักยภาพสูงสุด

การสู้รบครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

"บุก!"

กั้วจื่อยี่ตัดสินใจและสั่งโจมตีโดยไม่ลังเล

กลองศึกถูกตี และธงศึกถูกโบกสะบัดอย่างต่อเนื่อง

ที่ปีกซ้าย เอ้อหลายที่ได้รับคณูปการอย่างมากจากการสังหารปาหยานหลับตาลง ภายใต้เขาเป็นลั้วซาที่กำลังสั่นด้วยความตื่นเต้น

"เด็กน้อยทั้งหลาย ไปสังหารศัตรูพร้อมกับข้า!"

Novel-Lucky

เอ้อหลายไม่ได้กล่าวอะไรต่ออีก และเขาก็แตะลั้วซาเบาๆ ก่อนที่พวกเขาจะพุ่งออกไปราวกับลูกศร มุ่งหน้าไปยังกองทัพมองโกล กองกำลังทหารม้าชั้นสูง 50,000 นาย ก็พุ่งตามเขาออกไปด้วยเช่นกัน ทิ้งไว้เพียงฝุ่นที่เบื้องหลัง

อย่างน่าประหลาด พวกเขาไม่ได้พุ่งไปข้างหน้าโดยตรง แต่พวกเขาทำตามเอ้อหลาย และเปลี่ยนจากซ้ายไปขวา สร้างเป็นเส้นโค้งขนาดใหญ่

ในเวลาเดียวกันนั้น เจ้าจวงที่อยู่ปีกขวาก็เคลื่อนทัพออกมา

คล้ายกับปีกซ้าย ปีกขวาก็สร้างเส้นโค้งด้วยเช่นกัน หากไม่มีอะไรผิดพลาด ทั้งสองจะมาพบกันที่จุดกึ่งกลางของขบวนทัพศัตรู

ในระหว่างกระบวนการทั้งหมดนี้ กองกำลังทหารม้า 50,000 นาย ที่อยู่ตรงกลางยังคงไม่ขยับเคลื่อนไหวใดๆ

นี่เป็นการพุ่งโจมตีที่แปลกประหลาดเป็นอย่างมาก

กองทัพมองโกลสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวแปลกๆของกองทัพผู้เล่น และรายงานต่อกุบไลข่านในทันที "พวกเขากล้าเข้ามาจริงๆ ดี มาต่อสู้กัน"

แม้ว่าจะเป็นจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หยวนแล้ว แต่ร่างของเขาก็ยังคงมีสายเลือดของตระกูลทองคำแห่งทุ่งหญ้า เขาเป็นทั้งนักรบและขุนพลที่สังหารศัตรูมาแล้วนับไม่ถ้วน

กุบไลข่านไม่เคยหวาดกลัวการสู้รบ

Novel-Lucky

ในทางตรงกันข้าม การยั่วยุของกองทัพผู้เล่นนี้ มันได้กระตุ้นความต้องการจะต่อสู้ของเขา เขาไม่สามารถจะควบคุมเลือดที่เดือดพล่านของเขาได้และตัดสินใจที่จะต่อสู้

'ฮูลา! ฮูลา!'

ทหารม้ามองโกลเป็นทหารม้าชั้นสูงทั้งหมด จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่หวาดกลัวสิ่งใด เมื่อได้รับคำสั่งทางทหารแล้ว พวกเขาก็จะกลายเป็นฝูงหมาป่าที่กระหายจะสังหารศัตรู

ในเวลาเดียวกันนั้น กองทัพมองโกลก็เริ่มเคลื่อนไหว จากแถวแรก แถวที่สอง และจากนั้นก็แถวที่สาม

ตลอดกระบวนการทั้งหมด มีเพียงแกนหลักของขบวนที่กุบไลข่านอยู่เท่านั้นที่ไม่เคลื่อนไหว ทหารที่จงรักภักดีอยู่ล้อมรอบเขา พวกเขาจะเป็นแนวป้องกันสุดท้ายในการปกป้องจักรพรรดิ

ลมพัดผ่าน เสียงฮ้อม้าดั่งสะท้าน และแผ่นดินก็ส่งเสียงคำราม

เวลา 11.00 น. กองกำลังทหารม้าทั้งสองปะทะกันที่นอกเมืองหลินอ้านทางเหนือ

เนื่องจากมีทหารมาเข้าร่วมมากเกินไป ฝุ่นจึงคละคลุ้งอย่างรุนแรง จนมันได้กลืนกินสนามรบทั้งหมดไป

ท่ามกลางฝุ่นควันนั้น กองกำลังกลางก็เริ่มเคลื่อนไหว

Novel Lucky

ตอนที่ 1040 การอัญเชิญ

https://novel-lucky.blogspot.com

กองกำลังทหารม้าปีกซ้าย-ขวาของกองทัพผู้เล่น เคลื่อนทัพไปตอนกลาง และก่อตัวเป็นขบวนทัพรูปลิ่ม

ขณะที่กองกำลังทั้งสองกำลังจะตัดกัน ในฉับพลัน พวกเขาก็สะท้อนเป็นรูปตัว x โดยไม่ได้ตัดกัน

ตำแหน่งที่ตัว x ตัดกัน จะเป็นขบวนทัพที่ห้าของแถวที่สอง กุลไลข่านอยู่หลัง 2 ขบวนทัพจตุรัสหลังจากจุดนี้

ความแข็งแกร่งของกองทัพผู้เล่น แสดงออกมาให้เห็นจากการพุ่งโจมตีในครั้งนี้ ขณะที่พวกเขาเริ่มการโจมตี กองกำลังปีกทั้งสองก็เป็นดั่งน้ำหลาก บดขยี้ศัตรูทั้งหมดที่พวกเขาเดินทัพผ่าน

พวกเขาบดขยี้ศัตรูอย่างแท้จริง ไม่ส่วนใดก็ตามที่ถูกพุ่งโจมตี กองกำลังทหารม้ามองโกลจะถูกผลักดันหรือเหยียบจนกลายเป็นเศษเนื้อ

แม้ว่าทหารม้าบางนายจะโชคดีรอดมาได้ แต่พวกเขาก็จะถูกสังหารจากกองกำลังที่ติดตามมาด้านหลังอยู่ดี ร่างของพวกเขาร่วงหล่นจากหลังม้า และถูกเหยียบย่ำโดยกองทัพที่พุ่งเข้ามา

เลือดสาดกระเซ็นบนทุ่งหญ้าสีเขียว จนต้นหญ้าตายและกลายเป็นสีเหลือง

มองลงมาจากด้านบน ขบวนทัพทหารม้ามองโกลที่เคยอยู่ยงคงกระพัน ภายใต้การพุ่งโจมตีของปีกทั้งสอง ค่อยๆก็เจาะทะลวงด้วยรูปตัว X ขนาดใหญ่

ในขณะนั้น กองกำลังกลางก็พร้อมจะเคลื่อนไหว

กองกำลังทหารม้าดินแดนหงส์สาบสูญนำไปข้างหน้า กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยตามมาตอนกลาง และองครักษ์สงครามศักสิทธิ์ตามมาด้านหลัง สร้างเป็นขบวนทัพหัวลูกศรพุ่งไปยังจุดกึ่งกลางของตัว X

ขณะที่ปีกทั้งสองรับแรงกดดันอย่างรุนแรงจากศัตรู กองกำลังกลางจำเป็นเพียงแค่ต้องทำลายกองกำลังศัตรู 10,000 นายที่ด้านหน้า จากนั้น พวกเขาก็จะสามารถเดินทัพเข้าหากุบไลข่านได้อย่างราบรื่น

Novel-Lucky

กองกำลังทหารม้ามองโกลเองก็เคลื่อนไหว ภายใต้การนำของกุบไลข่าน พวกเขาเดินทัพไปข้างหน้าและกองทัพทั้งสองเข้าปะทะกัน ดูเหมือนว่าพวกเขากำลังจะล้างผลาญซึ่งกันและกัน

เสียงฮ้อม้าทั้ง 2 ฝั่ง ทำให้โลกสั่นสะเทือน ทหารทั้ง 2 ฝ่าย จับอาวุธแน่น ขณะที่มืออีกข้างของพวกเขาจับเชือกบังคับม้า ขาทั้งสองเกาะตัวม้าขณะที่พุ่งไปข้างหน้า แม้แต่การหายใจของพวกเขาก็กลายเป็นถี่ขึ้น

อย่างรวดเร็ว กองกำลังทหารม้าทั้งสองเข้าปะทะกัน

ในฉับพลัน ทหารและม้าถูกเหวี่ยงขึ้นจากพื้น ขณะที่ดาบส่องประกายด้วยเลือด

ขณะที่ทหารม้าทั้ง 2 ฝ่าย เดินผ่านกัน พวกเขาจะกวัดแกว่งหอกและดาบไปที่ศัตรูของพวกเขาอย่างดุเดือด

ในเวลานั้น กองกำลังทหารม้าดินแดนหงส์สาบสูญฝ่าเข้าไปได้อย่างรวดเร็วและไม่ถูกหยุดโดยศัตรู หลังจากบดขยี้ศัตรู 10,000 ตรงหน้าได้แล้ว พวกเขาก็พุ่งต่อไป

กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยกวาดล้างทหารศัตรู 10,000 นาย ที่ยังหลงเหลือราวกับการหั่นผัก

Novel Lucky

เมื่อถึงจุดนี้ กุบไลข่านก็เริ่มเชื่อในคำกล่าวของจางหงฟ่านและคนอื่นๆ ที่ว่ามีกองกำลังทหารม้าอื่นๆแข็งแกร่งกว่ากองกำลังทหารม้ามองโกล

ความเสียใจก่อตัวขึ้นในหัวใจของกุบไลข่าน เขาเสียใจที่เคลื่อนกำลังพล 100,000 นาย ออกไปก่อนหน้านี้ น่าเสียดายที่มันสายเกินกว่าจะแก้ไขสิ่งใดได้แล้ว ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อสู้ติดพันกัน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะถอนกำลังกลับมา

เมื่อกองกำลังกลางตัดผ่านจุดกึ่งกลางของตัว X แล้ว กองกำลังทหารม้าหงส์สาบสูญก็แยกตัวกันเป็นรูปตัว V

กองกำลังทหารม้าหงส์สาบสูญทำภารกิจของพวกเขาเสร็จแล้ว ต่อไป พวกเขาจะเข้าช่วยเหลือปีกทั้ง 2 ด้าน และปิดกั้นไม่ให้ศัตรูจากด้านข้างเข้ามาช่วยเหลือกองกำลังกลางของพวกเขาได้

หัวลูกศรถัดมาเป็นกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยที่แข็งแกร่งยิ่งกว่า พวกเขาพุ่งเข้าปะทะกับแถวที่สาม ซึ่งเป็นแถวสุดท้ายที่ปกป้องกุบไลข่าน

กองกำลังทหารม้าของผู้เล่นประสานงานกันได้อย่างไร้ที่ติ ทำให้ผู้ที่พบเห็นเต็มไปด้วยความหวาดกลัว มีเพียงกองกำลังทหารม้าที่แข็งแกร่งที่สุดในเขตทุรกันดารเท่านั้น ที่สามารถจะใช้กลยุทธ์ที่ยากลำบากเช่นนี้ได้

Novel-Lucky

เมื่อถึงจุดนี้ กุบไลข่านก็มองเห็นความตั้งใจของศัตรู

"บ้าเอ้ย พวกเจ้าต้องการจะสังหารข้าหรือ? ฝันไปเถอะ!"

โดยที่กุบไลข่านไม่จำเป็นต้องสั่ง กองกำลัง 40,000 นาย มารวมตัวกันรอบๆ เขาที่ศูนย์กลาง พยายามปิดกั้นเขาจากการพุ่งโจมตีของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ย ก่อนที่ทั้ง 2 ฝ่าย จะเข้าปะทะซึ่งกันและกัน

แม้ว่ากลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ยยากจะหาคู่แข่งในโลกได้ แต่กองกำลัง 40,000 นาย ที่อยู่โดยรอบกุบไลข่านก็เป็นกองกำลังทหารม้าที่แข็งแกร่งที่สุดของมองโกลและพวกเขาทั้งหมดก็สวมชุดเกราะหนัก

มันยากที่จะกล่าวว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะขณะที่พวกเขาต่อสู้พัวพันกัน

ในช่วงเวลานี้ มันดูเหมือนว่าสนามรบทั้งหมดจะเข้าสู่ทางตัน

กองกำลังทหารม้า 150,000 นาย จัดขบวนทัพรูปลิ่มอย่างประณีต ทะลวงเข้าไปในกองทัพมองโกล เพื่อพยายามกำจัดผู้นำของพวกเขา

NovelLucky

อย่างไรก็ตาม กองกำลังทหารม้ามองโกลไม่ได้อ่อนแอ แม้ว่าพวกเขาจะพลาดท่า แต่พวกเขาก็ยังคงมีความได้เปรียบทางปริมาณ ภายใต้การนำของกุบไลข่าน พวกเขากลับมามั่นคงได้อย่างรวดเร็ว

กองกำลังทหารม้ามองโกลที่อยู่รอบนอกเลิกพุ่งไปข้างหน้า และหันเป้าไปทางปีกทั้งสองที่กำลังเหนื่อยล้าของกองทัพผู้เล่น

มองไปที่สถานการณ์ กุบไลข่านต้องการจะให้กองกำลังรอบนอกทำการล้อมกองทัพผู้เล่น เพื่อให้มันเลวร้ายลง เมื่อรู้ว่ากองกำลังหลักของพวกเขาถูกโจมตี กองกำลังทางตะวันตกและตะวันตกของกองทัพมองโกลก็เริ่มจะเคลื่อนทัพขึ้นไปทางเหนือ

ในสายตาของจางหงฟาน ไม่มีสิ่งใดสำคัญเท่ากับจักรพรรดิ ดังนั้น ทันทีที่เขาได้รับข่าว เขาก็หยุดการโจมตีปิดล้อมในทันทีและเคลื่อนทัพไปช่วยทางเหนือ

นอกจากนี้ กองกำลังป้องกันในหลินอ้านก็ไม่กล้าจะออกมาโจมตี ทหารใหม่เหล่านี้ทำหน้าที่ป้องกันได้สูดสุดแล้ว หากพวกเขาถูกสั่งให้ออกมาไล่ล่าศัตรู พวกเขาจะกลายเป็นเพียงอาหารที่ถูกกลืนกินได้อย่างง่ายดาย

สถานการณ์ดูเหมือนจะเดินไปในทางลบสำหรับฝ่ายซ่งใต้

Novel-Lucky

อย่างน่าประหลาด ไม่ว่าจะเป็นกองกำลังทหารม้าหรือกั้วจี่อยี่ พวกเขาไม่แสดงความตื่นตระหนกแต่อย่างใด กลับกัน พวกเขาทั้งหมดดูมั่นใจอย่างแท้จริง

เหตุผลก็คือ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่นำโดยโอหยางโชว มันหายากเป็นอย่างมากที่จะเห็นกองกำลังพิเศษนี้แสดงเขี้ยวเล็บของพวกเขา

เมื่อได้รับโอกาสที่กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์เปิดให้ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ก็ระเบิดขึ้น ภายใต้การนำของโอหยางโชว พวกเขาเป็นดั่งหัวลูกศรอันเฉียบคม พุ่งตรงไปยังกุบไลข่าน

3,000 ต่อ 10,000 แต่โอหยางโชวก็ยังคงมั่นใจอย่างแท้จริง

หลังจากได้บ่มเพาะ พร้อมกับได้รับนมหินย้อยหมื่นปี ความสามารถขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ก็ก้าวขึ้นไปสู่ระดับใหม่ หนึ่งในพวกเขาสามารถที่จะเอาชนะทหารในกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ได้ถึง 3 นาย

เมื่อรวมตัวกัน พวกเขาจะยิ่งน่าหวาดกลัวยิ่งขึ้น พวกเขาสามารถที่จะสังหารใครก็ตามที่อยู่ในสายตาของพวกเขาได้

Novel-Lucky

กุญแจสำคัญก็คือเวลา พวกเขาจะต้องสังหารกุบไลข่านให้ได้ก่อนที่กำลังเสริมของพวกเขาจะมาถึง

"ดูเหมือนว่านั่นจะยากเกินไป"

กุบไลข่านไม่ใช่ท่อนไม้ และจะไม่ยืนรอให้โอหยางโชวเข้ามาสังหารเขา

พร้อมกับที่องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ทะลวงแถวที่สี่และห้า กุบไลข่านก็ได้เคลื่อนไหวอย่างน่าตกใจอย่างแท้จริง เขาได้ละทิ้งกองทัพของเขาและถอยกลับเข้าไปในค่ายทหาร

"กุบไลข่านกำลังหลบหนี!"

นี่ไม่ใช่ว่าเขาขี้ขลาด แต่เขาได้มองผ่านสถานการณ์แล้ว และรู้ว่าหากหากยังดำเนินต่อไปเช่นนี้ กองทัพมองโกลจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ

สิ่งที่จำเป็นจะต้องทำก็คือ เขาไม่สามารถจะอยู่ที่นี่ได้ และเขาจะต้องไม่หันเหความสนใจของกองทัพ

Novel-Lucky

ในขณะที่ถอยห่างออกมา เขารู้สึกผ่อนคลายลง แผนการที่ดูยอดเยี่ยมของกองทัพผู้เล่น ดูเหมือนว่าจะเป็นการขุดหลุมฝังตัวเอง และแสวงหาความตายด้วยตัวเอง

อารมณ์ของกุบไลข่านดีขึ้นเรื่อยๆ

.....

ในสนามรบ โอหยางโชวกวาดไปข้างหน้าพร้อมกับหอกเทียนโม่ของเขา แสงสีดำส่องประกาย ทหารมองโกล 4-5 นาย ถูกสังหารในฉับพลัน เมื่อเห็นว่ากุบไลข่านกำลังหลบหนี โอหยางโชวก็ยิ้มออกมา

"ดูเหมือนว่าข้าจะต้องใช้ไพ่ลับของข้าแล้ว"

โอหยางโชวหยิบการ์ดออกมาจากถุงเก็บของของเขา

การ์ดอัญเชิญนักรบเจียงตง(ระดับทองคำขาว) : ใช้ครั้งเดียว, หลังจากเปิดใช้งาน สามารถอัญเชิญนักรบเจียงตงได้ 10,000 นาย ได้นาน 12 ชั่วโมง

NovelLucky

"อัญเชิญ!" โอหยางโชวใช้มันโดยไม่ลังเล

ตราบเท่าที่เขากำจัดกุบไลข่านได้ การใช้ไอเท็มระดับทองคำขาวก็ยังคงคุ้มค่า โอหยางโชวไม่เชื่อว่า ไอเท็มที่กุบไลข่านดร็อปออกมาจะไม่ใช่สมบัติ

โดยมีโอหยางโชวเป็นแกนกลาง แสงสว่างสีขาวเปร่งประกายขึ้น

แสงนั้นค่อยๆแผ่ขยายออกไปในอัตราที่มองเห็นได้ แสงนั้นดูเหมือนจะซ่อนพลังงานลึกลับบางอย่างเอาไว้ มันสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างมิตรและศัตรูได้ ผลักดันทหารม้ามองโกลออกไปและสร้างพื้นที่ว่างเปล่าขึ้นมาเพื่อให้เพียงพอสำหรับบรรจุคนได้ 10,000 คน

เมื่อแสงสีขาวจางลง นักรบเจียงตง 10,000 นาย ก็ปรากฏตัวขึ้นจากอากาศ ขุนพลที่เป็นผู้นำสวมชุดเกราะเงิน และกำหมัดคำนับต่อโอหยางโชว "ข้าคือเสี้ยงปิง นักรบทั้งหมดอยู่ที่นี่แล้ว โปรดออกคำสั่งกับพวกเรา"

"สังหารพวกเขา!"

โอหยางโชวชี้ไปที่กองกำลังทหารม้ามองโกลที่อยู่รอบๆ

NovelLucky

"พะยะค่ะองค์ราชา!"

เสี้ยงปิงไม่ได้กล่าวอะไรเพิ่มอีก ขณะที่เขานำคนของเขาและพุ่งเข้าใส่ทหารม้ามองโกล ส่วนโอหยางโชวพาองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ไปข้างหน้าและไล่ตามกุบไลข่านไปยังค่ายทางเหนือ

.....

การเปลี่ยนแปลงในฉับพลันทำให้ทหารทุกคนในสนามรบกลายเป็ยตกตะลึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวมองโกล พวกเขาคิดไม่ออกเลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น พวกเขาทั้งหมดยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมอ้าปากค้าง

จางหงฟ่านที่กำลังวิ่งเข้ามา รู้สึกหัวใจสั่นไหวขณะที่เห็นแสงสีขาวนั้น ในฉับพลัน ข่าวก็คิดถึงข่าวลือในเมืองหลินอานที่กล่าวว่า ราชาเซี่ยเป็นเทพเจ้าที่สามารถอัญเชิญทหารมาจากสรวงสรรค์ได้

ดูจากสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า นั่นไม่ใช่ว่ามันเป็นการพิสูจน์ข่าวลือนั้นหรอกหรือ?

"พวกเขาทำงานร่วมกับเทพเจ้า?"

คิดเกี่ยวกับมัน ความหวาดกลัวก็ก่อตัวขึ้นในหัวใจของจางหงฟ่าน

นอกจากนี้ ในเวลานั้น บนกำแพงเมืองทางเหนือ เหล่าทหารใหม่ที่คอยทำหน้าที่ป้องกันก็ได้คุกเข่าลง ทุกคนสวดภาวนาและพึมพำว่า "เหล่าเทพเจ้าแสดงตัวออกมาแล้ว เหล่าเทพเจ้าแสดงพลังของพวกเขาแล้ว"

ประชาชนทุกคนที่วิ่งมาถึงทางเหนือและเห็นเช่นนั้นก็พากันอ้าปากค้าง

มันราวกับเวลาหยุดนิ่ง สนามรบทั้งหมดเงียบลงในฉับพลัน เฉพาะหลังจากที่นักรบเจียงตงพุ่งเข้าหากองทัพมองโกลแล้วเท่านั้น พวกเขาถึงกลับมามีสติและต่อสู้กลับตามสัญชาตญาณ

"ฆ่า!"

เสียงตะโกนนี้เป็นดั่งกุญแจสู่กาลเวลา เพราะมันทำให้ทุกคนกลับมาได้สติ

ในฉับพลัน เสียงตะโกนแห่งการสังหารระเบิดขึ้น

NovelLucky

สงครามหยาซานได้เข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด

.....

ณ ค่ายทางเหนือ

แม้ว่าการสู้รบจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่ค่ายก็ไม่ได้ว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง จางหงฟานจัดนักรบมองโกลบางส่วนไว้ปกป้องที่นี่ ผลก็คือ เมื่อโอหยางโชวและคนของเขามาถึง พวกเขาก็ถูกต้อนรับโดยฝนลูกศร

โอหยางโชวมองไปยังด้านหลังของกุบไลข่าน และเขายิ้มออกมาอย่างเย็นชา "ทำไม พวกเราจะเล่นไล่จับกันหรือ?"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1041 ผู้ยิ่งใหญ่ล่วงหล่น

https://novel-lucky.blogspot.com

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น โอหยางโชวไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะเล่นเกมส์

มองไปที่กุบไลซ่าน โอหยางโชวฉีกยันต์เร่งความเร็วในทันที ขณะที่แสงสีขาวเปร่งออกมา องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ก็กลายเป็นดั่งสายฟา ไล่ตามกุบไลซ่านไป

"กุบไลซ่าน เจ้ายังต้องการจะหลบหนีอีกหรือ?" โอหยางโชวตะโกนออกไป

เมื่อได้ยินเช่นนั้น กุบไลซ่านก็หยุดลงและหันกลับมาในฉับพลัน

กุบไลซ่านเป็นคนที่น่าเกรงขาม เมื่อเห็นว่าหนีไม่พ้นแล้ว เขาจึงตัดสินใจหันกลับมาเผชิญหน้า เขาขี่ม้าเฟิร์กฮานาอันมีค่าของเขา และเหน็บดาบทองคำที่ด้านข้าง เขาดูไม่หวาดกลัวใดๆ

เกิดเสียง ซั้ว! กุบไลซ่านชัดดาบทองคำของเขาออกมา ภายใต้แสงอาทิตย์ มันส่องแสงสว่างจ้า "เจ้าเป็นใคร แนะนำตัวมา"

โอหยางโชวเดินมาด้านหน้ากองกำลัง เขาถือหอกเทียนโม่แน่นขณะที่กล่าวว่า "ข้าคือราชาเซี่ย!"

"เป็นเจ้าหรือ?"

ดวงตาของกุบไลข่านหรี่ลง เขาไม่คิดเลยว่าบุคคลที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นตัวแทนผู้เล่นอันโด่งดัง

"เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราก็มาต่อสู้ระหว่างราชากัน เจ้ากล้าหรือไม่?" กุบไลข่านมั่นใจในความแข็งแกร่งของเขาอย่างแท้จริง เขาพยายามเดิมพันครั้งสุดท้ายเพื่อหาวิธีที่จะรอดพ้นจากความตาย

โอหยางโชวมองผ่านความคิดของเขาและกล่าวว่า "ใครไม่กล้ากัน?" หลังจากที่เขากล่าวออกมา พวกเขาทั้งสองก็พุ่งออกมาต่อสู้กันและกัน

'แต๊ง!'

หอกเทียนโม่และดาบทองคำปะทะกันและกัน ซึ่งมันได้ก่อให้เกิดประกายไฟขึ้น

ไกอาเสริมความแข็งแกร่งให้กับกุบไลข่าน ในการปะทะกันครั้งแรก โอหยางโชวรู้สึกได้ในทันทีว่า กุบไลข่านมีความแข็งแกร่งเป็นพิเศษ พลังระหว่างพวกเขาใกล้เคียงกัน และเขาก็น่ากลัวอย่างแท้จริง

ดาบทองคำก็ยอดเยี่ยมเช่นกัน เพราะมันไม่มีสัญญาณใดๆที่แสดงให้เห็นว่าด้อยกว่าหอกเทียนโม่

เพลงดาบทองคำที่กุบไลข่านใช้เองก็ยอดเยี่ยม และมันไม่ด้อยกว่าเพลงหอกเทียนโม่ของโอหยางโชว นี่เป็นการต่อสู้ของคนที่มีความแข็งแกร่งในระดับเดียวกัน และมันเป็นการยากที่จะกล่าวว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้ชนะ เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวก็ทุ่มสุดกำลัง ด้วยการประสานงานร่วมกับเขียวน้อย เขาสามารถแสดงพลังต่อสู้ของเขาได้ในระดับสูงสุด เขาหมุนวนกำลังภายในแรกกำเนิดในร่างของเขา และฉีดมันเข้าไปในหอกเทียนโม่

Novel-Lucky

ในฉับพลัน การโจมตีอันทรงพลังราวกับพายุของเขาก็ปกคลุมกุบไลซ่าน

กุบไลซ่านมีปฏิกิริยาช้า และเขาถูกบังคับให้ต้องถอยกลับหลัง โอหยางโชวเห็นโอกาส และเขาทุ่มพลังทั้งหมดออกไป หอกเทียนโม่กลายเป็นเงาดำและปกคลุมกุบไลซ่านเอาไว้

เมื่อเหล่าทหารมองโกลเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็กลายเป็นตื่นตระหนก

"บุกเข้าไป!"

เมื่อเหล่าองครักษ์ส่วนตัวของกุบไลซ่านเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาจึงพยายามพุ่งออกไปเพื่อเข้าช่วยเหลือ

เมื่อสู่ฉู่เห็นเช่นนั้น เขากัดฟันโดยไม่ได้กล่าวสิ่งใด นอกเหนือจากองครักษ์ส่วนตัวที่เฝ้าระวังสถานการณ์แล้ว เขาได้นำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่เหลือออกไปจัดการกับศัตรู

สนามรบทั้งหมดวุ่นวายขึ้นในฉับพลัน

ภายใต้การโจมตีขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ กองกำลังของกุบไลซ่านถูกบังคับให้ถอยกลับ การถูกบดขยี้นั้นเป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น เมื่อพวกเขาจัดการกับองครักษ์ส่วนตัวแล้ว ต่อไปมันก็จะเป็นความตายของกุบไลซ่าน

กุบไลซ่านมองผ่านสถานการณ์ได้อย่างชัดเจน

Novel-Lucky

“เหอะ อย่าได้ใจมากเกินไปนัก!”

หลังจากนั้น กุบไลข่านไม่ได้รีบโจมตีอีก กลับกัน เขาส่งเสียงคำรามไปยังสวรรค์แทน ได้ยินเสียงนั้น มันก็มีเสียงหอนของหมาป่าดังกลับมา

พร้อมกับเสียคำรามของหมาป่า ภาพของมันก็ปรากฏอยู่ด้านหลังของกุบไลข่าน มันใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ดูสมจริงเป็นอย่างมาก เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด จะพบว่ามันเป็นหมาป่าทองคำที่สูงครึ่งหนึ่งของคน

ดวงตาสีแดงของหมาป่าดูราวกับอสูรร้าย

ช่วงเวลาที่หมาป่าทองคำปรากฏขึ้น ไม่เพียงแค่กับไลข่านเท่านั้น แต่องครักษ์ส่วนตัวมองโกลของเขาก็ได้รับพลังด้วยเช่นกัน มันราวกับว่าพวกเขาถูกฉีดด้วยอะดรีนารีน และพลังต่อสู้ของพวกเขาเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็หรี่ลง ในฉับพลัน เขาก็คิดย้อนกลับไปถึงมังกรแดงของหลิวปังระหว่างสงครามจูหลู่ พวกมันทั้งสองดูคล้ายกันอย่างแท้จริง

“บุตรแห่งสวรรค์? น่าสนใจนัก!”

หมาป่าเป็นสัญลักษณ์ของชาวมองโกล ในฐานะข่านตัวแทนของชาวมองโกล ตำนานได้กล่าวไว้ว่า เขาคือจิตวิญญาณของราชาหมาป่า

NovelLucky

โอหยางโชวไม่หวาดกลัวใดๆ เพราะตราจักรพรรดิของเขาสามารถต่อต้านอสูรร้ายและเทพเจ้าทั้งหมดได้ ก่อนหน้านี้ เมื่อครั้งที่มันยังถูกปิดผนึก มันยังสามารถกำราบจิตวิญญาณมังกรแดงของหลิวปังได้เลย ไม่ต้องกล่าวถึงตอนนี้

พร้อมกับที่โอหยางโชวเปิดใช้งานมัน มังกรม่วงที่อยู่ภายในกระถางต้าเซี่ยลืมตาตื่นขึ้น มันออกจากกระถาง และกระโดดเข้ามาในตันเถียนของโอหยางโชว

มังกรม่วงปรากฏตัวขึ้นในฉับพลัน มันกลายเป็นมังกรขนาดใหญ่ และเริ่มบินขึ้นเหนือท้องฟ้าของค่ายทางเหนือ

'อ๊าง!'

เสียงคำรามของมังกรแผ่ขยายออกไปทั่วเขตทุรกันดาร

ในขณะที่มังกรม่วงปรากฏตัวขึ้น ด้วยความเฉียบคมของโอหยางโชว เขาสัมผัสได้ว่าหมาป่าทองคำได้ตกตะลึง และดวงตาของมันก็แสดงให้เห็นว่าต้องการจะถอยกลับ

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่หมาป่าทองคำจะทันได้เคลื่อนไหวใดๆ มังกรมองก็กระโดดลงมาและกลืนกินมันเข้าไป

'อ๊ากกก!' กุบไลข่านร้องตะโกนออกมาด้วยความเจ็บปวด มันราวกับจิตวิญญาณถูกฉีกกระชากออกจากร่างของเขา ทั่วทั้งร่างของเขากลายเป็นเหี่ยวเฉาลง และดวงตาของเขาก็กลายเป็นไร้พลังงาน

มังกรม่วงไม่สนใจใดๆ

Novel-Lucky

'เอรออ'

มังกรม่วงเรอเหมือนมนุษย์ มันชำเลืองมาที่โอหยางโชวเล็กน้อยก่อนที่จะหายตัวไป และมันก็กลับไปซ่อนตัวในกระถางต้าเซี่ยอีกครั้ง

เห็นได้ชัดว่าหมาป่าทองคำเป็นสารอาหารบำรุงที่ยอดเยี่ยมอย่างมากสำหรับมังกรม่วง สหายตนนี้กำลังย่อยมันอยู่ในกระถางจักรพรรดิ โอหยางโชวคิดว่าบางที มังกรม่วงอาจจะสามารถวิวัฒนาการได้อีกครั้งหลังจากที่ย่อยหมาป่าทองคำ

ฉากที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้น่าตกใจและรวดเร็วเกินไป ทำให้ทุกคนตกตะลึง

โอหยางโชวเฉียบคม และเขาสังเกตเห็นความผิดปกติของกุบไลข่าน เขาจึงขี่เขียวน้อยพุ่งเข้าหากุบไลข่าน แล้วแทงหอกเทียนโม่เข้าใส่ด้วยความเร็วดุจสายฟ้า

'อ๊าก!'

กุบไลข่านตื่นขึ้นแล้ว น่าเสียดายที่มันสายเกินไป

ผู้ยิ่งใหญ่ได้ล้มลงเช่นนั้น

"ฝ่าบาท!"

เมื่อเห็นว่ากุบไลข่านตายในสนามรบแล้ว เหล่าทหารองครักษ์ส่วนตัวก็กลายเป็นบ้าคลั่งและพุ่งเข้าหาโอหยางโชวโดยไม่สนใจชีวิตของตน เห็นได้ชัดว่าสู่ฉู่จะไม่ปล่อยให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการและเขาก็สั่งให้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์พุ่งออกไป

"อย่าปล่อยให้พวกเขาเข้าใกล้องค์ราชาได้" สู่ฉู่ออกคำสั่ง

โอหยางโชวไม่สนใจสิ่งใด หลังจากที่ลงพื้นแล้ว เขาเดินไปที่ร่างของกุบไลข่านอย่างมั่นใจ ตามที่คาดไว้ มีไอเท็มสามชิ้นถูกดร็อปออกมา

หนึ่งในนั้นก็คืออาวุธ ซึ่งก็คือดาบทองคำของกุบไลข่าน

ชื่อ : ดาบทองคำมองโกล(อาวุธระดับพระเจ้า)

ความแข็ง : 87

ความคม : 90

ความทนทาน : 82

ลักษณะพิเศษ : ทำลายล้างอาวุธ(เมื่ออาวุธที่ความแข็งต่ำกว่าดาบทองคำ มันสามารถจะถูกทำลายลงได้โดยตรง)

การประเมิน : อาวุธนักบุญมองโกล เป็นสัญลักษณ์ของข่านมองโกล มันมีความหมายที่ดี หากใช่ร่วมกับเพลงดาบทองคำ ความแข็งแกร่งของมันจะยิ่งเพิ่มสูงขึ้น

Novel-Lucky

ไอเท็มชิ้นที่สองก็คือ คู่มือเทคนิคลับ เพลงดาบทองคำซึ่งอยู่ในระดับทอง

ด้วยไอเท็มทั้งสองนี้ โอหยางโชวรู้สึกราวกับว่าเขาได้รับเผือกร้อน หลังจากที่พวกเขากลับไปยังแผนที่หลัก เมื่อซนเผ่ามองโกลเข้ามาในเขตทุรกันดารแล้ว พวกเขาจะไม่หยุดยั้งจนกว่าจะนำสิ่งเหล่านี้กลับคืนไปได้

ต้าเซี่ยและซนเผ่ามองโกล ไม่แม้แต่จะมีโอกาสได้อยู่กันอย่างสงบสุขตั้งแต่เริ่มต้น

ไอเท็มสุดท้ายเป็นบอลแสงลึกลับ มองไปที่มัน การแสดงออกของโอหยางโชวเต็มไปด้วยความสุข หลังจากใช้การ์ดอัญเชิญและยันต์เร่งความเร็วไป ในที่สุดเขาก็ได้รับบางสิ่งที่คุ้มค่าตอบแทน

จิตวิญญาณแห่งทหารม้า(ความอึด) : หลังจากเปิดใช้งาน จะสามารถเพิ่มความอึดให้กับกองกำลังทหารม้าราชวงศ์ได้ถาวร 80%

บางที มันอาจจะเป็นเพราะกองกำลังทหารม้ามองโกลขึ้นชื่อในเรื่องความอึด ส่งผลให้ไอเท็มดังกล่าวที่ถูกดรอปออกมา นี่เป็นไอเท็มที่สามารถใช้งานได้จริง เนื่องจากต้าเซี่ยมีทหารม้านับล้าน และทุกคนจะได้รับประโยชน์

นับแต่นี้เป็นต้นไป ทหารม้าต้าเซี่ยก็จะกลายเป็นดั่งฝันร้าย

นอกจากนี้ โอหยางโชวยังได้เชื่อมโยงมันกับสิ่งอื่นๆ ไอเท็มชิ้นนี้เป็นเครื่องมือแบบใหม่อย่างเห็นได้ชัด

Novel-Lucky

นี่จะมีความหมายว่า มันจะต้องมีจิตวิญญาณอื่นๆนอกเหนือจากความอึดอีกอีก

ไกอาไม่ขาดกลเม็ดใหม่ๆอย่างแท้จริง

อย่างรวดเร็ว องครักษ์ส่วนตัวของกุบไลข่านถูกกวาดล้างโดยองครักษ์สงคราม ศักดิ์สิทธิ์ พร้อมกับการตายของกุบไลข่าน สงครามหยาซานก็ได้สิ้นสุดลง

เมื่อโอหยางโชวนำกองกำลังถอยกลับมายังสนามรบทางเหนือ กองกำลังทหารม้ามองโกลก็พากันหลบหนีไปราวกับน้ำป่า

พร้อมกับพวกเขาก็คือ จางหงฟ่าน

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น ความเสียใจก็ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเขา การไม่สังหารเขาในสนามรบ อาจจะก่อปัญหามากมายขึ้นในเขตทุรกันดาร

โชคดีที่แผนที่สมรภูมิครั้งนี้ พวกเขาได้รับชัยชนะในที่สุด

คลื่นแล้วคลื่นของเสียงเชียร์ดังออกมาจากเมืองหลินอาน ประชาชนจำนวนมากต่างก็ดื่มด่ำไปกับความสุข และมันก็เหมือนกับว่าพวกเขาได้เกิดใหม่จากเปลวเพลิงแห่งสงครามในครั้งนี้

โอหยางโชวและคนอื่นๆดูฉากนั้น แม้ว่าพวกเขาจะรู้ว่ามันจะเป็นของปลอมที่ถูกสร้างขึ้นมาโดยไกอา แต่พวกเขาก็อดที่จะซ่อนความภาคภูมิใจและความสุขของพวกเขาได้

Novel-Lucky

อย่างน้อย ในสงครามครั้งนี้ ชาวจีนก็ได้พัฒนาศักยภาพและจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของพวกเขา

หลังจากนั้น แจ้งเตือนสงครามก็ดังขึ้น

"แจ้งเตือนสงคราม : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ฝ่ายซ่งใต้ประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนประวัติศาสตร์!"

"แจ้งเตือนสงคราม : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว คะแนนคณูปการพิเศษ จะถูกคำนวณตามส่วนร่วมของเหล่าผู้เล่นในสนามรบ!"

แจ้งเตือนระบบดังขึ้นในหูของโอหยางโชว

"แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายซ่งใต้, รวมประชาชนชาวหลินอานเป็นหนึ่งเดียว, วางแผนสังหารผู้นำศัตรู, มีส่วนร่วมอย่างมากในสงคราม ได้รับคะแนนคณูปการพิเศษ 80,000 แต้ม"

การประเมินของไกอาในแผนที่สมรภูมิครั้งนี้ค่อนข้างดี

เนื่องจากมีลอร์ดเหลืออยู่เพียง 6 คนเท่านั้น การจัดอันดับจึงเป็นไปอย่างรวดเร็ว

Novel-Lucky

ลำดับ	ชื่อ	คะแนนคณูปการสงคราม
1	ฉีเยว่หวู่ยี่	1,700,000
2	ตี่เฉิน	1,200,000
3	สีอ๋งป้า	720,000
4	เฟิงฉิวฮวง	650,000
5	จานหลาง	550,000
6	ชุนเซิ่นจุน	500,000

ในระหว่างสงครามครั้งนี้ พวกเขาสามารถสังหารกองทัพมองโกลได้ถึง 400,000 นาย ซึ่งถ้ารวมกับที่กองกำลังสนับสนุนฝ่ายซ่งสังหารได้แล้ว ก็จะรวมเป็น 500,000 นาย เป็นผลให้แต่ละคนได้รับคะแนนคณูปการสงครามสูงเป็นอย่างมาก

เนื่องจากสีอ๋งป้ามีหวู่ฉี และเขาเป็นส่วนหนึ่งของสภาใหญ่ เขาจึงได้ตำแหน่งสูงกว่าเฟิงฉิวฮวง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1042 เติมเต็มความปรารถที่เข้มข้น

https://novel-lucky.blogspot.com

โอหยางโชวสังเกตุเห็นว่า สีอ๋งป้าและคนอื่นๆได้รับประโยชน์อย่างมาก แต่นอกเหนือจากตี่เฉินแล้ว คนอื่นกลับไม่ได้แสดงความตื่นเต้นออกมามากนัก

สีอ๋งป้าและคนอื่นๆใช้โอกาสนี้ในการใช้คะแนนคณูปการสงครามของพวกเขากวาดสินค้าทั้งหมดจากร้านค้าในแผนที่สมรภูมิ แทนที่จะเปลี่ยนมันเป็นคะแนนการกุศล

มันดูราวกับว่าพวกเขาไม่สนใจตำแหน่งของพวกเขาอีกต่อไป

เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวคิดอย่างลึกซึ้ง

หลังจากการแลกเปลี่ยนสิ้นสุดลงแล้ว ทหารที่ตายก็ได้รับการฟื้นคืนกลับมา ตี่เฉินและคนอื่นๆก็นำกองทัพของพวกเขากลับออกไป ทิ้งให้โอหยางโชวรอรับรางวัลสุดท้ายเช่นเดิม

โอหยางโชวไม่ต้องรอนาน รางวัลสุดท้ายถูกส่งมาโดยจางซีเจี๋ยและเหวินเทียนเสี้ยง เมื่อโอหยางโชวเห็นมัน เขาก็พบว่ามันเป็นยันต์ 2 แผ่น

ยันต์ฟื้นคืน(หลู่สิ่วฟู่) : นี่เป็นยันต์ที่กำหนดผู้ถูกฟื้นคืนเอาไว้ ซึ่งก็คือ ข้าราชคนสำคัญของราชวงศ์ซ่งใต้ ผู้ที่มีส่วนร่วมอย่างมากในการรวมเมืองหลินอานเป็นหนึ่งเดียว หลู่สิ่วฟู่ หลังจากใช้ยันต์นี้แล้ว ยังสามารถรับสมัครหลู่สิ่วฟู่ได้อีกด้วย

โอหยางโชวเข้าใจได้ในทันที เขาไม่สงสัยเลยว่าเหตุใดรางวัลที่ได้รับจึงมี 2 ชิ้น

ยันต์อีกแผ่นเป็นไอเท็มพิเศษที่ไกอามอบให้กับโอหยางโชว

ยันต์อัญเชิญ(ซ่ง) : นี่คือยันต์ที่สามารถเลือกอัญเชิญคู่หนึ่งของข้าราชการราชวงศ์ซ่งได้

โอหยางโชวยิ้มออกมา

ซ่งเหนือ-ใต้ เต็มไปด้วยผู้มีความสามารถจำนวนมาก และหลายคนได้ทิ้งชื่อของพวกเขาไว้ในประวัติศาสตร์

ราชวงศ์ซ่งมีชื่อเสียงในด้านการปกครองประเทศ ซึ่งทำให้มีเสนาบดีที่มีชื่อเสียงหลายคน จากความประทับใจของเขา มีเพียงหวังอ้านซี, เจ้าผู, โอหยางสิ่ว, ซือหม่ากวง, หานฉี และคนอื่นๆ

NovelLucky

ในฝั่งขุนพล ก็มีทั้งเยว่เฟย, หานซีจง, หยางไจสิง, เหลียงหงหยู และคนอื่นๆ การเลือกคู่เดียวจากคนเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก

แน่นอนว่า นี่เป็นปัญหาที่น่ายินดี

เมื่อเก็บยันต์ทั้งสองไว้ในถุงเก็บของแล้ว โอหยางโชวก็เตรียมจะเดินทางกลับ ขณะนั้นเอง จางซีเจี๋ยและเหวินเทียนเสี้ยงก็คุกเข่าลงและกล่าวว่า "พวกเรายินดีจะติดตามราชาเซี่ย โปรดนำพวกเราไปด้วยเถิด!"

ในฐานะ 2 ใน 3 วีรบุรุษช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง ระหว่างสงครามในแผนที่สมรภูมิ พวกเขารู้สึกประทับใจเสน่ห์และความเมตตาขอราชาเซี่ย พวกเขาจึงมาขอเข้าร่วมกับต้าเซี่ย

โอหยางโชวยิ้มอย่างยินดี ขณะที่เขาช่วยประคองทั้งสองลุกขึ้น "การที่พวกท่านทั้งสองจะเข้าร่วมกับต้าเซี่ย ข้ายินดีเป็นอย่างยิ่ง โปรดลุกขึ้นเถิด"

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เป็นขุนพลชั้นสูง แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นผู้มีความสามารถในประวัติศาสตร์ระดับกษัตริย์

NovelLucky

เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวตัดสินใจหยุดชั่วครู่ และใช้ยันต์ฟื้นคืนหลู่สิ่วฟู่ ในตอนนี้ วีรบุรุษทั้งสามได้รวมตัวกันอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ เจ้านายของพวกเขาแตกต่างออกไป

.....

ชื่อ : หลู่สิ่วฟู่(ระดับกษัตริย์)

ฉายา : 1 ใน 3 วีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซ่ง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 78

NovelLucky

ความเป็นผู้นำ : 50

กำลัง : 40

สติปัญญา : 75

การเมือง : 78

ลักษณะพิเศษ : เสนาบดีผู้จงรักภักดี(ความซื่อสัตย์ของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 35%, ประสิทธิภาพการทำงานของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : หลู่สิ่วฟู่เป็นนักคิดที่มีความสามารถ และเป็นข้าราชการที่โดดเด่น เขาเป็นคนที่สงบอย่างแท้จริง และไม่คิดแสวงหาชื่อเสียง

.....

ชื่อ : เหวินเทียนเสี้ยง(ระดับกษัตริย์)

NovelLucky

ฉายา : 1 ใน 3 วีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซ่ง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 78

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 45

สติปัญญา : 72

การเมือง : 70

NovelLucky

ลักษณะพิเศษ : จงรักภักดี(ความซื่อสัตย์ของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 40%, ประสิทธิภาพของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%, มาตรฐานวรรณกรรมของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 15%)

การประเมิน : เหวินเทียนเสี้ยงเป็นสัญลักษณ์ของความจงรักภักดี

.....

ชื่อ : จางซีเจี่ย(ระดับกษัตริย์)

ฉายา : 1 ใน 3 วีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซ่ง

อัตลักษณ์ : ขุนพลต้าเซี่ย

อาชีพ : ขุนพลขั้นสูง

Novel-Lucky

ความจงรักภักดี : 78

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 70

สติปัญญา : 65

การเมือง : 68

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลผู้ชอบธรรม(พลังต่อสู้กองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 15%)

การประเมิน : จางซีเจี๋ย มีความสามารถในการยกระดับอาณาจักร แต่เขากลับเป็นคนที่ไม่มีความทะเยอทะยาน ใช้คนของเขาในการทำงาน ตายในสงครามหยาซานอย่างน่าเสียดาย

NovelLucky

.....

พร้อมกับวีรบุรุษช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่งทั้งสาม พร้อมทั้งคะแนนการกุศล 150,000 แต้ม โอหยางโชวไม่อยู่ที่นี่อีกต่อไปและกลับแผนที่หลักในทันที ช่วงเวลาที่เขากลับมาถึงเมืองซานไห่ เขาก็ได้ยินประกาศจากระบบดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว บุคคลทางประวัติศาสตร์ในราชวงศ์ซ่ง ได้เข้าสู่เกมส์แล้ว ผู้เล่นโปรดค้นหาพวกเขาด้วยตัวเอง!"

ราชวงศ์ซ่งถือเป็นส่วนสำคัญในประวัติศาสตร์จีน 5,000 ปี

บุคคลทางประวัติศาสตร์ในยุคนี้ นอกเหนือจากขุนพลและข้าราชการพลเรือนที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้แล้ว ยังมีบุคคลสายอาชีพอื่นที่น่าจับตามองอีกมาก ตัวอย่างเช่น หมอที่มีชื่อเสียงอย่างซ่งจื๊อ, เฉียนยี่, นักคิดอย่าง หลู่โหยว, หยางหวานหลี่, หลี่ฉิงเจ้า, นักประดิษฐ์อย่างปี้เซิ่ง, เซิ่นกั้ว และแม้แต่บุคคลอย่างหวังจงหยาง ที่เป็นผู้ก่อตั้งสำนักฉวนเจิ้นด้วย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การปรากฏตัวขึ้นของเหล่าบุคคลที่มีความสามารถในประวัติศาสตร์ราชวงศ์ซ่ง จะช่วยเพิ่มบุคคลที่มีความสามารถพิเศษในเขตทุรกันดารได้อย่างมาก

NovelLucky

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว บุคคลที่มีความสามารถของราชวงศ์หยวนเข้าสู่เกมส์ ผู้เล่นโปรดค้นหาพวกเขาด้วยตัวเอง"

ไกอาตัดสินใจที่จะข้ามราชวงศ์หยวน และนำพวกเขาเข้าสู่เกมส์โดยตรง

เมื่อเปรียบเทียบกับราชวงศ์ซ่งแล้ว ผู้มีความสามารถในสมัยราชวงศ์หยวนมีน้อยกว่ามาก โดยเฉพาะในด้านของขุนพลและข้าราชการพลเรือน อย่างไรก็ตาม ในด้านวรรณกรรม ราชวงศ์หยวนมีบุคลที่มีชื่อเสียงมากมายที่ทิ้งชื่อเอาไว้ในประวัติศาสตร์

ที่ยังคงเหลืออยู่ต่อจากนี้ มีเพียงราชวงศ์หมิงและชิงเท่านั้น

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว นิกายหวู่หลิงได้เข้าสู่เขตทุรกันดาร"

ตั้งแต่เริ่มราชวงศ์ซ่ง โลกยุทธภพก็กลายเป็นคึกคัก

NovelLucky

นอกเหนือจากสำนักฉวนเจิ้นแล้ว ยังมีนิกายและสำนักอื่นๆอีกหลายแห่งปรากฏตัวขึ้นในช่วงราชวงศ์ซ่งและหยวน โครงสร้างทั้งหมดของโลกยุทธภาพ กำลังก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ซ่งไท่จูย้ายเข้าสู่เมืองหลวงเสี้ยงหยาง ราชสำนักเสี้ยงหยางเปลี่ยนเป็นราชวงศ์ซ่งอันยิ่งใหญ่โดยอัตโนมัติ เจ้าผู, มูหรงหยานเจ้า, เกาฮวยเต๋อ, หวังเซิ่นฉี, หานหลิงคุน, ซีโชวสิน, จางหลิงเจ๋อ, จางกวงหาน, เจ้าหยานเว่ย และขุนพลและข้าราชการพลเรือนอื่นๆ ย้ายเข้าสู่ราชวงศ์ซ่งใต้โดยอัตโนมัติ!"

ฉิวฮวงหานหวู่, ถังจงซ่งจู

ความเป็นผู้นำของซ่งไท่จูนั้นยอดเยี่ยม แต่ข้าราชการพลเรือนและขุนพลที่อยู่ภายใต้เขาไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก

การที่เขาย้ายเข้าสู่เมืองหลวงเสี้ยงหยาง มันไม่ใช่ข่าวดีสำหรับดินแดนตานหยางของชุนเซิ่นจุนเลย ในอนาคต มันจะขึ้นอยู่กับว่า ชุนเซิ่นจุนและพันธมิตรหยานหวงจะจัดการกับพวกเขาอย่างไร

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว เจงกิสข่านย้ายเข้าสู่คาราคอรัม จักรวรรดิมองโกลก่อตัวขึ้นโดยอัตโนมัติ เย่หลู่ฉู่ไฉ, ปอ

เอ้อซู, มู่ฉาลี, ฉี่เหลาเหวิน, ปอเอ้อฮู, เจเบ, โอเกไตซ่าน, ถอเล่ย และข้าราชการและขุนพลคนอื่นๆติดตามเขาเข้ามาด้วย”

เมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการพลเรือนและขุนพลภายใต้ซ่งไท่จูแล้ว เจงกิสซ่านมีผู้ติดตามที่ดีกว่ามาก นอกเหนือจากเย่หลู่ฉู่ไฉ ที่ถูกระบุว่าเป็น 1 ในเสนาบดีสิบอันดับแรก เทียบได้กับหวังเหอและหวังอ้านซีแล้ว

เขายังมีวุรบุรุษทั้งสี่อย่าง ปอเอ้อซู, ปอเอ้อฮู, มู่ฉาลี และฉี่เหลาเหวิน

ผู้กล้าทั้งสี่อย่าง เจเบ, เจ๋อเล่ยเม่ย, ซูปูไท และฮูปีหลาย

พี่น้องทั้งสี่อย่าง ฮาสซา, เบลกูเทย, ฮาชีอุน และเทอมู่เกอ

ลูกชายทั้งสี่อย่าง ทอเล่ย, จอฉี, ชากาไท และโอเกไต

ลูกชายบุญธรรมทั้งสี่อย่าง กั้วกั้วฉู่, ซีคีคูทัก, ปอเอ้อฮู และฉูฉู่

NovelLucky

จาก 20 คนนี้ แต่ละคนต่างก็เป็นขุนพลที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งสามารถจะนำกองทัพได้ บางคนอาจจะเป็นขุนพลระดับต้นๆ จักรวรรดิมองโกลได้พึ่งพาความสามารถของคนเหล่านี้ ในการขยายอำนาจออกไปและครอบครองแผ่นดินขนาดใหญ่

ใครจะรู้ว่า พร้อมกับที่คนเหล่านี้เข้าร่วมจักรวรรดิมองโกล จะก่อให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่เช่นใดในเขตทุรกันดาร

ในตอนนี้ โอหยางโชวจะต้องระมัดระวังชนเผ่ามองโกลโดยสมบูรณ์แล้ว

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ต้าหลี่จง จงต้วน ได้ย้ายเข้าสู่เมืองหลวงต้าหลี่ ราชสำนักต้าหลี่ ได้กลายเป็นประเทศต้าหลี่แล้ว"

จากเมืองหลวงทั้งเก้า เมืองหลวงต้าหลี่เป็นเมืองหลวงที่อ่อนแอที่สุด มันไม่มีข้าราชการพลเรือนและขุนพลที่มีความสามารถมากนัก

ถึงกระนั้น ต้าหลี่ก็ยังคงเป็นเมืองหลวง มันเป็นหนึ่งในกลุ่มอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่ปฏิเสธไม่ได้ในเขตทุรกันดาร ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งอื่น เพียงแค่กองทัพทหารองครักษ์นับล้านขอบพวกเขาก็น่าหวั่นเกรงแล้ว

โชคดีที่โอหยางโชวเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว จังหวัดต้าหลี่ถูกปิดล้อมโดยต้าเซี่ยแล้ว และดินแดนภายในทั้งหมดก็ถูกทำลาย กลายเป็นเพียงเขตทุรกันดารที่ไร้ประโยชน์

ปัญหาแรกของจักรพรรดิต้าหลี่ก็คือ การหาเลี้ยงประชาชนในเมืองหลวงหลายสิบล้านคน หลังจากที่ไกอาลบล้างการปฏิบัติพิเศษออกไป

แน่นอน โอหยางโชวยังไม่ลืมว่า ในต้าหลี่ยังมีผู้เล่นอยู่ในพระราชวัง ผู้เล่นคนนี้เป็นคนต่อต้านศาลาฉิงเฟิง โอหยางโชวจะไม่ปล่อยเขาไปอย่างแน่นอน

มันยังคงมีความไม่พอใจระหว่างต้าหลี่และต้าเซี่ย

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว จักรพรรดิจิงจงย้ายเข้าสู่เมืองสิงฉิง กลุ่มอำนาจซีเซี่ยเปลี่ยนเป็นประเทศซีเซี่ย เย่หลี่หวังหรง, เย่หลี่หวังฉี และขุนพลและข้าราชการพลเรือนคนอื่นๆ ย้ายเข้าสู่ประเทศซีเซี่ย"

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว จินไท่จูย้ายเข้าสู่จังหวัดฮุยหนิง กลุ่มอำนาจนู่เจิน เปลี่ยนเป็นประเทศจิน หวานหยานส่านไก, หวานหยานจงหาน, หวานหยานสีหยิน และขุนพลและข้าราชการพลเรือนคนอื่นๆย้ายเข้าสู่ประเทศจิน"

จินไท่จูในฐานะผู้นำนู่เจิน ได้ประสบความสำเร็จในการจัดตั้งประเทศและทำลายประเทศเหลียว และในตอนนั้น ความรุ่งโรจน์ของชนเผ่านู่เจินก็ไดเ้เริ่มต้นขึ้น

อย่างไม่คาดคิด 400 ปีต่อมา ประเทศจินกลับถูกล้างออกในปี 1615 ผู้นำเจี้ยนโจวนู่เจิน นู่ราชี่ ได้จัดตั้งประเทศหานเจี้ยนขึ้นในเมืองเหอถูอลา และฉายาประเทศของพวกเขาก็คือ ต้าจิน

ในปี 1635 หงไท่จี้ได้เปลี่ยนชื่อชนเผ่ามาเป็นชนเผ่าแมนจู ในปี 1644 ชนเผ่าแมนจูได้ก่อตั้งราชวงศ์ชิง และกลายเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มที่สองในประวัติศาสตร์ที่ปกครองแผ่นดินจีน

ต้าซง, มองโกล, ต้าหลี่, ซีเซีย และจิน ในสงครามเพียงครั้งเดียว ได้มีมหาอำนาจใหม่ถึง 5 มหาอำนาจ ย้ายเข้าสู่เขตทุรกันดาร ซึ่งพวกเขาจะส่งผลกระทบอย่างมากต่อผู้เล่น

นอกเหนือจากชิงจูและเซี่ยนเย่แล้ว เมืองหลวงอื่นๆมีราชวงศ์ย้ายเข้าไปแล้ว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจและซับซ้อนยิ่งกว่าจะถูกเปิดเผยออกมาช้าๆ บังเอิญ แผ่นดินของต้าเซี่ยในปัจจุบันคล้ายกับซ่งใต้ในประวัติศาสตร์เป็นอย่างมาก

NovelLucky

ภายใต้คลื่นประวัติศาสตร์เช่นนี้ โอหยางโชวจะแล่นเรือลำยักษ์ ที่ชื่อต้าเซี่ยอย่างไร? และจะไม่ทำให้พวกเขาจบลงอย่างซ่งใต้อย่างไร?

ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับการทดสอบของเวลา

NovelLucky

ตอนที่ 1043 พันธมิตรหยานหวงสลายตัว

https://novel-lucky.blogspot.com

ชุดการประกาศจากระบบ ทำให้เขตทุรกันดารทั้งหมดกลายเป็นอึกทึกด้วยความตื่นเต้น

"ประกาศระบบ : สงครามหยาซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว บุรุษชั้นยอดแห่งเหลียงซานทั้งสามสิบหก เข้าสู่เกมส์โดยอัตโนมัติ!"

จากบุรุษชั้นยอดแห่งเหลียงซานที่ถูกกล่าวถึงในริมแม่น้ำ มีเพียง 36 คนเท่านั้นที่มีชีวิตอยู่จริง ส่วนที่เหลืออีก 72 คน ถูกเพิ่มเข้ามาเพราะความต้องการของนวนิยาย

ถึงกระนั้น การที่บุรุษชั้นยอดแห่งเหลียงซานทั้งสามสิบหกปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดารก็ทำให้เกิดความโกลาหลครั้งใหญ่ นั่นเป็นเพราะแต่ละคนล้วนแล้วแต่ก็เป็นคนที่ยอดเยี่ยม ซึ่งมันเป็นสาเหตุที่ไกอาถึงกับประกาศออกมา

ใครจะรู้ว่า จะมีกี่คนที่เข้าร่วมกับต้าเซี่ย

ประกาศจากระบบยังคงไม่หยุด และอันสุดท้ายเกี่ยวข้องกับโอหยางโชว

"ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ สำหรับการรวบรวมสามวีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง, ได้รับรางวัลพิเศษ : ยันต์อัญเชิญระดับกษัตริย์ และคะแนนชื่อเสียง 100,000 แต้ม!"

ขณะที่ประกาศนี้ดังขึ้น ตี่เฉินและคนอื่นๆแทบจะอาเจียนออกมา

"เกมส์มันดำเนินไปอย่างไรกัน? เหตุใดจิ้งจอกเฒ่าถึงได้สิ่งดีๆทั้งหมดไปกัน?"

ตี่เฉินรู้สึกเสียใจมาก ในแผนที่สมรภูมิครั้งนี้ พันธมิตรหยานหวงก็ทำได้ดีเช่นกัน แต่สุดท้ายแล้วโอหยางโชวก็ได้รับประโยชน์ทั้งหมดไป

มันไม่ยุติธรรมเลย

หากเขาต้องการจะตำหนิใคร เขาก็ทำได้เพียงตำหนิตัวเอง ที่ไม่มีเสน่ห์เหมือนอย่างโอหยางโชว

โอหยางโชวรู้สึกดีใจลึกๆ ในสงครามหยาซานเพียงครั้งเดียว ไม่เพียงแค่เขาจะได้รับคะแนนการกุศลถึง 150,000 แต้ม แต่เขายังได้รับโอกาสในการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์อีกถึง 6 คน ซึ่งมันเป็นดั่งการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่

.....

หลังจากจัดการเรื่องของหลู่สิ่วฟู่และคนอื่นๆแล้ว โอหยางโชวก็กลับไปยังห้องอ่านหนังสือของเขา แล้วนำยันต์ทั้งสองออกมา

โอหยางโชวฉีกยันต์ชิ้นแรก เพื่ออัญเชิญบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับกษัตริย์ที่ไกอาเพิ่งจะมอบเป็นรางวัลให้กับเขา แสงสีขาวส่องประกาย แล้วหญิงสาวผู้งดงามผู้หนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น

"ข้าคือหลี่ซีซี คำนับองค์ราชา!"

โอหยางโชวตกตะลึง เขาไม่คิดเลยว่าจะอัญเชิญบุคคลพิเศษผู้นี้ได้

NovelLucky

ตำนานกล่าวไว้ว่า หลี่ซีซีเป็นคนรักของจักรพรรดิฮุยจงแห่งราชวงศ์ซ่ง และได้รับการสรรเสริญจากนักกวีผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ซ่งอย่าง โจวปางหยาน ดังนั้น ไม่ว่าใครก็จะเห็นได้ว่า เรื่องราวของเธอนั้นเป็นตำนานอย่างแท้จริง และรูปลักษณ์ของเธอก็งดงามเป็นพิเศษ

แม้ว่าโอหยางโชวจะได้พบสี่หญิงงามมาแล้ว แต่ครั้งแรกที่เขาได้พบหลี่ซีซี มันก็ยังคงทำให้เขาประหลาดใจ นี่เป็นความงามที่แตกต่างออกไปจากที่หวังเจ้าจุนครอบครอง

เมืองซานไห่ก็มีหอนางโลมเช่นกัน แต่โอหยางโชวไม่ได้วางแผนที่จะส่งเธอไปที่นั่น เปรียบเทียบกับหอนางโลมแล้ว มีสถานที่ที่เหมาะสมกับหญิงสาวที่มีทั้งรูปลักษณ์และชื่อเสียงอันยอดเยี่ยมเช่นเธอมากกว่า

สถานที่ที่ว่านั้นก็คือ การบันเทิงซานหยูไห่โฮลดิ้ง

ในปัจจุบัน พวกเขาครอบครองทั้งหวังเจ้าจุน, เตียวซาน และดาราคนอื่นๆอีกหลายคน การเพิ่มหลี่ซีซีเข้าไป จะทำให้เหล่าบุรุษตกใจและดึงดูดพวกเขาได้เพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน

แน่นอนว่า เธอจะสามารถทำกำไรได้อย่างมหาศาล หลังจากบอกให้ทซิงยี่พาเธอออกไปแล้ว โอหยางโชวก็เริ่มใช้ยันต์แผ่นที่สอง

"แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่กำลังใช้ยันต์อัญเชิญกำหนด โปรดระบุชื่อบุคคลที่ต้องการ"

ยันต์อัญเชิญ(ซง) สามารถอัญเชิญคู่ข้าราชการในสมัยราชวงศ์ซงได้ มันไม่จำกัดระดับ ซึ่งเป็นธรรมดาที่ยิ่งระดับสูงเท่าไหร่ก็ยิ่งดี

ซงใต้มีสี่ขุนพลจงสิงอย่าง เยว่เฟย, หานซีจง, จางจุน และหลิวกวงซี จากพวกเขาทั้งสี่ เยว่เฟยและหานซีจงโดดเด่นที่สุด

จากทั้งสอง โอหยางโชวตัดสินใจเลือกเยว่เฟยที่มีชื่อเสียงมากกว่า นอกจากนี้การมาถึงของลูกชายของเขา เยว่หยุน ยังจะทำให้การเลือกเขาคุ้มค่ายิ่งขึ้นอีกด้วย

ในด้านข้าราชการพลเรือน หวังอ้านซีเป็น 1 ใน 10 เสนาบดีที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในประวัติศาสตร์ เขาจะต้องเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับพระเจ้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม โอหยางโชวไม่ชอบเขา นักอุดมการณ์ที่ต้องการการเปลี่ยนแปลง ไม่เหมาะกับต้าเซี่ยในปัจจุบัน

หากอัญเชิญหวังอ้านซีมา มันอาจจะเป็นการสร้างปัญหาให้กับตัวเขาเอง

ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่า การปฏิบัติของหวังอ้านซีนั้นเป็นความล้มเหลว ไม่เพียงแค่เขาจะทำให้ซงเหนือล้มเหลวเท่านั้น แต่มันยังได้ลากซงใต้ลงไปสู่สงครามที่ล้มเหลวด้วย

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโชวก็ตัดสินใจเลือกโอหยางสิ่ว ไม่ใช่ว่าเขาเป็นคนที่มีคณูปการและผลงานมากมาย แต่เป็นเพราะโอหยางโชวสนใจในอิทธิพลของเขา

เขาเป็นผู้นำแวดวรรณกรรมราชวงศ์ซง นำการปฏิวัติวงการกวีซงเหนือ และพัฒนาอุดมคติของวรรณกรรมโบราณ

ด้วยบุคคลเช่นนี้ ต้าเซี่ยจะไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องของคนวรรณกรรมอีก

นอกเหนือจากนั้น ต้าเซี่ยยังมีกลุ่มผู้มีความสามารถที่โดดเด่นจำนวนมากที่ชื่นชมโอหยางสิ่ว ในบรรดาพวกเขา ยังได้รวมไปถึงคนอย่าง ซูเจ่อ, ซูซี และเจิ้งฟ่าน นอกจากนี้ ยังมีผู้ศรัทธาปรัชญาขงจื๊ออย่างจางไจ้ และเฉิงฮ่าว

โอหยางสิ่วยังมีศิษย์จำนวนมาก ซึ่งรวมไปถึงหานฉี, เสียมกวง, เปาเจิ้ง และคนอื่นๆอีกมาก คนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ได้รับการแนะนำและชื่นชมในตัวเขา จากแปดบ้านแห่งราชวงศ์ถังและซ่ง ห้าในราชวงศ์ซ่ง มาจากการสอนของเขา

ดังนั้น การอัญเชิญโอหยางสิ่วจึงเป็นทางเลือกที่ดีอย่างแน่นอน

"ฉันเลือกโอหยางสิ่วและเยว่เฟย"

"แจ้งเตือนระบบ : การเลือกตรงกับข้อกำหนด เริ่มการอัญเชิญ!"

แสงสีขาวเปร่งประกายขึ้น จากนั้น โอหยางสิ่วและเยว่เฟยก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับ พวกเขาคำนับและกล่าวพร้อมกันว่า "คำนับองค์ราชา!"

โอหยางโชวยิ้มและช่วยประคองพวกเขาลุกขึ้น

โอหยางสิ่วดูแตกต่างจากที่หนังสืออธิบายไว้มาก

แม้ว่าเขาจะเป็นผู้นำวงการวรรณกรรม แต่เขาก็ไม่ใช่คนหล่อเหลา ไม่เพียงเท่านั้น แต่เขายังดูน่าเกลียดเล็กน้อยอีกด้วย นอกจากนี้ เขายังสายตาสั้น แล้ว

เขายังมีฟันเหยินราวกับกระต่ายอยู่คู่หนึ่งด้านหน้า ร่างของเขายังเตี้ยและอ้วนอีกด้วย

แน่นอนว่าโอหยางโชวไม่ตัดสินหนังสือจากปก และให้ความเคารพเขาเป็นอย่างมาก แม้แต่เยว่เฟยก็เป็นฝ่ายเริ่มทักทายเขาก่อนเมื่อได้พบโอหยางสิ่ว

ราชวงศ์ซ่งใช้ข้าราชการพลเรือนปกครองขุนพล การกระทำของเยว่เฟยจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากจิตใต้สำนึกของเขา

เยว่เฟยที่ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดารนั้นมีอายุราว 40 ปี ซึ่งร่างกายของเขายังคงแข็งแรงและเต็มไปด้วยพลังงาน

หลังจากนั้น โอหยางโชวก็ตรวจสอบสถานะของทั้งสอง

.....

ชื่อ : โอหยางสิ่ว(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซ่ง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

NovelLucky

ความเป็นผู้นำ : 45

กำลัง : 30

สติปัญญา : 85

การเมือง : 70

ลักษณะพิเศษ : สมัยโบราณ (ดึงดูดคนวรรณกรรม เพิ่มขึ้น 45%, มาตรฐานวรรณกรรมของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : สไตร์การเขียนของเขาสะท้อนบุคลิกภาพของเขา เขาเป็นคนที่มีความตั้งใจอย่างแท้จริง

.....

ชื่อ : เยว่เฟย(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ซ่ง

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ขุนพลขั้นพิเศษ

Novel Lucky

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 88

กำลัง : 85

สติปัญญา : 75

การเมือง : 60

ลักษณะพิเศษ : จงรักภักดีต่อประเทศ(ความแข็งแกร่งของพลังโจมตีกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%, ความเร็วในการเคลื่อนที่กองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%, ขวัญกำลังใจกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : ชื่อเสียงของเยว่เฟยมาจากชัยชนะทั้งหมดของเขาจากสงครามต่างๆ จงรักภักดีต่อผู้ปกครองของเขา เขามีทั้งความกล้าหาญและสติปัญญา

หลังจากส่งพวกเขาทั้งสองออกไปแล้ว ผลพวงจากสงครามหยาซานก็สิ้นสุดลงในที่สุด สำหรับการแต่งตั้งพวกเขารวมถึงสามวีรบุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่งจะต้องรอจนกว่าโอหยางโชวจะปรึกษาหารือกับคณะรัฐมนตรีเสียก่อน

สงครามหยาซานดำเนินเป็นเวลา 20 วัน เมื่อโอหยางโชวกลับมายังเมืองซานไห่ มันก็เป็นช่วงเช้าในวันที่ 21 ของเดือนที่ 5 แล้ว

เวลา 15.00 น. ได้มีข่าวชิ้นหนึ่งแพร่กระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร

NovelLucky

ทันทีที่สงครามหยาซานสิ้นสุดลง ดินแดนตานหยางของซาโพจุน, ดินแดนราชาของสีอ๋งป้า, ดินแดนโลหิตสีชาดของจานหลาง มณฑลหวานหนาและมณฑลหลู่ตกที่ถูกครอบครองโดยพันธมิตรหยานหวง ทั้งหมดผสานเข้ากับดินแดนหานตาน

ด้วยวิธีนี้ ดินแดนหานตานที่เพิ่งจะอัพเกรดเป็นเมืองหลวง ก็กลายเป็นดินแดนขนาดใหญ่ที่ครอบครองถึง 6 มลฑล

โอหยางโชวคาดเดาว่า ช่วงเวลาที่ดินแดนหานตานอัพเกรด ซุนเซิ่นจุนและคนอื่นๆก็พร้อมที่จะผสานรวมเข้าไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงกำลังพลที่จะนำเข้าไปในแผนที่สมรภูมิได้แล้ว พวกเขาจึงได้เลื่อนมันออกไป

เมื่อมาถึงจุดนี้ แผนการ Z ของพันธมิตรหยานหวงก็เป็นรูปเป็นร่าง พวกเขาต้องการจะพึ่งการอัพเกรดของดินแดนหานตาน สร้างราชวงศ์อันยิ่งใหญ่ขึ้นมาเพื่อเผชิญหน้ากับต้าเซี่ย

นี่เป็นไปได้อย่างสิ้นเชิง

แตกต่างจากต้าเซี่ยที่ครอบครองหนานเจียง มณฑลทั้งห้าที่ผสานรวมเข้ากับดินแดนหานตานล้วนแล้วแต่เป็นแผ่นดินที่มั่งคั่ง ในประวัติศาสตร์ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นพื้นที่แกนหลักของราชวงศ์ และมันมีความสำคัญมากยิ่งกว่าหนานเจียง

แม้แต่ในสมัยราชวงศ์ชิง ภูมิภาคหนานเจียงก็ยังเป็นเพียงแผ่นดินคนเถื่อน

ดังนั้น แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถเปรียบเทียบกับต้าเซี่ยในด้านพื้นที่ได้ แต่ความแข็งแกร่งและศักยภาพของพวกเขาก็ใกล้เคียงกัน พวกเขายังเหนือกว่าต้าเซี่ยในบางพื้นที่อีกด้วย

ตี่เฉินได้ยื่นคำร้องจัดตั้งประเทศอย่างราบรื่น เมื่อทำเควสต่างๆสำเร็จแล้ว ก็จะมีราชวงศ์ใหม่ก่อตัวขึ้นในภูมิภาคจงหยวน และมันจะกลายเป็นยักษ์ใหญ่ในเขตทุรกันดาร

ท่ามกลางการผสานดินแดนนี้ มันยังได้มีความจริงอันน่าตกใจที่ว่า พันธมิตรหยานหวงที่ดำเนินมา 4 ปี ได้สลายตัวลงและกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งทางประวัติศาสตร์

ในขณะนั้น เหล่าผู้เล่นจีนต่างก็รู้สึกว่าพวกเขาสูญเสีย

ตั้งแต่เริ่มเกมส์ พันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวงได้เผชิญหน้ากัน มันได้กลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติ แต่เพียงในปีที่ 5 การเผชิญหน้าของพวกเขาก็ถูกทำลายลง

5 ปีมานี้ จากลอร์ด 10,000 คน ในเขตทุรกันดารจีน มีเพียงแค่ 3 คนเท่านั้นที่ยังคงอยู่

ในด้านดินแดน ต้าเซี่ย, ดินแดนหานตาน และดินแดนหงส์สาบสูญ สามารถจะเรียกได้ว่าเป็นสถานการณ์การเผชิญหน้าแบบไตรภาคี

ตอนที่ 1044 การเปลี่ยนแปลงในศาลาเอกสารลับ

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 22

ณ พระราชวังเซี่ย

สิ่งที่ดินแดนหานตานจะเคลื่อนไหวต่อไป เป็นสิ่งที่โอหยางโชวสามารถคาดเดาได้

ภายในห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางโชวกำลังปรึกษาหารือกับเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการแต่งตั้งคนใหม่ทั้งเจ็ด สำหรับเยว่เฟยและจางซีเจี๋ย พวกเขาจะศึกษาในสถานศึกษาทางทหารเป็นเวลา 1 เดือน จากนั้น พวกเขาก็จะได้รับการแต่งตั้งอย่างเหมาะสมในการจัดระเบียบกองทัพครั้งถัดไป

ก่อนปีใหม่จีน การประเมินผลสิ้นปีโดยกรมปกครองข้าราชการได้สิ้นสุดลงแล้ว มีผู้ว่าราชการจังหวัด 5 คนที่เกือบจะไม่ผ่าน และพวกเขาถูกระบุว่าเป็นคนที่อาจจะถูกลดตำแหน่งเมื่อใดก็ได้

อย่างช่วยไม่ได้ ยังคงไม่มีคนที่จะเลื่อนตำแหน่งมาแทนพวกเขา มันจึงเป็นสาเหตุให้เรื่องนี้ถูกทิ้งค้างเอาไว้

เจียงซางจัดให้ข้าราชการพลเรือนทั้งสามเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาไม่ได้เห็นด้วยกับเจียงซางทั้งหมด แต่เขาก็ตกลงที่จะแต่งตั้งหลู่สิ่วฟู่และเหวินเทียนเสี้ยงตามนั้น

"ให้โอหยางสิ่วเข้ามาอยู่ในราชสำนัก เขาสามารถใช้อิทธิพลของเขาในราชวงศ์ซ่งที่นี่ได้" โอหยางโชวกล่าว

เจียงซางเข้าใจได้ในทันที เนื่องจากเขาไม่ได้คิดเกี่ยวกับมันมากนักในก่อนหน้านี้ เขาจึงกล่าวอย่างละอายว่า "องค์ราชาคิดอย่างรอบคอบนัก ข้ารู้สึกอับอายอย่างแท้จริง"

โอหยางโชวโบกมือ "ท่านคิดว่าควรแต่งตั้งเขาในตำแหน่งใดจึงจะเหมาะสม? แม้ว่าเขาจะเป็นคนที่มีชื่อเสียง แต่เขาก็ไม่ใช่คนที่มีความสามารถอย่างแท้จริง พวกเราจึงจำเป็นจะต้องแต่งตั้งเขาให้ถูกต้อง"

นี่เป็นการสนทนาลับระหว่างผู้ปกครองและคนของเขา หากเป็นในที่สาธารณะ โอหยางโชวจะไม่กล่าวโผงผางเช่นนี้

เจียงซางมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับราชสำนัก เขากล่าวว่า "ข้าขอเสนออย่างอาจหาญว่า พวกเราสามารถให้เขาเป็นเจ้ากรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และสาธารณสุขได้"

โอหยางโชวคิดเกี่ยวกับมันและพยักหน้าอย่างพึงพอใจ การทำงานของกรมได้ดำเนินไปในเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว ภายใต้การทำงานอย่างหนักของซูเจ๋อ และมันไม่ต้องการการปฏิรูปใหม่มากนัก ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นตำแหน่งที่เหมาะสมกับโอหยางสิ่ว

เจียงซางเก่งในการแต่งตั้งผู้คนอย่างแท้จริง

"แล้วซูเจ๋อล่ะ?" โอหยางโชวถาม

ซูเจ๋อเป็นผู้รับผิดชอบกรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข และเขาก็เป็นคนที่มีส่วนร่วมอย่างมากในการดำเนินงานของมัน จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะไม่สามารถปลดเขาง่ายๆได้ หากพวกเขาย้ายซูเจ๋อไปยังตำแหน่งอื่นภายในดินแดน นอกเหนือจากตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลแล้ว ตำแหน่งอื่นๆล้วนเป็นการลดตำแหน่งของเขาลง

นี่เป็นปัญหาที่ค่อนข้างจะยากลำบาก

เจียงซางคิดเกี่ยวกับมันและกล่าวว่า "ข้าขอเสนอให้ย้ายซูเจ๋อเข้ามายังศาลาเอกสารลับ และแต่งตั้งให้เขาเป็นที่ปรึกษา แม้ว่าตำแหน่งของเขาจะลดลงครึ่งหนึ่ง แต่เขาจะเข้าสู่พื้นที่หลักและอำนาจของเขาก็จะเพิ่มขึ้น"

ดวงตาของโอหยางโชวเปร่งประกาย เพราะคำแนะนำนี้เป็นสิ่งที่เขาต้องการอย่างแท้จริง

พร้อมกับที่เรื่องต่างๆของราชวงศ์ยุ่งยากมากขึ้น ป่าของทซิงยี่ก็รับภาระหนักมากขึ้น แม้ว่าจะมีเสมียน 4 คน คอยช่วยเหลือเธอ แต่มันก็ยังคงไม่เพียงพอ

การย้ายซูเจ๋อเข้ามาเป็นการโยกย้ายครั้งใหญ่

แม้ว่าซูเจ๋อจะไม่เก่งเท่าพี่ชายของเขา ซูซี ในสาขาวรรณกรรม และในด้านงานการเมืองและการปกครอง แต่เขาก็มีทักษะการสังเกตที่เฉียบคมกว่า และเหมาะสำหรับศาลาเอกสารลับ

ด้วยความช่วยเหลือของซูเจ๋อ ทซิงยี่จะผ่อนคลายลงได้อย่างมาก

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวถามว่า "การทำงานของเฟิงฉิงเยว่ในมณฑลเสฉวนเป็นอย่างไรบ้าง?"

ผ่านไปแล้วครึ่งปี นับตั้งแต่ที่เฟิงฉิงเยว่ไปที่มณฑลเสฉวนเพื่อช่วยเหลือผู้ว่าราชการมณฑลเสฉวน เทียนเหวินจิง โอหยางโชวคิดว่า การทดสอบเธอของเขาควรจะสิ้นสุดลงได้แล้ว

โอหยางโชวไม่ต้องการที่จะทำลายความสัมพันธ์กับตระกูลเฟิง

เจียงซางตอบว่า "จากรายงานประจำเดือนของเทียนเหวินจิง เขาพึงพอใจกับการทำงานของเธอเป็นอย่างมาก และเขาก็ได้ชื่นชมเธอไว้มาก เขายังเสนอให้ราชสำนักแต่งตั้งเธอในสำนักงานผู้ว่าราชการมณฑลอย่างเป็นทางการอีกด้วย"

"โอ้?"

โอหยางโชวรู้สึกประหลาดใจอย่างแท้จริง

เทียนเหวินจิง ผู้ว่าราชกานมณฑลผู้เย็นชาถึงกับเป็นฝ่ายริเริ่มยกเรื่องนี้ขึ้นมา นี่เพียงพอที่จะพิสูจน์แล้วว่า การทำงานอย่างหนักขอเฟิงฉิงเยว่ได้รับการยอมรับจากเขา

กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ เฟิงฉิงเยว่ต้องทนทุกข์อย่างมาก ช่วงครึ่งปีมานี้ โอหยางโชวไม่ใส่ใจใดๆเธอเลย และเธอก็ทำได้เพียงทำหน้าอย่างอยู่เงียบๆเท่านั้น

เธอเป็นผู้หญิงที่พิเศษอย่างแท้จริง

NovelLucky

โอหยางโชวยิ้มอย่างพึงพอใจ "ดูเหมือนว่าเขาจะแค่เย็นชาเพียงภายนอก ภายในของเขายังคงอบอุ่น"

เจียงซางยิ้มออกมา เขาไม่รู้ว่าราชาชื่นชมหรือดูถูกเทียนเหวินจิง เขาจึงไม่กล้าจะกล่าวต่อ และถามอย่างระมัดระวังว่า "องค์ราชาหมายถึง?"

โอหยางโชวยิ้มและกล่าวอย่างไร้ความรู้สึกว่า "เนื่องจากเธอได้รับการยอมรับจากหัวหน้าของเธอแล้ว พวกเราควรจะมอบตำแหน่งให้เธออย่างเป็นทางการ ส่งราชโองการไปให้กับเธอ ให้ย้ายเธอเข้าศาลาเอกสารลับ และแต่งตั้งเธอเป็นเสมียนชั่วคราว"

เกี่ยวกับเฟิงฉิงเยว่ โอหยางโชวยังต้องการจะเฝ้าดูเธอไปอีกซักพัก และไม่ด่วนสรุปมากจนเกินไป ไม่ว่าอย่างไร เธอก็มาจากหกตระกูลใหญ่ เมื่อต้องรับมือกับคนที่มีภูมิหลังเช่นนี้ เขาจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ

แน่นอนว่า ช่วงเวลาที่พวกเขาทำการแต่งตั้งเธอในตำแหน่งใหญ่ มันจะเป็นเหตุการณ์สำคัญสำหรับต้าเซี่ย

"พะยะค่ะ องค์ราชา!"

เจียงซางพยักหน้า เมื่อตอนนี้ เขาก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดโอหยางโชวถึงได้ถามถึงเฟิงฉิงเยว่

โอหยางโชวต้องการใช้โอกาสนี้ ย้ายซูเจ๋อและเฟิงฉิงเยว่เข้ามา เพื่อจัดระเบียบศาลาเอกสารลับใหม่ เขายังได้แต่งให้ทซิงยี่เป็นผู้นำที่ปรึกษาอย่างเป็นทางการอีกด้วย

แน่นอนว่า ระดับตำแหน่งของเธอยังคงเหมือนเดิม

เนื่องจากมันเป็นศาลาเอกสารลับ โอหยางโชวจึงไม่สามารถจะให้ตำแหน่งที่สูงมากเกินไปได้

นอกเหนือจากนั้น โอหยางโชวยังได้สั่งให้พวกเขาขยายออกไปอีก โดยเพิ่มเสมียนอีก 6 คน นอกเหนือจากการเพิ่มที่ปรึกษาแล้ว ผู้อาวุโสคณะรัฐมนตรีแต่ละคนยังจะมีเสมียนหนึ่งคนในศาลาเอกสารลับ

แตกต่างจากสำนักทั้งสี่ คณะรัฐมนตรีไม่มีคนอยู่ภายใต้พวกเขา สำหรับช่วยจัดการกับเอกสารของพวกเขา

นอกจากนี้ พวกเขาทุกคนยังอยู่ในวัยชรา และไม่มีพลังงานมากพอที่จะทำเช่นนั้น

โอหยางโชวกำลังเตรียมจะจัดเสมียนให้กับพวกเขา เพื่อลดภาระงานเอกสารให้กับเหล่าผู้อาวุโส ในเวลาเดียวกัน ด้วยเสมียนมาจากศาลาเอกสารลับ เขาก็จะเพิ่มการเพิ่มการควบคุมคณะรัฐมนตรีได้อีกระดับ

นับเป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นก 2 ตัว

เป็นธรรมดาที่เจียงซางจะไม่สามารถออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ และทำได้เพียงเห็นด้วยกับราชาเท่านั้น

.....

ปายวันนั้น มีการแต่งตั้งบุคลากรจำนวนมาก

โอหยางสิ่วได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้ากรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณะสุข, หลู่สิ่วฟู่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้ากรมการปกครองประจำมณฑลอันนัม, และเหวินเทียนเสี้ยงเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเฟิงเทียนในมณฑลเป่ยเจียง

การที่หลู่สิ่วฟู่ถูกแต่งตั้งในอันนัม มันแสดงให้เห็นว่า โอหยางโชวมีความคาดหวังต่อเขามากเพียงใด

ใช้โอกาสนั้น เหวินเทียนเสี้ยงย้ายไปยังมณฑลเป่ยเจียง นอกเหนือจากความไว้วางใจในความสามารถของเขาแล้ว มันยังเป็นการสร้างสมดุลอำนาจกับหวู่ฟู่อีกด้วย

ตั้งแต่เรื่องของซุ่นหลงเตียนเซว่ โอหยางโชวก็มีบทเรียนอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงภายในหัวใจของมนุษย์ เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นอีก มันจะดีที่สุดที่จะไม่ให้โอกาสใดๆแก่ผู้อื่น

ก่อนที่การทดสอบจะเริ่มขึ้น เขาจะต้องกำจัดความคิดดังกล่าวออกไป

หวู่ฟู่เป็นตัวอย่าง ในฐานะลอร์ดแห่งดินแดนหินก่อนหน้านี้ เขาใช้เวลา 4 ปีที่นั่น เป็นธรรมดาที่เขาจะมีอิทธิพลในพื้นที่อย่างแท้จริง

หากโอหยางโชวไม่เหนี่ยวรั้งเอาไว้ แม้ว่าหวู่ฟู่ไม่ได้คิดจะทำอะไร แต่เขาก็จะได้รับอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมจากสหายและตระกูลที่อยู่ภายใต้เขา แล้วเขาก็จะค่อยๆสร้างการควบคุมที่ไม่สามารถจะสั่นคลอนได้ในเป่าเจียง

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น มันจะไม่เป็นผลดีต่อทั้งต้าเซี่ยและหวู่ฟู่

การย้ายเหวินเทียนเสี้ยงไปที่นั่น จะเป็นการจำกัดหวู่ฟู่และปกป้องเขา โอหยางโชวเชื่อว่า ด้วยสติปัญญาของเขา เขาจะเข้าใจความหมายภายในได้

นอกเหนือจากข้าราชการใหม่ทั้งสามแล้ว ราชสำนักยังได้มีการแต่งตั้งอื่นอีก

เลื่อนที่ปรึกษาศาลาเอกสารลับ ทซิงยี่ เป็นผู้นำที่ปรึกษา, ซูเจ่อจะกลายเป็นที่ปรึกษาในศาลาเอกสารลับ และเฟิงฉิงเยว่จะกลายเป็นเสมียนในศาลาเอกสารลับ

ในเวลาเดียวกัน จากคำสั่งของราชา คณะรัฐมนตรีจะทำการคัดเลือกภายในเพื่อเลือกเสมียนที่ชอบธรรม 6 คน เข้าศาลาเอกสารลับ

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งราชสำนักก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

เนื่องจากมันใกล้ชิดกับราชา แม้ว่าศาลาเอกสารลับจะไม่มีตำแหน่งสูงนัก แต่มันก็เป็นดั่งบรรไดสูงเสียดฟ้าสำหรับข้าราชการรุ่นใหม่ การได้รับเลือกเป็นเสมียนในศาลาเอกสารลับ ก็จะมีความหมายว่า พวกเขาได้รับการยอมรับจากราชาและคณะรัฐมนตรี

พร้อมกับงานพิเศษที่นั่น มันจะทำให้พวกเขาได้รับประสบการณ์เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย แล้วพวกเขาก็ยังจะมีโอกาสมากมายที่จะได้ติดต่อกับผู้ทรงอิทธิพลในราชสำนัก

ใครก็ตามที่ใช้เวลาที่นี่อย่างน้อย 1-2 ปี ก็จะสามารถกลายไปเป็นผู้ว่าราชหารจังหวัดที่ด้านนอกได้

ด้วยสิ่งนี้ ราชสำนักสั่นสะเทือนอย่างเห็นได้ชัด ในฉับพลัน เหล่าคนรุ่นใหม่จำนวนมากวิ่งไปรอบๆเพื่อหาข่าว และพยายามทำทุกอย่างเพื่อก้าวขึ้นไปยังตำแหน่งนั้น

ในเรื่องนี้ โอหยางโชวส่งมอบการควบคุมทั้งหมดให้กับคณะรัฐมนตรีและเขาไม่แม้แต่จะเข้าไปก้าวก่าย

เวลา 15.00 น.

หลังจากลงนามในราชโองการแล้ว โอหยางโชวก็เรียกที่ปรึกษาสำนักที่ปรึกษาการปกครอง จางเหลียง เข้ามาพบ

พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงศาลาเอกสารลับ ห้องอ่านหนังสือหลวงเองก็จะต้องถูกปรับด้วยเช่นกัน ในฐานะผู้นำที่ปรึกษา ทซิงยี่ไม่สามารถจะอยู่ที่นี่ได้อีก และเธอจะได้รับสำนักงานใหม่ติดกับห้องอ่านหนังสือหลวง

ที่นั่นจะเป็นสำนักงานส่วนตัวของศาลาเอกสารลับ ซึ่งยังจะมีประตูเป็นของตัวเองอีกด้วย

ระหว่างสำนักงานทั้งสอง มีประตูที่โอหยางโชวสามารถใช้เดินผ่านได้ทั้งห้องอ่านหนังสือหลวงและสำนักงานศาลาเอกสารลับ

NovelLucky

สิ่งนี้จะทำให้ทซิงยี่สามารถทำตามคำร้องของเขาโดยตรงได้ ในขณะเดียวกัน มันก็จะทำให้เธอสามารถทำได้เป็นส่วนตัวมากกว่าอยู่ในห้องอ่านหนังสือหลวง

ในห้องอ่านหนังสือหลวงขนาดใหญ่ นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว จะมีเพียงนางในเพียงคนเดียวที่จะคอยดูแลอาหารของเขา

ด้านนอก องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เตรียมพร้อมรอรับคำสั่ง

เดิม สู่ฉู่ต้องการจะเป็นคนเฝ้าด้วยตัวเอง แต่โอหยางโชวได้ปฏิเสธเขา สู่ฉู่เป็นขุนพลระดับ 4 แล้วจะให้เขามาทำหน้าที่นี้ได้อย่างไร?

แม้จะเป็นเช่นนั้น สู่ฉู่ก็ยังคงดื้อรั้น และเขามักจะฝึกซ้อมใกล้กับห้องอ่านหนังสือ หากมีสถานการณ์ใดๆเกิดขึ้น เขาสามารถที่จะวิ่งมายังห้องอ่านหนังสือได้ใน 5 นาที

เนื่องจากโอหยางโชวจะใช้ที่นี่คุยเรื่องการใหญ่ ซึ่งมักจะเป็นเรื่องที่เป็นความลับจำนวนมาก ในฐานะนางในเพียงคนเดียวที่จะอยู่ที่นั่น เธอจะต้องเป็นคนที่จงรักภักดีต่อเขาอย่างสิ้นเชิง

เธอจะต้องทำให้มั่นใจว่า เธอจะไม่ปล่อยให้คำกล่าวใดหลุดรอดออกไปแม้แต่คำเดียว

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาไม่มีตัวเลือกที่เหมาะสม โอหยางโชวจึงทำได้เพียงให้จื่อซูมารับผิดชอบได้เท่านั้น

โอหยางโชววางถ้วยชาของเขาและมองไปที่จางเหลียงก่อนจะกล่าวว่า "มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในศาลาเอกสารลับ ข้าจึงต้องการจะให้มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในสำนักที่ปรึกษาการปกครองด้วยเช่นกัน"

ไม่มีใครคิดว่าโอหยางโชวคิดจะปรับเสาหลักทั้งสองในเวลาเดียวกัน

NovelLucky

ตอนที่ 1045 การค้นหากระบี่ที่เนินเขาซวนหยวน

https://novel-lucky.blogspot.com

โอหยางโชวมีเหตุผล 2 ประการที่เรียกจางเหลียงเข้ามา ประการแรก จัดให้เขาเข้าคณะรัฐมนตรีในตำแหน่งผู้นำราชเลขาสำนักที่ปรึกษาการปกครอง

"สำนักที่ปรึกษาการปกครองจำเป็นจะต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของราชสำนัก และให้ความสำคัญกับมัน ข้ารู้ว่าจื่อฟางไม่ต้องการจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองของราชสำนักมากเกินไป ข้าเพียงต้องการจะให้ท่านเข้าร่วมคณะรัฐมนตรีเพื่อสังเกตการณ์พวกเขาเท่านั้น"

เมื่อจางเหลียงได้ยินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้าตอบรับ "เข้าใจแล้วพะยะ◌ค่ะ!"

เมื่อครั้งที่จางเหลียงเป็นที่ปรึกษาให้กับจางหาน โครงสร้างของราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่ยังไม่สมบูรณ์นัก เขาจึงมีส่วนร่วมในการตัดสินใจอย่างมากในราชวงศ์

ต้าเซี่ยแตกต่างออกไป ด้วยกระบวนการและระบบการปกครองที่สมบูรณ์แบบ พวกเขามีเสนาบดีและที่ปรึกษาจำนวนมาก แม้ว่าสำนักที่ปรึกษาการปกครองจะรับรายงานจากราชสำนักได้ แต่มันจะได้กว่าที่จะให้พวกเขาเข้าคณะรัฐมนตรีโดยตรง

จางเหลียงเข้าใจสิ่งนั้น ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดเขาจึงตอบรับอย่างรวดเร็ว มันยังคงเป็นอุดมคติของโอหยางโชว และเขาหวังว่าทุกคนที่อยู่ภายใต้เขาจะสามารถพัฒนาตัวเองและไม่ยึดติดกับกฎโบราณ แม้แต่นักบุญกลยุทธ์อย่างจางเหลียงก็ยังมีช่องให้พัฒนา

ประการที่สอง จัดตั้งศูนย์วิจัยการให้ความรู้อย่างเป็นทางการ

สำนักที่ปรึกษาการปกครองในปัจจุบันนั้นเป็นดวงดาวที่เปร่งประกายอย่างแท้จริง แต่สมาชิกทั้งหมดยังคงมีเพียงนักวางกลยุทธ์ หากโอหยางโชวยังคงต้องการสร้างอาณาจักรของเขา เขาก็จำเป็นจะต้องใช้พวกเขา

นอกเหนือจากกลยุทธ์สงครามแล้ว พวกเขายังจำเป็นจะต้องวิจัยปัญหาข่าวกรองภายใน และยกระดับแนวคิดการปฏิรูป

ศูนย์วิจัยการให้ความรู้จัดตั้งขึ้นมาก็เพื่อจุดประสงค์นี้

นอกเหนือจากนักวางกลยุทธ์แล้ว โอหยางโชวกำลังจะนำผู้เชี่ยวชาญเข้ามาเพิ่มเติม ซึ่งจะรวมไปถึงผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจ, วัฒนธรรม และการศึกษา พื้นฐานการวิจัยของพวกเขาก็คือ พวกเขาจะสร้างแนวคิดทางวิทยาศาสตร์และวิชาชีพอื่นๆเพิ่มเติม

Novel-Lucky

ศูนย์วิจัยแห่งนี้จะเป็นดั่งธนาคารแห่งความรู้ของราชวงศ์

เมื่อจางเหลียงได้ยินเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความละอาย เขาตื่นเต้นเพราะคำกล่าวของราชาได้หน้าต่างโลกใหม่ให้กับเขา ซึ่งมันกว้างไกลมากยิ่งขึ้นอย่างมาก

เขารู้สึกละลายที่ไม่สามารถค้นพบปัญหานี้ และทำให้ราชาต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับมัน

"องค์ราชาอย่าได้กังวล ข้าจะทำมันอย่างดีที่สุด!" จางเหลียงให้สัญญา

โอหยางโชวยิ้ม "ข้าเชื่อมั่นในจื่อฟาง" ในเวลาเพียงวันเดียวนั้น โอหยางโชวได้ทำการปรับปรุงโครงสร้างสองเสาหลักของราชวงศ์ มันอาจจะดูไม่ได้มีอะไรมากนัก แต่มันจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อราชวงศ์ในอนาคต

โอหยางโชวเป็นกังวลและต้องรีบทำเช่นนี้ก็เพราะความก้าวหน้าของดินแดนหานตาน

Novel-Lucky

ด้วยการแข่งขัน มันก็จะมีแรงกดดัน คำกล่าวเหล่านี้จึงเป็นเรื่องจริง

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือน 5 วันที่ 23

หลังจากจัดการศาลาเอกสารลับและสำนักที่ปรึกษาการปกครองแล้ว โอหยางโชวก็นำองครักษ์ส่วนตัวและไปเดินทางไปเยือนลั้วหยาง ซึ่งเป็นที่ตั้งของราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่

พร้อมกับเขาเป็นเจียงซางและจางยี่ กลุ่มของโอหยางโชวมาที่นี่เพื่อเยี่ยมเยือนสหายและเสริมสร้างความร่วมมือกับพวกเขา ในภูมิภาคจงหยวน ราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับดินแดนหานตานที่กำลังจะก่อตั้งประเทศ โอหยางโชวหวังว่าจะมีความสัมพันธ์อันดีกับต้าฮั่น

เป้าหมายหลักของโอหยางโชวก็คือ ใช้ลั้วหยางสำหรับเดินทางต่อไปยังเนินเขาซวนหยวนในมณฑลจงหยวน เพื่อค้นหากระบี่ซวนหยวนที่จักรพรรดิเหลียงถือครองอยู่

Novel-Lucky

เนื่องจากกระบี่นี้เป็นอาวุธประเทศ กฎของไกอากล่าวไว้ว่า หากผู้นำประเทศสามารถใช้มันในสงครามได้ พวกเขาจะได้รับบัฟช่วยเหลือพวกเขาในสงครามระหว่างประเทศโดยอัตโนมัติ

เมื่อเห็นว่าสงครามระหว่างประเทศกำลังจะมาถึง เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะเร่งทำเรื่องนี้ก่อนเป็นอันดับแรก

ก่อนหน้านี้ เหล่าผู้เล่นจีนยังคงคาดเดาว่าโอหยางโชวจะทำอย่างไรเพื่อที่จะได้รับมันมา หรือบางที เขาอาจจะยอมแพ้การรับเอามันไปแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร จักรพรรดิเหลืองก็ปรีกวิเวกและไม่ยุ่งกับเรื่องของโลกภายนอก แม้แต่ชนเผ่าของเขาก็ไม่มีทำตัวโดดเด่น และไม่ปรากฏตัวขึ้นจนกระทั่งต้าเซี่ยก่อตั้งประเทศ

สำหรับชาวจีน จักรพรรดิเหลืองอยู่ในตำแหน่งพิเศษ แม้เนินเขาซวนหยวนจะตั้งอยู่ในเขตแดนของต้าฮั่น แต่จักรพรรดิฮั่นหวู่ไม่กล้าที่จะมีความคิดใดๆกับที่นั่นและกำหนดให้มันเป็นพื้นที่หวงห้าม

หากจักรพรรดิเหลืองไม่เต็มใจ จะไม่มีใครกล้าชิงกระบี่ไปจากเขา แม้แต่โอหยางโชวก็ยังไม่มั่นใจมากนักและเขาต้องพยายามอย่างถึงที่สุด

NovelLucky

เช้าวันรุ่งขึ้น โอหยางโชวและกลุ่มของเขาออกจากลั้วหยาง แล้วเดินทางไปยังเนินเขาซวนหยวน เมื่อเหล่าผู้เล่นในลั้วหยางได้รับข่าว พวกเขาก็ติดตามไป ไม่ว่าจะเข้าร่วมหรือไม่ มันก็ยังคงอึกทึก

เห็นเช่นนั้น โอหยางโชวทำได้เพียงขอให้จักรพรรดิฮั่นหวู่จัดกองกำลังทหารองครักษ์ติดตามพวกเขาไปด้วย

เนื่องจากที่นี่เป็นเขตแดนของต้าฮั่น มันจึงไม่สะดวกที่โอหยางโชวจะนำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ของเขาเข้ามา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงขอการตอบแทนจากจักรพรรดิฮั่นหวู่ โดยให้จัดกองกำลังทหารองครักษ์มาปกป้องเขา

หากมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับโอหยางโชวในเขตแดนของต้าฮั่น เขาจะสูญเสียใบหน้าอย่างมาก

กลุ่มคนขนาดใหญ่เดินออกจากเมือง

เนินเขาซวนหยวนตั้งอยู่ทางตะวันออกของลั้วหยาง ระหว่างลั้วหยางและเมืองเฉิน มันเป็นพื้นที่ที่พิเศษอย่างแท้จริง มันเป็นแผ่นดินรกร้าวและเป็นผืนดินอย่างแท้จริง กลุ่มของพวกเขาไปถึงเนินเขาซวนหยวนในตอนเที่ยง มองไปที่สิ่งก่อสร้างรอบๆ มันดูคล้ายกับเมืองจักรพรรดิเหลืองในระหว่างสงครามโจวหลู่

Novel-Lucky

"ใครมาที่นี่?" ทหารองครักษ์เมืองถาม

โอหยางโชวลงจากหลังม้าของเขา กำกำปั้นและกล่าวว่า "ลูกหลานจักรพรรดิเหลืองและจักรพรรดิไฟ โอหยางโชว มาที่นี่เพื่อเยี่ยมเยือน!" เมื่อมาถึงแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะไม่แสดงความหยิ่งผยองและเรียกตัวเองเป็นเพียงคนทั่วไป

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่?" ทหารองครักษ์ถามต่อ

โอหยางโชวตอบว่า "เพื่อขอกระบี่ซวนหยวน"

"บังอาจ!" ทหารองครักษ์ที่เดิมสงบลง อย่างไรก็ตาม เมื่อโอหยางโชวกล่าวถึงกระบี่ซวนหยวน เขาก็ระเบิดขึ้น ในฉับพลัน บนกำแพงเมือง พลธนูเล็งเป้าไปที่โอหยางโชวและกลุ่มของเขา

มันไม่ใช่ความผิดของพวกเขาที่จะเป็นกังวลมากเกินไป เพราะนับตั้งแต่ที่จักรพรรดิเหลืองปรากฏตัวขึ้นในเกมส์ ก็มีโจรมากมายพยายามจะมาขโมยกระบี่

"ปกป้ององค์ราชา!"

Novel-Lucky

เกิดเสียง ซั้ว! สู่ฉู่นำองครักษ์ส่วนตัวเข้ามาปกป้องโอหยางโชว โดยใช้โล่ของพวกเขาก่อตัวขึ้นเป็นกำแพง

บรรยากาศตึงเครียดในฉับพลัน

เมื่อเหล่าผู้เล่นที่ติดตามมาเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็กล่าวอย่างผิดหวังว่า "มันดูเหมือนว่า แม้แต่ใบหน้าของราชาเซี่ยก็ไม่มีผลที่นี่ เผ่าจักรพรรดิเหลืองเป็นเขตหวงห้ามอย่างแท้จริง"

ผู้เล่นส่วนใหญ่คาดหวังว่า โอหยางโชวจะประสบความสำเร็จ เพราะมันจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาทั้งหมด

บางคนกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "โอหยางโชวคิดว่า เพียงเพราะเผ่าจักรพรรดิเหลืองส่งคนมาแสดงความยินดีกับเขา แล้วจักรพรรดิเหลืองจะชอบเขาหรือ ดูเหมือนเขาจะสูญเสียใบหน้าครั้งใหญ่แล้ว!"

เห็นโอหยางโชวเข้าสู่ลั้วหยาง แล้วได้รับการทักทายอย่างเป็นส่วนตัวจากจักรพรรดิฮั่นหวู่ และได้รับกองกำลังทหารองครักษ์ต้าฮั่นขนาดใหญ่มาปกป้อง จำนวนผู้ที่เคารพเขาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมันก็เป็นธรรมดาที่จำนวนคนที่อิจฉาเขาจะเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน

Novel-Lucky

ผู้เล่นเหล่านี้ไม่แม้แต่จะเคยได้เห็นจักรพรรดิฮั่นหวู่

ความแตกต่างระหว่างพวกเขาและโอหยางโชวนั้นดั่งสวรรค์และโลก

พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้เล่น แต่พวกเขากลับแตกต่างกันอย่างมาก จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะรู้สึกว่าไม่ยุติธรรม

โอหยางโชวไม่สนใจสิ่งใด เขาหันไปหาสู่ฉู่และกล่าวว่า "ให้ความเคารพด้วย ที่นี่เป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ห้ามใช้อาวุธและจงถอยกลับไปซะ!"

"พะยะค่ะ องค์ราชา!"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น สู่ฉู่ไม่ได้ดื้อรั้นและสั่งให้กำแพงโล่ถอยหลังกลับ

เมื่อทหารองครักษ์เมืองเห็นเช่นนั้น ความประหลาดใจก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

Novel-Lucky

โอหยางโชวกำกำปั้นและกล่าวว่า "สงครามระหว่างประเทศกำลังจะเกิดขึ้น และในฐานะผู้นำสงครามระหว่างประเทศ ข้าจำเป็นจะต้องนำพวกเราเอาชนะญี่ปุ่น ดังนั้น ข้าจึงยากจะยืมกระบี่ซวนหยวน แล้วจะคืนมันให้เมื่อสงครามสิ้นสุดลง"

เมื่อได้ยินสิ่งที่โอหยางโชวกล่าว คำกล่าวของทหารองครักษ์เมืองก็เบาลง "นั่นจริงหรือ?"

"แน่นอน!"

"รอซักครู่ ข้าจะรีบไปรายงาน!" ในที่สุดทหารองครักษ์เมืองก็อ่อนลง

สุดท้ายแล้ว ในฐานะราชาเซี่ย โอหยางโชวก็ยังคงมีอิทธิพลอยู่บ้าง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ทหารองครักษ์เมืองก็กลับมา ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก ขณะที่มองไปที่โอหยางโชวอย่างประหลาดใจและกล่าวว่า "ฝ่าบาทเชิญท่านเข้าไป!"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าผู้เล่นที่อยู่รอบๆก็กลายเป็นอึกทึก พวกเขาทั้งหมดจดจ้องไปที่เขาด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง "โว้ว ตามที่คาดหวังไว้จากราชาเซี่ย แม้แต่จักรพรรดิเหลืองก็ยังมีละเว้นและเชิญเขาไปพบ"

Novel-Lucky

"ในเวลานี้ พวกเรามีโอกาสในสงครามระหว่างประเทศแล้ว!"

ในขณะที่เหล่าผู้เล่นพูดคุยกัน โอหยางโชวก็เดินตามทหารองครักษ์เมืองไป สู่ฉู่ต้องการจะนำทหารองครักษ์ส่วนตัวติดตามไปด้วย แต่พวกเขาถูกหยุดเอาไว้

"เจ้า!"

สู่ฉู่เกรี้ยวกราด และดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความโกรธ

"พวกเราเป็นองครักษ์ส่วนตัวขององค์ราชา พวกเราจะต้องอยู่เคียงข้างเขา" สู่ฉู่อธิบาย

ทัศนคติของทหารองครักษ์เมืองผู้นั้นมั่งคงอย่างแท้จริง "ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ได้!"

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็โบกมือให้สู่ฉู่ถอยกลับไป เห็นเช่นนั้น สู่ฉู่ก็กล่าวอย่างดุร้ายว่า "จงฟังให้ดี หากเกิดอะไรขึ้นกับองค์ราชาของข้า ข้าจะนำกองทัพของข้า ออกกวาดล้างเนินเขาซวนหยวนของเจ้า"

Novel-Lucky

เหอะ!

ทหารองครักษ์เมืองไม่แสดงความหวาดกลัวใดๆและเดินต่อไป

หลังจากเดินผ่านถนนไปหลายสาย ทหารองครักษ์เมืองก็นำโอหยางโชวมาถึงพระราชวัง ซึ่งมันดูเหมือนกับพระราชวังจักรพรรดิเหลืองในระหว่างสงครามโจวหลู่ ผ่านประตูพระราชวังและเข้าไปในห้องโถงหลัก ในที่สุดโอหยางโชวก็ได้พบจักรพรรดิเหลือง

เทียบกับสงครามโจวหลู่แล้ว จักรพรรดิเหลืองดูชรามากขึ้น

โอหยางโชวโค้งคำนับ "คำนับฝ่าบาท!"

"ผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ ข้าจำเจ้าได้" เสียงของเขาแหบแห้ง ดูเหมือนว่าเขาจะป่วย "เจ้าทำได้ดี ที่ได้สร้างชื่อให้กับเด็กชาวจีนรุ่นใหม่"

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกภาคภูมิใจ บนโลกนี้ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะได้รับการยกย่องจากจักรพรรดิเหลือง มันถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างมาก

Novel-Lucky

"ข้ายินดีที่จะขยายแผ่นดินของพวกเราออกไป เพื่อขยายพลังอำนาจของพวกเราชาวจีน"

"ดี ดี ดี"

จักรพรรดิเหลืองเต็มไปด้วยความปิติยินดี เขาชักกระบี่ออกมาและส่งผ่านมันด้วยมือขวาของเขา "เจ้ามีความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ เจ้าสมควรจะได้รับกระบี่เล่มนี้ รับมันไป!"

โอหยางโชวไม่กล้าชักช้า เขารีบยกมือขึ้นทั้งสองข้าง และรับกระบี่มาด้วยความเคารพ

"เก็บมันไว้!" จักรพรรดิเหลืองกล่าวอย่างพอใจ

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็เก็บมันในปลอกกระบี่ที่อยู่เอวด้านขวาของเขา ส่วนทางด้านซ้าย มันเป็นกระบี่ซี่เสี่ยว ซึ่งไม่เคยอยู่ห่างจากกายของเขาเลย

ไม่ว่ากระบี่ซวนหยวนจะมีค่าและมีความหมายมากเพียงใด กระบี่ซี่เสี่ยวก็ยังคงเป็นสัญลักษณ์ของโอหยางโชว

Novel Lucky

เมื่อจักรพรรดิเหลืองเห็นสิ่งนั้น เขาก็คิดอย่างลึกซึ้ง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1046 การสู้รบในที่มืด

https://novel-lucky.blogspot.com

เมื่อโอหยางโชวกลับไปยังเมืองซานไห่ มันก็เป็นวันที่ 24 ของเดือนที่ 5 แล้ว

ทันทีที่เขากลับมา ก็มีข่าวดีมากมาย

ในช่วง 2 วันที่ผ่านมานี้ บุคคลทางประวัติศาสตร์จากราชวงศ์ซ่งหลายคนได้เข้าร่วมกับต้าเซี่ย นอกเหนือจากพ่อและพี่ชายของซูเจ๋อแล้ว หลานคนมาที่นี่เพราะฟ่านจงหยานและโอหยางสิ่ว

มีหลายคนเป็นศิษย์ของโอหยางสิ่ว อย่างเช่น เจิ้งกง, หานฉี, ซือหม่ากวง, จางไจ้ และเปาเจิ้ง

ในเวลาเดียวกัน ตระกูลของเยว่เฟยก็มาถึงเมืองซานไห่แล้ว นี่รวมไปถึงแม่ของเขา, ลูกชายของเขา เยว่หยุน และลูกสาวของเขา เยว่หยินปิง

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีขุนพลอย่าง จางเสี้ยน, ฟู่ซวน, หนิวเกา และสู่ฉิง ขุนพลเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เคยอยู่ภายใต้เยว่เฟย

ในฉับพลัน เมืองซานไห่กลายเป็นอีกทีกอย่างแท้จริง

เมื่อเห็นว่ามีลอร์ดเพียง 3 คนเท่านั้น ที่ยังหลงเหลืออยู่ในเขตทุรกันดาร มันจึงไม่มีทางเลือกมากนักสำหรับเหล่าผู้มีความสามารถในประวัติศาสตร์ และต้าเซี่ยก็เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดอีกด้วย

รากฐานอันยิ่งใหญ่ของต้าเซี่ยระเบิดออกมาในที่สุด ในช่วงเวลานี้ ไม่เพียงแค่บุคคลทางประวัติศาสตร์จากราชวงศ์ซ่งเท่านั้น แต่ยังมีจากทั้งสมัยเลียดก๊ก, ราชวงศ์ฮั่น และถัง ทุกคนล้วนแล้วแต่หันมามองต้าเซี่ย

ในอนาคต ต้าเซี่ยจะได้ต้อนรับช่วงเวลาที่ดีที่สุดของพวกเขา เหล่าคนที่มีความสามารถ จะพุ่งออกมาเหมือนสายน้ำ ไหลเข้าสู่ต้าเซี่ย

1 ปี 1 เดือนผ่านไป นับตั้งแต่ที่ต้าเซี่ยก่อตั้งขึ้น ตั้งแต่เมืองซานไห่อัพเกรดเป็นเมืองหลวง มันก็ได้รับลักษณะพิเศษดินแดนอันแข็งแกร่ง พร้อมด้วยการขยายดินแดนออกไปอย่างต่อเนื่อง ในเวลาเพียงปีเดียว ประชากรของต้าเซี่ยได้เพิ่มขึ้นถึง 30 ล้านคน

จำนวนนี้ยังไม่ได้รวมไปถึงเหล่าผู้เล่นนับล้านที่ย้ายเข้าสู่ต้าเซี่ย

Novel Lucky

ข้อมูลล่าสุดจากกรมการพลเรือนได้แสดงออกมาว่า รวมมณฑลต่างๆในต่างประเทศแล้ว ต้าเซี่ยมีประชากรถึง 65 ล้านคน และจะขยายเป็น 100 ล้านในเวลาเดียวกันของปีหน้า

ปริมาณดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองของจังหวัดและมณฑลในแต่ละวัน

ต้าเซี่ยได้เริ่มสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการศึกษา, การแพทย์ และอื่นๆ จึงเป็นธรรมดาที่มันจะช่วยเสริมสร้างศักยภาพให้กับดินแดน

"การเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างรวดเร็วในทุกๆวัน"

ใครๆก็อธิบายต้าเซี่ยได้เช่นนั้น

เมื่อประเทศเติบโตขึ้นและพัฒนาขึ้น ปัญหาบางอย่างก็จะเกิดขึ้นตามขึ้นมาเป็นธรรมดา ความต้องการระบบการบริหารจัดการและการปกครองของราชวงศ์ต่อสำนักงานท้องถิ่นก็สูงขึ้น

การควบคุมดินแดนขนาดใหญ่เช่นนี้เป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างมาก

Novel Lucky

ดังนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจจัดตั้งศูนย์วิจัยการให้ความรู้ขึ้นอย่างเป็นทางการ ในช่วงเวลาเช่นนี้ โอหยางโชวกระหายผู้มีความสามารถมากยิ่งขึ้น เขาต้องการจะพึงพาคนเหล่านี้ในการช่วยจัดการดินแดนขนาดใหญ่ของราชสำนัก และเขาจะไม่ยอมให้เรือลำหนึ่งแล่นออกจากเส้นทาง

จากผู้มีความสามารถที่เข้าร่วมกับเขา นอกเหนือจากเปาเจิ้ง ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้ากรมกฎระเบียบแล้ว ซูสุ่น, ซูซี, ซือหม่ากวง, เจิ้งกง, หานฉี และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

ซูซีกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเจียงหยางในมณฑลเสฉวน, ซูสุ่นกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดถงเหรินในมณฑลฉวนเป่ย, หานฉีเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดฉางซาในมณฑลเสี้ยงหนาน, ซือหม่ากวงเป็นผู้ว่าราชหารมณฑลจิวเจี้ยงในมณฑลเจียงฉวน และเจิ้งกงเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหนิงตูในมณฑลเจียงฉวน

ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นจังหวัดที่สำคัญ

ด้วยสิ่งนี้ ความขาดแคลนผู้ว่าราชการจังหวัดที่เหมาะสมในระหว่างการประเมินผลสิ้นปีก็ได้ถูกขจัดออกไป

ในเวลาเดียวกัน เยว่หยุน, จางเสี้ยน, ฟู่ซวน, หนิวเกา และสู่ฉิง ได้กลายไปเป็นนายพลในกลุ่มกองทัพต่างๆ

NovelLucky

หากพวกเขาไม่ยอมรับการแต่งตั้งนี้ พวกเขาจะถูกขับออกจากต้าเซี่ย

โอหยางโชวไม่ได้หวังว่ากองทัพต้าเซี่ยจะถูกยึดไปโดยตระกูลเยว่

ที่พิเศษก็คือ เยว่หยุนได้รับการแต่งตั้งในกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ เห็นได้ชัดว่าโอหยางโชวมีความคาดหวังอย่างสูงสำหรับเขา และหวังว่าเขาจะพัฒนาขึ้นได้อย่างลั้วซีสิน

ในต้าเซี่ย เยว่หยุนยังมีพื้นที่ที่ดีสำหรับการเติบโต ในวันสิ้นปี 1142 เขาถูกสังหารในคุกที่ต้าหลี่ เยว่หยุนและจางซวยถูกประหารพร้อมกัน ซึ่งในเวลานั้น เยว่หยุนเพิ่งจะอายุได้เพียง 23 ปีเท่านั้น

พร้อมกับความอึกทึก อีกวันก็ผ่านไป

เวลาราว 17.00 น. ใกล้มื้อเย็น ในที่สุดโอหยางโชวก็มีเวลาอยู่คนเดียวในห้องอ่านหนังสือหลวง เพื่อที่จะพบกับคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นก็คือ เฟิงฉิงเยว่ ที่เพิ่งจะกลับมาจากมณฑลเสฉวน

NovelLucky

ในจุดนี้ โอหยางโชวรู้สึกว่าเขาจะต้องซื่อสัตย์กับเธอ

"นั่งลง!"

เมื่อเห็นว่าเฟิงฉิงเยว่ระมัดระวังเล็กน้อย โอหยางโชวก็ยิ้มออกมาขณะที่กล่าว

เมื่อเฟิงฉิงเยว่เห็นเช่นนั้น เธอก็พยักหน้า ขณะที่นั่งลง เธอก็มองมาที่โอหยางโชวอย่างจริงจัง ผู้เล่นทั่วไปอาจจะยังไม่รู้ แต่การที่เฟิงฉิงเยว่เข้าร่วมศาลาเอกสารลับของต้าเซี่ย ได้สร้างคลื่นใหญ่ให้กับตระกูลใหญ่ทั้งหก

แม้ว่าตระกูลเฟิงจะเดินไปในเส้นทางที่แตกต่างกับคนอื่นๆ แต่หลังจากที่ดินแดนจอมยุทธ์ล่มสลายลง ตระกูลต่างๆก็ยังคงใกล้ชิดกัน

ตระกูลเฟิงไม่เคยออกจากแวดวงของพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่สมาชิก แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นส่วนสำคัญของหัตถ์เงิน

Novel-Lucky

เมื่อพวกเขารู้ว่า เฟิงฉิงเยว่ไปเข้าร่วมกับต้าเซี่ย พวกเขาก็ได้เตือนตระกูลเฟิงอีกครั้ง โชคดีที่ในตอนนี้ เธอยังไม่ได้รับความไว้วางใจจากโอหยางโชว และเธอก็ได้รับการแต่งตั้งอย่างคลุมเคลือในมณพลเสฉวน

ไม่มีใครคิดว่าเธอจะสามารถสร้างชื่อให้กับตัวเองได้เมื่อเวลาผ่านไป การที่เธอถูกย้ายมายังศาลาเอกสารลับ มันได้แจ้งเตือนหัตถ์เงิน

แม้หัตถ์เงินจะไม่รู้ว่าศาลาเอกสารลับทำงานอย่างไร แต่พวกเขาก็รู้ว่ามันเป็นหนึ่งในแกนหลักของต้าเซี่ย นอกเหนือจากคนที่โอหยางโชวไว้วางใจแล้ว มันไม่มีทางที่ใครจะเข้าไปได้

การแต่งตั้งเฟิงฉิงเยว่จึงมีความหมายอย่างลึกซึ้ง

ปฏิกิริยาแรกจากสัญชาตญาณของหัตถ์เงินก็คือ หากเฟิงฉิงเยว่ใกล้ชิดกับโอหยางโชว มันก็เหมือนกับตระกูลเฟิงร่วมมือกับโอหยางโชว

แม้จะคิดอย่างลึกซึ้ง มันก็เป็นไปได้ที่ตระกูลเฟิงจะทรยศหัตถ์เงินและเข้าร่วมกับต้าเซี่ย ใช่หรือไม่?

ไม่น่าแปลกใจใดๆที่หัตถ์เงินจะกังวลเป็นอย่างมาก

Novel-Lucky

ต้าเซี่ยมีช่วงเวลาที่ทำให้หัตถ์เงินประหลาดใจอีกครั้ง และมันก็ทำให้พวกเขาปวดหัวเป็นอย่างมาก แม้ว่าพวกเขาจะต้องการสอนบทเรียนให้กับต้าเซี่ย แต่พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะทำเช่นไร

แน่นอนว่า สงครามระหว่างประเทศที่กำลังจะมาถึงนี้ เป็นโอกาสอันดี

การที่เฟิงฉิงเยว่ได้รับความไว้วางใจจากโอหยางโชวนั้น มันมีความหมายอย่างลึกซึ้ง ซึ่งมันมีความหมายว่า ต้าเซี่ยเริ่มจะค่อยๆมีอิทธิพลเข้ามาภายในหัตถ์เงินแล้ว และพวกเขาก็พบว่า มันเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถจะยอมรับได้

หากสิ่งต่างๆยังทวีความรุนแรงมากขึ้น ใครจะรู้ว่า จะมีเหตุการณ์ที่น่าตกใจเช่นไรเกิดขึ้น

ความสามารถในการยอมรับผู้มีความสามารถของต้าเซี่ย ทำให้หัตถ์เงินเป็นกังวล

พวกเขาเกรงว่า หากพวกเขายอมให้โอหยางโชวเอื้อมมือเข้ามาในหัตถ์เงิน มันจะก่อให้เกิดปฏิกิริยาลูกโซ่ขนาดใหญ่ขึ้น

Novel-Lucky

สังเกตเห็นถึงปัญหาที่ร้ายแรงนี้ ปู่ของตี่เฉินตัดสินใจเดินทางมายังเฉิงตูเป็นการส่วนตัว เพื่อพูดคุยกับปู่ของเฟิงฉิงเยว่

สำหรับการสนทนาของบุคคลพิเศษทั้งสอง ไม่มีใครรู้

สิ่งที่เด็กตระกูลเฟิงเปิดเผยก็คือ ขณะที่เขาออกจากคฤหาสน์ตระกูลเฟิง เขาเต็มไปด้วยความไม่พอใจ เฟิงฉิงเยว่รู้มากกว่าคนอื่นๆ เพราะปู่ของเธอได้เขียนจดหมายถึงเธอ

จุดยืนของตระกูลเฟิงนั้นชัดเจน 'การกระทำของเฟิงฉิงเยว่เป็นการกระทำส่วนตัวและไม่ได้เกี่ยวข้องกับตระกูลเฟิง ในทำนองเดียวกัน พวกเขาก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับตัวเลือกของเธอ'

ความหมายของสิ่งนี้นั้นชัดเจน ตระกูลเฟิงจะเล่นทั้ง 2 ฝั่ง

หัตถ์เงินไม่ได้จำกัดสมาชิกอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตระกูลเฟิงที่ไม่ได้มีดินแดนเป็นรากฐานของตัวเอง

เนื่องจากดินแดนจอมยุทธ์เคยถูกโดดเดี่ยว ตระกูลเฟิงจึงมีเหตุผลในคำกล่าวของพวกเขา

NovelLucky

เฟิงฉิงเยว่มองไปที่โอหยางโชวอย่างลึกซึ่ง ในขณะที่หัวใจของเธอเต็มไปด้วยอารมณ์ 'เขาอายุเท่าไหร่? เขาไม่เพียงแค่สร้างอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเกมส์เท่านั้น แต่เขายังทำให้เหล่าชายชราที่เล่นเกมส์มาตลอดชีวิตต้องหวาดกลัว'

บางที อาจจะมีเพียงโอหยางโชวเท่านั้น ที่ไม่ได้ตระหนักว่าเขาเติบโตขึ้นมาเพียงใด ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงภายในต้าเซี่ย แต่ทัศนคติของเหล่าผู้นำกิลด์ต่อเขาค่อยๆเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ

พวกเขาเริ่มเคารพและยำเกรงเขามากขึ้นเรื่อยๆ

แม้แต่ในฟอรั่ม คนที่ออกมาตำหนิเขาก็ลดจำนวนลงอย่างมาก

ในบรรดาผู้เล่นจีนทั้งหมด เขาเป็นคนเดียวที่อยู่ในตำแหน่งที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ ไม่ต้องกล่าวถึงคนที่ชื่นชมและเคารพบูชาเขา เฉพาะเหล่าคนที่มีผลประโยชน์ผูกติดกับเขาก็มีจำนวนหลายสิบล้านคน

มันเป็นความสัมพันธ์ที่จะช่วยปกป้องตำแหน่งของเขา

Novel-Lucky

สำหรับโอหยางโชว การที่เขาก้าวขึ้นมาถึงจุดนี้ บางส่วนมาจากความได้เปรียบการกลับมาเกิดใหม่ของเขา อย่างไรก็ตาม หากใครจะกล่าวว่ามันเป็นทั้งหมด มันยังคงห่างไกลจากสิ่งนั้นมาก

หากเป็นคนอื่น แม้จะได้รับความได้เปรียบเช่นนี้ แต่พวกเขาก็ไม่มีทางจะก้าวมาถึงจุดนี้ได้

มีกับดักและการล่อลวงมากมายอยู่บนถนนในที่สูง เพียงแค่ในจีน ก็มีคนที่มีความสามารถจำนวนมากล้มลง สำหรับโอหยางโชวที่สามารถกำจัดพวกเขาได้ทีละคนทีละคน มันพิสูจน์แล้วว่าเขาพิเศษมากเพียงใด

มันไม่ชัดเจนในชีวิตที่แล้วของเขา เพราะเขาไม่มีโอกาสจะได้แสดงความสามารถของเขา

ในชีวิตนี้ มังกรที่หลบซ่อนอยู่ได้ลอยขึ้นสู่สรวงสรรค์ และไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้งมันได้

"เมื่อเจ้าเข้าทำงานในศาลาเอกสารลับแล้ว มันจะไม่มีภาระทางจิตใจใดๆ เพียงแค่ตั้งใจทำงานให้ดี ข้าจะคอยดูการทำงานของเจ้า หากเจ้าทำได้ดี เจ้าอาจจะได้เลื่อนเป็นที่ปรึกษา"

Novel-Lucky

คำกล่าวของโอหยางโชว ทำให้เธอหยุดความคิดต่างๆลง

"ข้าเข้าใจแล้ว"

ในฐานะ 1 ใน 3 จูเก่อหญิงของจีน ทซิงยี่หลายเป็นผู้นำที่ปรึกษา ขณะที่เธอเป็นเพียงเสมียน การจะบอกว่าเธอไม่ได้ไม่พอใจนั้นมันเป็นไปไม่ได้

เฟิงฉิงเยว่ได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งนี้อย่างแท้จริง

"สำหรับตระกูลของเจ้า" โอหยางโชวหยุดชั่วครู่ ซึ่งมันทำให้หัวใจของเธอสั่นไหว คำกล่าวของเธอไม่เพียงแค่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตของเธอเท่านั้น แต่มันยังจะส่งผลกระทบต่อตระกูลของเธออีกด้วย

"ช่วยข้าบอกเรื่องนี้กับปู่ของเจ้าด้วย สำหรับนกที่โหยหาทุ่งหญ้าสีเขียว ต้าเซี่ยยินดีจะต้อนรับทุกคน อย่างไรก็ตาม ต้าเซี่ยไม่ต้องการคนโลเล และพวกเราจะไม่รอนาน" จากนั้น โอหยางโชวก็กล่าวถึงจำกัดเวลา "หลังจากที่ต้าเซี่ยยึดเฉิงตูได้แล้ว พวกเขาทั้งหมดจำเป็นจะต้องเลือก"

"ข้าเข้าใจแล้ว!"

Novel-Lucky

เฟิงฉิงเยว่พยักหน้าอีกครั้ง ในเวลานี้ การแสดงออกของเธอเคร่งขรึมอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1047 นับถอยหลังสู่สงครามระหว่างประเทศ

https://novel-lucky.blogspot.com

หลังจากการเรื่องของเฟิงฉิงเยว่แล้ว โอหยางโซวก็เสร็จสิ้นงานของเขาในวันนี้

ภายใต้ตำหนักหวู่จี้ หยูเอ๋อและลั้วเอ๋อ ที่เพิ่งเกิดมานอนหลับสนิทอยู่ บางที อาจเป็นเพราะความจริงที่ว่า พวกเขาเพิ่งทำสัญญากับสัตว์ร้ายเทพเจ้าทั้งสอง พวกเขาจึงนอนมากกว่าทารกปกติทั่วไป

นอกเหนือจากการดื่มนมในระหว่างวันแล้ว พวกเขามักจะนอนหลับเป็นหลัก

นอกเหนือจากดื่มนมสัตว์ร้ายแล้ว พวกเขายังดื่มนมหินย้อยหมื่นปีที่ทรงคุณค่าผสมเข้าไปด้วย ภายใต้การดูแลของนักบุญแพทย์จางจงจิง พวกเขาเริ่มบ่มเพาะตั้งแต่ยังเป็นทารก

เมื่อพวกเขาอายุมากขึ้นจนสามารถบ่มเพาะอย่างแท้จริงได้ ความก้าวหน้าของพวกเขาจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว ซ่งเจี่ยนั่งถัดไปจากพวกเขา กำลังนั่งถักชุดขนสัตว์ ตั้งแต่ที่พวกเขาเกิด เธอก็ให้ความสำคัญกับพวกเขา และแทบจะไม่ได้สนใจเรื่องต่างๆของการบันเทิงซานหยูไห่โฮลดิ้งเลย

มองไปยังแม่ที่อุทิศตนในกับลูกของตัวเองผู้นี้ ใครจะไปคิดว่า เธอจะเป็นผู้นำนิกายกระบี่ตงหลี่, ราชินีแห่งวงการบันเทิง, ประธานการบันเทิงซานหยูไห่โฮลดิ้ง และยักษ์ใหญ่ตัวจริงของเขตทุรกันดาร?

ขณะที่โอหยางโชวมองไปที่เธอ เขาก็ยิ้มและกล่าวว่า "หยูเอ๋อและลั้วเอ๋ออายุได้ 1 เดือนแล้ว เจ้าควรจะให้พี่เลี้ยงคอยดูแลพวกเขา การอยู่แต่ในวังตลอดเวลาคงจะน่าเบื่อเกินไปและไม่ยุติธรรมสำหรับเจ้า"

ซ่งเจี่ยส่ายหัวและกล่าวว่า "พวกเราจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ หลังจากที่พวกเขาอายุได้ 1 ขวบปีแล้ว"

ซ่งเจี่ยไม่ได้รู้สึกว่ามันน่าเบื่อ และเธอสนุกกับช่วงเวลาที่สงบสุขนี้

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรอีก มองไปยังเด็กทารกที่น่ารักทั้งสอง โอหยางโชวรู้สึกพึงพอใจและเต็มไปด้วยแรงบันดาลใจ

น่าเศร้าที่เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว โอหยางโชวจึงไม่สามารถจะอยู่ที่นี่ได้

คืนนี้เงียบสงบเป็นอย่างมาก

Novel-Lucky

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 25, เวลา 9.00 น.

ประกาศจากระบบดังไปทั่วโลก

"ประกาศระดับโลก : อีก 5 วัน จะถึงเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ ชายแดนของประเทศจะถูกปลดล็อกอย่างเป็นทางการ ผู้นำสงครามประเทศจะต้องเป้าสงครามระหว่างประเทศของตนภายใน 2 วัน ไม่อย่างนั้นจะถูกปรับ"

ในขณะที่ประกาศนี้ดังขึ้น เหล่าผู้เล่นก็พากันลูบฝ่ามือของพวกเขา สงครามระหว่างประเทศที่มุ่งเน้นเกียริยศ กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

จากการตั้งค่าของไกอา การเลือกเป้าสงครามระหว่างประเทศเป็นการเลือกฝ่ายเดียว ตัวอย่างเช่น ประเทศ A สามารถเลือกโจมตีประเทศ B โดยที่ประเทศ B ไม่จำเป็นจะต้องเห็นด้วย ในขณะเดียวกัน ขณะที่ประเทศ B ถูกโจมตีโดยประเทศ A พวกเขาก็ยังสามารถโจมตีประเทศ C ได้

ด้วยเหตุนี้ ประเทศต่างๆจึงสามารถจะประกาศสงครามกับประเทศเดียวกันได้ แน่นอนว่าไกอามีข้อจำกัด และจำนวนของมันจะมีได้ไม่เกิน 3 ประเทศ

Novel-Lucky

สภาพแวดล้อมที่ไม่แน่นอน สามารถทำให้เกิดสงครามระหว่างประเทศที่ซับซ้อนได้

ตัวอย่างเช่น ขณะที่ประเทศ A ประกาศสงครามกับประเทศ B พวกเขาอาจจะจำเป็นต้องป้องกันการโจมตีจากประเทศ C,D และE

ประเทศเล็กๆบางประเทศ อาจจะมีความเข้าและทำงานร่วมกัน ในการทำลายประเทศขนาดกลาง

ด้วยเหตุนี้ ไกอาจึงต้องให้ผู้นำสงครามระหว่างประเทศเลือกภายใน 2 วัน อีก 3 วันที่เหลือ มันจะใชสำหรับการเตรียมพร้อมก่อนเริ่มสงครามระหว่างประเทศ

เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศนั้น เป็นการล้างไพ่ระดับโลก

แตกต่างจากสงครามในเขตทุรกันดาร เป็นการต่อสู้ระหว่างประเทศและประเทศ ประเทศที่ทรงอำนาจในภูมิภาค อาจจะใช้โอกาสนี้ในการกวาดล้างประเทศขนาดเล็กรอบๆของพวกเขาได้ และประเทศเล็กๆก็สามารถจะโจมตีและทำลายเจ้าโลกด้วยกันได้

Novel-Lucky

ใครจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะและพ่ายแพ้ ยังคงไม่มีใครรู้

ความไม่แน่นอนดังกล่าว นำมาซึ่งความขัดแย้งทางผลประโยชน์มากมาย ซึ่งมันยังจะรวมไปถึงหน้าที่และเกียรติยศ มันผสมปนเปกัน ที่จะเป็นโชคชะตาที่จะตัดสินผู้นำในภูมิภาคต่างๆของโลก

เหล่าผู้เล่นทั่วโลกถูกกระตุ้นด้วยสิ่งนี้

ในเวลาเดียวกัน เพื่อให้เหล่าลอร์ดทำงานร่วมกันโดยปราศจากความกังวล ไกอาได้ตั้งกฎสำหรับช่วงเวลาดังกล่าวเอาไว้ ไม่เพียงแค่สงครามภายในประเทศจะถูกห้ามเท่านั้น แต่การประกาศสงครามกับประเทศอื่นๆก็จะถูกห้ามด้วยเช่นกัน

ดังนั้น ในระหว่างเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ คนในประเทศนั้นๆ จะสามารถโจมตีได้เพียงประเทศที่พวกเขาประกาศสงครามเท่านั้น

ในฉับพลัน แผนการต่างๆเริ่มถูกวางขึ้น

.....

NovelLucky

ช่วงบ่ายวันนั้น, เวลา 14.00 น.

โอหยางโชวใช้ตำแหน่งของเขาในฐานะผู้นำสงครามระหว่างประเทศ ได้เรียกรวมตัวตี่เฉิน, เฟิงฉิวฮวง รวมถึงกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยทั้งสิบสี่

เมืองย่อยทั้งสิบสี่ของจีน ประกอบไปด้วยเมืองย่อยจากเมืองหลวงจากระบบทั้งเก้า เมืองหลวงดินแดนทั้งสอง และเมืองย่อยในต่างประเทศทั้งสามของต้าเซี่ย

14 เมืองย่อย, 14 กิลด์ยักษ์กิลด์เหล่านี้ เป็นตัวแทนแกนหลักของเหล่าผู้เล่นจีน

ท่ามกลางกิลด์เหล่านั้น โอหยางโชวมีหุ้นส่วนอยู่ 8 กิลด์ ได้แก่ กลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต, กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ, ศาลาหลิวกวง, พันธมิตรเจียงซาน, พันธมิตรจันทร์ม่วง, พันธมิตรใบไม้ร่วง, พันธมิตรเงาโลหิต และพันธมิตรนภาใต้

ส่วนที่เหลือก็คือ เจี้ยนฉีจังเหิง, สิบแปดนักขี่ม้าแห่งหยานหยุน, จินยี่เว่ย, ถิงหยู, วัดเล่าจุน และกิลด์ผู้พิทักษ์ใหม่แห่งเมืองย่อยของเมืองหลวงหานตาน กิลด์สายฟ้าม่วง ซึ่งมันถูกควบคุมโดยดินแดนหานตานโดยตรง

จากสิ่งนี้ จะเป็นได้ว่าจีนถูกแบ่งเป็น 2 ฝ่ายอย่างชัดเจน แม้ว่าพันธมิตรซานไห่จะได้เปรียบ แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ได้ได้เปรียบโดยสิ้นเชิง

Novel-Lucky

วิธีการที่จะต่อสู้ในสงครามระหว่างประเทศนั้น ตี่เฉินยังคงมีสิทธิ์ที่จะกล่าวสิ่งต่างๆออกมาได้มากมาย

ผู้ที่ทรงอิทธิพลที่สุดในจีนทั้ง 17 คน ได้พูดคุยกันตลอดช่วงบ่ายวันนั้น ก่อนที่จะมีการตัดสินเรื่องต่างๆของสงครามระหว่างประเทศ

โดยแทบจะไม่ต้องกล่าวถึง เป้าหมายหลักของพวกเขาก็คือ ญี่ปุ่น โอหยางโชวตัดสินใจและเลือกเป้าหมายในอินเตอร์เฟซของเขา ทันทีที่เขาเลือก ประกาศจากระบบก็ดังไปทั่วทั้งจีน

"ประกาศจากระบบ : ผู้นำสงครามระหว่างประเทศของจีน ฉีเยว่หวู่ยี่ เลือกญี่ปุ่นเป็นเป้าหมายสงครามระหว่างประเทศ ซึ่งมีผลในทันที ผู้เล่นจีนทั้งหมด โปรดเตรียมพร้อมสำหรับสงครามระหว่างปรเทศ!"

ขณะที่ประกาศนี้ดังออกมา เป็นธรรมดาที่เหล่าผู้เล่นจะเต็มไปด้วยความปิติยินดี

เหล่าผู้เล่นจีนมีศักยภาพในการเอาชนะญี่ปุ่นเป็นเวลานานแล้ว พวกเขาเพียงแค่รอให้เวลามาถึงเท่านั้น

Novel-Lucky

ในเวลาเดียวกัน ฮอนดะเคอิสุเกะ ผู้นำสงครามระหว่างประเทศของญี่ปุ่น ก็ได้รับการแจ้งเตือนเช่นกัน เหล่าผู้เล่นญี่ปุ่นระดับสูงเองก็ได้รับข่าวนี้อย่างรวมเร็ว และพวกเขาก็เริ่มการเตรียมการครั้งสุดท้าย

สงครามที่จะสั่นสะเทือนแผ่นดิน กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

.....

นอกเหนือจากเป้าหมายของสงครามระหว่างประเทศแล้ว ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ พวกเขาจำเป็นจะต้องเลือกสถานที่รวมตัว, เส้นทางการเคลื่อนที่ของกองกำลัง รวมถึงการจัดแบ่งภารกิจ

ความจริงตรงหน้าก็คือ มันเป็นไปไม่ได้ที่ตี่เฉินจะปล่อยโอหยางโชวออกคำสั่งกับเขา ความเกลียดชั้งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย มันทำให้พวกเขาไม่สามารถจะไว้วางใจซึ่งกันและกันได้

โรมไม่ได้ถูกสร้างขึ้นในเวลาเพียงวันเดียว

วิธีที่ดีที่สุดก็คือ ทั้ง 2 ฝ่าย จะเลือกเส้นทางการโจมตีแยกจากกัน และโจมตีกันเอง

NovelLucky

ญี่ปุ่นเป็นประเทศเกาะ ซึ่งมีเกาะหลักทั้งสิ้น 4 เกาะ ประกอบไปด้วย ฮอกไกโด, ฮอนชู, ชิโกกุ และคิวชู แล้วยังมีเกาะขนาดเล็กอีกกว่า 7,000 เกาะ ก่อตัวขึ้นเป็นแผ่นดินที่ยาวและแคบ

เมืองหลวงเอโดะ มีกองทัพทหารองครักษ์ 1 ล้านนาย และะมันตั้งอยู่ในภาคกลาง

หลังจากการพูดคุยกัน พวกเขาตัดสินใจกันว่า ตี่เฉินจะนำกองทัพฝ่ายหานตานขึ้นฝั่งที่เกาะคิวชูและมุ่งหน้าต่อไปด้วยเส้นทางเหนือ กวาดล้างเกาะชิโกกุ จากนั้นก็เข้าไปต่อสู้ที่ฮอนชู

โอหยางโชวจะนำกองทัพพันธมิตรซานไห่ เริ่มต้นจากฮอกไกโดที่อยู่เหนือสุด จากนั้นก็จะมุ่งหน้าลงมาทางใต้ เพื่อโจมตีฮอนชู

กองทัพทั้งสองจะมาบรรจบกันที่เมืองหลวงเอโดะ และทำการสู้รบครั้งสุดท้ายที่นั่น เนื่องจากญี่ปุ่นเป็นประเทศเกาะ การจะโจมตีพวกเขาจึงจำเป็นจะต้องใช้เรือขนส่งเป็นจำนวนมากสำหรับเคลื่อนกำลังพล พิจารณาถึงปัญหานี้ ต้าเซี่ยได้จัดจุดรวบรวมกำลัง 4 ชุด อ่าวเป่ยไห่, อ่าวภูเขาใต้ในหยาซาน, อ่าวเจียวโจวในเมืองเจิ้นไห่ และอ่าวปินไห่ในจังหวัดเฟิงเสี้ยน

Novel-Lucky

นอกเหนือจากนั้น โอหยางโชวเตรียมจะเจรจากับต้าสุ่ย สำหรับการขอเปิดอ่าวฉวนโจว

ในฝั่งของดินแดนหานตาน พวกเขาเปิดท่าเรือ 3 แห่ง ท่าเรือไห่หลูในมณฑลชิงตู, ท่าเรือเซิ่นเฉิงในมณฑลตงไห่ และท่าเรือโจวซานในมณฑลเจียงหนาน

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจีนที่มีความทะเยอทะยาน สามารถไปรวมตัวกันที่จุดเหล่านี้ได้ตั้งแต่วันที่ 25 เป็นต้นไป

ในช่วงเวลานี้ ต้าเซี่ยและดินแดนหานตาน จะรับผิดชอบการจัดการกับปัญหาการขนส่งทางทะเลทั้งหมด

เนื่องจากพวกเขาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ใครก็ตามที่รวบรวมผู้เล่นได้มากกว่า จะดำเนินการเรื่องต่างๆได้ง่ายกว่า ด้วยเหตุนี้ ทั้งตี่เฉินและโอหยางโชวจึงเลือกที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเทเลพอร์ตทั้งหมดให้กับผู้ที่เข้าร่วม

เพียงแค่สิ่งนี้ ก็เป็นค่าใช้จ่ายอย่างมหาศาลแล้ว

จากการคาดการณ์ของโอหยางโชว เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศแตกต่างออกไปจากสงครามระหว่างประเทศปกติทั่วไปโดยสิ้นเชิง เพราะมีโครงสร้างผู้นำในสนามรบที่แตกต่างกัน เพื่อป้องกันไม่ให้ระบบคำสั่งล้มเหลว

Novel-Lucky

วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การใช้กองทัพดินแดนเผชิญหน้ากับกองทัพดินแดน และเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย ก็จะต่อสู้กับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย ไม่อย่างนั้น สิ่งต่างๆจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ญี่ปุ่นมีผู้เล่นนักผจญถึง 10 ล้านคน มันไม่ใช่ตัวเลขที่สามารถจะประมาทได้

หลังจากพูดคุยทุกเรื่องในคืนนั้นแล้ว โอหยางโชวก็ได้เขียนแผนสำหรับเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศทั้งหมดและโพสต์มันไว้ในฟอรั่ม เพื่อให้เหล่าผู้เล่นจีนอ่านและเตรียมตัวล่วงหน้า

โอหยางโชวไม่คิดที่จะซ่อนมันจากญี่ปุ่น ประการแรก มันเป็นไปไม่ได้ที่จะทำ, ประการที่สอง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำ

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 26

ณ พระราชวังเซี่ย

Novel Lucky

เพื่อจัดการกับภาพรวม โอหยางโชวได้เรียกสมาชิกทั้งหมดของสภาใหญ่เข้ามาปรึกษา

อย่างไม่ต้องสงสัย กองทัพต้าเซี่ยจะเป็นเสาหลักของสงครามระหว่างประเทศในครั้งนี้ พวกเขาจึงจะต้องวางแผนอย่างรัดกุม และเลือกกองกำลังที่เหมาะสมที่สุด

เริ่มจาก กองทัพเรือ

กองเรือจักรพรรดิ, กองเรือหยาซาน, กองเรือแปซิฟิก และกองเรือปินไห่ ทั้งหมดนี้จะได้เข้าร่วมสงคราม

มันง่ายที่จะมองเห็นว่า ขั้นตอนต่างๆของสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ยากลำบากเพียงใด กองทัพจะต้องยึดที่มั่นที่มั่นคงให้ได้ก่อน พวกเขาถึงจะสามารถยกกำลังพลขึ้นฝั่งได้

ไม่อย่างนั้น ทุกอย่างก็จะไร้ประโยชน์

เหล่าผู้เล่นญี่ปุ่นอาจจะเข้าใจในจุดนี้ และพวกเขาจะหยุดไม่ให้กองทัพจีนขึ้นฝั่งได้

Novel-Lucky

การสู้รบครั้งแรกจะเริ่มต้นด้วยการสู้รบทางเรือ

ดังนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจส่งกองทัพเรือจีนที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ออกไป กองทัพเรือนี้ใหญ่กว่าที่สงครามอันนัมถึง 2 เท่า

จากนั้น กองทัพบก

กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์, กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง, กลุ่มกองทัพมังกร, กลุ่มกองทัพพยัคฆ์, ...

ทุกกลุ่มกองทัพต่างก็ต้องการจะเข้าร่วม การเลือกจึงนับเป็นการตัดสินใจที่ยากลำบาก

ในขณะนั้นเอง แจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นในหูของเขา

โอหยางโชวตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

Novel-Lucky

การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน ทำให้การจัดเตรียมทั้งหมดของเขาชะงัก พายุที่ไม่คาดฝันกวาดผ่านมาทางต้าเซี่ย โดยที่โอหยางโชวไม่ทันรู้ตัว

โอหยางโชวสูดลมหายใจเข้าลึกๆและมองไปยังแผนที่ ก่อนที่ดวงตาของเขาจะกลายเป็นเย็นชาในฉับพลัน

ตู่หรูฮุ่ยและข้าราชการคนอื่นๆเห็นว่าราชาเงียบและจดจ้องไปยังแผนที่อย่างจริงจัง พวกเขาก็ตระหนักได้ในทันทีว่ามีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น พวกเขาทั้งหมดแลกเปลี่ยนสายตากัน ไม่กล้ารบกวนกระบวนการคิดของราชา

Novel-Lucky

ตอนที่ 1048 เผชิญความยากลำบาก

https://novel-lucky.blogspot.com

โอหยางโชวไม่ได้คาดหวังว่า จะมีคนกล้าทดสอบต้าเซี่ยเช่นนี้

เมื่อครู่ โอหยางโชวได้รับการแจ้งเตือน 3 ครั้ง เกาหลี, หนานจาง และเจนละ ทั้งสามประกาศสงครามกับต้าเซี่ยในเวลาเดียวกัน โอหยางโชวรู้สึกได้ถึงแผนการ

มันชัดเจนเกินไป

ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงหนานจางและเจนละ เนื่องจากเขตแดนของพวกเขาเชื่อมต่อกับอันนัม เมื่อพวกเขาประกาศสงครามกับจีน พวกเขาก็สามารถจะเข้าโจมตีอันนัมได้โดยตรง

สำหรับเกาหลี?

การประกาศสงครามกับญี่ปุ่นเป็นตัวกระตุ้น ดังคำกล่าวที่ว่า หากริมฝีปากตาย ฟันจะเย็น พวกเขาจึงเข้าร่วมสงคราม และพวกเขาก็ยังมีเขตแดนเชื่อมต่อกับมณฑลเป่ยเจียงอีกด้วย

ประเทศทั้งสามเป็นดั่งคมมีดที่ทุ่มแทงมายังต้าเซี่ย หากไม่ใช่เพราะไกอาอนุญาติให้สูงสุดเพียง 3 ประเทศ ก็อาจจะมีผู้เข้ามาท้าทายพวกเขามากกว่านี้

ตัวอย่างเช่น ทวีปแอฟริกา ที่นั่นจะไม่สงบอย่างแน่นอนในเวลาเช่นนี้

ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวถึงมัน ก็รู้ว่าหัตถ์เงินที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ นอกเหนือจากองค์กรระดับสูงอย่างพวกเขาแล้ว ไม่มีใครสามารถจะเคลื่อนประเทศต่างๆในโลกได้ง่ายดายเช่นนี้

ณ สภาใหญ่

โอหยางโชวถอนสายตาออกจากแผนที่ และกล่าวออกมาว่า "พวกเราประสบปัญหาแล้ว!"

ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดจากประเทศทั้งสามนี้ก็คือ เกาหลี

ประการแรก พวกเขาเชื่อมต่อกับมณฑลเป่ยเจียง และกองทัพเกาหลีสามารถจะโจมตีทางบกได้, ประการที่สอง พวกเขามีผู้เล่นถึง 7 ล้านคน ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับญี่ปุ่นและอันนัม

Novel-Lucky

หากเจนละและหนานจางเป็นโรคภัย เกาหลีก็เป็นมะเร็ง

"ความหมายขององค์ราชาคือ?" ตู่หรูฮุ่ยถาม

ดวงตาของโอหยางโชวหรี่ลง "นี่เป็นคลื่นลูกแรกในการโจมตีของศัตรู พวกเราจะไม่ถอยกลับ ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขายังจะสู้กลับอีกด้วย!"

"สงครามครั้งนี้ จะเป็นจุดเริ่มต้นของการต่อสู้เผชิญหน้ากับหัตถ์เงิน!"

ในที่สุดโอหยางโชวก็จัดสินใจเผชิญหน้ากับหัตถ์เงิน บางที ลึกๆในหัวใจของเขา โอหยางโชวอาจจะกำลังรอให้วันนี้มาถึง

ต้าเซี่ยในปัจจุบัน มีความสามารถมากพอที่จะตอบโต้การยั่วยุได้ทุกประเภท

เมื่อไป๋ฉี, ฮั้วฉูปิง, เจิ้งเหอ และคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น ทุกคนก็รู้สึกว่าเลือดของพวกเขาเดือนพล่าน

โอหยางโชวตัดสินใจกระจายกองทัพต้าเซี่ย เพื่อจัดการกับทั้ง 3 กลุ่ม

Novel-Lucky

เจนละและหนานจางจัดเป็นกลุ่มเดียวกัน และมันจะถูกจัดการโดยเขตสงครามตะวันตกเฉียงใต้ที่นำโดยไป๋ฉี

เจนละมีผู้เล่น 1.2 ล้านคน ขณะที่หนานจางมีผู้เล่น 600,000 คน, กองทัพทหารองครักษ์ของประเทศทั้งสองมีกำลัง 180,000 นาย และกองทัพดินแดนอีกราว 300,000 นาย

เขตสงครามตะวันตกเฉียงใต้ มีขบวนทัพทหารอันนัมและกลุ่มกองทัพมังกร ซึ่งมีกำลังพลทั้งสิ้นถึง 560,000 นาย นอกจากนี้ ผู้นำของพวกเขาก็คือไป๋ฉี มันจึงมากเกินไปแล้วที่พวกเขาจะจัดการกับประเทศทั้งสองได้

สำหรับการสนับสนุนทางทะเล หยานฮั้วเหยานี่จะนำกองเรือมหาสมุทรอินเดียเข้ามาช่วยเหลือ

โอหยางโชวได้ออกคำสั่งกับไป๋ฉีว่า ให้เขาใช้โอกาสนี้ในการกลืนกินประเทศทั้งสอง สำหรับการต่อสู้กับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยของประเทศทั้งสอง โอหยางโชวเตรียมจะให้กิลด์ผู้พิทักเมืองย่อยของฮานอย พันธมิตรนภาใต้จัดการเหมือนกับพันธมิตรเจียงซานและพันธมิตรจันทร์ม่วง พันธมิตรนภาใต้นำโดยจอมยุทธ์น่ารัก และมันเป็นกิลด์ที่ก่อตัวขึ้นจากการรวมตัวของกิลด์ขนาดเล็กมากมาย พวกเขามีสมาชิกทั้งหมดกว่า 300,000 คน

Novel-Lucky

นอกเหนือจากนี้ยังมีผู้เล่นคนอื่นๆที่ย้ายมายังเมืองย่อยของฮานอยอีก แค่พวกเขาจึงเพียงพอแล้ว

เกาหลีเป็นกลุ่มที่สอง

ในการเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่ยากลำบากนี้ นอกเหนือจากขบวนทัพทหารเป่ยเจียงที่นำโดยเฉินหยูเฉิงแล้ว โอหยางโชวยังได้ให้หลี่จิงนำกลุ่มกองทัพหมีและฮั้วฉูปิงนำกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ขึ้นไปช่วยทางเหนือด้วย

เพื่อที่จะต่อต้านเกาหลี โอหยางโชวตัดสินใจใช้ไพ่ที่แข็งแกร่งที่สุดของเขา

แน่นอนว่าโอหยางโชวมีเหตุผลของเขา หากใครกล่าวว่าการทำสงครามกับญี่ปุ่นเป็นสงครามเต็มรูปแบบแล้ว การทำสงครามกับเกาหลีก็ยังคงเป็นหนึ่งในสงครามที่ใหญ่ที่สุดสำหรับต้าเซี่ย

เพียงแค่เรื่องนี้ ก็ทำให้โอหยางโชวตัดสินใจส่งกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดของเขาออกไปยังสนามรบเกาหลีแล้ว นอกจากนี้ โดยพื้นฐานแล้ว ญี่ปุ่นเป็นประเทศเกาะและยังเต็มไปด้วยภูเขา มันจึงไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสำหรับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จะแสดงความสามารถมากนัก

Novel Lucky

2 กลุ่มกองทัพทหาร, 10 กองทัพทหารต่อสู้สงคราม, กำลังพลรวม 700,000 นาย เพียงแค่ค่าธรรมเนียมการเทเลพอร์ต ก็สูงถึง 1.4 ล้านเหรียญทองแล้ว ในครั้งนี้ โอหยางโชวได้ใช้เงินไปเป็นจำนวนมาก

สำหรับการสนับสนุนทางทะเลของกลุ่มที่สอง ฉิงจี้กวงนี่จะนำกองเรือปินไห่เข้ามาช่วยเหลือ

ในด้านของผู้เล่นนักผจญภัย โอหยางโชวเตรียมจะใช้กิลด์ผู้พิทักษ์แห่งเมืองย่อยของเมืองซานไห่ พันธมิตรเงาโลหิต, กิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยแห่งโมร็อกโก พันธมิตรเจียงซาน และกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยแห่งโซมาเลีย พันธมิตรจันทร์ม่วง

พร้อมกับศาลาหลิวกวง จะมีกิลด์ยักษ์ถึง 4 กิลด์เข้าร่วม

โอหยางโชวเตรียมจะโยนผู้เล่นจีนบางส่วนเข้าสู่สงครามกับเกาหลี แม้หัตถ์เงินต้องการจะทำร้ายต้าเซี่ยอย่างเห็นได้ชัด แต่นี่เป็นสงครามระหว่างประเทศ และโอหยางโชวไม่ต้องทนแบกรับอยู่เพียงลำพัง

ด้วยศักดิ์ศรีของโอหยางโชวในจีน มันจะไม่มีปัญหาใดๆสำหรับเรื่องนี้มากนัก

ผู้บัญชาการของกลุ่มที่สองก็คือ จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพหมี หลี่จิง

Novel-Lucky

แน่นอนว่ากลุ่มสุดท้ายก็คือ สงครามกับญี่ปุ่น

เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากการประกาศสงครามของประเทศทั้งสาม มันทำให้ต้าเซี่ยสามารถเคลื่อนย้ายกำลังพลไปญี่ปุ่นได้ลดลงเป็นอย่างมาก ในด้านกองทัพเรือ นอกเหนือจากองเรือปินไห่ที่ถูกดึงออกไปแล้ว พวกเขายังคงมีกองเรือจักรพรรดิ, กองเรือหยาซาน และกองเรือแปซิฟิก

ในด้านกองทัพบก กลุ่มกองทัพอินทรี, กลุ่มกองทัพพยัคฆ์ และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองจะทำหน้าที่ป้องกัน มีเพียงกลุ่มกองทัพเสือดาวที่นำโดยหานสินเท่านั้นที่จะเข้าร่วมสงคราม

กลุ่มกองทัพอินทรีย์จะป้องกันทางตะวันตก, กลุ่มกองทัพพยัคฆ์จะป้องกันทางตะวันออก และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองจะป้องกันเมืองหลัก

แม้ไกอาจะตั้งกฎว่าห้ามทำสงครามภายในในเดือนนี้ แต่มันก็แค่ภายในเดือนนี้เท่านั้น หากกองทัพเดินทางกลับมาไม่ทัน พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับปัญหาครั้งใหญ่

Novel-Lucky

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะต้องต่อสู้ทั้ง 3 ด้าน โอหยางโชวก็ยังจำเป็นจะต้องทิ้งกองกำลังไว้ป้องกัน อย่างมากที่สุด เขาสามารถส่ง 1 กองทัพทหาร จากแต่ละกลุ่มกองทัพทหารเข้าร่วมสงครามเพิ่มเติมได้

สำหรับขบวนทัพทหารโมร็อกโก, โซมาเลีย และโอ๊คแลนด์ มันมีกำลังพลเพียง 100,000 นายเท่านั้น แม้ว่าเขาจะต้องการใช้พวกเขา เขาก็ไม่สามารถจะดึงกำลังออกมาได้มากนัก

สิ่งที่ควรค่าแก่การกล่าวถึงก็คือ เนื่องจากโอ๊คแลนด์เป็นส่วนหนึ่งของต้าเซี่ย มันจึงถูกจัดเป็นดินแดนของจีน ซึ่งทำให้มันหลีกเลี่ยงหายนะได้

ต้องกล่าวว่า การตัดสินใจของเจสันนั้นฉลาดอย่างแท้จริง

มีข่าวลือแพร่กระจายออกไปทั่วอาเซียนว่า ชวาได้เลือกติมอร์ตะวันออกเป็นเป้าหมาย และยะโฮร์ได้เลือกบรูไนเป็นเป้าหมาย

หากไม่ใช่เพราะข้อจำกัด ลูซอนก็คงจะประกาศสงครามกับจีน อย่างไรก็ตาม โอ๊คแลนด์ไม่สามารถจะถูกระบุเป็นเป้าหมายของสงครามระหว่างประเทศได้แล้ว มันจึงมีความหมายว่า ลูซอนจะไม่มีส่วนร่วมใดๆในเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้

Novel-Lucky

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ในส่วนอื่นของเอเชีย อินเดียก็ได้ระบุจูหยูทางเหนือเป็นเป้าหมาย ดูเหมือนพวกเขาต้องการจะกำจัดภัยคุกคามภายในเสียก่อน แล้วพวกเขาถึงค่อยจะพุ่งเป้าไปที่ศรีลังกา

.....

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่เป็นสงครามที่ยากลำบากมากที่สุด ที่ต้าเซี่ยเคยเผชิญ

สำหรับสงครามระหว่างประเทศในครั้งนี้ ต้าเซี่ยได้ใช้กำลังพลจากกองทัพบกและกองทัพเรือทั้งหมดของพวกเขา ซึ่งคิดเป็นกว่า 3 ล้านนาย และเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยอีกกว่า 10 ล้านคน

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยกลุ่มหลักที่จะเข้าโจมตีญี่ปุ่นก็คือ กลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต, กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ และพันธมิตรใบไม้ร่วง

นอกเหนือจากนั้นแล้ว เส้นใยยังจะเป็นผู้สนับสนุนการโลจิสติกส์อีกด้วย

จากทั้งสามกลุ่ม กองทัพที่จะส่งไปทำสงครามกับญี่ปุ่นดูอ่อนแอมากที่สุด โชคดีที่ต้าเซี่ยไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงของดินแดนหงส์สาบสูญจะติดตามต้าเซี่ยไปโจมตีภาคเหนือของญี่ปุ่น

Novel-Lucky

ในฉับพลัน กลุ่มที่โจมตีญี่ปุ่นแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น และมันมีกำลังพลทั้งสิ้นถึง 910 นาย

ในระหว่างการประชุม เฟิงฉิวฮวงแสดงออกอย่างชัดเจนว่า กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงจะปฏิบัติตามการนำของต้าเซี่ย ดังนั้น โอหยางโชวจึงต้องตัดสินใจเลือกผู้บัญชาการของกลุ่มนี้

อย่างไม่ต้องสงสัย โอหยางโชวเลือกหานสิน

ไป๋ฉี, หลี่จิง และหานสิน พวกเขาทั้งสามเป็นขุนพลระดับพระเจ้าในกองทัพต้าเซี่ย ที่ได้รับความไว้วางใจจากโอหยางโชวมากที่สุด ในสงครามครั้งใหญ่ทุกครั้ง หนึ่งในพวกเขาจะต้องได้อยู่เวลาทีหลัก

ดั้งนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจให้ซุนปินนำกลุ่มกองทัพพยัคฆ์อยู่ป้องกันดินแดน แทนที่จะเป็นกลุ่มกองทัพหมี

หลังจากวางแผนกลยุทธ์สำหรับสงครามระหว่างประเทศแล้ว โอหยางโชวก็ไม่ได้ทำอะไรอีกมากนัก

NovelLucky

กลยุทธ์เฉพาะเจาะจง, เสบียง, การจัดการเรือรบ และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ จะถูกจัดการโดยสภาใหญ่, สำนักองคมนตรี และผู้บัญชาการทั้งสาม

พวกเขาทุกคนต่างก็เป็นผู้เชี่ยวชาญ สำหรับตัวโอหยางโชว เขายังไม่มีความสามารถมากพอที่จะนำกำลังพลนับล้านได้ด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ มันยังมีสิ่งสำคัญอื่นๆอีกมากมายให้เขาทำ

บ่ายวันนั้น โอหยางโชวโพสต์ในฟอรั่มว่า 'ข้าได้รับการแจ้งเตือนว่า เกาหลี, หนานจาง และเจนละ ได้ประกาศสงครามกับพวกเราแล้ว'

ขณะที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งจีนก็กลายเป็นอึกทึก

หลังจากฟื้นคืนสติกันแล้ว พวกเขาก็กลายเป็นตื่นตระหนก จากนั้นก็โกรธแค้น

เช่นเดียวกับที่โอหยางโชวคิด ในฐานะประเทศที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก ชาวจีนรู้สึกว่ามีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่สามารถจะโจมตีคนอื่นได้

ใครจะรู้ว่าเจนละ, หนานจาง และเกาหลี จะกล้ามองหาความตายเช่นนี้

Novel-Lucky

ในฉับพลัน เลือดของพวกเขาก็เดือดพล่านและต้องการจะต่อสู้ ในด้านนี้ ผู้เล่นจีนเต็มไปด้วยกล้าหาญและเต็มไปด้วยจิตสังหาร แม้จะเป็นการต่อสู้แบบ 1 ต่อ 4 พวกเขาก็ไม่แม้แต่จะหวาดกลัว

นอกเหนือจากการสนับสนุนจากผู้เล่นทั้ง 100 ล้านคนแล้ว พวกเขายังมีต้าเซี่ย

โอหยางโชวไม่ได้กล่าวอะไรมากนักในฟอรั่ม ฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่นำโดยจี่อลั้วหลาน ทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างรวดเร็ว และโพสต์รายละเอียดต่างๆไปยังฟอรั่ม

อีกด้าน เธอก็ได้ประกาศแผนการจัดการศัตรูของต้าเซี่ย ขณะเดียวกันก็เปิดเผยการจัดเตรียมกำลังทหาร เพื่อให้ผู้เล่นสงบลง

ตามที่คาดหวังไว้จากฝ่ายประชาสัมพันธ์ คำกล่าวของพวกเขาทำให้เหล่าผู้เล่นจีนต่างก็ต้องการจะต่อสู้ไปพร้อมกับต้าเซี่ย

ด้วยสัญญาที่ไว้วางใจได้ในด้านหน้า ไมตรีของเหล่าผู้เล่นจีนต่อต้าเซี่ยพุ่งทะลุหลังคา พวกเขาต้องการจะกระโดดเข้าสงครามระหว่างประเทศ และติดตามต้าเซี่ยไปพิชิตโลก

Novel-Lucky

แน่นอนว่านี่เป็นเพียงสถานการณ์ในฟอรั่มไม่ใช่สถานการณ์จริง ในสถานการณ์ของชีวิตและความตาย ผู้เล่นนักผจญภัยทุกคนจะเลือกอย่างระมัดระวัง

เรื่องนี้ไม่อาจปฏิเสธได้

โอหยางโชวไม่ได้คาดหวังว่าจะรวบรวมเหล่าผู้เล่นที่กระจัดกระจายทั้งหมดมาได้ กองกำลังหลักของเขายังคงเป็นเหล่ากิลด์ยักษ์ใหญ่

โอหยางโชวเริ่มพบกับผู้นำกิลด์ทั้งแปดที่อยู่ฝั่งเขา เพื่ออธิบายแผนการของต้าเซี่ยและความคาดหวังสำหรับความร่วมมือของพวกเขา

วิธีโน้มน้าวพวกเขา จะเป็นบททดสอบสติปัญญาของโอหยางโชว

Novel Lucky

ตอนที่ 1049 การเดินทางของกองทัพอันยิ่งใหญ่

https://novel-lucky.blogspot.com

ณ ญี่ปุ่น, เมืองซานลิ

หลังจากยืนยันแผนการทางทหารของต้าเซี่ยแล้ว ฮอนดะเคอิสุเกะก็ถอยหายใจอย่างโล่งอก

ตั้งแต่การเปิดเผยชิ้นส่วนข้อมูลในช่วงต้นปี เหล่าผู้เล่นญี่ปุ่นก็เต็มไปด้วยความตึงเครียด

จีนมีขนาดใหญ่ เหมือนเมฆครึ้มไม่มีที่รู้จบที่ลอยอยู่เหนือท้องฟ้า

เพื่อช่วยประเทศของพวกเขาให้รอดพ้นจากการล่มสลาย ฮอนดะเคอิสุเกะและเริ่มไหวตั้งแต่ตอนนั้น เขารู้ว่าเพียงแค่ญี่ปุ่นคงจะไม่เพียงพอ และจะต้องพึงพาความช่วยเหลือจากภายนอก

ความช่วยเหลือที่ดีที่สุดก็คือ หัตถ์เงิน แม้ว่าในหัตถ์เงิน ตระกูลฮอนดะจะไม่ยิ่งใหญ่เท่าตระกูลตี่ แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นสมาชิกหลัก นอกจากนี้ ก็มีหลายคงไม่ต้องการเห็นต้าเซี่ยแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะตกลงที่จะช่วยเหลือ

ในตอนนี้ ตระกูลฮอนดะวางความหวังไว้กับตี่เฉิน พวกเขาหวังว่าเขาจะสามารถยึดตำแหน่งผู้นำสงครามระหว่างประเทศได้ หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น ปัญหาทั้งหมดจะได้รับการแก้ไข

น่าเสียดายที่สวรรค์ไม่ได้เข้าข้างพวกเขา และตี่เฉินพ่ายแพ้การต่อสู้นั้น

เมื่อเห็นว่าสงครามระหว่างประเทศหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว ฮอนดะเคอิสุเกะก็มองหาศัตรูเพิ่มให้กับจีน เพื่อลดภาระการป้องกันของญี่ปุ่น เกาหลีที่เชื่อมต่อกับจีนกลายเป็นพันธมิตรแรกของญี่ปุ่น

ลอร์ดปาร์ควินซ์แห่งดินแดนอูลซาน เข้าใจความหมายของคำกล่าวที่ว่า หากริมฝีปากตาย ฟันจะเย็น 'หากเกาหลีเพียงเฝ้ามองขณะที่ญี่ปุ่นล้มสลาย เกาหลีก็จะล่มสลายลงในปีถัดไป'

นอกเหนือจากเกาหลีแล้ว ฮอนดะเคอิสุเกะยังต้องการให้ลูซอน, ชวา และอินเดียซึ่งเป็นประเทศขนาดใหญ่ ทำงานร่วมกันด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากปัจจัยต่างๆหลายอย่าง ทำให้มันไม่ประสบผล

ชวาและอินเดียอยู่ไกลกับจีนมากเกินไป นอกจากนี้ ภายในภูมิภาคของพวกเขาเอง ก็มีสงครามระหว่างประเทศที่ยังไม่ได้รับการตัดสิน พวกเขาต้องกวาด

Novel-Lucky

ล้างประเทศขนาดเล็กรอบๆเสียก่อน จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ยินดีเข้าร่วมสงครามในเวลานี้

ลูซอนสนใจ แต่ความเห็นภายในประเทศของพวกเขาแตกต่างออกไป เขาจึงทำได้เพียงยอมแพ้ในพวกเขา อย่างช่วยไม่ได้ ตระกูลฮอนดะทำได้เพียงหาตัวเลือกที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้

มีเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใด พวกเขาถึงถูกเรียกว่าแพะรับบาป

ประเทศทั้งสองรู้ดีว่า หลังจากที่ต้าเซี่ยยึดอันนัมแล้ว ก้าวต่อไปก็คือการกวาดล้างพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขามีความคิดราวกับนกกระจอกเทศ พวกเขายินเต็มใจและไม่กล้าริเริ่มโจมตีต้าเซี่ยก่อน

พวกเขาทำได้เพียงลากเวลาออกไปทีละวันทีละวัน เพื่อให้พวกเขายังมีชีวิตอยู่ได้

ตระกูลฮอนดะได้ใช้การโจมตีอย่างรุนแรง ในการซื้อตัวปี้เหวินเลี่ยและหลางกงและให้พวกเขาพุ่งเป้าไปที่จีนโดยตรง

ในเวลานี้ ทั้งสองอาจจะต้องประสบปัญหาอย่างมาก

NovelLucky

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สนใจเพราะพวกเขาถูกซื้อตัวโดยตระกูลฮอนดะแล้ว ตระกูลฮอนดะจ่ายอย่างมหาศาลให้กับพวกเขา แม้ว่าประเทศของพวกเขาจะล่มสลาย ทั้งสองก็ยังสามารถใช้ชีวิตอย่างสุขสบายที่ดาวเคราะห์โฮปได้

'แต่นั่นยังคงไม่เพียงพอ!'

ประเทศทั้งสามสร้างแรงกดดันได้บางส่วน แต่จีนยังคงแข็งแกร่งเกินไป แม้พวกเขาจะใช้กำลังพลเพียง 1 ใน 3 มันก็มากพอจะบดขยี้ญี่ปุ่นได้

'ตอนนี้ มันขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพวกเขา...'

ฮอนดะเคอิสุเกะมองไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่ทะเลอีกฟาก หัวใจของเขาสั่นไหวและดวงตาของเขาเปร่งประกาย

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 5 วันที่ 27

Novel-Lucky

ตั้งแต่วันนี้ กองกำลังต่างๆก็เริ่มออกเดินทาง รวมเวลาที่ต้องใช้สำหรับการเดินทางเข้าไปแล้ว มันอาจกล่าวได้ว่าเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ที่เร็วที่สุดก็คือ เขตสงครามตะวันตกเฉียงใต้

จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพมังกร ไป๋ฉี ได้กลับไปยังมณฑลอันนัมแล้ว ด้วยความร่วมมือของสำนักองคมนตรีและสำนักงานผู้ว่าราชการมณฑลอันนัม เสบียงและทรัพยากรจำนวนมากถูกรวบรวมและขนส่งไปยังแนวหน้า

ในเวลาเดียวกัน ไป๋ฉีก็จัดเตรียมแผนการสำหรับการเดินทัพ

ปานวันนั้น ฮั้วฉูปิงนำกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ เทเลพอร์ตไปยังเมืองหิน เพื่อเดินทางไปยังมณฑลเป่ยเจียง ซึ่งเชื่อมต่อกับเกาหลี

เนื่องจากกลุ่มกองทัพหมีมีปัญหาหลายอย่างในระหว่างการรวมตัว พวกเขาจึงต้องใช้เวลาอีกกว่า 2 วัน

ผู้ว่าราชการมณฑลเป่ยเจียง หวู่ฟู่ ได้รับคำสั่งจากโอหยางโซว และเตรียมเสบียงสำหรับกองทัพแล้ว

Novel-Lucky

คำสั่งของโอหยางโชวก็คือ ปิดกั้นศัตรูจากภายนอกประเทศ เขาไม่ต้องการให้เปลวเพลิงแห่งสงคราม ลุกลามเข้ามาภายในมณฑลเป่ยเจียง และเนื่องจากเกาหลีกล้าที่จะเป็นฝ่ายเริ่มสงคราม พวกเขาก็ต้องเตรียมพร้อมสำหรับการถูกกวาดล้าง

เขามีเหตุผลที่ทำให้เขามีความมั่นใจ

บ่ายวันนั้น ต้าฉิน, ต้าฮั่น และต้าถัง ราชวงศ์เหล่านี้ส่งฑูตมา เพื่อแสดงความตั้งใจของพวกเขาว่า เมื่อสงครามเริ่มต้นขึ้นแล้ว ราชวงศ์ถังสามจะส่งกำลังพลไปช่วยเหลือมณฑลเป่ยเจียงสำหรับการป้องกัน

ผลก็คือ ต้าเซี่ยไม่มีความจำเป็นจะต้องเป็นกังวลกับแนวหลัง กองทัพอันแข็งแกร่ง 840,000 นาย ที่นำโดยหลี่จิง สามารถนำพวกเขาเข้าไปสังหารศัตรูในแผ่นดินเกาหลีได้โดยตรง

โอหยางโชวจึงเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้นสำหรับสงครามกับเกาหลี

เนื่องจากพวกเขาเป็นฝ่ายเริ่มการโจมตี เมืองหลวงทั้งเก้าของจีนและกำลังพลทหารองครักษ์นับล้านๆของพวกเขา ไม่สามารถออกไปต่างประเทศเพื่อทำสงครามได้ แม้จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ยังสามารถช่วยอยู่ปกป้องท้องถิ่นได้

Novel-Lucky

ทหารองครักษ์นับล้านๆเหล่านี้ เป็นเข็มที่มั่นคงของจีน ไม่ว่าสงครามระหว่างประเทศจะเกิดขึ้นที่ใดและกินพื้นที่มากเพียงใด อย่างน้อยที่สุด ดินแดนของต้าเซี่ยก็ยังคงปลอดภัย นี่เป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใด ประเทศเพื่อนบ้านถึงได้หวาดกลัวจีน

กองทัพทหารองค์ครักษ์นับล้านๆเหล่านั้น ยังอยู่ภายใต้บุคคลอย่าง ฉินซีหวง, จักรพรรดิฮั่นหวู่, จักรพรรดิถังไท่จง, จักรพรรดิซ่งจู แล้วยังมีขุนพลอย่าง เว่ยจิงและหวังเจี้ยน มันเป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้เหล่าผู้ที่ต้องการโจมตีรู้สึกสิ้นหวัง

ต้าเซี่ยไม่ใช่เพียงผู้เดียวที่แข็งแกร่งในจีน

ลูซอนยกเลิกแผนการโจมตีจีนด้วยเหตุผลดังกล่าว

ในด้านของผู้เล่นนักผจญภัย

พันธมิตรเงาโลหิต, พันธมิตรเจียงซาน, พันธมิตรจันทร์ม่วง และศาลาหลิวกวง กองกำลังชั้นสูงของกิลด์เหล่านี้ รวมตัวกันอยู่ในเมืองหิน

Novel-Lucky

นอกเหนือจากกิลด์ยักษ์ใหญ่ทั้งสี่แล้ว กลุ่มผู้เล่นที่กระจัดกระจายบางส่วนก็เดินทางไปยังมณฑลเป่ยเจียง จำนวนโดยรวมของพวกเขา มีกำลังคนมากกว่าผู้เล่นจากกิลด์ทั้งสี่เสียอีก และมันมากเพียงพอที่จะตอบโต้เหล่าผู้เล่นเกาหลีแล้ว

มีเหตุผล 3 ประการ ที่ว่าเพราะเหตุใด เหล่าผู้เล่นถึงได้กระตือรือร้นเช่นนี้

ประการการ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของวัดหงหลู่นั้นทรงประสิทธิภาพ

จื่อลั้วหลานได้จัดให้คนจำนวนมาก เริ่มการสนทนาขนาดใหญ่บนฟอรั่ม เพื่อยกระดับจิตวิญญาณการต่อสู้ของเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย และโยนตัวเองเข้าสู่สงคราม

ประการที่สอง ต้าฉิน, ต้าฮั่น และต้าถัง ทำหน้าที่เป็นตัวอย่างที่ดี

ราชวงศ์ทั้งสามมีตำแหน่งที่ไม่อาจสั่นไหวได้ในหัวใจของชาวจีน เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยส่วนใหญ่ในเมืองราชวงศ์เหล่านี้จึงได้รวมตัวกัน

การที่ราชวงศ์ทั้งสามส่งกำลังพลออกไปช่วยเหลือต้าเซี่ยปกป้องดินแดนท้องถิ่นนั้นเป็นสัญญาณที่ชัดเจน ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ผู้เล่นจำนวนมากก็เดินทางไปยังมณฑลเป่ยเจียง

ประการที่สาม พวกเขาทุกคนล้วนรักตนเอง

มันเห็นได้ชัดว่าญี่ปุ่นเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของจีน ในทำนองเดียวกันนั้น มีผู้เล่นจำนวนมากที่ไม่ชอบเกาหลี หลังจากที่รู้ว่าผู้บัญชาการแนวหน้าของต้าเซี่ยที่จะเคลื่อนทัพไปต่อสู้กับเกาหลีก็คือ หลี่จิง ผู้เล่นหลายคนก็กระโดดเข้ามาร่วมวงด้วย

ด้วยเหตุผลต่างๆหลายประการ สงครามกับเกาหลี มันได้โอนเอียงมาทางฝั่งต้าเซี่ยแล้ว สำหรับต้าเซี่ย สงครามในครั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลี่จิง

.....

นอกเหนือจากกลุ่มทั้งสองที่เพิ่งกล่าวไปแล้ว ญี่ปุ่นก็เริ่มเคลื่อนไหว

อย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าสงครามกับเกาหลีจะดึงดูดมากเพียงใด สงครามกับญี่ปุ่นก็ยังคงเป็นสนามรบหลัก มันเป็นสงครามที่เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยให้ความสำคัญที่สุด และเลือกที่จะเข้าร่วมมากที่สุด

Novel-Lucky

เนื่องจากมันเป็นการต่อสู้ข้ามทะเล กลุ่มคนชุดแรกจึงจะถูกส่งออกไปในวันนี้

ณ ท่าเรือเป่ยไห่

ช่วงเช้าตรู่ โอหยางโชวนำเหล่าข้าราชการและขุนพลมาส่งพวกเขาออกไป

สภาใหญ่ของต้าเซี่ย ได้แยกสงครามกับญี่ปุ่นออกเป็น 4 ส่วน คือ การสู้รบบนทะเล, การขึ้นฝั่ง, การเก็บกวาด และการสู้รบครั้งสุดท้ายที่เมืองหลวง

การสู้รบบนทะเล เป็นการปะทะกันระหว่างกองทัพเรือของทั้ง 2 ฝ่าย

ญี่ปุ่นมีประวัติศาสตร์การโจมตีเรือและชายฝั่งของจีน ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใด พวกเขาถึงมีประสบการณ์การเดินเรือและการสู้รบทางทะเลอย่างมาก พร้อมกับเทคโนโลยีการต่อเรือและอาวุธปืนจากอเมริกา พวกเขาได้สร้างกองทัพเรืออันแข็งแกร่งขึ้นมา

หากพวกเขาไม่กวาดล้างกองทัพเรือญี่ปุ่นเสียก่อน พวกเขาก็จะไม่สามารถยกกำลังพลขึ้นฝั่งได้เลย

Novel-Lucky

ในเรื่องนี้ ความรับผิดชอบหลักอยู่ที่กองเรือแปซิฟิกที่นำโดยซีหลาง สำหรับหยูต้าโหยวที่เป็นผู้นำกองเรือหยาซาน พวกเขาจะทำหน้าที่ปกป้องเส้นทางทางทะเลระหว่างต้าเซี่ยและญี่ปุ่น

ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า จะมีเรือพ่อค้าจำนวนมากเพียงใด ถูกใช้สำหรับส่งกำลังพล, เหล่าผู้เล่น และเสบียง ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังต้องทำการเดินทางไปกลับหลายครั้ง

มันคงเป็นไปไม่ได้เลยที่กองเรือขนาดใหญ่จะเคลื่อนที่โดยไม่ได้รับการปกป้อง

นอกจากนี้ จีนก็กำลังจะทำการรุกราน พวกเขาจึงต้องเตรียมพร้อมรับมือกับแผนการของญี่ปุ่น สำหรับการส่งกองกำลังมาทำลายเส้นทางเสบียงและทรัพยากรของพวกเขา

แม้ว่ามันจะไม่ส่งผลกระทบต่อภาพรวมมากนัก แต่มันก็ส่งผลกระทบต่อขวัญกำลังใจของพวกเขา

ด้วยความสามารถในการปล้นสะดมของญี่ปุ่น มันจะสร้างความเสียหายได้อย่างมาก ดังนั้น โอหยางโชวจึงไม่มีทางเลือกนอกจากจัดให้กองเรือหยาซานทำหน้าที่ป้องกันเส้นทาง เพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น

Novel Lucky

สำหรับสนามรบหลัก ไม่ว่ากองทัพเรือญี่ปุ่นจะแข็งแกร่งเพียงใด ต่อหน้ากองเรือแปซิฟิกของต้าเซี่ยและกองเรือไห่โจวของดินแดนหานตาน พวกเขาไม่ได้มีช่วงเวลาที่ดี

เมื่อวันก่อน ดินแดนตานหยาง, ดินแดนราชา และดินแดนโลหิตสีชาด ได้ผสานรวมเข้ากับดินแดนหานตาน โครงสร้างทางทหารทั้งหมดของดินแดนหานตานทั้งหมดได้รับการปรับปรุงใหม่

กลุ่มแรกที่เปลี่ยนก็คือ กองทัพเรือ

เนื่องจากกองเรือของดินแดนหานตาน, ดินแดนโลหิตสีชาด และดินแดนราชายังไม่ถูกเติมเต็ม พวกเขาจึงถูกรวมเข้าด้วยกัน และจัดตังเป็น 2 กองเรือ คือ กองเรือหานตานและกองเรือไห่โจว

ตี่เฉินเตรียมที่จะใช้กองเรือหานตานสำหรับปกป้องบ้าน และใช้กองเรือไห่โจวสำหรับโจมตี

กองทัพบก็เปลี่ยนไปอย่างมากด้วยเช่นกัน โดยหลักๆแล้วจะทำตามโมเดลของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้าเซี่ย พวกเขาได้จัดตั้งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ราชวังชั้นสูงขึ้นมา โดยมีเหลียนผอเป็นจอมพลของกลุ่มกองทัพนี้

Novel Lucky

ถัดไปเป็นกองทัพจากดินแดนต่างๆ ซึ่งยังจะรวมไปถึงเชลยศึกจากการเข้ายึดแคว้นฉู่ตะวันตกและมณฑลหวานหนาน โดยจัดตั้งกลุ่มกองทัพทหารใหม่ขึ้นมา 3 กลุ่มกองทัพทหาร เทียนตานจะนำกลุ่มกองทัพตานหยาง, หวู่ฉีจะนำกลุ่มกองทัพราชา และเซี่ยซวนจะนำกลุ่มกองทัพโลหิตสีชาด

ด้วยเหตุนี้เอง ดินแดนหานตานจึงมีกำลังพลทั้งสิ้นกว่า 1.4 ล้านนาย และเป็นเจ้าโลกของจีนอย่างปฏิเสธไม่ได้

กลับไปที่หัวข้อหลัก

ที่กำลังออกเดินทางออกจากท่าเรือเป่ยไห่ก็คือ กองเรือหยาซาน พร้อมกับพวกเขาเป็นกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง และอีก 2 กองทัพทหารแห่งกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงของดินแดนหงส์สาบสูญ กองกำลังชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิตก็จะเดินทางออกจากที่นี่ด้วยเช่นกัน

กองเรือหยาซานเดินทางขึ้นเหนือ ตามทาง พวกเขาจะไปยังกองพลทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ด้วย

กองทัพทหารทั้งสี่ จะเป็นแนวหน้ากลุ่มแรกของพันธมิตรซานไห่ ซึ่งจะนำโดยจอมพลแห่งกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง กั้วจื่อยี่

NovelLucky

ตอนที่ 1050 ความแตกต่างอย่างมาก

https://novel-lucky.blogspot.com

สำหรับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย สงครามระหว่างประเทศที่เป็นการเดิมพันครั้งใหญ่ ไม่อาจจะพ่ายแพ้ได้

แตกต่างจากลอร์ดที่ไล่ตามคะแนนการกุศลและแผ่นดิน เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยที่เข้าร่วมสงครามระหว่างประเทศจะได้รับคะแนนคณูปการสงคราม

ไกอายุติธรรม มันจะคล้ายกับวิธีที่เหล่าลอร์ดได้รับคะแนนของพวกเขาจากการนำกองทัพของพวกเขา ผู้นำกิลด์ก็จะได้รับคะแนนคณูปการสงครามอย่างมากจากการนำสมาชิกในกิลด์ของพวกเขา

ดังนั้น สงครามระหว่างประเทศจึงไม่เพียงแค่จะส่งผลกระทบต่อเกียรติยศของพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังจะส่งผลกระทบต่อเหล่ากิลด์ยักษ์ใหญ่อีกด้วย

สำหรับการใช้คะแนนคณูการสงคราม?

มันจะคล้ายกับแผนที่สมรภูมิ ไกอาจะเปิดร้านค้าในช่วงเวลาของสงครามระหว่างประเทศ ผู้เล่นนักผจญภัยจะสามารถใช้คะแนนคณูปการแลกเปลี่ยนกับสินค้าภายในได้

หลังจากที่สังเกตการมานานถึง 5 ปี ในที่สุดไกอาก็เข้าใจแล้วว่าเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยต้องการอะไร

สำหรับผู้เล่นนักผจญภัย ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดในเกมส์ คู่มือเทคนิคลับ, อาวุธ, อุปกรณ์ และหนังสือทักษะ ล้วนแล้วแต่เป็นความฝันที่พวกเขาไม่เคยหยุดฝัน

เมื่อมีอุปกรณ์ระดับทองคำคำแล้ว ก็อยากจะมีอุปกรณ์ระดับทองคำขาว, เมื่อมีอุปกรณ์ระดับทองคำขาวแล้ว ก็อยากจะมีอุปกรณ์ระดับพระเจ้า

ความต้องการของผู้คนมักจะสูงดุจขุนเขา

สินค้าที่วางขายในร้านค้าช่วงสงครามระหว่างประเทศนั้น ประกอบไปด้วยสินค้า 3 ประเภท และมันเป็นสินค้าชั้นสูงที่ทุกคนต่างก็ปรารถนา พร้อมกับที่ไกอายกเลิกงานประมูลประจำปี สินค้าเหล่านี้ก็กลายเป็นหายากมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

เพียงแค่ชิ้นเดียว มันก็คุ้มค่าที่จะให้เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยทุกคนจะเสี่ยงชีวิตของพวกเขาแล้ว

Novel-Lucky

เสี่ยงทุกอย่าง เพื่อได้รับทุกอย่าง

พวกเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อสิ่งนี้หรอกหรือ?

หากพวกชนะ อุปกรณ์ของพวกเขาก็จะได้รับการเปลี่ยนใหม่และสถานะของพวกเขาก็จะเพิ่มสูงขึ้นไปอีกอย่างมาก แต่หากพวกเขาแพ้ สถานะโดยรวมของพวกเขาก็จะลดต่ำลง

ด้วยเหตุนนี้ ทุกคนจึงเดิมพันชีวิตของพวกเขากับสงครามครั้งนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ระดับโลกกำลังดำเนินไป มันเป็นแรงบันดาลใจให้กับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย ทุกคนที่มีความทะเยอทะยานมารวมตัวกันที่จุดรวมพลอย่างกระตือรือร้น

ภูมิภาคจีน มีผู้เล่น 100 ล้านคน และมีผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้มากกว่า 10 ล้านคน

ในอีก 5 วัน ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 3 ล้านคน จะมารวมตัวกันที่จุดรวมพลและเตรียมพร้อมสำหรับสงครามในตำนาน

Novel-Lucky

ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 3 ล้านคนนี้ มาจากมากกว่า 10 กิลด์ยักษ์ใหญ่

เหล่าผู้เล่นจีนมีความกระตือรือร้นในสงครามระหว่างประเทศ มันทำให้พวกเขามีทั้งความปิติยินดีและความต้องการจะเข้าร่วม

โอหยางโชวเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับประโยชน์มากที่สุด เนื่องจากมีผู้เล่นจำนวนมากเข้าร่วม เพื่อป้องกันการรุกรานจากศัตรูรอบข้าง บางคนเลือกอย่างฉลาด บ้างก็เลือกสงครามกับเกาหลี, เจนละ และหนานจาง ผู้เล่นนักผจญภัยจำนวนมากที่เข้าร่วมเหล่านี้ ช่วยลดความเสี่ยงในสงครามระหว่างประเทศของต้าเซี่ยลงได้อย่างมาก

ในวันที่ 29 จากผู้เล่นอาชีพสายต่อสู้กว่า 3 ล้านคน มากกว่าครึ่งเลือกที่จะเข้าร่วมสงครามกับญี่ปุ่น โดยมีจำนวนเฉพาะราว 1.65 ล้านคน

ท่ามกลางพวกเขา 900,000 คน เลือกเส้นทางโจมตีภาคเหนือ ซึ่งเป็นเส้นทางของพันธมิตรซานไห่

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่า เหล่าผู้คนในจีนชื่นชอบต้าเซี่ย

Novel-Lucky

แม้จะมีผู้เล่นถึง 750,000 คน เลือกเส้นทางโจมตีภาคใต้ และดูเหมือนจะไม่แตกต่างกันมากนัก แต่ต้องไม่ลืมว่า 6 กิลด์ยักษ์ใหญ่ยังอยู่ภายใต้ตี่เฉิน

ขณะที่ต้าเซี่ยมีเพียง 3 กิลด์ยักษ์ใหญ่ ในการเผชิญหน้ากับญี่ปุ่น เพราะพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับสงคราม 3 ด้าน

นี่จะมีความหมายว่า นอกเหนือจากกิลด์ยักษ์ใหญ่แล้ว เส้นทางโจมตีภาคใต้มีผู้เล่นที่กระจัดกระจายตัวอยู่ราว 200,000 คน ขณะที่เส้นทางโจมตีภาคเหนือมีอยู่ราว 600,000 คน

หากไม่ใช่เพราะผู้เล่นบางคนกลัวว่าการสู้รบในภาคเหนือจะรุนแรงมากเกินไป ความแตกต่างอาจจะมากขึ้นกว่านี้

นั่นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้

6 ตระกูลใหญ่ สามารถควบคุมผู้เล่นระดับสูงที่ทรงอิทธิพลได้เท่านั้น ไม่ได้รวมไปถึงผู้เล่นทั่วไป ในทางตรงกันข้าม โอหยางโชวเป็นคนทั่วไปในตำนาน ทำให้เขามีแรงดึงดูดเหล่าผู้เล่นกลุ่มนี้

Novel Lucky

นี่ยังไม่ได้พิจารณาถึงผู้เล่นนับล้านที่เข้าร่วมสงครามกับเกาหลี และผู้เล่นอีก 350,000 คน ที่เข้าร่วมสงครามกับหนานจางและเจนละ ไม่อย่างนั้น มันจะไม่มีช่องว่างสำหรับเกียรติยศของตี่เฉินเลย

ทันทีที่ผลลัพธ์ออกมา ไม่เพียงแค่ตี่เฉินเท่านั้น แม้แต่ตระกูลใหญ่ทั้งหกก็กลายเป็นตื่นตระหนก

พวกเขารู้ว่าโอหยางโชวมีอิทธิพลอย่างมากต่อเหล่าผู้เล่นทั่วไป แต่นั่นก็เป็นเพียงความประทับใจ มันไม่ควรจะส่งผลกระทบอย่างแท้จริงมากเท่านี้

เมื่อความจริงตรงหน้าปรากฏขึ้น พวกเขาก็ตระหนักได้ว่าอิทธิพลของโอหยางโชวต่อจีนนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

มีข่าวลือกระจายออกมาว่า ผู้เฒ่าตระกูลเฟิงขังตัวเองไว้ในห้องอ่านหนังสือของเขาและไม่ได้ออกมาตลอดทั้งคืน เห็นได้ชัดว่าความคิดของเขาถูกกระตุ้นจากสิ่งต่างๆทั้งหมดเหล่านี้

บางที อาจจะไม่ได้มีเพียงเขาเท่านั้นที่นอนไม่หลับในคืนนั้น การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กำลังเกิดขึ้นอย่างเงียบๆ

.....

Novel-Lucky

แม้แต่ตัวโอหยางโชวเอง ก็ยังรู้สึกตกใจเล็กน้อย

ขณะที่ผลลัพธ์ออกมา โอหยางโชวก็เต็มไปด้วยความสุขและความกังวล เขามีความสุขเพราะอิทธิพลของเขาเป็นรากฐานสำคัญสำหรับเป้าหมายในอนาคตของเขา

เขาเป็นกังวลเพราะเขาไม่สามารถจะเก็บตัวเองให้อยู่ในระดับต่ำได้

"ข้าโดดเด่นเกินไป!"

โอหยางโชวถอนหายใจ เขาต้องการจะทำตามทฤษฎีที่ว่า ทำสิ่งต่างๆให้โดดเด่น แต่เก็บตัวเองในระดับต่ำ เขาชอบการซ่อนตัวในที่มืด เพื่อสะสมพลังและรับสิ่งต่างๆมากกว่า

อย่างไรก็ตาม พร้อมกับที่ตัวเขาถูกเปิดเผย โอหยางโชวไม่สามารถเก็บตัวเองอยู่ในระดับต่ำได้อีก ไม่ว่าเขาจะทำอะไร ทุกสายตาจะจับจ้องมาที่เขา ราวกับถูกวางไว้ใต้กล้องจุลทรรศ์ แม้แต่การกระทำเล็กๆของเขาก็จะถูกสังเกตโดยผู้คนได้ทุกเวลา

Novel-Lucky

"ข้าอาจจะไม่มีเวลาว่างเหลืออีกแล้วในอนาคต"

โอหยางโชวเต็มไปด้วยความคิด แม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังไม่หวาดกลัวกลับกัน เขาสงบอย่างแท้จริง "ไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆ ข้าเพียงแค่ต้องก้าวขึ้นไปบนเวทีหลักอย่างเปิดเผยเท่านั้น"

ความโดดเด่นเองก็มีประโยชน์

โอหยางโชวจะปรับตัวเข้ากับการใช้ชีวิตที่เปร่งประกายได้ในไม่ช้า

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 1

ณ อ่าวเป่ยไห่

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ โอหยางโชวได้ส่งกองกำลังออกไปแล้ว 4 กลุ่ม ในเวลานี้ เขาจะออกเดินทางไปด้วยตัวเอง ก้าวไปในเส้นทางที่อาจจะสว่างไสวหรือมืดครึ้ม

Novel-Lucky

ที่มาพร้อมเขาเป็นแขกพิเศษไม่กี่คน

พวกเขาคือ ลอร์ดแห่งดินแดนหงส์สาบสูญ เฟิงฉิวฮวง, ผู้นำกิลด์กลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต การผจญภัยสีโลหิต, ผู้นำกิลด์กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ไซสือหยุน และผู้นำกิลด์ศาลาหลิวกวง ฮ่าวหรานฉีซี

ไม่กี่วันก่อน หลินชิงได้นำกองกำลังชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เดินทางออกไปก่อนแล้ว

รวมโอหยางโชวเข้าไปแล้ว ทั้งห้าจะเป็นผู้นำหลักในเส้นทางโจมตีภาคเหนือ หลินชิงจะรับคำสั่งเฉพาะ ขณะที่กองกำลังชั้นสูงจะถูกสั่งโดยผู้นำของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโชวจึงกล่าวติดตลกว่า เขาเป็นเพียงนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาญี่ปุ่นเพื่อความสนุก และไม่ได้ทำอะไรเลย

สำหรับเหล่าผู้เล่นกระจัดกระจาย โอหยางโชวไม่ได้คิดที่จะรวบรวมพวกเขา เพราะเขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ เมื่อพวกเขาลงจากเรือของเขาแล้ว เขาก็จะไม่สามารถควบคุมพวกเขาได้อีก

Novel-Lucky

เนื่องจากกองกำลังต่างๆเดินทางออกไปแล้ว อ่าวเป่ยไห่จึงค่อนข้างเงียบ และเหลือเพียงกองเรือจักรพรรดิเท่านั้นที่ยังอยู่ที่นี่

เรือธงจักรพรรดินั้นสะดุดตาอย่างมาก มันทำให้การผจญภัยสีโลหิตและคนอื่นๆที่ติดตามมาถึงกับอ้าปากค้าง พวกเขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ต้าเซี่ยจะสามารถสร้างเรือรบที่น่าเกรงขามเช่นนี้ขึ้นมาได้

ต้าหน้าความตื่นเต้นของการผจญภัยสีโลหิต โอหยางโซวยิ้มและไม่กล่าวอะไรเลย พวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า ต้าเซี่ยยังมีกระทั่งเรือรบที่เหนือกว่าเรือรบหุ้มเกราะเหล็ก ซึ่งกำลังจะสร้างขึ้น?

หากไม่มีอะไรผิดพลาด เรือรบทดลองลำแรกจะถูกปล่อยลงน้ำในไม่ช้า

หลังจากได้เห็นเรือธงจักรพรรดิแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้รีบเร่งและรอ

เวลา 9.00 น. ประกาศระดับโลกดังขึ้นตามเวลา

"ประกาศระดับโลก : เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศเริ่มต้นขึ้นแล้ว เป็นเวลา 1 เดือน โปรดเลือกบัฟสงครามระหว่างประเทศของคุณ ตามคะแนนเกียรติยศประเทศของคุณ ผลของมันจะถูกบังคับใช้ในทันที ผู้นำสงครามระหว่างประเทศ

ที่มีอาวุธประเทศ สามารถเปิดใช้งานบัฟโชคชะตาประเทศได้ สำหรับสถานการณ์เฉพาะ โปรดตรวจสอบด้วยตัวเอง!”

จีนมีคะแนนเกียรติยศประเทศ 40 แต้ม ซึ่งทุกคะแนนล้วนแล้วแต่ได้มาจากต้าเซี่ย พวกเขาจะเลือกบัฟทั้ง 40 ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ประเภท คือ การโจมตี, การป้องกัน และความเร็ว

หลังจากการประกาศสิ้นสุดลง โอหยางโชวก็ดำเนินตามแผนของเขา และเลือกบัฟการโจมตี 20 และการป้องกันอีก 20

การโจมตีและการป้องกัน เป็นสมดุลของเส้นทางแห่งจักรพรรดิ

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโชวก็ตรวจสอบบัฟโชคชะตาประเทศที่ได้รับจากกระบี่ซวนหยวน

ความสง่างาม : ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองทัพจีน เพิ่มขึ้น 20%, คะแนนคณูปการเพิ่มขึ้น 5%

“นี่ไม่เลวเลย” โอหยางโชวพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

Novel Lucky

เช่นเดียวกันนั้น กองทัพจีนที่ประกอบไปด้วยผู้เล่นจีน ก็ได้รับบัฟ 20% ทั้ง 3 ประเภทด้วยเช่นกัน สิ่งนี้จะช่วยเพิ่มความแข็งแกร่งของพวกเขาไปอีกระดับ

การปฏิบัติเช่นนี้ สามารถเฉพาะจีนเท่านั้น

ประเทศอื่นๆมีคะแนนเกียรติยศสูงสุดเพียง 10 แต้ม

ใครจะรู้ บัฟเหล่านี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่กองทัพที่จะทำสงครามกับญี่ปุ่นเท่านั้น แต่มันยังครอบคลุมไปถึงกองทัพที่จะทำสงครามกับเกาหลี, เจนละและหนานจางด้วย

แม้ว่ามันจะอยู่คนละประเทศ แต่ตราบเท่าที่มีการสู้รบเกิดขึ้น พวกเขาก็จะเพลิดเพลินกับบัฟเช่นนี้ได้

โอหยางโชวปิดอินเตอร์เฟซส่วนตัวของเขาและสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วโบกมือไปข้างหน้าอย่างทรงพลังอำนาจ

"เดินหน้า!"

Novel-Lucky

ตามคำสั่งที่ได้รับ กองเรือจักรพรรดิเดินทางออกจากท่าเรือในที่สุด

เช่นเดียวกับที่โอหยางโซวและกลุ่มสุดท้ายเริ่มออกเดินทาง กองเรือแปซิปิกที่เดินทางออกมาเมื่อ 4 วันก่อน ได้เดินทางมาถึงน่านน้ำของเกาะฮอกไกโดแล้ว และได้เริ่มสู่รบกับกองเรือญี่ปุ่นที่ออกมาลาดตระเวณแล้ว

แผนการใหญ่ค่อยๆแขวนขึ้นเหนือหัวต้าเซี่ยอย่างช้าๆ

Novel-Lucky

ตอนที่ 1051 การโจมตีปิดล้อม

https://novel-lucky.blogspot.com

ขนาดของญี่ปุ่นใกล้เคียงกับมณฑลขนาดกลางในจีน แต่มันมีความหนาแน่นของประชากรสูงเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ ดินแดนซานลิจึงสามารถสร้างกองเรือญี่ปุ่นขึ้นมาได้อย่างสมบูรณ์

ขุนพลพลเรือของกองเรือญี่ปุ่นก็คือขุนพลผู้มีชื่อเสียง คูคิ ยูชิทาคา และมันยังมีขุนพลที่เป็นโจรสลัดที่มีชื่อเสียงอย่าง มูราคามิ ทาเคโยชิ ทั้งสองเคยปะทะกันในระหว่างยุคแห่งความวุ่นวายของญี่ปุ่น และมันยังมีความจริงที่ว่า มูราคามิ ทาเคโยชิ เคยพ่ายแพ้ให้กับคูคิ ยูชิทาคา

คูคิ ยูคิทาคา เป็นเสนาบดีที่มีชื่อเสียงภายใต้ โอดะ โนบุนากะ ในยุคอซึชิ-โมโมยามะ ผู้นำคนที่แปดของตระกูลเขา ในปี 1574 เขาได้คณูปการอย่างมากจากการปกป้องกองกำลังของโอดะ โนบุนากะ ระหว่างที่โจมตีอิเซะ

ในการสู้รบคิสึกาว่ากูชิครั้งที่สอง คูคิ ยิคิทาคาใช้โครงสร้างของเรือหุ้มเกราะเหล็ก ทำลายกองทัพเรือของตระกูลโมริ ทำให้เขาได้รับรางวัลเป็นที่ดิน 35,000 หน่วย และได้รับชื่อ โจรสลัด

นอกเหนือจากกองทัพเรือแล้ว ดินแดนซานลิยังมีกลุ่มกองทัพทหารเต็มรูปแบบซึ่งรวมไปถึงขุนพลอย่าง โอดะโนบุนากะ, โทโยโทมิ ฮิเดโยชิ และโทคุกาว่า อิเอยาสึ

โอดะ โนบุนากะเป็นจอมพล ขณะที่ขุนพลคนอื่นๆเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหาร

ทั้งสามมาจากยุคสมัยเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมีความสัมพันธ์กัน

บุคคลคนที่เป็นตำนานมากที่สุดในหมู่พวกเขาก็คือ โอดะ โนบุนากะ

ในด้านการทหาร เขาใช้เทคนิคของอาวุธปืนได้อย่างหลากหลาย ในการด้านปกครอง เขาจัดแบ่งกองทัพและการเกษตร ส่งเสริมการค้าเสรีและมีนโยบายการปฏิรูปอย่าง การสร้างถนนและเส้นทางการค้า เขาเป็นผู้เปิดเส้นทางญี่ปุ่นจนกลายมาเป็นญี่ปุ่นในปัจจุบัน

ในช่วงสุดท้าย โอดะ โนบุนากะ ยึดอำนาจโชกุนมุโรมาชิ ที่ปกครองญี่ปุ่นมานานเกือบ 200 ปี ทำให้ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของญี่ปุ่นที่ดำเนินมายาวนานกว่า 100 ปีสิ้นสุดลง

สิ่งนี้ช่วยสร้างชื่อเสียงให้เขาเป็นอย่างมาก

NovelLucky

แต่ก่อนที่เขาจะสามารถรวบรวมญี่ปุ่นทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียวได้ เขาก็ตกหลุมพลางของมือขวาของเขา อาเคชิ มิทซุฮิเดะ และถูกสังหาร จบช่วงชีวิตอันรุงโรจน์ของเขาลง

โทโยโทมิ ฮิเดโยชิ ที่เกิดในตระกูลทั่วไปและโดดเด่นในเวลานั้น เขาได้รับใช้โอดะ โนบุนากะ ความสามารถของเขาค่อยเปร่งประกายขึ้นช้าๆ หลังจากการตายของโอดะ โนบุนากะ โทโยโทมิ ฮิเดโยชิก็เอาชนะการต่อสู้ภายใน และก้าวขึ้นมาเป็นผู้สืบทอด

โทคุกาวา อิเอยาสุ ถูกส่งไปยังตระกูลโอดะตั้งแต่ยังเยาว์ และระหว่างพวกเขาก็มีมิตรภาพที่ดีต่อกัน และในช่วงสุดท้าย เขาก็กลายเป็นหนึ่งในผู้ช่วยคนสำคัญในการกวาดล้างพันธมิตรตระกูล

หลังจากการตายของโทโยโทมิ ฮิเดโยชิ โทคุกาวา อิเอยาสุได้นำกองทัพตะวันออกเอาชนะกองทัพตะวันตก และเข้ายึดอำนาจ ทำลายอำนาจของตระกูลโทโยโทมิ และยกตัวเองขึ้นมาเป็นโชกุนโทคุกาวา

ญี่ปุ่นในเกมส์ยังคงเป็นอยู่ในช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายในประวัติศาสตร์ เป็นผลให้ผู้มีความสามารถทางประวัติศาสตร์ของดินแดนซานลิมาจากยุคนี้ เนื่องจากพวกเขาเป็นดินแดนเดียวที่ยังเหลือ ดินแดนซานลิจึงได้รับผู้มีความสามารถทางประวัติศาสตร์ระดับสูงทั้งหมด

Novel-Lucky

อีกคนเป็นคนที่ย้ายเข้าสู่เมืองหลวงเอโดะ เขาไม่ใช่คนที่มีชื่อเสียงในช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของญี่ปุ่น แต่เขาก็คือหนึ่งในบุคคลในตำนานของญี่ปุ่น จักรพรรดิเมจิ

การรวมตัวกันของพวกเขา สามารถทำให้ฝ่ายตรงข้ามรู้สึกปวดหัวได้

.....

จากข่าวกรองที่กองเรือแปซิฟิกต้าเซี่ยรวบรวมมาได้ กองพลเรือที่ 1 ของกองเรือญี่ปุ่นมีฐานทัพอยู่ใกล้น่านน้ำของเกาะคิวชู, กองพลเรือที่ 2 ใกล้กับเกาะชิโกกุ, กองพลเรือที่ 3 และ4 อยู่ที่เกาะฮอนชู

กองพลเรือที่ 5 ควรจะตั้งอยู่ใกล้เกาะฮอกไกโด

ตั้งแต่ต้นปี ญี่ปุ่นได้เตรียมพร้อมสำหรับเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ เนื่องจากเป็นเช่นนั้น กองเรือญี่ปุ่นจึงเสริมกำลังให้กับการปิดล็อกน่านน้ำรอบๆ ทำให้มันยากที่ภายนอกจะได้รับข่าวกรองที่เฉพาะเจาะจง

แม้แต่องครักษ์อสรพิษทมิฬก็ยังรู้เพียงแค่ภูมิประเทศและประชากรของพวกเขาเท่านั้น สำหรับเรื่องการจัดเตรียมการทหาร พวกเขารู้เพียงแค่เล็กน้อย จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ดินแดนซานลิทำงานในการเก็บความลับได้อย่างยอดเยี่ยม

NovelLucky

ในเวลานี้ กองเรือญี่ปุ่นกำลังใช้ฉากควัน

ในการโจมตีฮอกไกโดครั้งนี้ ขุนพลเรือแห่งกองเรือแปซิฟิก ซีหลาง ได้จัดกองพลเรือทั้งห้าเป็นขบวนทัพนกนางแอ่น โดยเรือธงจะอยู่ที่กลางกองพลเรือที่ 1 ในขณะที่กองพลเรืออื่นๆจะกระจายไปด้านข้าง

สิ่งนี้ช่วยในการขยายทัศนวิสัยน์การลาดตระเวณของกองเรือ ขณะเดียวกันก็ช่วยให้พวกเขาปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

หากกองพลเรือทั้งห้ารวมตัวอยู่ด้วยกัน มันจะเหมือนกับว่าพวกเขาตาบอดขณะที่เดินทางในทะเล มันจะเป็นการกระทำที่อันตรายและโง่เป็นอย่างมาก

เดิม ที่เป็นการเริ่มต้นที่ถูกต้อง แต่ในครั้งนี้ พวกเขากำลังจะเผชิญหน้ากับความท้าทาย

ขณะที่นายพลเรือ โจวไท่ นำกองพลเรือที่ 2 เข้ามาใกล้เกาะฮอกไกโด พวกเขาก็ถูกล้อมโดยกองเรือญี่ปุ่นในทันที กองพลเรือทั้งห้าของกองเรือญี่ปุ่นปรากฏตัวขึ้นที่นั่นในเวลาเดียวกัน

Novel-Lucky

"นั่นเป็นไปไม่ได้!"

โจวไท่มองขณะที่อ้าปากค้าง

เมื่อวาน กองเรือแปซิฟิกได้ข้ามช่องแคบเกาหลี และขณะที่พวกเขาเข้าสู่น่านน้ำญี่ปุ่น เรือซือหม่าที่พวกเขาส่งออกไปสอดแนม ไม่พบสิ่งผิดปกติกับกองพลเรือที่ 1 และ3 ของกองเรือญี่ปุ่น

แล้วกองเรือทั้งห้ามาปรากฏตัวขึ้นที่นี่พร้อมกันในพริบตาได้อย่างไร?

'ฮ่อง!ฮ่อง!ฮ่อง!'

เป็นธรรมดาที่กองเรือญี่ปุ่นจะไม่อธิบายเรื่องนี้ให้กับโจวไท่ ภายใต้คำสั่งของคูคิ โยชิทาคา พวกเขาเริ่มยิงปืนใหญ่มายังกองพลเรือของโจวไท่ในทันที พยายามจะกวาดล้างกองพลเรือนี้ออกไป

เนื่องมาจากความใจกว้างของดินแดนอิสระ ดินแดนซานลิจึงสามารถเริ่มการพัฒนาอาวุธปืนของพวกเขา ขณะที่กำลังสร้างกองเรือญี่ปุ่นขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นปืนใหญ่หรือปืนพก พวกมันไม่ได้ด้อยไปกว่าของต้าเซี่ยเลย

Novel-Lucky

เนื่องจากเทคโนโลยีการสร้างปืนพกมาจากดินแดนอิสระ มันจึงกระทั่งดีกว่าต้าเซี่ยเสียอีก

บนผิวทะเลอันกว้างใหญ่ กองเรือญี่ปุ่นได้ทำการปิดล้อมโดยสมบูรณ์ เรือรบหลัก 200 ลำ ราวกับพัดลม ขณะที่พวกเขายิงปืนใหญ่ใส่กองพลเรือของโจวไท่ที่ติดอยู่ตรงกลาง

ลูกกระสุนปืนใหญ่ราวกับฝนอุกาบาต ขณะที่ตกลงมา พวกมันไม่เพียงแค่จะกระแทกดาดฟ้าเรือ, เสากระโดงเรือ และตัวเรือเท่านั้น มันยังได้ระเบิดอย่างรุนแรงอีกด้วย

สัตว์ร้ายทะเลที่โผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำเพื่อหายใจ ถูกระเบิดจากกระสุนปืนใหญ่จนเลือดและเนื้อสาดกระจายไปทั่วทุกที่

เมื่อเห็นเช่นนั้น สัตว์ร้ายทะเลที่อยู่ใกล้เคียงก็รีบหนีออกจากน่านน้ำรอบๆนี้

กองพลเรือของโจวไท่ถูกโจมตีอย่างหนัก และพวกเขาได้รับความสูญเสียอย่างหนักในทันที

"เร็วเข้า รีบขอความช่วยเหลือจากเรือธง!"

Novel-Lucky

เมื่อได้รับคำสั่ง กระสุนสัญญาณก็ถูกยิงออกไปในทันที จากนั้น อุปกรณ์การบินลอกเลียนก็บินขึ้นไปบนอากาศ เมื่อถึงระดับความสูงที่ปลอดภัยแล้ว พวกเขาก็บินออกไปด้านนอก

หลังจากออกคำสั่งแล้ว โจวไท่ก็เริ่มปรับเป็นขบวนทัพป้องกัน ความแข็งแกร่งโดยรวมของกองเรือญี่ปุ่นใกล้เคียงกับกองเรือแปซิฟิก โจวไท่จึงไม่มีความมั่นใจที่จะเผชิญหน้ากับพวกเขาแบบ 1 ต่อ 5

วิธีที่ปลอดภัยที่สุดก็คือ ตั้งมั่นจนกว่ากองกำลังหลักจะมาถึง

"บ้าเอ้ย!"

เผชิญหน้ากับปัญหา โจวไท่ที่เป็นคนอารมณ์ร้อนกลายเป็นเกรี้ยวกราดและกัดฟันของเขาแน่น

ณ กองเรือญี่ปุ่น, บนเรือคูคิ

Novel-Lucky

บนดาดฟ้าเรือ ขุนพลเรือ คูคิ โยชิทาคา ใช้กล้องส่องทางไกลเพื่อสังเกตการณ์ และใบหน้าของเขาแสดงออกถึงความพึงพอใจและเขาก็ยิ้มออกมา "ดีมาก ทำการยิงต่อไป อย่าให้ศัตรูมีเวลาพักหายใจ!"

"ไห้!"

คูคิ โยชิทาคา สังเกตเห็นอุปกรณ์การบินของศัตรูบินออกไป เขาจึงรู้ว่ากำลังเสริมของศัตรูจะมาถึงในไม่ช้า ในฐานะขุนพลเรือที่มีชื่อเสียง คูคิ โยชิทาคา ไม่มีความกวาดกลัวใดๆต่อกองเรือของต้าเซี่ย

ในทางตรงกันข้าม เขากลับมีความมั่นใจเป็นอย่างมาก

จากความรู้ของคูคิ โยชิทาคา โจรสลัดญี่ปุ่นมักจะบุกเข้าไปในเขตน่านน้ำตะวันออกเฉียงใต้ของจีน และได้รับชัยชนะจาการสู้รบมามากมาย แล้วเหตุใดพวกเขาถึงยังต้องหวาดกลัวต่อต้าเซี่ย

ความกระหายของคูคิ โยชิทาคา ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแนวหน้าของศัตรูเท่านั้น แต่เขายังต้องการใช้พวกเขาเป็นเหยื่อล่อ เพื่อทำลายกองเรือแปซิกฟิก และเข้าควบคุมน่านน้ำญี่ปุ่นทั้งหมดโดยสิ้นเชิงอีกด้วย

"ปล่อยให้พวกเข้าเขามา!" คูคิ โยชิทาคายิ้มขณะที่พึมพำออกมา

Novel Lucky

.....

ด้วยการใช้อุปกรณ์การบินลอกเลียน, หอยสังข์สื่อสาร และกระสุนสัญญาณ มันทำให้ขุนพลเรือ ซีหลาง ได้รับข้อความการขอความช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว และมันทำให้เขาขมวดคิ้วแน่น

"ถ่ายทอดคำสั่ง ส่งเรือซือหม่าและอุปกรณ์การบินออกไป เพื่อตรวจสอบศัตรู"

ซีหลางไม่ได้ตื่นตระหนก และรีบส่งกำลังเสริมไปโดยตรง การเคลื่อนไหวในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน จะสร้างความกังวลในกับเหล่าทหาร

ในฐานะขุนพลที่ทรงความสามารถ ซีหลางจะไม่ทำผิดพลาดง่ายๆเช่นนั้น

อย่างรวดเร็ว กองพลเรือทั้งสี่ได้ส่งเรือซือหม่านับร้อยๆลำออกไปราวกับอวนจับปลาในทะเล ก่อนที่จะทำการตัดสินใจ ในฐานะขุนพลเรือ เขาจะต้องได้รับข้อมูลมาไว้ในมือเสียก่อน

ในเวลาเดียวกัน อุปกรณ์การบิน 5 เครื่อง ก็บินไปในอากาศ

Novel-Lucky

"ถ่ายทอดคำสั่ง ให้ปีกทั้ง 2 ข้าง เร่งเดินหน้าอย่างรวดเร็ว และปรับเป็นขบวนทัพต่อสู้" ซีหลางออกคำสั่ง

"ขอรับท่านขุนพล!"

ในขณะที่พวกเขาเดินหน้า พวกเขาก็ได้รับข่าวกรองจำนวนมากจากแนวหน้า หลังจากที่รู้ว่ากองเรือญี่ปุ่นทั้งหมดมาปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ความตกใจของซีหลางก็ไม่ได้น้อยไปกว่าโจวไท่เลย

"นี่เป็นปัญหาอย่างแท้จริง!"

การแสดงออกของซีหลางนั้นเคร่งขรึมอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาจะส่งกองกำลังทั้งหมดของเขาออกไปก็ตาม แต่เนื่องจากมันเป็นการต่อสู้ในเขตของศัตรู ซีหลางจึงไม่มีความมั่นใจมากนักว่าจะสามารถเอาชนะการสู้รบทางเรือครั้งนี้ได้

"ข้าไม่มีทางเลือก ข้าคงต้องใช้อาวุธลับแล้ว!"

Novel-Lucky

ซีหลางไม่ยินดีที่จะทุ่มสุดกำลังในการเผชิญหน้ากับกองเรือญี่ปุ่น ไม่ว่าอย่างไร การสู้รบบนทะเลก็เป็นเพียงขั้นแรกของสงครามระหว่างประเทศ การสู้รบอย่างแท้จริงจะเกิดขึ้นหลังการขึ้นฝั่ง และมันมีความสำคัญมากกว่า

หากพวกเขาสูญเสียกองกำลังจำนวนมากของพวกเขาไปในเวลานี้ สงครามระหว่างประเทศในครั้งนี้ก็จะกลายเป็นการต่อสู้ที่ยากลำบากสำหรับพวกเขา

ก่อนที่จะสงครามจะเริ่ม โอหยางโชวได้มอบอาวุธลับให้กับกองเรือแปซิฟิก ซีหลางไม่คิดเลยว่าเขาจะต้องใช้มันเร็วเช่นนี้เลย

ในช่วงครึ่งปีแรกของปีที่ 5 ขณะที่ญี่ปุ่นเตรียมพร้อม โอหยางโชวเองก็เตรียมพร้อมเช่นกัน

2 เดือนที่ผ่านมานี้ ขณะที่พวกเขากลับไปซื้อคริสต้ลวิเศษจากเลอมูเรีย โอหยางโชวได้ใช้เงิน 1 ล้านเหรียญทอง ซื้อเรือดำน้ำพลังงานวิเศษ 4 ลำ มาจากเลอมูเลียด้วย

ในช่วงเริ่มต้นสงครามระหว่างประเทศ พวกเขาได้มอบ 3 ลำ ให้กับกองเรือแปซิฟิก และอีก 1 ลำ ให้กับกองเรือหยาซาน

Novel Lucky

ภายใต้คำสั่งของซีหลาง เรือดำน้ำ 3 ลำ เดินหน้าต่อไปราวกับผี มุ่งหน้าไปยังสนามรบด้านหน้า

กระบวนการทั้งหมดนี้เงียบสนิทอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1052 การฝ่าวงล้อม

https://novel-lucky.blogspot.com

'ฮ่อง!ฮ่อง!ฮ่อง!'

การโจมตีปิดล้อมของกองเรือญี่ปุ่นยังคงดำเนินต่อไป ทำให้พื้นที่การเคลื่อนไหวของกองพลเรือโจวไท่ยิ่งลดลงไปอีก

ณ เรือคูคิ

"ท่านขุนพล กองกำลังหลักของศัตรู จะมาถึงในอีกราว 2 ชั่วโมงขอรับ!"

คูคิ โยชิทาคาขมวดคิ้วแน่น และกล่าวอย่างประหลาดใจว่า "ความเร็วในการเคลื่อนที่ของพวกเขาค่อนข้างจะสูงจริงๆ"

จากนั้น เขาก็หันกลับไปหาเหล่าขุนพลที่อยู่ด้านหลังเขาและกล่าวว่า "พวกเราต้องรบเร่งแล้ว กวาดล้างสนามรบก่อนที่กองกำลังหลักของศัตรูจะมาถึง และทำการเปลี่ยนขบวนทัพของพวกเราให้เร็วที่สุด"

"ไห๊!"

เหล่าขุนพลพยักหน้า

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่องของกองเรือญี่ปุ่น กองพลเรือของโจวไท่พบว่ามันยากที่จะตั้งมั่นต่อไปได้ เรือรบของพวกเขาค่อยๆถูกจมลงอย่างต่อเนื่อง และเลือดของเหล่าทหารก็ไหลลงสู่ท้องทะเล เป็นภาพที่น่าเศร้าอย่างแท้จริง

เช่นเดียวกับการปลอกหัวหอม กองพลเรือของโจวไท่ค่อยๆถูกปลอกออกเป็นชั้นๆ

การสู้รบในทะเลเป็นเช่นนั้น หากอำนาจการยิงของทั้ง 2 ฝ่าย ไม่อยู่ในระดับเดียวกัน มันจะเกิดความสูญเสียครั้งใหญ่จากความแตกต่างของจำนวน

แม้ว่ากองพลเรือที่ 2 จะสามารถตอบโต้ขณะที่ป้องกันได้ แต่ศัตรูก็ยังคงมีจำนวนมากกว่ามาก ทำให้พวกเขาสร้างภักคุกคามให้กับศัตรูได้ค่อนข้างจำกัด

ในการจมเรือรบญี่ปุ่นแต่ละลำ พวกเขาต้องจ่ายด้วยเรือของพวกเขาเองถึง 6 ลำ

Novel-Lucky

มันดูเหมือนว่าโจวไท่จะไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

"ท่านขุนพล กำลังเสริมยังมาไม่ถึง และพวกเราก็ไม่สามารถจะอดทนได้อีกต่อไป พวกเราควรจะทำเช่นไรดี?" ขุนพลรองตื่นตระหนก

โจวไท่เองก็เป็นกังวลเช่นกัน แต่ในฐานะขุนพลหลัก ไม่เพียงเขาจะไม่สามารถแสดงความกังวลออกมาได้เท่านั้น แต่เขายังต้องทำใจให้สงบ เพื่อสงบหัวใจของเหล่าทหารในกองกำลังอีกด้วย

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะไม่มีโอกาสใดๆเลย

"กำลังเสริมกำลังจะมาถึงแล้ว พี่น้องทั้งหลาย จงอดทนอีกเล็กน้อย!" โจวไท่กล่าว

"เข้าใจแล้วขอรับ!"

ขุนพลรองกัดฟันและหันกลับไป ภายในหัวใจของเขา เขาพร้อมที่จะตายแล้ว

"สุดท้ายแล้ว พวกเราก็เพียงแค่ตาย"

Novel-Lucky

กองทัพต้าเซี่ยไม่เคยยอมแพ้ “พวกเราจะไม่ยอมแพ้ใครทั้งนั้น”

ผ่านไปอีกชั่วโมง

กองพลเรือของโจวไท่กำลังจะล่มสลายลงแล้ว ช่องว่างของจำนวนขยายมากขึ้นเรื่อยๆ จากเดิม 1 ต่อ 5 ตอนนี้กลายเป็น 1 ต่อ 15 แล้ว

ดูเหมือนว่าทั้งกองพลเรือกำลังจะถูกกองเรือญี่ปุ่นกลืนกินเข้าไปแล้ว

บนเรือคูคิ คูคิ โยชิทาคา มองออกไปด้วยกล้องส่องทางไกล ทุกอย่างอยู่ในสายตาของเขา การทำงานของกองเรือทำให้เขาพึงพอใจมากและเขาก็ยิ้มออกมา “ยังมีอีก 1 ชั่วโมง มันเพียงพอสำหรับการเก็บกวาดสนามรบ!”

ในเวลานั้น เรือดำน้ำพลังงานวิเศษ 3 ลำ ที่ราวกับผี ได้ผ่านสนามรบ และมุ่งหน้ามายังเรือคูคิและเรือรบอีก 2 ลำแล้ว

หนึ่งในนั้นคือเรือรบของมุราคามิ ทาเคโยชิ

Novel-Lucky

ตามที่คาดหวังไว้จากชาวเลอมูเรีย พวกเขาสร้างเรือดำน้ำที่เดินทางได้เร็วกว่าเรือรบมาก

10 นาทีต่อมา เรือดำน้ำทุกลำก็เข้าประจำตำแหน่ง

"ยิง!"

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง เรือดำน้ำทั้งสามก็ยิงไปที่ใต้ท้องเรือรบที่เป็นเป้าทั้งสามในเวลาเดียวกัน

'ฮ่อง!'

'ฮ่อง!'

'ฮ่อง!'

พร้อมกับเสียงดังสามครั้ง ปืนใหญ่พลังงานวิเศษก็ส่งแสงสีขาวตัดผ่านน้ำทะลวงห้องโดยสายบนเรือ และสร้างเป็นรูขนาดใหญ่หลังจากนั้น

Novel-Lucky

น้ำทะเลพุ่งเข้าไปในเรือจากรูนั้น

สิ่งที่ทำให้ทุกคนตกตะลึงก็คือ แสงสีขาวยังคงไม่หยุดและมันทะลวงผ่านเรือรบของศัตรูไป ด้วยสิ่งนี้ แม้ว่าจะมีเทคโนโลยีห้องโดยสารกั้นน้ำ มันก็ยังคงไร้ประโยชน์

ตามที่คาดหวังไว้จากกการคงอยู่ระดับบั๊ค พลังทำลายของปืนใหญ่พลังงานวิเศษนั้นเหนือยิ่งกว่าปืนใหญ่ใดๆ

แม้ว่ามันจะแข็งแกร่ง แต่มันก็เผาผลาญเงินเป็นอย่างมาก

ด้วยการยิงปืนใหญ่เพียงครั้งเดียว มันได้ใช้พลังงานวิเศษไป 50 หน่วย ซึ่งคิดเป็นมูลค่ามากถึง 100,000 เหรียญทอง

บนผิวทะเล

เรือธงทั้งสามกำลังจมลงในอัตราที่สามารถมองเห็นได้ อย่างรวดเร็ว พวกเขาจมลงมาได้ครึ่งลำแล้ว

Novel-Lucky

"เกิดอะไรขึ้น?"

ภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว คูคิ โยชิทาคา ขึ้นไปบนแพช่วยชีวิตอย่างรวดเร็ว

การสละเรือเป็นทางเลือกเดียวของเขา

ไม่มีใครสามารถตอบข้อสงสัยของเขาได้ พร้อมกับที่เรือธงทั้งสามกำลังจมลง สนามรบก็กลายเป็นเงียบสนิท ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

มีเพียงโจวไท่ที่ตื่นเต้นและยิ้มออกมา ก่อนที่จะเขาจะกล่าวขึ้นว่า "พี่น้อง กำลังเสริมของพวกเรามาถึงแล้ว!"

ในทันที เลือดของเหล่าทหารก็กลายเป็นเดือดพล่าน

ขณะที่ชาวญี่ปุ่นกำลังตกตะลึงอยู่นั้น เรือธงอีก 2 ลำ ก็ค่อยๆจมลงด้วยเช่นกัน

NovelLucky

ในเวลาเพียง 10 นาที ระบบการบัญชาการของกองเรือญี่ปุ่นก็พังทลายลง

ขณะที่คูคิ โยชิทาคา เตรียมจะขึ้นเรือรบลำอื่น เพื่อดำเนินการต่อ ในน่านน้ำทางใต้ กองกำลังหลักของซีหลางก็ปรากฏตัวขึ้น

"มันเป็นไปได้อย่างไรกัน?"

ขณะที่คูคิ โยชิทาคา ปีนขึ้นไปยังเรือรบที่ใกล้ที่สุดแล้วอย่างยากลำบาก กองเรือแปซิกฟิกก็มาถึง

ซีหลางลวงพวกเขา

เนื่องจากพรของเทพธิดาหม่าโจ้ว พร้อมด้วยลักษณะพิเศษอื่นๆของดินแดน การเดินทางทางเรือของต้าเซี่ยจึงเร็วเป็นอย่างมาก นี่เป็นบางสิ่งที่โยชิทาคาไม่รู้จัก

ด้วยเหตุนี้ ขณะที่กองเรือแปซิกฟิกเดินทางด้วยความเร็วปกติ คูคิ โยชิทาคาที่ไม่พบสิ่งผิดปกติ จึงไม่ได้คิดเกี่ยวกับมัน

Novel-Lucky

เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้ กองเรือแปซิฟิกก็เร่งความเร็วขึ้น การเดินทางที่ควรจะนาน 1 ชั่วโมง พวกเขากลับมาถึงได้ใน 30 นาที

ด้วยเหตุนี้ กองเรือญี่ปุ่นจึงไม่มีเวลาได้ตั้งตัว

เหตุผลที่เรือธงถูกเรียกว่าเป็นเรือธงนั้น ไม่เพียงแค่เพราะมันมีขนาดใหญ่เท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะมันชุดเครื่องมือบัญชาการ ซึ่งรวมไปถึงแผนที่, ธง, กลองศึก, เครื่องส่งสาร และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้อีกมาก

เรือรบทั่วไปไม่มีสิ่งเหล่านั้น

แม้ว่าคูคิ โยชิทาคาจะปีนขึ้นไปบนเรือรบอีกลำแล้ว แต่เขาก็ไม่สามารถจะกู้คืนระบบการบัญชาการได้ในเวลาอันสั้น แน่นอนว่า หากเขามีเวลา เขาก็สามารถจะทำได้

แต่ซีหลางจะให้เวลาเขาหรือ?

ไม่อย่างแน่นอน

Novel-Lucky

ซีหลางทำลายสมองของพวกเขา ก็เพื่อคว้าโอกาสดังกล่าว

กองเรือแปซิฟิกดูราวกับกลุ่มของเสือ ขณะที่พวกมันกัดเหยื่อให้ตาย

สถานการณ์ในสนามรบพลิกกลับ

การปิดล้อมได้กลายมาเป็นการการสังหารหมู่ของกองเรือแปซิฟิกตลอดเส้นทางของพวกเขา

ขณะที่ปืนใหญ่ยิงออกไป เลือดและเนื้อของศัตรูก็บินกระจัดกระจายไปรอบๆ

การสู้รบบนทะเลอันโหดร้ายได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง เรือของศัตรูและเรือของพวกเขาค่อยๆจมลงทีละลำทีละลำ

"ล่าถอย!"

แม้ว่าเขาจะไม่เต็มใจ แต่คูคิ โยชิทาคา ก็ตัดสินใจหลบหนีอย่างฉลาด หากพวกเขายังจะเดินหน้าต่อ กองเรือญี่ปุ่นทั้งหมดอาจจะถูกฝังอยู่ที่นี่

Novel-Lucky

ในขณะนั้นเอง เสียงดังคำรามก็ดังออกมาจากใต้ท้องเรืออีกครั้ง

'ฮ่อง!'

เรือดำน้ำพลังงานวิเศษแสดงพลังของมันอีกครั้ง และจมเรือธงลำใหม่

ครั้งนี้ คูคิ โยซิทาคาไม่ได้รับการปกป้องจากโชคของเขา

ไม่นานหลังจากที่เขาหนีขึ้นเรือเล็ก กระสุนปืนใหญ่ก็ปะทะเข้ากับเรือของเขา

"ไม่!!!"

คูคิ โยซิทาคาร้องออกมาอย่างสิ้นหวัง เนื่องจากกระสุนปืนใหญ่ตกลงและระเบิดขึ้นที่เท้าของเขา

ขุนพลเรือแห่งกองเรือญี่ปุ่น เสียชีวิตโดยไม่เหลือร่างที่สมประกอบ และกลายเป็นอาหารปลาไป

Novel-Lucky

การสู้รบหลังจากนั้นไม่มีความน่าประหลาดใจใดๆอีก

โดยอาศัยเรือดำน้ำพลังงานวิเศษทั้งสาม กองเรือแปซิฟิกได้ทำการตอบโต้อย่างงดงาม และพวกเขาเอาชนะกองเรือญี่ปุ่นได้สำเร็จ

ไม่กี่วันต่อมา ซีหลางก็นำกองเรือออกไปกวาดล้างกองเรือญี่ปุ่นที่ยังคงเหลือรอดอยู่ เพื่อกำจัดพวกเขาทั้งหมดและควบคุมน่านน้ำญี่ปุ่นโดยสมบูรณ์ นี่จะทำให้พวกเขามีความสามารถในการทำสงครามระหว่างประเทศขั้นที่สอง

.....

แม้ว่ากองเรือแปซิกฟิกของต้าเซี่ยจะได้รับชัยชนะ แต่เมฆดำก็ไม่ได้จางหายไป

เหตุใดกองเรือญี่ปุ่นไม่สนใจเกี่ยวกับกองเรือไห่โจวของดินแดนหานตานที่อยู่ตรงหน้าของพวกเขาเลย และพุ่งเป้ามาเพียงแค่กองเรือแปซิฟิกของต้าเซี่ยเท่านั้น?

กองเรือไห่โจวเล่นอะไร ถึงปล่อยให้กองเรือญี่ปุ่นมารวมตัวกันได้?

Novel-Lucky

พร้อมกับที่กองเรือญี่ปุ่นถูกกวาดล้างออกไป เรื่องทั้งหมดนี้กลายเป็นสิ่งลึกลับไป

Novel-Lucky

ตอนที่ 1053 แนวป้องกันเหล็ก

https://novel-lucky.blogspot.com

ในฐานะประเทศเกาะ ญี่ปุ่นมีท่าเรือทั้งหมดเกือบร้อยแห่ง และ 70% ของทั้งหมด ก็อยู่บนเกาะฮอนชู

เปรียบเทียบกันแล้ว จำนวนท่าเรือในเกาะฮอกไกโดนั้นน้อยกว่ามาก และยิ่งท่าเรือที่เหมาะสำหรับการให้กองทัพบกขึ้นฝั่งก็ยิ่งมีน้อยเข้าไปอีก จากตำแหน่งทางภูมิศาสตร์และแผนการของสงคราม ท่าเรือที่เหมาะสมที่สุดก็คือ ท่าเรือคุชิโระทางตะวันออกของเกาะ, ท่าเรือรุโมอิทางตะวันตกของเกาะ และท่าเรือโทมาโคมาอิทางใต้ของเกาะ

โอดะ โนบุนากะก็รู้เรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ก่อนที่สงครามระหว่างประเทศจะเริ่มต้นขึ้น ดินแดนซานลิได้ใช้ความพยายามอย่างมาก ในการเสริมสร้างการป้องกันมากมายให้กับท่าเรือต่างๆ

ฮอนดะ เคอิสุเกะทุ่มสุดกำลังอย่างแท้จริง

ก่อนที่สงครามระหว่างประเทศจะเริ่มต้นขึ้น เขาสั่งให้รื้อท่าเรือและใช้ตอปิโดปิดกั้นอ่าวของท่าเรือดังกล่าว ทำให้กองทัพเรือต้าเซี่ยไม่สามารถเข้าถึงท่าเรือได้ และต้องขึ้นฝั่งที่ชายหาดอีก 2 ด้านแทน

การป้องกันหลักเป็นแนวปืนใหญ่ 3 แนว เรียงกันจากต่ำไปสูง เพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถยิงออกมาได้อย่างต่อเนื่อง ปืนใหญ่กระบอกแล้วกระบอกเล่า เล็งลงมาจากด้านบน และทำให้มั่นใจว่าพวกมันครอบคลุมทั่วทั้งหาด

ตาข่ายปืนใหญ่นี้ มากเพียงพอที่จะทำลายกองทัพบกทั้งหมดได้

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ด้านหลังแนวป้อมปืนใหญ่ยังมีแนวหอธนูและพลธนูอีกจำนวนมาก พวกเขาสามารถยิงจากระยะไกล และครอบคลุมทั่วทั้งหาด ซึ่งมันได้สร้างความมั่นใจให้กับความปลอดภัยของพวกเขาเอง

สุดท้ายเป็น พลปืน

พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในป้อมปืนใหญ่ ทำหน้าที่สนับสนุนและเสริมกำลังให้กับการยิงปืนใหญ่ด้วยปืนพกของพวกเขา

Novel Lucky

ส่วนที่น่าตกตะลึงก็คือ ด้วยการผสมผสานดังกล่าว มันทำให้ต้าเซี่ยไม่สามารถใช้กองกำลังการบินได้ เว้นเสียแต่ว่านักบินจะทำอย่างกามิกาเซะ ระเบิดอุปกรณ์การบินของตัวเองไปพร้อมกับศัตรู

ค่าใช้จ่ายในการสร้างอุปกรณ์การบินสูงเกินไป พวกเขาจึงไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้

แนวป้องกันที่น่ากลัวนี้ เป็นสิ่งที่คนนิสัยเสียอย่างฮอนดะ เคอิสุเกะเท่านั้นถึงจะคิดได้ เพียงเพื่อสร้างป้อมปราการป้องกันดังกล่าวที่ท่าเรือขนาดใหญ่ เขาได้ใช้เงินทั้งหมดของดินแดนซานลิไป

โชคดีที่เหล่าผู้เล่นญี่ปุ่นสามัคคีกันอย่างแท้จริง และในระหว่างกระบวนการพวกเขาก็ช่วยทั้งเงินและกำลังคน

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 2

ณ เกาะะฮอกไกโด, ท่าเรือคุชิโระ

Novel-Lucky

เวลา 9.00 น. กองเรือหยาซานที่ปกป้องกองกำลังแนวหน้าของกองทัพ ได้มาถึงน่านน้ำใกล้เคียงแล้ว

บนดาดฟ้าเรือธง

ขุนพลแนวหน้า กั้วจี่อยี่ มองไปที่ขบวนปืนใหญ่ และเขาขมวดคิ้วแน่น เขากล่าวกับขุนพลเรือหยูต้าโหยวว่า "ศัตรูมีประสบการณ์ และการวางปืนใหญ่ของพวกเขายอดเยี่ยมอย่างแท้จริง เนื่องจากระยะการยิงของพวกเราใกล้เคียงกัน การยิงของศัตรูสามารถโจมตีบริเวณชายหาดได้ แต่เรือรบของพวกเราไม่สามารถเดินหน้าขึ้นฝั่งได้"

เรือรบมีขนาดใหญ่และมันต้องอยู่ในน้ำที่ลึกมากพอ มันจึงไม่สามารถเข้าใกล้ชายฝั่งมากเกินไปได้ ไม่อย่างนั้น มันอาจจะประสบปัญหาได้

กั้วจี่อยี่ถามว่า "พวกเราสามารถใช้อุปกรณ์การบินลอกเลียนทิ้งระเบิดพวกเขาจากบนอากาศได้หรือไม่?"

"หากพวกเราไม่ต้องการให้ศัตรูยิงพวกเขา พวกเขาก็จะต้องอยู่สูงอย่างน้อย 400 เมตร การอยู่สูงเกินไปทำให้ความแม่นยำในการทิ้งระเบิดลดต่ำลงเป็นอย่างมาก พวกเราสามารถทดลองดูได้ แต่ท่านไม่ควรจะคาดหวังมากเกินไปนัก"

Novel-Lucky

อุปกรณ์การบินลอกเลียนได้กลายมาเป็นหน่วยมาตรฐานของกองทัพเรือต้าเซี่ย ไม่ต้องกล่าวถึงระดับกองเรือ แม้แต่ในระดับกองพลเรือ บนเรือธงก็มีพวกมันอยู่ 3 ลำ

สำหรับความสามารถในการต่อสู้ของอุปกรณ์การบิน หยูต้าโหยวมีความคุ้นเคยกับมันดี

"นี่ค่อนข้างจะลำบาก" กั้วจื่อยี่กัดฟันแน่น "แต่ไม่ว่าอย่างไร พวกเราก็จะต้องลองดู"

"พวกเราคงทำได้เพียงเท่านั้น!"

หยูต้าโหยวไม่มีความคิดอื่นเช่นกัน

อย่างรวดเร็ว อุปกรณ์การบิน 5 เครื่อง บินขึ้นจากดาดฟ้าเรือ และมุ่งหน้าไปยังน่านฟ้าของศัตรู

เนื่องจากอยู่ริมทะเล จึงมีลมกรรโชกแรง

Novel-Lucky

ใจปัจจุบันมีลมตะวันตก โดยเฉพาะบนอากาศที่สูงขึ้น ความเร็วลมสูงถึงระดับ 5 หากพวกเขาโยนระเบิดจากที่สูง มีโอกาสสูงอย่างมากที่จะพลาดเป้าเนื่องจากแรงลม

ในระลอกแรกของการทิ้งระเบิด ไม่มีระเบิดลูกไหนที่เข้าเป้าเลย

เมื่อหยูต้าโหยวเห็นเช่นนั้น เขาก็มองไปที่กั้วจื่อยี่ด้วยความอึดอัดใจ แม้ว่าลมจะสร้างผลกระทบอย่างมาก แต่ผลลัพธ์ดังกล่าวก็น่าอับอายเกินไป

โดยเฉพาะต่อหน้ากองกำลังพันธมิตร มันเป็นการสูญเสียศักดิ์ศรีของกองทัพต้าเซี่ย

ในระลอกที่สอง สถานการณ์การสู้รบไม่ได้เปลี่ยนแปลงใดๆ มีเพียงระเบิดลูกเดียวเท่านั้นที่เข้าเป้า และมันระเบิดที่ด้านข้างป้อมปืน ซึ่งไม่ได้สร้างความเสียหายมากเท่าใดนัก

ด้วยการทิ้งระเบิดระดับนี้ มันไม่สามารถจะคุกคามการป้องกันของศัตรูได้เลย กุญแจสำคัญก็คือเวลา เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศกินเวลาเพียง 1 เดือนเท่านั้น พวกเขาจึงต้องรีบจบมันให้เร็วที่สุด

Novel-Lucky

ในช่วงเช้าวันถัดไป กองกำลังหลักที่นำโดยผู้บัญชาการหานสิน จะมาถึงแนวหน้า

ในเวลานั้น กองทัพเรือ, กองทัพทหารต่อสู้สงคราม, เหล่าผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ และกองกำลังสนับสนุนโลจิสติกส์ ทั้งหมดจะมารวมตัวกัน ซึ่งจะมีกำลังคนมากกว่า 3 ล้านคน และเรืออีกหลายพันลำ

ด้วยกองเรือขนาดใหญ่เช่นนั้น การอยู่บนทะเลในแต่ละวัน จะเป็นการสูญเสียทรัพยากรไปอย่างมหาศาล ไม่ว่าต้าเซี่ยจะมั่งคั่งเพียงใดก็ตาม พวกเขาก็ไม่สามารถจะทนอยู่ได้นานเกินไปนัก

ดังนั้น กองกำลังแนวหน้าจึงต้องขึ้นไปควบคุมชายฝั่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และรีบสร้างฐานขึ้นมา พวกเขาจะใช้มันรับทรัพยากรจำนวนมากจากบนแผ่นดินหลัก ก่อตัวขึ้นเป็นวงจรการทำงาน

"เนื่องจากการโจมตีทางอากาศไม่ได้ผล พวกเราจึงทำได้เพียงโจมตีโดยตรงเท่านั้น!"

กั้วจื่อยี่หันหลังกลับ มองไปยังเหล่าขุนพลแห่งกองทัพทหารและกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า "ใครยินดีจะเป็นผู้นำในการต่อสู้นี้?"

Novel-Lucky

"ข้ายินดี!"

ทันทีที่คำกล่าวดังขึ้น ขุนพลผู้หนึ่งก็ก้าวออกมา เขาเป็นขุนพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง ซึ่งเป็น 1 ใน 10 ขุนพลที่บ้าคลั่งที่สุดของจีน แหรนหมิน

สำหรับสงครามในครั้งนี้ เฟิงฉิวฮวงมีความจริงใจอย่างมาก และเธอก็เป็นคนริเริ่มจัดให้กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงเป็นแนวหน้า

เหตุผลภายในของมัน นอกเหนือจากการขอบคุณต้าเซี่ยแล้ว เธอยังต้องการใช้สงครามครั้งนี้ในการสร้างชื่อเสียงให้กับดินแดนหงส์สาบสูญ และได้รับคะแนนการกุศลเพื่อเลื่อนตำแหน่งเป็นดยุค

เมื่อเห็นว่าดินแดนหานตานใกล้จะก่อตั้งประเทศแล้ว เฟิงฉิวฮวงก็เป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด

จากดินแดนทั้งสามที่เหลืออยู่ในจีน มีเพียงดินแดนหงส์สาบสูญเท่านั้นที่ยังไม่อัพเกรดเป็นเมืองหลวง

NovelLucky

เมื่อกั้วจี่อยี่เห็นเช่นนั้น เขาก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจและกล่าวว่า "ไปจัดการซะ!"

"ขอรับท่านขุนพล!"

หลังจากนั้นชั่วครู่ แหรนหมินก็นำทหารชั้นสูงของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง 10,000 นาย ขึ้นเรือซือหม่าและพุ่งไปยังชายฝั่ง เมื่อเรือถึงฝั่งแล้ว พวกเขาก็กระโดดลงไปและพุ่งไปข้างหน้าในทันที

ทันทีที่เหล่าทหารเหยียบลงบนพื้นทราย ศัตรูก็เริ่มเคลื่อนไหว

'ฮอง!ฮอง!ฮอง!'

ในฉับพลัน ปืนใหญ่เริ่มการระดมยิง

ลูกกระสุนปืนใหญ่ที่จะเบิดบนชายหาด ทำให้ทรายนรอบๆแตกกระจายออกไปรอบๆ ปะทะเข้ากับเหล่าทหารราวกับมันเป็นกระสุน

"อ๊ากกก ตาข้า!"

Novel-Lucky

คนที่โชคร้ายบางคนถูกทรายเข้าตา และพวกเขาร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

"ยกโล่ขึ้น!"

แรนหมินตัวที่สูงใหญ่ ถือหอกของเขาขณะที่บัญชาการกองกำลังของเขาให้กระจายตัวกันออกไปเป็นกองร้อย หลบกระสุนปืนใหญ่ขณะที่ใช้โล่เพื่อป้องกันลูกศร

"ฆ่า!!!"

ภารกิจของแหรนหมินก็คือ การบุกโจมตีป้อมปืนใหญ่

เกิดเสียง ซั้ว! โล่เหล็กถูกยกขึ้น และสร้างขึ้นมาเป็นกำแพงเหล็ก

แม้ว่าแหรนหมินจะเป็นขุนพลผู้บ้าคลั่ง แต่เขาก็ไม่ใช่คนโง่ กองกำลังชั้นสูง 10,000 นาย ที่เขานำมา ล้วนแล้วแต่เป็นทหารโล่ดาบชั้นยอด แล้วพวกเขาบางคนก็ยังเป็นพลธนูชั้นสูง ที่สามารถยิงโต้กลับไปได้อีกด้วย

Novel-Lucky

ในแต่ละกองร้อย จะมีพลธนูอย่างน้อย 1 นาย

บนดาดฟ้าเรือ กั้วจื่อยี่มองไปยังกองกำลังแนวหน้า เขาทั้งตื่นเต้นและเป็นกังวล ในเวลาเดียวกัน

"ไม่ว่าพวกเราจะประสบความสำเร็จหรือไม่ มันขึ้นอยู่กับการสู้รบในครั้งนี้"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1054 ความโกรธของแหรนหมิน

https://novel-lucky.blogspot.com

แนวป้องกันเหล็กที่ญี่ปุ่นสร้างขึ้น ไม่ได้มีไว้โชวเท่านั้น ขณะที่กองกำลังของแหรนหมินบุกไปถึงด้านหน้าป้อมปืนใหญ่ พวกเขาก็สูญเสียไปแล้วถึง 1 ใน 3 หากไม่ใช่เพราะพวกเขาเป็นกองกำลังชั้นสูงแล้ว กองกำลังของพวกเขาก็อาจจะล่มสลายลงไปแล้ว

นอกจากนี้ ยิ่งพวกเขาพุ่งเข้าไปลึกมากเพียงใด การโจมตีของศัตรูก็ยิ่งหนาแน่นขึ้นเท่านั้น

ด้านหน้าป้อมปืนใหญ่ กระสุนปืนขนาดเล็กถูกยิงออกมาจากช่องยิงปืนขนาดเล็ก โชคดีที่ทหารโล่ดาบสวมชุดเกราะ ซึ่งพวกมันมีการป้องกันหน้าอกและพื้นที่สำคัญๆเป็นพิเศษ ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะตายในทันที

ขณะที่กระสุนปะทะชุดเกราะ มันทำให้เกิดเสียง 'ติ๊ง!ติ๊ง!' ฟังดูเหมือนกับเสียงการเชิญชวนของเทพแห่งความตาย บางคนก็โชคร้าย ถูกยิงเข้าที่ใบหน้าซึ่งไร้การป้องกัน พวกเขาจะไม่มีโอกาสรอดชีวิตเลย

ส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อแหรนหมินก็คือ เมื่อกองกำลังของแหรนหมินบุกเข้ามาถึงด้านหน้าป้อมปืนใหญ่ พลังการสังหารของปืนใหญ่ก็สูญเสียผลของพวกมันไป และไม่เป็นภัยคุกคามต่อพวกเขาอีก

แม้แต่พลธนูของศัตรูก็มีประสิทธิภาพลดลง เนื่องจากการมองเห็นของพวกเขาถูกบดบัง มุมป้อมปืนใหญ่กลายเป็นจุดบอก เนื่องจากศัตรูไม่สามารถจะยิงเข้ามาได้

"บุกเข้าไป!" ใบหน้าของแหรนมินโหดร้ายอย่างแท้จริง

เมื่อพวกเขาได้ยินคำสั่ง ทหารโล่ดาบก็วางบันไดและปีนขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่ในทันที ขณะที่พวกเขายื่นโล่ไว้ด้านหน้าเพื่อป้องกัน มืออีกข้างของพวกเขาถือดาบถัง ขณะที่ปีนขึ้นไปอย่างรวดเร็ว เห็นได้ชัดว่าพวกเขาได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างได้

เมื่อกั้วจี่อยี่เห็นเช่นนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ทำให้พวกเราสูญเสียใบหน้า"

แม้ว่าป้อมปืนใหญ่จะนับเป็นสิ่งอำนวยการป้องกัน แต่มันก็ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับกำแพงเมืองได้ ไม่แม้แต่ครึ่ง ป้อมปืนใหญ่ที่ด้านหน้าสูงเพียง 4 เมตร มันจึงง่ายที่จะปีนขึ้นไป

แม้ว่าแหรนหมินจะตัวสูงใหญ่ แต่เขาก็เคลื่อนไหวราวกับลิงซิมแปนซีที่ว่องไว และปีนขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่ได้ในการเคลื่อนไหวเพียงไม่กี่ครั้ง เขากวัดแกว่งหอกในมือของเขา และแทงทหารญี่ปุ่น 6 นาย ที่อยู่รอบๆเขาตายทั้งหมด

Novel-Lucky

อย่างรวดเร็ว แหรนหมินได้เหยียบลงบนป้อมปืนใหญ่โดยสมบูรณ์ เขานำทหารปีนขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่มากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อกั้วจื่อยี่เห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เปร่งประกาย ขณะที่เขาโบกสะบัดธงเกิดเสียง ซั้ว! กำลังพลอีก 60,000 นาย ได้ขึ้นเรือซือหม่าและพุ่งไปยังชายฝั่ง

"ฮอง!ฮอง!ฮอง!"

ปืนใหญ่ยิงออกมาอีกครั้ง แหรนหมินสร้างผลกระทบต่อป้อมปืนใหญ่แนวแรกเท่านั้น อีกสามแนวด้านหลัง และแนวหอธนูยังคงทำงานได้ตามปกติ และพวกเขาก็ยิงไปที่ชายหาด

ด้วยพวกเขาได้เห็นความกล้าหาญของขุนพลแห่งกองทัพทหารของพวกเขา เหล่าทหารของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงจึงไม่หวาดกลัว และพวกเขาวิ่งฝ่าดงกระสุนปืนใหญ่ไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ

"เพื่อความรุ่งโรจน์ของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง!"

Novel-Lucky

ถูกต้องแล้ว หากพวกเขาสามารถเอาชนะการสู้รบครั้งนี้ได้ ชื่อของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงจะโด่งดังไปทั่วโลก

.....

พวกเขากำลังเผชิญกับปัญหาใหญ่ 2 ประการ สำหรับความพยายามในการทำลายการป้องกันของศัตรู

ประการแรก พวกเขาจำเป็นต้องเปิดช่องโหว่ในแนวป้องกัน และใช้สิ่งนี้เป็นฐานในการกระจายกำลังพล หลังจากที่กองกำลังชั้นสูง 10,000 นาย จ่ายด้วยความสูญเสียอย่างหนักแล้ว ในที่สุดพวกเขาก็แก้ปัญหานี้ได้

ประการที่สอง พวกเขาจะต้องปกป้องช่องโหว่นี้ ซึ่งมันยากกว่าประการแรกอย่างมาก

เมื่อเห็นว่าแหรนหมินปีนขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่ได้แล้ว กองทัพดินแดนซานลิและเหล่าผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ญี่ปุ่นก็เคลื่อนไหว พวกเขาราวกับบ้าครั่ง พุ่งไปยังแหรนหมินโดยไม่สนใจเรื่องการเสียสละ

มองไปที่สถานการณ์ มันราวกับว่าแหรนหมินกำลังจะจมน้ำตาย

NovelLucky

กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงยังคงไม่ถอยกลับ พวกเขาสาบานว่าจะปกป้องความรุ่งโรจน์ของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อสู้กันด้วยชีวิตและความตาย พวกเขาพยายามทำการโจมตีโดยไม่สนใจการป้องกัน

การสังหารหมู่อันโหดร้ายนี้ ทำให้ท้องฟ้าถึงกับเปลี่ยนสี

ลมทะเลพัดแรงขึ้น คลื่นซัดไปมารุนแรงขึ้น และมันซัดขึ้นมาบนชายฝั่งอย่างรุนแรง เรือซือหม่าของกองทัพเรือถูกคลื่นซัดไปซ้ายทีขวาที และบางลำถึงกับพลิกคว่ำโดยตรง

แม้แต่กองเรือก็เริ่มจะขยับขึ้นลงจากผลของคลื่น แม้ว่าใบเรือจะถูกกางแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถควบคุมเสถียรภาพของเรือได้ เนื่องจากมีเรืออยู่หนาแน่นเกินไป มันจึงง่ายที่พวกมันจะปะทะกันเอง

"สภาพอากาศเลวร้ายนัก!"

ขุนพลเรือแห่งกองเรือหยาซาน หยูต้าโหยวบ่นออกมาขณะที่สั่งให้เรือกระจายตัวกันออกไป ในเวลาเดียวกัน เขาก็สั่งให้เหล่ากะลาสีช่วยเหล่าทหารที่ปลัดตกลงไปน้ำ

Novel-Lucky

ดินแดนหงส์สาบสูญตั้งอยู่ทางเหนือของจีน กว่าครึ่งหนึ่งของทหารที่นั่นจึงไม่เคยว่ายน้ำตลอดชีวิตของพวกเขา

การสังหารหมู่ที่ป้อมปืนใหญ่ยังคงดำเนินต่อไป

ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อสู้กันจนดวงตาของพวกเขากลายเป็นสีแดงโลหิตเพราะจิตสังหารที่รุนแรงของพวกเขา ภานในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมง เลือดสดๆก็ย้อมไปทั่วป้อมปืนใหญ่

เนื่องจากมีซากศพจำนวนมากตกลงมาจากป้อมปืนใหญ่พร้อมกับฝนเลือดสดๆ พลปืนที่ซ่อนตัวอยู่ในป้อมปืนใหญ่จึงถูกปิดกั้นโดยสิ้นเชิง

ใครจะรู้ว่าการสู้รบครั้งนี้รุนแรงมากเพียงใด

สำหรับญี่ปุ่น การสู้รบในแต่ละครั้งในสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ เป็นการสู้รบครั้งสุดท้าย และมันเป็นการต่อสู้เพื่อชีวิตและความตาย แต่ละฐานที่พวกเขาสูญเสียไป มันจะหมายถึงแต่ละก้าวที่พวกเขาเข้าใกล้การล่มสลาย

ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากต่อสู้เพื่อชีวิตและความตาย

Novel Lucky

โดยเฉพาะผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ พวกเขาไม่ได้สนใจเพียงแค่ความรุ่งโรจน์เท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับตระกูลของพวกเขาด้วย หากพวกเขาทำการป้องกันได้สำเร็จ ทุกอย่างก็จะดำเนินไปตามปกติ แต่หากพวกเขาล้มเหลว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะถูกบังคับให้หายไปโดยไกอา แล้วเหตุใดพวกเขาถึงไม่ตายในสนามรบไปเลยล่ะ?

ชาวญี่ปุ่นมีความแข็งแกร่งถึงในกระดูกของพวกเขา และเมื่อพวกเขาทุ่มสุดกำลัง พวกเขาน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ กองกำลังของแหรนหมินที่บุกขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่ ถูกสังหารในอัตราที่มองเห็นได้ พื้นที่ที่พวกเขาเพิ่งจะเข้ายึด ถูกศัตรูยึดคืนกลับไปได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นว่าเหล่าพี่น้องในดินแดนของเขา ใช้ชีวิตแลกกับความพ่ายแพ้ แหรนหมินก็กลายเป็นเกรี้ยวกราดมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

"ฆ่า!"

แหรนหมินตะโกนออกไปสุดเสียง และเสียงของเขาทำให้ทุกคนตกใจ ร่างของเขาพองขึ้น กร้ามเนื้อของเขาเป่งขึ้นจนเขาดูราวกับภูเขาลูกเล็กๆ และเส้น

Novel-Lucky

เลือดของเขาก็ปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัด จิตสังหารที่รุนแรงของเขาพุ่งไปที่เหล่าศัตรู ทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นหวาดกลัว

หอกยาวของเขาย้อมไปสีแดงของเลือด

ทหารญี่ปุ่นบนป้อมปืนใหญ่ที่ทำการโจมตีแหรนหมิน รู้สึกมากยิ่งกว่าคนอื่นๆ มองไปที่แหรนหมิน ทหารเหล่านั้นเลือกที่จะถอยกลับแทนที่จะเดินหน้า แหรนหมินยิ้มออกมา และพุ่งไปข้างหน้า

ในฉับพลัน เลือดสาดกระเซ็นไปทั่ว และศพแล้วศพเล่าล้มลง

แหรนหมินที่เข้าสู่สภาวะบ้าคลั่งราวกับสัตว์ร้ายพิสดาร พุ่งไปรอบๆสนามรบ ที่ใดก็ตามที่หอกของแหรนหมินพุ่งผ่าน ทหารญี่ปุ่นคนแล้วคนเล่าจะล้มลง ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งแหรนหมินได้เลย

แม้แต่ผู้เล่นญี่ปุ่นก็ไม่สามารถจะทำได้

ความหวาดกลัวแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็วราวกับโรคระบาด ตามที่คาดหวังไว้จาก 1 ใน 10 ขุนพลที่บ้าคลั่งที่สุดของจีน

Novel-Lucky

"บุกเข้าไปพร้อมกัน!"

เหล่าทหารญี่ปุ่นที่ตั้งสติได้ พยายามพุ่งไปที่แหรนหมินอีกครั้ง

ดวงตาของแหรนหมินราวกับสายฟ้า มันเย็นชา เต็มไปด้วยจิตสังหารและความโหดร้าย เขาดูราวกับเครื่องจักรสังหารที่ปราศจากความรู้สึก และมันก็ดูราวกับเขาไม่แม้แต่จะรู้ว่าความเหนื่อยล้าคืออะไร

ทุกคนที่ขวางเส้นทางของเขาจะต้องตาย

ด้วยการกระตุ้นดังกล่าว ขวัญกำลังใจของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงพุ่งสูงขึ้น และจิตสังหารของพวกเขาก็ทวีความรุนแรงขึ้น

การสังหารหมู่ในครั้งนี้ กำลังเข้าสู่ช่วงที่รุนแรงมากที่สุด ในขณะนี้ ทหารทั้ง 2 ฝ่าย ได้ลืมเรื่องชีวิตและความตายของพวกเขา, ลืมเกี่ยวกับพี่น้องของพวกเขา, ลืมเกี่ยวกับสหายของพวกเขา และลืมเกี่ยวกับครอบครัวของพวกเขาไปแล้ว พวกเขามีเพียงศัตรูที่อยู่ในสายตาของพวกเขาเท่านั้น และพวกเขาก็มีความคิดเพียงหนึ่งเดียวอยู่ภายในใจ

'สังหารพวกเขาซะ!'

Novel-Lucky

การบาดเจ็บล้มตายของทั้ง 2 ฝ่าย จึงเพิ่มสูงขึ้นเป็นทวีคูณ

แม้ว่าแหรนหมินจะแข็งแกร่ง แต่เขาก็อยู่เพียงลำพัง ทหารญี่ปุ่นราวกับเป็นคลื่นที่ไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อกลุ่มหนึ่งตาย กลุ่มใหม่ก็พุ่งเข้ามา

มีทหารกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงเพียงไม่กี่นายเท่านั้น ที่ยังอยู่รอดบนป้อมปืนใหญ่ได้

ในเวลานี้ เหลือไม่ถึง 10% จากทั้ง 10,000 นาย ที่ยังมีชีวิตอยู่

ความรู้สึกถึงโศกนาฏกรรมแผ่ออกไปทั่วสนามรบ กวาดผ่านมันด้วยอารมณ์

Novel-Lucky

ตอนที่ 1055 เปิดขึ้นทั้ง 2 ฝั่ง

https://novel-lucky.blogspot.com

ความดื้อรั้นของกล่มกองทัพเปลวเพลิงประสบผลในที่สุด

ขณะที่แหรนหมินกำลังจะไม่สามารถยึดมั่นได้อีกนั้น กลุ่มที่สองของกลุมกองทัพเปลวเพลิงก็มาถึง พวกเขารีบปีนขึ้นไปบนป้อมปืนใหญ่ และช่วยเหลือแนวหน้าของพวกเขาอย่างรวดเร็ว

"ท่านขุนพล พวกเรามาถึงแล้ว!"

เหล่าทหารรายงานตัวต่อขุนพลของพวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะพุ่งเข้าหาศัตรูด้วยทหารกลุ่มใหม่ที่เต็มไปด้วยพลังถึง 50,000 นาย สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนไป

เมื่อแหรนหมินเห็นเช่นนั้น ความภาคภูมิใจก็พองโตขึ้นในหัวใจของเขา ร่างที่กำลังจะหมดเรี่ยวแรงของเขา ฟื้นกลับมามีพลังอีกครั้งอย่างน่าตกใจ และเขาทำการสังหารหมู่ศัตรูต่อไป

.....

เมื่อกั้วจื่อยี่ที่ยืนดูอยู่ห่างไกลเห็นเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด "กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองบุกเข้าไป!"

"ขอรับท่านขุนพล!"

บนเรือซือหม่า ขุนพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองเจ้าซีฮู เดือดพล่านขณะที่ได้รับคำสั่ง เขาตะโกนออกว่า "เด็กน้อยทั้งหลาย กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงยึดชายฝั่งได้แล้ว แล้วพวกเราล่ะ?"

"บดขยี้มันให้ราบ!"

"กล่าวได้ดี จงบดขยี้ขบวนทัพศัตรูและกระจายชื่อเสียงกองทัพต้าเซี่ยของพวกเรา" เจ้าซีฮูไม่ยอมให้กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงรับคณูปการไปทั้งหมด

"กระจายเกียรติของพวกเรา! กระจายเกียรติของพวกเรา!"

ทหารกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองเสียบดาบถังของพวกเขาไว้บนโล่ของพวกเขา ความต้องการต่อสู้ของพวกเขาทะยานขึ้น

Novel-Lucky

"บุก!"

เมื่อได้รับคำสั่งทางทหาร กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง ภายใต้การนำของเจ้าซีฮู มุ่งหน้าตรงไปยังชายหาดอย่างรวดเร็ว

กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองเป็นชาวใต้ พวกเขาจึงไม่หวาดกลัวน้ำเลยแม้แต่น้อย

.....

พร้อมกับที่กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองบุกเข้าไปในสนามรบ การสู้รบอันดุเดือดก็พุ่งขึ้นไปถึงจุดสูงสุดอย่างแท้จริง ในช่วงเวลาต่อจากนั้น กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ และกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง ก็ถูกโยนเข้าไปในสนามรบ

ความได้เปรียบของกองทัพจีนโจมตีเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ในทางตรงกันข้าม ขวัญกำลังใจของกองทัพญี่ปุ่นเริ่มลดต่ำลง และการพังทลายของพวกเขาขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

Novel-Lucky

แม้กระนั้น ความดื้อรั้นของชาวญี่ปุ่นก็ยังทำให้กั้วจื่อยี่ถึงกับตกใจ ทั้ง 2 ฝ่ายต่อสู้กันตั้งแต่ 10.00 น. จนถึง 16.00 น. หลังจากที่ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ชาวญี่ปุ่นที่ประจำการอยู่ที่นี่ 100,000 คน ตายทั้งหมดแล้ว การสู้รบถึงสิ้นสุดลงได้

ไม่มีใครคาดหวังว่า กองทัพจีนจะสูญเสียกำลังพลไปถึง 35,000 นาย เพียงเพื่อยึดชายฝั่งนี้ นอกจากนี้ พวกเขายังจับเชลยศึกจากดินแดนซานลิได้เพียง 10,000 คนเท่านั้น

"นี่นับเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่!"

มองไปยังร่างของทหารกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง กั้วจื่อยี่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

"โชคยังดีที่พวกเรายึดมันได้สำเร็จ!"

ในฐานขุนพลแนวหน้า กั้วจื่อยี่ทำได้ตามความคาดหวัง เขาทำงานของเขาสำเร็จในวันเดียวและเปิดฐานทัพกับกองกำลังหลัก

Novel-Lucky

ในวันเดียวกันนั้น กองเรือแปซิฟิกก็ได้กวาดล้างกองเรือญี่ปุ่นทั้งหมดจนเสร็จสิ้น อย่างไรก็ตาม ส่วนที่น่าตกใจก็คือ กองทัพฝั่งใต้ขึ้นฝั่งที่เกาะคิวชูเสร็จสิ้นแล้ว และมันยังเป็นไปอย่างราบรื่น

ทั้งกองทัพเหนือและกองทัพใต้ ได้เริ่มต้นในจุดเดียวกันอีกครั้ง

ขั้นแรกของสงครามกับญี่ปุ่นได้สิ้นสุดลงแล้ว การสู้รบอันยิ่งใหญ่และเข้มข้นยิ่งขึ้นกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 3

หานสินนำกองกำลังหลักมาถึงท่าเรือคุชิโระของเกาะฮอกไกโด

หานสินเป็นขุนพลระดับพระเจ้าที่เก่งในเรื่องการคว้าโอกาส เมื่อกองกำลังหลักขึ้นฝั่งแล้ว เขาก็เริ่มดำเนินการในทันที โดยแบ่งกองทัพขนาดใหญ่เป็น 3 กองกำลัง บุกเข้าไปยังแผ่นดินใหญ่ของเกาะฮอกไกโด

Novel-Lucky

กองกำลังทางซ้ายเป็นกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงที่นำโดยกั้วจี่อยี่ และกองกำลังชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต, กองกำลังกลางเป็นกลุ่มกองทัพเสือดาวที่นำโดยหานสินและกองกำลังชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

กองกำลังทางขวาเป็นกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง, กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว และกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ ซึ่งนำโดยโจชุน และมีโจกุ้ยเป็นขุนพลรอง พร้อมด้วยกองกำลังชั้นสูงของพันธมิตรใบไม้ร่วง

สำหรับเหล่าผู้เล่นกระจัดกระจาย หานสินไม่ได้บังคับให้พวกเขาไปทางใต้ และอนุญาติให้พวกเขาตัดสินใจเลือกด้วยตัวเอง พวกเขาสามารถแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ เพราะบนเกาะฮอกไกโด มีผู้เล่นญี่ปุ่นจำนวนมากที่พวกเขาสามารถ PK ด้วยได้

ก่อนจะออกเดินทาง หานสินกล่าวกับกองกำลังซ้ายและขวาว่า "พวกเราจะต้องกวาดล้างฮอกไกโดทั้งหมดให้ได้ใน 3 วัน เพื่อให้แนวหลังของพวกเรามีเสถียรภาพ"

"พวกเราจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!"

กั้วจี่อยี่และโจชุนกำกำปั้นขณะกล่าว การแสดงออกของพวกเขาเคร่งขรึมอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

กองกำลังทั้งสามเป็นดั่งหัวลูกศรอันแหลมคม 3 หัว โดยมีท่าเรือคุซิโระเป็นศูนย์กลาง พวกเขาพุ่งไปยังใจกลางของเกาะฮอกไกโด ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า กองทัพอันแข็งแกร่ง 900,000 นาย พร้อมด้วยผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้อีก 900,000 คน จะทำการสังหารรุนแรงเพียงในบนเกาะฮอกไกโด

หานสินต้องการใช้แรงกดดันนี้ในการกวาดล้างฮอกไกโดอย่างรวดเร็ว ขณะที่ขวัญกำลังใจของกองทัพญี่ปุ่นกำลังตกต่ำอยู่นี้

นี่เป็นความครั้งใหญ่ของขุนพลแห่งดินแดนซานลิ โทคุกาวา อิเอยาสุ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการป้องกันฮอกไกโด บ่านวันนั้น โทคุกาวา อิเอยาสุ ได้สั่งให้ทหารทำลายเรือที่เทียบท่าอยู่ทางใต้ของฮอกไกโด เพื่อทำลายเส้นทางถอยของกองทัพญี่ปุ่น บังคับให้พวกเขาต้องต่อสู้เพื่อชีวิตและความตาย

"หากพวกเราไม่สามารถปกป้องฮอกไกโดได้ พวกเราก็จะชดใช้ด้วยความตาย" โทคุกาวา อิเอยาสุกล่าว

เมื่อได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น กองทัพญี่ปุ่นก็เต็มไปด้วยความรู้สึก มีคำกล่าวในกองทัพที่ว่า 'กองทัพรันทดสามารถจะเอาชนะสงครามได้" ใครจะรู้ว่า โทคุกาวา อิเอยาสุ จะสามารถสร้างปาฏิหาริย์ได้หรือไม่

Novel Lucky

ต้องรู้กันก่อนว่า คู่ต่อสู้ของเขาเป็นขุนพลระดับพระเจ้าอย่าง หานสิน

แม้โทคุกาวา อิเอยาสุจะเป็น 1 ใน 3 วีรบุรุษในช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของญี่ปุ่น แต่เขาก็ไม่สามารถจะเทียบกับหานสินได้ และเขาก็ด้อยยิ่งกว่ากั้วจื่อยี่เสียอีก

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกัน

.....

ขณะที่การสังหารหมู่ในสนามรบที่ญี่ปุ่นดำเนินไป สนามรบที่เกาหลีเองก็เต็มไปด้วยความวุ่นวาย

2 วันก่อน กลุ่มกองทัพหมี, กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และขบวนทัพทหารเป่ยเจียง ที่นำโดยเทพการทหารแห่งราชวงศ์ถัง หลี่จิง พร้อมด้วยผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้อีก 1 ล้านคน พวกเขาแบ่งออกเป็น 3 กองกำลัง และพุ่งเข้าไปในเกาหลี

ในเวลานี้ มันอาจกล่าวได้ว่า เกาหลีได้ทำการทุบเท้าของตัวเอง

Novel-Lucky

เหล่าผู้เล่นเกาหลีคิดว่า จีนจะมุ่งเน้นไปที่สนามรบที่ญี่ปุ่น และไม่สามารถจะสร้างปัญหาให้กับพวกเขาได้มากนัก ใครจะรู้ว่า ต้าเซี่ยจะดุร้ายเป็นอย่างมาก และยังเป็นฝ่ายเริ่มโจมตีเกาหลีก่อน

พวกเขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ผู้เล่นจีนจะมารวมตัวกันมากเช่นนี้ คนเหล่านั้นติดตามต้าเซี่ยมาโจมตีเกาหลีโดยตรง

นี่เป็นฝันร้ายของเกาหลี

ภายใต้การนำของหลี่จิง ในขณะที่พวกเขาเดินทัพ กองทัพต้าเซี่ยได้รับชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีใครสามารถจะขัดขวางพวกเขาได้เลย ผู้เล่นจีนเลือดเดือดพล่าน, ส่งเสียงคำรามออกมา และเก็บเกี่ยวรางวัลจากสงคราม พร้อมติดตามกองทัพต้าเซี่ยมุ่งไปข้างหน้า

เมื่อพวกเขาได้รับข่าว เหล่าผู้เล่นที่เคยลังเลก่อนหน้านี้ก็เทเลพอร์ตไปยังเมืองหิน รวมตัวเป็นกองกำลังที่สองและมุ่งหน้าไปยังเกาหลี

เนื่องจากมันเป็นเส้นทางบก เหล่าผู้เล่นจึงกระตือรือร้นอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

ในช่วงเวลาสั้นๆ มีผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้กว่า 150,000 คนแล้ว ที่เข้าร่วมสงครามกับเกาหลีเพิ่มเติม ไม่นานหลังจากที่สงครามเริ่มต้นขึ้น กองทัพต้าเซี่ยราวกับเป็นมีดร้อนที่ตัดผ่านเนย ชัยชนะอยู่ในสายตาของพวกเขาแล้ว

แล้วเรื่องนี้จะไม่ทำให้ทุกคนประหลาดใจได้อย่างไร?

นี่เป็นเหมือนผลกระทบจากหยดน้ำ เมื่อมีกำลังเสริมชุดแรก กำลังเสริมชุดที่สองก็ก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผู้เล่นจีนเข้าไปในเกาหลีและเข้าร่วมการสังหารหมู่มากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่มีใครกังวลว่าจะได้รับคะแนนคณูปการมากเกินไป

การที่สงครามกับเกาหลีดำเนินไปได้ดีเช่นนี้ มันเป็นเพราะความสามารถของเหล่าทหาร และผู้นำอย่างหลี่จิง เขาเป็นผู้บัญชาการที่แน่วแน่อย่างแท้จริง เมื่อเขาได้กำหนดเป้าหมายของเขาแล้ว เขาจะไม่ยอมหยุดจนกว่าจะจัดการมันได้สำเร็จ

ตราบเท่าที่เกาหลีไม่ถูกกวาดล้าง หลี่จิงก็จะไม่ผ่อนคลาย

Novel Lucky

ตอนที่ 1056 การยึดครองแผ่นดิน

https://novel-lucky.blogspot.com

ขณะที่ช่องโหว่การป้องกันถูกเปิดออก แนวป้องกันเหล็กกล้าใกล้ท่าเรือของญี่ปุ่นก็กลายเป็นไร้ประโยชน์ และมันไม่สามารถหยุดยั้งกองทัพจีนจากการกวาดล้างเกาะฮอกไกโดได้

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 5

โอหยางโชวและกลุ่มของเขา ที่มาพร้อมกองเรือจักรพรรดิมาถึงท่าเรือคุชิโระ กองกำลังทั้งสามที่นำโดยหานสิน ได้ปิดล้อมเมืองซับโปโรที่เป็นศูนย์กลางของเกาะฮอกไกโดไว้แล้ว

ในช่วงเวลาสั้นๆเพียง 2 วัน กองทัพจีนก็ได้กวาดล้างทั้งเกาะฮอกไกโด และมีเพียงเมืองซับโปโรเท่านั้นที่ยังคงอยู่

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะหยุดยั้งศัตรูได้ โทคุกาวา อิเอยาสุ ก็ได้ย้ายกองกำลังป้องกันทั้งหมดไปยังซับโปโร และเตรียมจะทำการสู้รบเพื่อชีวิตและความตายในสถานที่แห่งนี้

เปรียบเทียบกันแล้ว แม้ว่ากองทัพใต้ของจีนจะขึ้นฝั่งที่เกาะคิวชูได้อย่างรวดเร็ว แต่พวกเขากลับไม่มีความคืบหน้ามากนัก ผ่านไป 2 วัน พวกเขาเพิ่งจะยึดครองได้เพียงครึ่งเกาะเท่านั้น

เมื่อเขาได้รับข่าว โอหยางโชวก็ใช้อัตลักษณ์ของเขาในฐานะผู้นำสงครามระหว่างประเทศ เขียนจดหมายถึงตี่เฉิน และสั่งให้พวกเขาเร่งความเร็ว พยายามบุกเข้าไปให้ถึงเกาะฮอนชูให้เร็วที่สุด และทำการปิดล้อมเมืองหลวงเอโดะตามที่วางแผนเอาไว้

คำตอบของตี่เฉินก็คือ ภูมิประเทศของคิวชูนั้นซับซ้อนมากเกินไป และกองทัพจำเป็นต้องเดินหน้าอย่างปลอดภัย พวกเขาจึงไม่สามารถเร่งความเร็วได้และดำเนินการอย่างระมัดระวัง เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็หัวเราะอย่างเย็นชา และแสดงจดหมายต่อสาธารณชน

ไม่มีใครโง่

ไม่ว่าตี่เฉินจะเป็นผู้ก่อปัญหาให้กับต้าเซี่ยด้วยตัวเอง หรือถูกหัตถ์เงินบังคับให้ทำ ตราบเท่าที่โอหยางโชวเปิดเผยมันได้ ผู้คนก็จะสนับสนุนเขา

“เขากำลังขุดหลัมฝังตัวเอง!” โอหยางโชวกล่าวออกมา

Novel-Lucky

เห็นได้ชัดว่าตี่เฉินไม่ใช่คนโง่ แต่เขาเป็นสมาชิกของหัตถ์เงิน เนื่องจากเขาเพลิดเพลินไปกับผลประโยชน์จากองค์กร มันจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่บางครั้งเขาจำเป็นจะต้องตอบแทนองค์กร

ไม่มีอาหารกลางวันฟรีบนโลก

ตามที่คาดหวังไว้ เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นต่างก็ต้องการคำอธิบายจากตี่เฉิน เห็นได้ชัดว่าตี่เฉินไม่สามารถจะกล่าวอะไรได้ และทำได้เพียงเก็บเงียบเท่านั้น หัวใจของเขาเจ็บปวดอย่างแท้จริง

ศักดิ์ศรีของดินแดนหานตานในจีนกำลังตกต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 6, ช่วงเช้า

ณ ซัปโปโร

Novel Lucky

หลังจากการโจมตีปิดล้อมตลอดทั้งวัน เมืองซัปโปโรที่เคยยิ่งใหญ่ก็ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ กำแพงเมืองถูกย้อมไปด้วยเลือด และมีหลุมขนาดใหญ่จำนวนมากปรากฏบนกำแพงเมือง ราวกับมันสามารถจะพังทลายลงมาได้ทุกเมื่อ

ใต้กำแพงเมือง ซากศพของทั้ง 2 ฝ่าย ซ้อนทับกันราวกับภูเขาเล็กๆ เลือดที่ไหลนองออกมา ได้ไหลไปรวมกันที่คูน้ำป้องกันเมือง บนกำแพงเมือง มีทหารญี่ปุ่นเพียงไม่กี่นายเท่านั้นที่ยังอดทนอยู่ได้

ทุกคนรู้ว่า ซัปโปโรได้พ่ายแพ้ไปแล้ว

ตามที่คาดหวังไว้จากปรมาจารย์กลยุทธ์ มันเป็นเพราะหานสินตัดสินใจโจมตีซับโปโรอย่างรวดเร็ว ก่อนที่กองป้องกันที่กำลังเร่งสร้างของโทคุกาวา อิเอยาสุจะเสร็จสิ้น

ซัปโปโรไม่ได้มั่นคงเหมือนดั่งกำแพงเมืองที่ดูสูงใหญ่ของมัน

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด

โทคุกาวา อิเอยาสุมองไปยังเหล่าขุนพลที่อยู่ตรงหน้าของเขา ใบหน้าของเขาไม่ได้ดูหดหู่แต่อย่างใด กลับกัน เลือดของเขากำลังเดือดพล่าน "เหล่าขุนพล ซัปโปไม่สามารถจะป้องกันได้อีกต่อไป และพวกเราก็จะไม่ป้องกันมันเช่นกัน

แม้ว่าพวกเราจะต้องตาย พวกเราก็จะตายเพื่อเกียรติยศและหยุดยั้งศัตรูเอาไว้ที่นี่ ข้าได้สั่งให้ทหารที่เหลือไปรวมตัวกันที่ประตูเมืองทางใต้แล้ว พวกเราจะออกไปต่อสู้กันที่นั่น”

“ไห๊!”

เหล่าขุนพลก็เลือดเดือดพล่านด้วยเช่นกัน ในความคิดของพวกเขา ความตายก็คือการปลดปล่อย

โทคุกาวา อิเอยาสุกล่าวว่า “สำหรับพวกเราแล้ว นี่เป็นการสู้รบครั้งสุดท้าย ไปสนุกกับมันกัน!”

“สู้ตาย!สู้ตาย!”

“ไป!” โทคุกาวา อิเอยาสุโบกมือของเขาและออกคำสั่งสุดท้าย

เหล่าขุนพลออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด แล้วไปรวมตัวกับกองกำลังของพวกเขาที่ประตูเมืองทางใต้อย่างเป็นระเบียบ สงครามนั้นโหดร้ายเป็นอย่างมาก ในเวลาเพียงวันเดียว กำลังพลกว่าครึ่งของพวกเขาถูกกวาดล้างออกไปแล้ว

Novel-Lucky

ตอนนี้ พวกเขารวบรวมกำลังพลทั้งหมดได้เพียง 30,000 นายเท่านั้น

ประตูเมืองทางใต้เปิดขึ้น และที่ด้านนอกก็คือ กองทัพจีน

"ฆ่า!"

ทหารที่บ้าคลั่ง 30,000 นาย พุ่งออกมาจากประตูเมือง พวกเขาไม่มีที่ให้หันหลังกลับอีกแล้ว

.....

กลับไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากส่งกลุ่มสุดท้ายออกไปแล้ว โทคุกาวา อิเอยาสุ ขุนพลผู้รับผิดชอบเกาะฮอกไกโด เขาได้อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า เดินเข้าสู่ห้องที่จัดเตรียมทุกอย่างไว้ก่อนหน้านี้

จากนั้น เขาก็หยิบมีดพิเศษออกมา ตัดผ่ากระเพาะของตัวเองจนขาดสะบั้น

Novel-Lucky

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 6, เวลา 10.15 น.

โทคุกาวา อิเอยาสุ ฆ่าตัวตายในคฤหาสน์ของลอร์ดในเมืองซับโปโร ในเวลาเดียวกัน ทหาร 30,000 นาย ที่ยังเหลือก่อนหน้านี้ ก็ถูกสังหารจนหมดสิ้นหลังจากผ่านไปเพียง 2 ชั่วโมง

ความตายของโทคุกาวา อิเอยาสุและการล่มสลายของเกาะฮอกไกโด ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของสงครามกับญี่ปุ่น กองทัพทางเหนือของจีน ใช้เวลาเพียง 6 วัน ในการกวาดล้าง 1 ใน 4 เกาะหลักของญี่ปุ่น

ความแข็งแกร่งดังกล่าวทำให้ทุกคนหวาดกลัว

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 6, ช่วงบ่าย

โอหยางโชวและกลุ่มของเขามาถึงซัปโปโร

Novel-Lucky

ที่นั่น โอหยางโชวได้กล่าวสุนทรพจน์เพื่อยกย่องเหล่าทหารทั้งหมด เขายังกล่าวด้วยว่า ด้วยคณูปการที่พวกเขาทำ พวกเขาจะได้รับรางวัลในที่นั้น

มีผู้เล่น 3 คน ที่ได้รับรางวัลเป็นอุปกรณ์ระดับทองคำขาว ซึ่งมันทำให้ผู้เล่นคนอื่นๆเต็มไปด้วยความอิจฉา

พวกเขาไม่ได้ต่อสู้ด้วยชีวิตและความตาย เพื่ออุปกรณ์ระดับทองคำขาวหรอกหรือ?

โอหยางโชวยังกล่าวด้วยว่า เมื่อพวกเขาไปถึงเมืองหลวงเอโดะแล้ว เขาจะมอบรางวัลให้กับนักรบกลุ่มหนึ่ง ด้วยรางวัลที่มากกว่านี้ 3 เท่า

ความมั่งคั่งที่โอหยางโชวเสนอ ได้สร้างแรงบันดาลใจได้เป็นอย่างมาก และเหล่าผู้เล่นต่างก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

จากนั้น โอหยางโชวก็ไปพบหานสิน และกล่าวความเห็นของเขาต่อการจัดการกับเกาะฮอกไกโด "ส่งกองกำลังออกไปรวบรวมเสบียงทั้งหมดเพื่อสนับสนุนแนวหน้า ใช้ประชาชนและเรือที่มีอยู่ทั้งหมดช่วยในการขนส่งเสบียง และใช้ช่างฝีมือทั้งหมดผลิตทรัพยากรสงครามสำหรับกองทัพ"

Novel Lucky

โอหยางโชวได้กล่าวคำว่า 'ทั้งหมด' ถึง 3 ครั้ง นี่แสดงให้เห็นถึงเจตนาของเขา

สำหรับกองทัพขนาดใหญ่ของพวกเขา การขนส่งเสบียงเป็นปัญหาใหญ่

หากพวกเขาพึงพาเพียงต้าเซี่ย มันจะไม่เพียงพอสำหรับคน 2 ล้านคน

ปัญหาด้านเสบียงจึงต้องเร่งแก้ไขให้เร็วที่สุด

นอกจากนี้ ก่อนที่สงครามระหว่างประเทศจะเริ่มต้นขึ้น ดินแดนซานลิได้เริ่มควบคุมเสบียงในเมืองและหมู่บ้านต่างๆ การจะรับเสบียงจำนวนมากจากยุ้งฉางจึงเป็นไปไม่ได้เลย วิธีเดียวที่พวกเขาทำได้ก็คือรับเอาเสบียงสะสมของประชาชน

"แม้จะมีข้าวเพียงเมล็ดเดียวก็จงเอาไว้ด้วย หากประชาชนไม่ต้องการจะอดอาหาร ก็ให้พวกเขาเข้าร่วมกับพวกเรา แล้วกองทัพจะจัดอาหารให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ได้ สำหรับคนที่เหลือ ให้พวกเขาแก้ปัญหาด้วยตัวพวกเขาเอง"

ที่โอหยางโชวเย็นชาเช่นนี้ มันไม่ใช่เพราะเขาต้องการจะสังหารชาวญี่ปุ่นทั้งหมด แต่มันเป็นเพราะในเวลาสิ้นหวัง มันก็ต้องใช้มาตรการที่สิ้นหวัง

Novel Lucky

การยึดทั้งญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุด

"นอกเหนือจากการสังหารหมู่ประชาชนขนาดใหญ่แล้ว กองทัพสามารถทำอย่างอื่นได้ทั้งหมด ข้ามอบอำนาจให้ท่านอย่างเต็มที่ ท่านไม่จำเป็นจะต้องกังวลถึงความเชื่อมั่นของประชาชนและผลกระทบหลังสงคราม เพราะสงครามเป็นภารกิจหลักในตอนนี้"

โอหยางโชวได้ขีดเส้นต่ำสุดให้กับกองทัพ ซึ่งพวกเขาจะไม่สามารถข้ามมันได้

กองทัพสังหารประชาชน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม สำหรับกองทัพแล้ว มันเป็นมะเร็งก้อนใหญ่ที่ทำร้ายทั้ง 2 ฝ่าย

กล่อมแพนโดร่านี้ไม่สามารถจะเปิดออกมาได้

แม้แต่ในสนามรบญี่ปุ่น โอหยางโชวก็จำเป็นจะต้องปกป้องเล่นต่ำสุดนี้

"เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!"

Novel Lucky

หานสินพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม ราชาไม่ค่อยจะแสดงความดุร้ายเช่นนี้มากนัก ดูเหมือนสงครามครั้งนี้จะแตกต่างจากครั้งก่อนๆ

โอหยางโชวกล่าวว่า "ไปเตรียมพร้อมการข้ามทะเลด้วย พรุ่งนี้พวกเราจะโจมตีเกาะฮอนชูอย่างเป็นทางการ"

"พะยะค่ะ องค์ราชา!"

.....

มองไปยังด้านหลังของหานสินที่เดินกลับออกไป โอหยางโชวถอนหายใจยาว ในเวลานี้ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความคิด

Novel-Lucky

ตอนที่ 1057 ของขวัญลึกลับขนาดใหญ่

https://novel-lucky.blogspot.com

เปรียบเทียบกับเกาะฮอกไกโดแล้ว การป้องกันของเกาะฮอนชูยิ่งเลวร้ายกว่ามาก

โดยใช้เมืองหลวงเอโดะเป็นเส้นแบ่ง ดินแดนซานลิได้สร้างแนวป้องกันเหล็กทางใต้ 3 แนว และทางเหนือ 4 แนว สำหรับการป้องกันอ่าว มันยิ่งป้าเสียยิ่งกว่าเกาะฮอกไกโด

กลยุทธ์ของฮอนดะเคอิสุเกะนั้นชัดเจนมาก เขาต้องการจะป้องกันให้ได้จนหมดเวลา 1 เดือน

หานสินเย้ยหยันกลยุทธ์นี้ เมื่อการป้องกันที่แข็งแกร่งที่สุด ต้องอยู่ต่อหน้าการโจมตีที่แข็งแกร่งที่สุด มันก็เป็นเพียงแค่สิ่งประดับเท่านั้น บุคลากรทางทหารมักจะกล่าวกันว่า การป้องกันเพียงที่ดีเกินไปนั้นเป็นความผิดพลาด

สำหรับการโจมตีเกาะฮอนชู หานสินมีแผนการต่อสู้อย่างเต็มรูปแบบ

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 7

กองทัพทางเหนือของจีนเริ่มเคลื่อนไหว

กั้วจื่อยี่นำกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงข้ามช่องแคบ ไปยังจุดเหนือสุดของเกาะฮอนชู แล้วกวาดล้างจากเหนือลงใต้ กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์, กลุ่มกองทัพอินทรี และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง แยกเป็น 3 กองกำลัง แล้วขึ้นฝั่งที่ท่าเรือ 3 แห่ง ทางเหนือของเกาะฮอนชู

ฮอนชูมีท่าเรือมากเกินไป ขณะที่กองทัพญี่ปุ่นมีกำลังพลจำกัด พวกเขาจึงไม่สามารถทำการป้องกันได้อย่างสมบูรณ์แบบ ช่วงเวลาที่หานสินค้นพบช่องโหว่นั้น มันจะเหมือนกับว่าการป้องกันของศัตรูล่มสลายลง

นอกจากนี้ กองทัพจีนยังมีเกาะฮอกไกโดเป็นแนวหลัง ซึ่งมันทำให้มั่นใจว่าเสบียงจะถูกส่งไปยังแนวหน้าอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าพวกเขาจะเผชิญหน้าพร้อมกัน 4 ด้าน พวกเขาก็ยังสามารถต่อสู้ได้

ดังนั้น ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การเข้ายึดเกาะฮอกไกโดอย่างรวดเร็วของกองทัพทางเหนือนั้น มันมีความสำคัญทางกลยุทธ์มากเพียงใด

NovelLucky

สำหรับวิธีที่กองกำลังทั้งสี่จะฝ่าแนวป้องกันเหล็กที่อยู่ใกล้ท่าเรือเข้าไปอย่างไรนั้น ด้วยประสบการณ์ของกองกำลังแหรนหมินที่ท่าเรือคุชิโระ ทุกอย่างจึงง่ายขึ้นมาก

"มันเป็นความสูญเสียที่พวกเราสามารถรับมือได้" หานสินกล่าว

ดั่งคำกล่าวที่ว่า 'เด็กอ่อนหัดไม่สามารถเป็นผู้บัญชาการได้' เมื่อถึงเวลาที่จะต้องโหดร้าย เป็นธรรมดาที่หานสินจะทำเช่นนั้นกับทหารของเขาได้ เพื่อชัยชนะสุดท้าย การเสียสละกองกำลังบางส่วนเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

มันชัดเจนอยู่แล้วว่า ไม่มีสงครามไหนที่ไม่มีคนตาย

นอกเหนือจากกองกำลังทั้งสี่นี้แล้ว กลุ่มกองทัพเสือดาวที่นำโดยหานสินจะเคลื่อนทัพเข้าไปใกล้เมืองหลวงเอโดะ ในขณะที่พวกเขาเข้ายึดทางเหนืออของเกาะฮอนชู พวกเขาจะกวาดล้างปราสาทรอบๆเอโดะ เพื่อล้างสิ่งกีดขวางสำหรับการสู้รบครั้งสุดท้าย

หานสินใช้วิธีดังกล่าว เพื่อลดเวลาที่ต้องใช้ในการทำสงครามระหว่างประเทศ

Novel Lucky

ยิ่งศัตรูต้องการจะลากเวลามากเท่าไหร่ หานสินก็จะทำให้พวกเขาคิดว่า พวกเขาไม่สามารถจะลากเวลาออกไปได้ แน่นอนว่า ในการสู้รบครั้งสุดท้าย กองกำลังทางใต้ก็จะต้องมาร่วมมือกับพวกเขาด้วย

โดยไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น เพียงแค่กองทัพทหารองครักษ์กว่า 1 ล้านนาย ในเมืองหลวงเอโดะ มันก็ไม่ใช่สิ่งที่กองทัพทางเหนือจะสามารถจัดการได้ตามลำพังแล้ว

ในช่วง 2 วันมานี้ ภายใต้แรงกดดันจาการแสดงความเห็นจากทั้งในและนอกฟอรั่ม กองทัพทางใต้เร่งความเร็วของพวกเขาขึ้น เมื่อวันก่อน พวกเขาได้ยึดเกาะคิวชูได้โดยสมบูรณ์ และกำลังจัดตั้งแนวหลังของพวกเขา

ไม่นานจากนั้น พวกเขาก็ขึ้นไปทางเหนือเพื่อโจมตีเกาะชิโกกุ

แม้กระนั่น กองทัพทางใต้ก็ยังล่าช้ากว่ากำหนด และโอหยางโชวก็ไม่พอใจเป็นอย่างมาก โชคดีที่เขายังมีไพ่ลับอยู่ในมือ ซึ่งมันจะทำให้เขาพลิกสถานการณ์ได้ในช่วงเวลาที่สำคัญ

ไพ่ลับนี้มีเพียงผู้นำสงครามระหว่างประเทศฝ่ายโจมตีเท่านั้นที่รู้ แม้แต่ฮอนดะเคอิสุเกะก็ยังไม่รู้

Novel-Lucky

ในบางครั้ง โอหยางโชวก็หว่าว่าตี่เฉินจะยังคงลากยาวต่อไป หากมันเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็จะมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับตี่เฉิน ซึ่งใครจะรู้ว่า ตี่เฉินจะสามารถยอมรับมันได้หรือไม่

.....

ในสัปดาห์ถัดมา สนามรบทั้งสามในสงครามระหว่างประเทศของจีนเข้าสู่ช่วงเวลาของการปิดล้อมเมือง

นอกเหนือจากหานสินที่นำกองทัพทางเหนือทำการสังหารหมู่รอบๆทางเหนือเกาะฮอนชูของญี่ปุ่นและฉีกสิ่งที่เรียกว่าแนวป้องกันของญี่ปุ่นเป็นชิ้นๆแล้ว สนามรบอีก 2 แห่งก็รุนแรงเช่นกัน

ในเกาหลี หลี่จิงนำกองทัพที่ไม่มีใครหยุดยั้งได้เดินหน้าต่อไป ในช่วงเวลาสั้นๆเพียง 10 วัน พวกเขาได้ยึดครองทางเหนือของเกาหลีทั้งหมดแล้ว และเหยียบย่างเข้าสู่เขตเมืองหลวงโซลของเกาหลีแล้ว

แตกต่างจากสนามรบญี่ปุ่น หลี่จิงวางแผนที่จะปิดล้อมเมืองหลวงโซลไว้ แต่ไม่รีบทำการโจมตี เขาจะใช้โอกาสในช่วงเวลานี้ กวาดล้างทางใต้ของเขาหลีเสียก่อน เพื่อทำให้เมืองหลวงโซลกลายเป็นเมืองโดดเดี่ยว

NovelLucky

ก่อนหน้านี้ ต้าเซี่ยเคยกวาดล้างไปแล้ว 4 ประเทศ การลบล้างปัญหารอบๆก่อนจะโจมตีเมืองหลวง ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

เหตุผลก็คือ การตั้งค่าของไกอาเกี่ยวกับกองทัพทหารองครักษ์เมืองหลวง แม้จะเป็นปีที่ 5 ของไกอาแล้ว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกองทัพทหารองครักษ์เมืองหลวงแล้ว กองทัพดินแดนยังคงอ่อนแอและจัดการง่ายกว่ามาก

สถานการณ์ดังกล่าวไม่เพียงแค่จะเกิดกับประเทศขนาดเล็กและขนาดกลางเท่านั้น แม้แต่จีน ที่มียักษ์ใหญ่ระดับโลกอย่างต้าเซี่ยและดินแดนหานตานก็ไม่มีข้อยกเว้น

นอกจากนี้ ก่อนสงครามระหว่างประเทศ เมืองหลวงและดินแดนก็ได้เป็นศัตรูกันและมันก็ยิ่งรุนแรงมากยิ่งขึ้น หากในประเทศนั้นหลงเหลืออยู่เพียง 1 เมืองหลวงและ 1 ดินแดน

ทั้ง 2 ฝ่าย จะแข่งขันกันเพื่อควบคุมพื้นที่ของตน

ในช่วงสงครามระหว่างประเทศ แม้ว่ากลุ่มอำนาจทั้งสองจะร่วมมือกัน แต่ในท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาก็ถูกบังคับให้ต้องร่วมมือกัน ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองเรียกได้ว่าห่างไกลจากสิ่งที่เรียกว่าใกล้ชิดกัน

Novel-Lucky

ดังนั้น ขณะที่ดินแดนกำลังถูกกวาดล้างโดยศัตรู เมืองหลวงจะไม่ส่งกองกำลังของพวกเขาออกไปช่วยเหลือ

ในญี่ปุ่นก็เป็นเช่นเดียวกันนั้น จักรพรรดิเมจิไม่สนับสนุนดินแดนซานลิ กองทัพทหารองครักษ์นับล้านของเมืองหลวงเอโดะจึงไม่ได้ถูกส่งออกไปจากเมือง และพวกเขาไม่แม้แต่จะขยับเคลื่อนไหวใดๆ

เนื่องจากเป้าหมายของฮอนดะเคอิสุเกะคือลากเวลาให้ถึง 1 เดือน และมีเมืองหลวงเอโดะเป็นอุปสรรคสุดท้าย ยิ่งกองทัพในเมืองหลวงเอโดะแข็งแกร่งมากเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งสามารถป้องกันได้นานเท่านั้น

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะไม่พอใจนัก แต่ฮอนดะเคอิสุเกะก็ไม่ได้สร้างปัญหาใดๆ

ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า หลังจากที่สงครามระหว่างประเทศครั้งนี้สิ้นสุดลง แม้ว่าญี่ปุ่นจะสามารถรอดมาได้ แต่ดินแดนซานลิก็จะสูญเสียอย่างสิ้นเชิง และไม่สามารถจะเป็นผู้นำญี่ปุ่นได้อีกต่อไป

บางที จักรพรรดิเมจิอาจจะกลายเป็นผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากสงครามในครั้งนี้

.....

Novel-Lucky

ในสนามรบเกาหลี นอกเหนือจากกองทัพทหารต่อสู้สงครามที่ต่อสู้กับศัตรูอย่างดุเดือดแล้ว ยังมีอีกจุดที่น่าสนใจ ซึ่งนั่นก็คือ การสู้รบทางเรือที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่าในสนามรบญี่ปุ่น

มันไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่มันเป็นเพราะเกาหลีมีขุนพลเรือที่มีชื่อเสียงอย่าง ยี่ซุน-สิน บุคคลผู้นี้ได้รับการยกย่องจากชาวเกาหลีว่า เป็นขุนพลระดับสูงสุดของเอเชีย และเขามีชื่อเสียงขึ้นมาจากสงครามนอร์หยาง

สงครามนอร์หยางเกิดขึ้นในช่วงปลายสุดศตวรรษที่ 16 และมันได้รับชื่อนี้เพราะสงครามเกิดขึ้นที่นอร์หยาง ฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็คือ กองทัพพันธมิตรราชวงศ์หมิง-เกาหลี และกองทัพญี่ปุ่น

ผู้บัญชาการได้แก่ ฝั่งราชวงศ์หมิงคือ เฉินหลิน และเติ้งจี่อหลง, ฝั่งเกาหลีคือ ยี่ซุน-สิน ส่วนฝั่งญี่ปุ่นคือ โคนิชิ ยูคิทากา และชิมาซึ โยชิฮิโระ ในท้ายที่สุด เป็นกองทัพพันธมิตรที่ชนะสงคราม

ในเวลานั้น อำนาจของญี่ปุ่นรวมเป็นหนึ่งเดียวภายใต้คนผู้หนึ่ง ซึ่งเป็น 1 ใน 3 วีรบุรุษในช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของญี่ปุ่น โทโยโทมิ ฮิเดโยชิ ในสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ ฮอนดะ เคอิสุเกะ ได้ส่งโทโยโทมิ ฮิเดโยชิ ไปปกป้องเกาะคิวชูและเกาะชิโกกุ สำหรับโอดะ โนบุนากะ เขาอยู่ปกป้องเกาะฮอนชู

Novel-Lucky

กลับมาที่สงครามนอร์หยาง นี่เป็นสงครามที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์จีนและประวัติศาสตร์การสู้รบทางเรือของโลก เนื่องจากมันมีผลกระทบต่อสถานการณ์การเมืองในเอเชียตะวันออก

มันถูกเรียกโดยบุคลากรทางทหารฝั่งตะวันตกว่าเป็น 1 ใน 8 การสู้รบทางเรือของโลกยุคโบราณ

ระหว่างสงคราม ยี่ซุน-สินนำกองเรือเต่าเกาหลีและเอาชนะญี่ปุ่นด้วยจำนวนที่น้อยกว่าได้ ก่อนที่เขาจะตายในการสู้รบครั้งนั้นอย่างกล้าหาญ ในความเป็นจริงแล้ว ผู้บัญชาการที่แท้จริงคือ เฉินหลิน แต่คณูปการนั้นกลับถูกยี่ซุน-สินฉกฉวยไป จนเขากลายเป็นวีรบุรุษใหญ่ของเกาหลี

ชาวเกาหลีใช้เรื่องราวของเขาในการสร้างภาพยนต์เรื่อง 'จอมพล' กระแสของมันทำให้ไม่ว่าจะเป็นผู้ชมหรือบ็อกออฟฟิสสร้างสถิติใหม่ สร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับวงการภาพยนต์เกาหลี

แม้ว่าความสามารถของยี่ซุน-สินจะถูกกว่าเกินไปบ้าง แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาก็ยังคงเป็นคนที่มีความสามารถ เขาเป็นผู้นำกองเรือเกาหลี เข้ามาเผชิญหน้ากับกองเรือปินไห่ที่นำโดยฉีจี้กวง

เรือเต่าพิเศษของเกาหลี ได้เข้ามาอยู่ในสายตาของโลกเป็นครั้งแรก

Novel-Lucky

ตอนที่ 1058 การเลือกข้างที่จะยืน

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 11

การสู้รบทางเรือระเบิดขึ้นที่สนามรบเกาหลี

ทั้ง 2 ฝ่ายก็คือ กองเรือปืนไห่ที่นำโดย ฉีจี้กวง และกองเรือเกาหลีที่นำโดย ยี่-ซุนสิน พวกเขาปะทะกันที่น่านน้ำใกล้กับเมืองหลวงโซล

นี่เป็นการสู้รบทางเรือที่ดุเดือดมากที่สุดนับตั้งแต่เริ่มเกมส์

กองเรือระดับสูงสุดทั้งสอง เผชิญหน้ากัน 3 วัน 3 คืน ทั้ง 2 ฝ่าย ต่างก็ประสบกับความสูญเสียเป็นอย่างมาก ทะเลรอบๆถูกย้อมเป็นสีแดง แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่มีฝ่ายใดยินดีจะถอยกลับ กองเรือปืนไห่ของต้าเซี่ยต้องการที่จะเข้าเขตเมืองหลวงโซล เพื่อโจมตีพร้อมกับกองทัพบก

กองเรือเกาหลีไม่มีเหตุผลที่จะหลบหนี เพราะพวกเขาเป็นความหวังสุดท้ายของเกาหลี

ในช่วงสุดท้าย กองเรือปินไห่ได้พึ่งพาพลังของเรือดำน้ำพลังงานวิเศษ ทำลายเรือเต่าที่เกาหลีภาคภูมิใจ และได้รับชัยชนะมา พร้อมกับการโจมตีของอุปกรณ์การบินลอกเลียน พวกเขาจึงประสบความสำเร็จใจการปิดล้อมกองเรือเกาหลีโดยสมบูรณ์

ในการสู้รบครั้งนี้ ทั้ง 2 ฝ่าย สูญเสียเรือรบรวมกันถึง 40%

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 13

ขุนพลเรือเกาหลี ยี่ซุน-สินถูกจับกุมตัวในที่สุด และกองกำลังที่เหลือของเกาหลีก็ยอมจำนนต่อต้าเซี่ย ซึ่งมันก็หมายความว่า เมืองหลวงโซลได้เข้าสู่ระยะยิงของกองเรือปินไห่โดยสมบูรณ์

ในเวลาเดียวกันนั้น ฮั้วฉูปิงก็นำกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ลงไปกวาดล้างทางใต้ของเกาหลีได้อย่างราบรื่น

ทั้วทั่งเกาหลีในตอนนี้ หลงเหลืออยู่เพียงเมืองหลวงโซลเท่านั้น

สงครามเกาหลีจะเริ่มการสู้รบครั้งสุดท้ายในวันที่ 14 ของเดือนที่ 6 นี้ แต่เพียงแค่กองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นายในเมืองหลวงโซล มันก็ทำให้หลี่จิงปวดหัวอย่างมากแล้ว

NovelLucky

โชคดีที่หลี่จิงไม่ต้องรีบร้อนมากนัก เพราะเขายังพอจะมีเวลาอยู่

.....

นอกเหนือจากสนามรบเกาหลีแล้ว สนามรบเจนละและหนานจางเองก็น่าสนใจด้วยเช่นกัน

ไป๋ฉีไม่ได้โจมตีทั้งสองในเวลาเดียวกัน เขาเลือกที่จะทำลายทีละประเทศ ก่อนที่สงครามจะเริ่มขึ้น ไป๋ฉีได้เคลื่อนขบวนทัพทหารเวียดนามมาป้องกันชายแดนเจนละ

ในเวลาเดียวกัน กองเรือมหาสมุทรอินเดียที่นำโดยหยานฮั่วเหยาหนี่ก็เตรียมพร้อมจากทางทะเล

ทั้งบนบกและในทะเล พวกเขาได้สร้างแนวป้องกันอันแข็งแกร่งขึ้นมา

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะทำให้สถานการณ์ฝั่งเจนละมีเสถียรภาพ และป้องกันไม่ให้พวกเขาเคลื่อนทัพเข้าสู่มณฑลอันนัมได้

Novel Lucky

สำหรับตัวไปฉี เขานำกลุ่มกองทัพมังกรบุกเข้าสู่หนานจางโดยตรง

หนานจางเป็นประเทศเล็กๆที่มีผู้เล่น 600,000 คน โดยเป็นผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ 70,000 คน แล้วพวกเขาก็มีกองทัพทหารองครักษ์ในเมืองหลวงเวียงจันทร์ 60,000 นาย หากรวมกับกองทัพดินแดนอีก 30,000 นายแล้ว พวกเขาจะมีกำลังพลทั้งสิ้น 160,000 นาย ซึ่งไม่ถึงครึ่งของกลุ่มกองทัพมังกร

พร้อมกับเหล่าผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้จากจีนที่ติดตามมา ไป๋ฉีนำกองทัพบุกเข้าไปถึงเวียงจันทร์ได้ใน 1 สัปดาห์

หนานจากกำลังจะล่มสลายแล้ว

เจนละและหนานจางพึงพาอาศัยกันและกัน ดังนั้น กล่าวตามหลักเหตุผลแล้ว เมื่อหนานจางถูกโจมตี เจนละก็ควรจะเข้าช่วยเหลือพวกเขา

ไม่ว่าอย่างไร กองทัพต้าเซี่ยก็ป้องกันชายแดนมณฑลอันนัมที่อยู่ทางตะวันออกของหนานจางเท่านั้น ไม่ได้ตัดการเชื่อมต่อระหว่างเจนละและหนานจาง

Novel-Lucky

อย่างไรก็ตาม มันเป็นความจริงที่ว่า ไม่ว่าจะกองทัพดินแดนหรือเหล่าผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ของเจนละ มันไม่มีสัญญาณใดๆที่พวกเขาจะเข้าช่วยเหลือหนานจางเลย ทั้งหนานจางต่างก็เงียบโดยสมบูรณ์

นี่คือธรรมชาติของมนุษย์

มันไม่ใช่ว่าเหล่าผู้เล่นเจนละใจร้ายหรือไม่เข้าใจสถานการณ์

สุดท้ายแล้ว นี่เป็นความคิดของนกกระจอกเทศ

หากเจนละเข้าช่วยเหลือหนานจาง การป้องกันของพวกเขาก็จะอ่อนกำลังลง บางที ขบวนทัพทหารอันนัมและกองเรือมหาสมุทรอินเดีย อาจจะใช้โอกาสนั้นใจการโจมตีพวกเขา

หากมันเกิดขึ้น มันจะเป็นดั่งหายนะสำหรับพวกเขา

ภายใต้อิทธิพลของจิตวิทยาดังกล่าว เหล่าผู้เล่นเจนละเพียงแค่ต้องการปกป้องความอยู่รอดของตัวเอง พวกเขาต้องการให้หนานจางอดทนให้นานที่สุด เพื่อให้พวกเขาอยู่รอดผ่านเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศอันยากลำบากนี้ไปให้ได้

Novel-Lucky

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่านั่นเป็นเพียงแค่ความฝัน

เมื่อไป๋ฉียึดเวียงจันทร์ได้แล้ว เป้าหมายต่อไปก็คือ เจนละ เหล่าผู้เล่นเจนละอาจจะเข้าใจในจุดนั้น แต่มันไม่มีอะไรที่พวกเขาสามารถจะทำได้ นี่เป็นโศกนาฏกรรมของผู้อ่อนแอ

ปี้เหวินเลี่ยของเจนละ และสั้วหลางกงของหนานจาง ทั้งสองกลายเป็นคนทรยศประเทศ และพวกเขาถูกกำหนดให้ถูกดูหมิ่นจากคนในประเทศของพวกเขาไปตลอดกาล

.....

ณ ญี่ปุ่น, เกาะฮอนชู

สนามรบที่ยากลำบากที่สุดยังคงเป็นสนามรบญี่ปุ่น

ในสัปดาห์ที่ผ่านมา กองทัพทางเหนือของจีนได้กวาดล้างทางเหนือของเกาะฮอนชู มีการต่อสู้อย่างดุเดือดอยู่ไม่กี่ครั้ง โอดะ โนบุนากะมีความสามารถอย่างแท้จริง เขารู้ว่าจะต้องใช้กองกำลังของเขาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งพลปืน

Novel-Lucky

ในการสู้รบระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย พวกเขามีทั้งชัยชนะและความพ่ายแพ้

แม้กระนั้น เนื่องจากความแตกต่างด้านกำลังพล แม้ญี่ปุ่นจะต่อสู้ในบ้านของพวกเขาเอง แต่ต่อหน้าขุนพลระดับพระเจ้าอย่างหานสิน พวกเขาจึงทำได้เพียงดิ้นรนอย่างไร้จุดหมาย

หานสินสามารถควบคุมเส้นทางเดินทัพทั้ง 7 เส้นทาง และให้พวกเขาประสานงานกันและกัน ทำการปิดล้อมศัตรูได้อย่างยอดเยี่ยม สนามรบทั้งหมดจึงดำเนินไปอย่างราบรื่นราวกับการลื่นไหลของน้ำ

หลังจากที่เปิดช่องโหว่ได้ หานสินก็ไม่ได้ให้โอกาสญี่ปุ่นในการตอบโต้กลับ กดดันพวกเขาไปตลอดเส้นทางเดินทัพ ความสามารถของอมตะสงครามผู้นี้แสดงออกมาได้อย่างเต็มที่ในสงครามกับญี่ปุ่นครั้งนี้

ความดื้อรั้นของชาวญี่ปุ่นยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ภายใต้สถารการณ์ที่ยากลำบากนี้ แนวป้องกันทางเหนือยังไม่ได้ถูกทำลายทั้งหมดและยังคงยืดมั่นอยู่ได้

Novel-Lucky

ด้วยเหตุนี้ แผนการของหานสินที่จะกวาดล้างทางเหนือของเกาะฮอนชูใน 1 สัปดาห์จึงกลายเป็นล้มเหลว

ในช่วงเวลานี้ โอหยางโซวได้รับจดหมายจากองครักษ์อสรพิษทมิฬว่า ในสัปดาห์นี้ ญี่ปุ่นได้เคลื่อนพลจากแนวป้องกันทางใต้ขึ้นมา เพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับแนวป้องกันทางเหนือ

ในเวลาเดียวกัน ฮอนดะ เคอิสุเกะก็ได้โน้มน้าวให้จักรพรรดิเมจิเคลื่อนกองทัพทหารองครักษ์ 200,000 นาย ไปยังทางเหนือ เพื่อเสริมการป้องกันและรักษาเสถียรภาพในปัจจุบัน

เพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้กับแนวป้องกัน ฮอนดะ เคอิสุเกะยังได้ใช้การ์ดบัฟสงครามระหว่างประเทศ ที่เขาใช้เงินซื้อมาจากงานประมูล 5 ล้านเหรียญทอง โดยเขาได้เลือกบัฟการป้องกัน เพื่อให้แนวป้องกันอดทนให้ได้ถึง 1 สัปดาห์

สงครามกับญี่ปุ่นดูเหมือนจะดำเนินมาถึงทางตัน

เมื่อหานสินได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถามโอหยางโซวว่า จะให้กวาดล้างทางเหนือต่อไป หรือจะให้มุ่งไปยังเอโดะโดยตรง เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศดำเนินไปได้ครึ่งทางแล้ว หากพวกเขายังปล่อยให้สิ่งต่างๆดำเนินเช่นนี้ต่อไป พวกเขาจะไม่สามารถยึดเอโดะได้ทันเวลา

Novel-Lucky

โอหยางโชวตอบว่า "กวาดล้างต่อไป ข้าให้เวลาไม่เกิน 5 วัน"

.....

ในวันนั้น โอหยางโชวได้เขียนจดหมายถึงตี่เฉินอีกฉบับ โดยสั่งให้กองทัพทางใต้ต้องมาถึงเมืองหลวงเอโดะภายใน 1 สัปดาห์

ต้องรู้ก่อนว่า ขณะที่โอหยางโชวเขียนจดหมายฉบับนี้ กองทัพทางใต้ยังไม่ได้ยึดเกาะชิโกกุได้ทั้งหมด

ในช่วงสุดท้ายของจดหมาย โอหยางโชวได้เขียนไว้ว่า 'ในฐานะชาวจีน เจ้ากลับปฏิบัติต่อสงครามครั้งนี้ผ่อนคลายเช่นนี้ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเจ้าอยู่ที่ใด ในอนาคต ดินแดนหานตานยังมีหน้าจะยืนอยู่ในจีนอีกหรือ? ญี่ปุ่นจะต้องถูกบดขยี้ ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งมันได้ รวมถึงคนเหล่านั้นด้วย คิดให้ดี อย่าได้ทำลายชื่อเสียงของตัวเอง'

แม้ว่าโลกจะถูกปกครองโดยสหพันธ์ และอาจกล่าวว่าไม่มีประเทศใดหลงเหลืออยู่อีก แต่มันก็ยังคงมีความขัดแย้งทางวัฒนธรรมอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝั่งตะวันออกและตะวันตก ซึ่งมีการปะทะกันหลายครั้งในสหพันธ์

Novel-Lucky

ด้วยความใจกว้างของอารยธรรมจีน มันจึงไม่สามารถจะซึมซับได้ทั้งหมด

นี่เป็นหนึ่งในเป้าหมายในอนาคตของโอหยางโชว ดังนั้น ในจุดสูงสุดที่เขายืนอยู่ ดินแดนหานตานรวมถึง 4 ตระกูลใหญ่ที่อยู่ด้านหลัง จึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นศัตรูกับต้าเซี่ย

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับการเลือกของตี่เฉิน

Novel-Lucky

ตอนที่ 1059 ยึดถือไว้หรือไม่

https://novel-lucky.blogspot.com

จดหมายของโอหยางโซว ทำให้เกิดการแบ่งแยกภายในระหว่างคนระดับสูงของดินแดนหานตาน

สีอ๋งป้าและจานหลางสนับสนุนให้ต่อต้านแรงกดดันของหัตถ์เงิน และเริ่มความเร็วในการเคลื่อนทัพไปยังเมืองหลวงเอโดะ "พวกเราไม่สามารถปล่อยให้ผู้คนมองพวกเราเป็นคนขี้ขลาดได้"

ชุนเซิ่นจุนไม่เห็นด้วย ส่วนตี่เฉินก็ยังคงลังเล

สำหรับซาโพจุนและเพียวหลิงฮวน เนื่องจากพวกเขาสูญเสียดินแดนของพวกเขาไป พวกเขาจึงสูญเสียสิทธิ์ในการกล่าวของพวกเขาในดินแดนหานตาน พวกเขาเป็นเพียงผู้ว่าราชการมณฑล ที่ไม่สามารถเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกองทัพได้

สีอ๋งป้า, จานหลาง และชุนเซิ่นจุนแตกต่างออกไป แม้ดินแดนของพวกเขาจะผสานรวมเข้ากับดินแดนหานตานแล้ว พวกเขาก็ยังคงมีอำนาจอยู่ภายในมณฑลของตน กองทัพของพวกเขาเพียงแค่ใช้ชื่อของดินแดนหานตานเท่านั้น

ในฐานะลอร์ด ตี๋เฉินไม่สามารถจะออกคำสั่งกับกลุ่มกองทัพตานหยาง, โลหิตสีชาด และราชาได้โดยตรง

หากจะเปรียบเทียบ ทั้งสามก็เป็นดั่งเจี่ยตู้ซีในสมัยราชวงศ์ถัง แต่ละคนต่างก็มีอำนาจทางการทหารและการปกครองในมณฑลของตน

ด้วยเหตุนี้ ในสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ พวกเขาทั้งสามถึงเดินทางมาพร้อมกับตี่เฉินด้วย

แน่นอนว่า พร้อมกับที่พันธมิตรหยานหวงล่มสลายและดินแดนของพวกเขาผสานรวมเข้ากับดินแดนหานตาน มันทำให้ศักดิ์ศรีของตี่เฉินเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ หากตี่เฉินไม่เห็นด้วยแล้ว สีอ่งป้าและจานหลางก็จะไม่สามารถทำอะไรได้

ในขณะที่ตี่เฉินกำลังลังเลอยู่นั้น ปู่ของตี่เฉินก็ส่งจดหมายมาว่า ให้ตี่เฉินร่วมมือกับดินแดนซานลิ

เมื่อตี่เฉินเห็นเช่นนั้น เขาก็ทำได้เพียงยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

NovelLucky

2 วันมานี้ เมื่อปู่ของฮอนดะ เคอิสุเกะเห็นว่าสถานการณ์เลวร้ายลงเรื่อยๆ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจใช้ไพ่ลับของเขา เขาได้ไปพบปู่ของตี่เฉินโดยตรง และสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้ 10 ล้านเหรียญทอง

ที่สำคัญกว่านั้น เขาสัญญาว่าภายในหัตถ์เงิน ตระกูลฮอนดะจะทำการสนับสนุนตระกูลตี่

นี่เป็นสิ่งที่ล่อลวงปู่ของตี่เฉินโดยสมบูรณ์

ไม่ว่าจะองค์กรใดก็ตาม อันดับหนึ่งและอันดับสองล้วนแล้วแต่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน ในฐานะอันดับสอง ปู่ของตี่เฉินปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะก้าวขึ้นไปเป็นอันดับหนึ่งขององค์กร

ตระกูลฮอนะดะเป็นหนึ่งในตระกูลที่ทรงอิทธิพลในเอเชีย เสียงสนับสนุนจากพวกเขาจึงมีค่าอย่างมาก

ในเวลานี้ ตระกูลฮอนดะทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่มีออกมา ต้องเข้าใจก่อนว่า เดิมทีตระกูลฮอนเคยอยู่ภายใต้ตระกูลดอว์สันในก่อนหน้านี้

ตอนนี้ เพื่อช่วยเหลือชีวิตของตัวเอง พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนข้างแล้ว

NovelLucky

ปู่ของตี่เฉินทำให้ชัดเจนในจดหมายของเขา "จงจำคำเหล่านี้เอาไว้ วันนี้ ลัมอาจพัดมาทางเจ้า แต่หากเจ้าทำบางสิ่งบางอย่างไป ในวันพรุ่งนี้ ลมอาจจะพัดไปยังฝั่งตรงข้ามของเจ้า ยึดมั่นต่อแรงกดดัน และอย่าได้อ่อนข้อให้กับความเห็นใดๆ กลยุทธ์หลักคือผลประโยชน์สูงสุดของตระกูล จงจำเอาไว้!"

มันยากที่จะต่อต้านคำสั่งดังกล่าวได้ ตี่เฉินจึงยึดมั่นเช่นเดิม

กองทัพดินแดนยังคงเป็นตัวละครหลักในสงครามระหว่างประเทศ เมื่อตี่เฉินไม่เคลื่อนไหว กองทัพดินแดนหานตานจึงไม่ได้เพิ่มความเร็วในการเคลื่อนทัพของพวกเขา แม้ว่าเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจะต้องการ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ มีผู้เล่นนักผจญภัยหลายคนวิ่งไปที่เต็นท์ของตี่เฉินเพื่อโวยวาย

ตอนแรก พวกเขาเพียงแค่ขอให้เร่งเคลื่อนทัพ จากนั้น มันก็กลายเป็นการตำหนิตี่เฉิน จนถึงขั้นกล่าวว่าเขาเป็นคนทรยศ เมื่อตี่เฉินได้ยินเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจอย่างชั่วร้าย จัดให้ทหารปกป้องค่าย และห้ามไม่ให้ใครเข้ามาใกล้

สิ่งนี้ทำให้ตี่เฉินสงบลงได้ แต่มันทำให้กองทัพทางใต้ระเบิดขึ้น

Novel-Lucky

ในทันที เหล่าผู้เล่นกระจัดกระจายได้ละทิ้งกองกำลังหลัก บางส่วนกลับบ้าน บางส่วนพยายามขึ้นเหนือเพื่อไปรวมตัวกับกองกำลังทางเหนือ และบางส่วนก็พยายามต่อสู้เพียงลำพังที่ทางใต้

กองทัพทางใต้ทั้งหมดกระจัดกระจายอย่างแท้จริง

แม้แต่เจี้ยนฉีจังเหิง, สิบแปดนักขี่ม้าแห่งหยานหยุน, จินยี่เว่ย และกิลด์อื่นๆที่ติดตามมาก็ไม่พอใจตี่เฉิน

ในเวลาต่อมา ความไม่พอใจเหล่านั้นก็ลุกลามมาถึงเหล่าผู้เล่นระดับสูงในกิลด์

นี่ไม่ใช่สัญญาณที่ดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถิงหยูและวัดเล่าจุน ในขณะที่มีการเปลี่ยนแปลงภายในความสับสนวุ่นวายของพวกเขาถูกหยุดลงได้จากระบบหุ่นส่วนเท่านั้น

ตอนนี้ ความสับสนวุ่นวายนั้นได้กลับมาอีกครั้งแล้ว

Novel-Lucky

ใครจะรู้ว่ากิลด์ทั้งสองนี้จะรับมือกับความสับสนวุ่นวายครั้งนี้ได้หรือไม่

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 15

ณ ฮอกไกโด

ตั้งแต่ที่เขาไม่ได้รับการตอบกลับจากตี่เฉิน โอหยางโชวก็ถอนหายใจยาวออกมา "ใครจะสนใจกัน พวกเรามาต่อกันเถอะ!"

เนื่องจากตี่เฉินไม่ยอมกลับตัว ในการเผชิญหน้ากับดินแดนหานตานในอนาคต เขาจะไม่จำเป็นต้องให้ใบหน้ากับพวกเขาอีกต่อไป ตระกูลตี่เพียงแค่ปกป้องผลประโยชน์ของตระกูลพวกเขา โอหยางโชวจึงต้องการจะบดขยี้เค้กของพวกเขาเป็นชิ้นๆ

การที่ปู่ของตี่เฉินมีความมั่นใจเช่นนี้ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้เข้าใจเกมส์นี้อย่างถ่องแท้

NovelLucky

แตกต่างจากโลกจริง เครื่องมือสามารถเปลี่ยนทิศของสงครามได้ ปู่ของตี่เฉินคงคิดว่า หากปราศจากความช่วยเหลือของกองทัพทางใต้แล้ว ต้าเซี่ยจะไม่สามารถทำอะไรกับเมืองหลวงเอโดะได้ อย่างไรก็ตาม เขาคิดผิด

บ่ายวันนั้น โอหยางโชวได้ออกคำสั่งทางทหารใหม่กับหานสิน

"เร่งให้กองทัพของท่านทั้งหมดไปยังเอโดะใน 3 วัน"

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโชวและกลุ่มของเขาก็ออกเดินทางอีกครั้ง ภายใต้การคุ้มกันของกองเรือจักรพรรดิ พวกเขาเดินทางออกจากเกาะฮอกไกโดไปยังเมืองหลวงเอโดะ

เมื่อเฟิวฉิวฮวงและคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็แลกเปลี่ยนสายตากัน

"โอหยาง อย่าบอกนะว่า ท่านจะยึดเมืองหลวงเอโดะด้วยกองทัพทางเหนือ?"

โอหยางโชวยิ้ม "เนื่องจากตี่เฉินหดหัวอยู่แต่ในกระดอง เป็นธรรมดาที่จะมีเพียงพวกเราเท่านั้น"

Novel-Lucky

"เมืองหลวงเอโดะมีกองทัพทหารองครักษ์ 800,000 นาย แล้วพวกเราจะต่อสู้อย่างไร?" เฟิงฉิวฮวงไม่สามารถระงับความสงสัยของเธอได้ "หากพวกเราไม่สามารถจะทำได้จริงๆ ก็ควรจะรออีกไม่กี่วัน และเคลื่อนย้ายกำลังพลจากประเทศออกมาเพิ่ม"

"ดินแดนหงส์สาบสูญยังสามารถเคลื่อนกำลังพลได้อีก 2 กองทัพทหาร"

เฟิงฉิวฮวงเป็นคนที่ชัดเจน เผชิญกับปัญหาเช่นนี้ เธอไม่คิดถอยนี้เลยแม้แต่น้อย กลับกัน เธอคิดที่จะต่อต้านลม นี่แสดงให้เห็นถึงความใจกว้างและความทนงของวีรสตรี

เมื่อได้ยินเช่นนั้น การผจญภัยสีโลหิตและคนอื่นๆก็กล่าวขึ้นว่า "พวกเราก็สามารถนำกองกำลังชั้นสูงเข้ามาช่วยเหลือได้เช่นกัน"

เหล่าผู้เล่นระดับสูงรอบๆตัวโอหยางโชวเหล่านี้ ไม่ต้องการที่จะยอมแพ้

"พวกเราแตกต่างจากตี่เฉิน พวกเราไม่ใช่คนอ่อนแอ เพียงแค่ไอพวกญี่ปุ่นจะต้องกลัวอะไรกัน" การผจญภัยสีโลหิต เป็นคนรักชาติอย่างแท้จริง

Novel-Lucky

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกได้ถึงความจริงใจ เขามีสหายที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง เขายิ้มและกล่าวว่า "ข้าเข้าใจความคิดของทุกคน แต่ข้าคงจะไม่จำเป็นต้องรบกวนทุกคน"

ดวงตาของการผจญภัยสีโลหิตเปร่งประกายขึ้น "พี่ชายโอหยาง ท่านมีไพ่ลับอื่นอีกหรือ?"

โอหยางโชวเป็นคนที่สร้างปาฏิหาริย์ได้บ่อยครั้ง หากเป็นคนอื่นที่กล้ากล่าวคำที่หยิ่งผยองเช่นนี้ การผจญภัยสีโลหิตคงจะไปตบปากคนผู้นั้นโดยตรง

แต่โอหยางโชวนั้นแตกต่างออกไป

ตั้งแต่ที่พวกเขาคุ้นเคยกัน การผจญภัยสีโลหิตก็ไม่เคยเห็นโอหยางโชวกล่าวสิ่งใดที่เขาไม่สามารถทำได้ หากโอหยางโชวกล่าวว่าเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา ก็แปลว่าเขาไม่จำเป็นจะต้องใช้มัน

โอหยางโชวพยักหน้าและอธิบายว่า "ทุกคนอาจจะไม่รู้เรื่องนี้ แต่ในช่วงสงครามระหว่างประเทศ ประเทศใดก็ตามที่เป็นฝ่ายริเริ่มและโจมตี เผชิญหน้ากับประเทศอื่น 3 ประเทศ ไกอาจะให้ประโยชน์บางอย่างแก่พวกเขา"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1060 แข็งแกร่งและอ่อนแอ

https://novel-lucky.blogspot.com

จากการตั้งค่าของสงครามระหว่างประเทศ ในช่วงเวลาที่เกิดสงครามระหว่างประเทศ ประเทศใดก็ตามที่ริเริ่มการโจมตีและมีส่วนร่วมกับประเทศอื่นๆ 3 ประเทศ พวกเขาจะสามารถอัญเชิญทหารองครักษ์ประเทศ 5% ในราคาคนละ 10 เหรียญทอง เพื่อช่วยเหลือในสนามรบได้

สำหรับประเทศส่วนใหญ่ในเกมส์ จำนวนทหารองครักษ์มีจำกัด เป็นผลให้พวกเขาสามารถอัญเชิญทหารองครักษ์มาได้อย่างมากเพียง 50,000 นายเท่านั้น ซึ่งมันจะไม่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ของสงครามมากนัก

อย่างไรก็ตาม จีนแตกต่างออกไป

จีนมีทหารองครักษ์รวมกว่า 10 ล้านนาย ซึ่งมันจะหมายความว่า พวกเขาสามารถอัญเชิญทหารองครักษ์ได้ถึง 500,000 นาย เพื่อช่วยเหลือพวกเขาในสนามรบ

หากกองทัพทางเหนือและใต้ร่วมมือกัน โอหยางโซวคงไม่จำเป็นจะต้องอัญเชิญกองทัพทหารองครักษ์มา ไม่ว่าอย่างไร การอัญเชิญทหารองครักษ์ 500,000 นายมา ก็ต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายสูงถึง 5 ล้านเหรียญทอง

หากไม่ใช่เพราะเป็นวิธีสุดท้าย โอหยางโชวคงจะไม่ต้องการจะใช้เงินจำนวนมากเช่นนี้

เห็นว่าตี่เฉินไม่ให้ความร่วมมือ โอหยางโชวจึงทำได้เพียงทนเจ็บปวด และไพ่ลับนี้เท่านั้น เขาต้องการจะดูว่า หัตถ์เงินจะมีปฏิกิริยาอย่างไร เมื่อได้เห็นว่ากองทัพทางเหนือสามารถยึดเอโดะได้ด้วยตัวเอง

ไม่ต้องกล่าวถึงคนอื่น แค่ใบหน้าปู่ของตี่เฉินก็คงจะน่าเกลียดอย่างแท้จริง

อีกสิ่งที่น่าสนใจก็คือ เมืองหลวงทั้งเก้าของจีน การจะอัญเชิญกองทัพทหารองครักษ์จากที่ไหนมากนั้น มันเป็นการตัดสินใจของโอหยางโชว

เพียงแค่สิ่งนี้ มันก็หมายความว่าโอหยางโชวสามารถทำสิ่งต่างๆได้มากมาย

เมื่อการผจญภัยสีโลหิตและคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและกล่าวว่า "มาแบ่งค่าใช้จ่ายกัน พวกเราไม่สามารถปล่อยให้ท่านจ่ายตามลำพังได้"

ถูกต้องแล้ว นี่ไม่ใช่ 50,000 แต่เป็น 5 ล้านเหรียญทอง

NovelLucky

แม้แต่มหาเศรษฐีอย่างต้าเซี่ย ก็พบว่ามันเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก ที่จะนำเงินจำนวนดังกล่าวออกมาใช้ในครั้งเดียวได้ นอกจากนี้ ในสงครามครั้งนี้ ต้าเซี่ยขนส่งทั้งเสบียงและเหล่าผู้เล่นจำนวนมากมาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆอีกด้วย

โอหยางโชวส่ายหัว

"ทำไม ท่านจะดูถูกพวกเราหรือ? พวกเรายังคงช่วยเหลือได้ 1 ล้านเหรียญทอง"

การผจญภัยสีเลือดไม่พอใจเล็กน้อย

โอหยางโชวยิ้มและกล่าวว่า "ข้าไม่ได้หมายความเช่นนั้น ข้าจะบันทึกมันไว้แล้วจะหักออกเมื่อพวกเรายึดเมืองหลวงเอโดะได้แล้ว"

ยังคงมีการสู้รบครั้งใหญ่รออยู่ที่เมืองหลวงเอโดะอันยิ่งใหญ่

"ตกลง เอาตามนั้น" การแสดงออกของการผจญภัยสีโลหิตผ่อนคลายลง

.....

Novel-Lucky

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 17

โอหยางโชวและกลุ่มของเขามาถึงชานเมืองทางตะวันตกของเมืองหลวงเอโดะ

วันถัดมา กองทัพทางเหนือก็มารวมตัวกันที่นอกเมือง ด้วยเป็นกองทัพขนาดใหญ่ พวกเขาจึงได้ปกคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ที่นอกเมือง หากใครมองอย่างระมัดระวังแล้ว พวกเขาจะสังเกตเห็นความเหนื่อยล้าและความเศร้าบนใบหน้าของทหารในกองทัพ

ครึ่งเดือนที่ผ่านมานี้ นับตั้งแต่สงครามระหว่างประเทศเริ่มต้นขึ้น เพื่อเข้ายึดญี่ปุ่น กองทัพทางเหนือสูญเสียเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในช่วง 3 วันที่ผ่านมานี้ เพื่อขจัดอุปสรรคสุดท้าย กองทัพทางเหนือโจมตีอย่างมุ่งมั่นและไม่สนใจการเสียสละ

หลังจากสู้รบครั้งแล้วครั้งเล่า 13 กองทัพทหารต่อสู้สงคราม ที่มีกำลังพลรวม 910,000 นาย ก็เหลืออยู่เพียง 800,000 นายเท่านั้น

ไม่ใช่เพราะโอหยางโชวชั่วร้ายและไม่ต้องการจะอัญเชิญทหารกองทัพองครักษ์ 500,000 นาย มาช่วยเหลือพวกเขาก่อนหน้านี้

NovelLucky

แต่แม้จะร่วมกองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นายเข้าไปกับกองทัพทางเหนือแล้ว พวกเขาก็มีกำลังพลเพียง 1.3 ล้านนายเท่านั้น การเผชิญหน้ากับกองทัพทหารองครักษ์เอโดะ 800,000 นาย ยังคงเป็นเรื่องที่ยากลำบาก

เอโดะเป็นเมืองหลวง มันจะไม่ถูกยึดง่ายๆอย่างแน่นอน

ไม่ต้องการถึงเมืองหลวงเอโดะในสนามรบญี่ปุ่น แม้แต่ในสนามรบเกาหลี หลี่จิงก็ไม่สามารถยึดเมืองหลวงโซลได้

หากต้องการจะทะลวงเข้าไปในเมือง เขาจำเป็นจะต้องเล่นอย่างฉลาด เขาจะใช้กองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นาย เป็นไพ่ลับ บุกโจมตีในช่วงเวลาที่ศัตรูไม่คาดฝัน

ในเช้าวันที่ 18 โอหยางโชวได้พบกับหานสิน และได้บอกความลับนั้นแก่เขา

เมื่อหานสินได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เปร่งประกาย คำถามก่อนหน้านี้ของเขาได้รับคำตอบแล้ว เขากล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า "องค์ราชาไม่ต้องกังวล ด้วยกองทัพนี้ ข้าจะบุกเข้าไปให้ได้ภายในเวลา 5 วัน"

Novel Lucky

โอหยางโชวยิ้ม "ข้าเชื่อมั่นในความสามารถของท่าน หากพวกเราชนะ ท่านจะเป็นผู้ที่ได้รับคณูปการเป็นลำดับแรก ด้วยความสำเร็จมากมายนี้ ฉายาของท่านจะได้รับการยกระดับขึ้น"

เปรียบเทียบกับไป๋ฉีและฮั้วฉูปิงแล้ว หานสินให้ความสำคัญกับชื่อเสียงมากกว่า โอหยางโชวกล่าวเป็นนัยๆว่าจะเลื่อนฉายาให้เขาเป็นผู้บัญชาการสูงสุดเหมือนดังไป๋ฉีและหลี่จิง ซึ่งเป็นเป้าหมายของเขาในตอนนี้

ตามที่คาดเอาไว้ ความตื่นเต้นปรากฏบนใบหน้าของเขา แต่มันก็ถูกระงับอย่างรวดเร็ว

"ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!"

.....

หลังจากที่กลับมาออกแล้ว หานสินก็เริ่มวางแผนการจัดขบวนทัพ

กล่าวอย่างเคร่งครัดแล้ว เมืองหลวงเอโดะอาจถือได้ว่าเป็นเมืองทะเล ดังนั้น หานสินจึงจัดให้กองเรือจักรพรรดิและกองเรือแปซิกฟิกจัดการทางตะวันออกและทางใต้ของเมือง

Novel-Lucky

ทั้ง 2 กองเรือ สามารถยิงปืนใหญ่จากในทะเลหรือใช้พลปืนของพวกเขามีส่วนร่วมในการสู้รบโดยตรงได้

นอกเหนือจากทางใต้และทางตะวันออกแล้ว ในด้านที่เหลือ หานสินได้จัดเตรียมกำลังพลจำนวนมาก สิ่งที่คนนอกไม่สามารถจะมองเห็นได้ก็คือ แม้ว่าหานสินจะจัดกองทัพไว้รอบๆเมืองหลวงเอโดะ แต่มันก็มีความแตกต่างกันออกไป

อาจเป็นการอำพลางเล็กน้อย แต่การทำเช่นนั้นแสดงให้เห็นถึงระดับความสามารถของหานสิน

กองทัพต่อสู้สงคราม 800,000 นาย ส่วนใหญ่จะอยู่ทางเหนือและทางตะวันออก สำหรับทางตะวันตก มันมีกำลังพลเพียงเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าหานสินมีแผนจะให้กองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นาย โจมตีจากฝั่งนั้น

ชาวญี่ปุ่นไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย

.....

Novel-Lucky

บนกำแพงเมืองเอโดะในปัจจุบัน มีคนจำนวนมากยินเรียงกันเป็นแถว และรอบๆ พวกเขาเป็นทหารองครักษ์ส่วนตัว

ที่ยืนอยู่ตรงกลางเป็นจักรพรรดิเมจิ ทางด้านซ้ายของเขาก็คือ ลอร์ดแห่งดินแดนซานลิ ฮอนดะ เคอิสุเกะ ส่วนทางด้านขวาของเขาก็คือ โอดะ โนบุนากะ

บุคคลแกนหลักของฝั่งญี่ปุ่นมารวมตัวกันที่นี่

"ดูเหมือนว่าพวกเขาจะทำการโจมตีจริงๆ พวกเขาพยายามจะทำอะไรโง่ๆกัน?" การแสดงออกของฮอนดะ เคอิสุเกะผ่อนคลายลง เมื่อไม่กี่วันก่อน เขายังเป็นกังวลอยู่มาก แต่ในตอนนี้ เขาไม่กลัวอะไรอีกแล้ว

หลังจากที่เขาได้รับคำตอบจากปู่ของเขา หัวใจของเขาก็สงบโดยสิ้นเชิง เขาไม่เชื่อว่ากองทัพทางเหนือของจีน จะสามารถทำลายเอโดะได้ด้วยตัวเอง

"ศัตรูอาจจะฝืนบุกเข้ามา" โอดะ โนบุนากะกล่าว

หลังจากสงครามดำเนินมาได้ครึ่งเดือน บุคคลในตำนานของญี่ปุ่นผู้นี้ก็ตระหนักได้ถึงความแข็งแกร่งของจีน และเขามีความเคารพเป็นพิเศษต่อผู้บัญชาการอย่าง หานสิน

NovelLucky

ความแข็งแกร่งดังกล่าวไม่ใช่สิ่งที่ชาวญี่ปุ่นจะสามารถเปรียบเทียบได้

แน่นอนว่า โอดะ โนบุนากะก็ประทับใจในการกระทำของลอร์ดอย่าง ฮอนดะ เคอิสุเกะด้วยเช่นกัน เขาไม่เข้าใจว่าลอร์ดของเขาทำเช่นใด ถึงโน้มน้าวให้กองทัพทางใต้ของจีนร่วมมือได้

กองทัพทางใต้ของจีนดูเหมือนว่ากำลังต่อสู้กับกองทัพของโทโยโทมิ ฮิเดโยชิ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นเพียงแค่การแสดงเท่านั้น

ไม่อย่างนั้นแล้ว กองทัพของโทโยโทมิ ฮิเดโยชิ จะสามารถหยุดยั้งศัตรูได้อย่างไร

จักรพรรดิเมจิที่ยืนอยู่ตรงกลางมองไปรอบๆอย่างเย็นชา และกล่าวกับโอดะ โนบุนากะว่า "ในการปกป้องเมืองหลวงเอโดะ ข้าจะมอบหมายหน้าที่ให้กับท่าน"

เดิม นี่ดูเหมือนจะเป็นงานที่ยอดเยี่ยม แต่เมื่อโอดะ โนบุนากะได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็กลายเป็นอึดอัด กล่าวอย่างเคร่งครัด โอดะ โนบุนากะไม่ได้อยู่ภายใต้จักรพรรดิเมจิ แต่เป็นฮอนดะ เคอิสุเกะ

Novel Lucky

การที่จักรพรรดิเมจิข้ามหัวฮอนดะ เคอิสุเกะ ไปออกคำสั่งกับโอดะ โนบุนากะ โดยตรงเช่นนี้ นับว่าเป็นการทำผิดกฎ

จักรพรรดิเมจิเป็นลอร์ดในตำนาน และไม่ควรจะทำผิดพลาดง่ายๆเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงทำมัน นี่แสดงให้เห็นว่ามีความหมายมากมายอยู่ในคำกล่าวของเขา

พร้อมกับที่ดินแดนซานลิถูกทำลาย จักรพรรดิเมจิก็เปิดเผยเขี้ยวเล็บของเขา และเริ่มเข้าควบคุมญี่ปุ่น

คำกล่าวของเขาแสดงออกถึงความแข็งกร้าว

เมื่อฮอนดะ เคอิสุเกะได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นแคบลง ถูกต้องแล้ว หลังจากสงครามครั้งนี้ แม้ว่าญี่ปุ่นจะรอดพ้นการล่มสลายมาได้ แต่ดินแดนซานลิของเขาก็ยังคงได้รับความสูญเสียอย่างรุนแรง

ไกอามีกฎอยู่ว่า ประเทศหนึ่งจะสามารถทำสงครามระหว่างประเทศกับประเทศหนึ่งได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น แม้หลังจากที่สงครามระหว่างประเทศสิ้นสุดลงแล้ว กฎนั้นก็ยังคงดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

การทำเช่นนี้ก็เพื่อปกป้องประเทศที่อ่อนแอกว่า

Novel Lucky

ดั่งคำกล่าวที่ว่า สวรรค์จะให้โอกาสผู้คนเสมอ ตราบเท่าที่ประเทศอ่อนแอกว่าสามารถผ่านพ้นไปได้ พวกเขาก็จะอยู่รอดโดยไม่ต้องกังวลใดๆอีก เป็นผลให้เกาหลียินดีที่จะเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้

และไม่อย่างนั้น ตระกูลฮอนดะก็คงจะไม่ทำสัญญาเช่นนั้นกับตระกูลตี่

ถึงกระนั้น สถานการณ์ก็ยังไม่ดีนัก

ฮอนดะ เคอิสุเกะมองไปยังจักรพรรดิเมจิ ก่อนจะหันไปหาโอดะ โนบุนากะ เขาฝืนยิ้มและกล่าวว่า "ในเมื่อองค์จักรพรรดิไว้วางใจท่าน ท่านก็รับงานเถิด"

"ไห้!"

โอดะ โนบุนากะที่อยู่ตรงกลาง เผชิญกับสถานการณ์ที่น่าอึดอัดใจอย่างแท้จริง

Novel Lucky

ตอนที่ 1061 การใช้ประโยชน์จากต้าหลี่

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 19

ณ เมืองหลวงเอโดะ

หลังจากที่กองทัพได้พักแล้ว หานสินก็สั่งให้กองทัพทางเหนือเริ่มการโจมตีเมืองหลวงเอโดะ การโจมตีนี้กินเวลาตลอดทั้งวัน และกองกำลังต่างๆก็ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันโจมตีอย่างต่อเนื่อง การทำเช่นนี้ก็เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับสภาพทางภูมิศาสตร์และค้นหาจุดอ่อนในการป้องกันของกำแพง

ดังนั้น แม้ว่าการสู้รบนี้จะดูเหมือนดุเดือดอย่างแท้จริง แต่ทั้ง 2 ฝ่าย กลับไม่ได้รับความสูญเสียมากเท่าใดนัก มันเป็นเพียงการอุ่นเครื่องเท่านั้น

"พลปืนของศัตรูนั้นไม่ธรรมดาเลย"

นี่เป็นข้อสรุปแรกของหานสิน การใช้และความเข้าใจพลปืนของโอดะ โนบุนากะทำให้หานสินเหมือนได้รับความรู้ใหม่อย่างแท้จริง ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นจุดอ่อนของเหล่าขุนพลต้าเซี่ย

โอหยางโชวยิ้มออกมาและกล่าวว่า "เช่นนั้น พวกเราก็ต้องจับโอดะ โนบุนากะแล้วทำให้เขามาเป็นครูผู้ฝึกสอนของพวกเราให้ได้"

"ข้าก็ตั้งใจเช่นนั้น" หานสินยิ้ม

.....

ในวันที่สอง หานสินเริ่มเคลื่อนไหว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ทางเหนือและทางตะวันออก พวกเขาเริ่มการโจมตีอย่างดุเดือดในเวลาเดียวกัน ปืนใหญ่, เครื่องยิงหิน, เครื่องยิงหน้าไม้, อุปกรณ์การบิน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ถูกติดตั้งทั่วทั้งสนามรบโดยหานสิน

คูน้ำป้องกันเมืองของเมืองหลวงเอโดะ ไม่มีอะไรมากนักเมื่ออยู่ต่อหน้ากองทัพทางเหนือ

วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติที่นำโดยม่อจื๊อ เพิ่งจะพัฒนาอาวุธปิดล้อมใหม่- สะพานถัก สะพานนี้ไม่จำเป็นต้องนำมาซ้อนกันในการทำงาน แต่มันจะถูกดึงให้ยืดออกโดยรถศึกไม่กี่คัน

ในระหว่างการปิดล้อม พวกเขาเพียงแค่เปิดสะพาน แล้วกองทัพก็จะสามารถข้ามคูน้ำป้องกันเมืองได้อย่างง่ายดาย

ด้วยอาวุธปิดล้อมเช่นนี้ กองทัพต้าเซี่ยจึงไม่จำเป็นจะต้องใช้วิธีแบบเก่าอย่างการขนกระสอบทรายและใช้ซากศพในการถมคูน้ำอีกต่อไป แล้วประสิทธิภาพของมันยังดีกว่าหลายเท่าอีกด้วย

นี่คือพลังของเทคโนโลยี

Novel Lucky

โดยได้รับผลกระทบจากช่วงเวลา ปรัชญาม่อจื๊อจึงได้รับการปรับปรุง, พัฒนา และก่อให้เกิดสิ่งใหม่ๆ

การเปลี่ยนแปลงของปรัชญาม่อจื๊อ เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของปรัชญาต่างๆในต้าเซี่ย โรงเรียนปรัชญาแต่ละแห่งมีการปฏิวัติและปรับตัวเข้าสู่ยุคใหม่

ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะถูกล้างออกไปได้

มีข่าวกระจายออกมาว่า ผู้คนเริ่มสร้างพรรคใหม่เพื่อท้าทายพรรคเก่า นี่เป็นการพัฒนาสิ่งใหม่และน่าสนใจ

นี่มีความหมายว่า ระดับการศึกษาของต้าเซี่ย ได้ขึ้นมาถึงระดับใหม่ทั้งหมดแล้ว

อีกวันผ่านไป

ภายใต้การโจมตีอย่างดุเดือดของกองทัพทางเหนือ เมืองหลวงเอโดะยังคงยืนอยู่อย่างมั่นคงราวกับเมืองเหล็กกล้า

ขณะที่พระอาทิตย์กำลังตก พื้นดินก็ย้อมไปด้วยสีแดง

สำหรับเหล่าทหารที่เคยชินกับการปฏิบัติการทางทหาร เลือดและซากศพเป็นสิ่งที่พวกเขาคุ้นเคย ทหารบางคนถึงกับหยิบซาลาเปาออกมา นั่งลงบนซากศพและทานอาหารของพวกเขา

Novel-Lucky

การโจมตีปิดล้อมในวันนี้ไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่น การป้องกันของเมืองหลวงเอโดะ เหนียวแน่นมากกว่าที่คาดเอาไว้ การเตรียมการป้องกันนานครึ่งปีของพวกเขา ไม่ใช่สิ่งที่จะถูกทำลายลงได้ในวันหรือสองวัน

บนกำแพงเมือง ฮอนดะ เคอิสุเกะ และโอดะ โนบุนากะ ยืนอยู่ด้วยกัน

ผ่านไป 2 วันแล้ว แต่โอดะ โนบุนากะยังไม่รู้เลยว่าศัตรูกำลังทำอะไร ด้วยวิธีการที่ศัตรูแสดงออกมา เขาไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขากำลังทำอย่างแท้จริง

"เห็นได้ชัดว่า พวกเขารู้ว่าพวกเขาไม่สามารถจะทำได้ แต่พวกเขาก็ยังยืนยันที่จะทำ ช่างโง่เขลานัก" ฮอนดะ เคอิสุเกะกล่าว

โอดะ โนบุนากะคิดต่างออกไป ในฐานะขุนพล เขาจำเป็นจะต้องพิจารณาทุกสิ่งในสนามรบ "ท่านลอร์ด การโจมตีของศัตรูควรจะมุ่งเน้นที่ทางตะวันออก"

ฮอนดะ เคอิสุเกะไม่เข้าใจ "มองจากสถานการณ์ ทางตะวันออกและทางเหนือไม่ได้แตกต่างกันเลย แล้วเหตุใดท่านถึงคิดว่าศัตรูจะมุ่งเน้นทางตะวันออก"

"มันแตกต่างกัน"

โอดะ โนบุนากะมั่นใจอย่างแท้จริง "ขุนพลศัตรูมีความสามารถอย่างแท้จริง และแม้ว่าเขาจะพยายามปกปิดมัน แต่การเคลื่อนไหวต่างๆของเขาได้เปิดเผยมันแล้ว การโจมตีอย่างดุเดือดทางเหนือเป็นเพียงการแสร้งทำเท่านั้น"

เมื่อฮอนดะ เคอิสุเกะได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่ถามอะไรอีกต่อไป

Novel Lucky

ในด้านกลยุทธ์ ฮอนดะ เคอิสุเกะ ไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับโอดะ โนบุนากะ

โอดะ โนบุนากะถามว่า "ท่านลอร์ด พวกเราควรจะให้กองกำลังทางเหนือมาเสริมกำลังที่ทางตะวันออกหรือไม่?"

ฮอนดะ เคอิสุเกะคิดและตอบว่า "รออีก 1 วัน เพื่อยืนยันว่ามันจะไม่ผิดพลาด" เขายังคงมีความกังวลอยู่

"เข้าใจแล้วขอรับ"

.....

การโจมตีของกองทัพทางเหนือในวันที่ 21 ดุร้ายราวกับราชสีห์

โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางตะวันออก กั้วจื่อยี่ได้นำกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงบุกเข้าโจมตี กองกำลังนี้ประสบความสำเร็จในการสู้รบในสงครามครั้งนี้มาแล้วหลายครั้ง และพวกเขาก็ได้รับโอกาสการเป็นแนวหน้าในการโจมตีครั้งนี้

ผ่านมา 20 วัน กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงสูญเสียกำลังพลไปแล้ว 60,000 นาย ซึ่งเฉลี่ยแล้วพวกเขาสูญเสียกำลังพลไปถึงวันละ 3,000 นาย พวกเขาเกือบจะสูญเสียถึง 1 กองทัพทหารแล้ว แม้ว่าหัวใจของเฟิงฉิวฮวงจะเจ็บปวด แต่ทัศนคติของเธอก็ยังคงเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่น

ความมุ่งมั่นของเฟิงฉิวฮวงนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อว

NovelLucky

แม้ว่ากลุ่มกองทัพเปลวเพลิงจะสูญเสียอย่างหนักจากการสู้รบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่กองทัพทั้งหมดก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง แตกต่างจากกองทัพต้าเซี่ย ที่มักจะมีการต่อสู้ในสงครามต่างๆมากมาย นอกเหนือจากแผนที่สมรภูมิแล้ว กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงไม่ค่อยจะมีโอกาสในการต่อสู้ในสงครามมากนัก

การฝึกอบรมและการทดสอบดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงต้องการ

ภายใต้การโจมตีอย่างดุเดือดของกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง กำแพงเมืองทางตะวันออกของเมืองหลวงเอโดะถูกท้าทาย เริ่มตั้งแต่ช่วงบ่าย มีทหารกลุ่มกองทัพเปลวเพลิงจำนวนมากที่ประสบความสำเร็จใจการยึดพื้นที่บนกำแพงเมือง จนทำให้แนวป้องกันของเอโดะถูกแยกออกจากกัน

แม้ว่าพวกเขาจะค่อยๆถูกผลักดันกลับไปทีละคนทีละคน แต่มันก็ทำให้โอดะ โนบุนากะเป็นกังวล

หากเขาไม่เคลื่อนกองกำลังไปป้องกันได้ทัน ช่วงเวลาที่ศัตรูทะลวงเข้ามาได้ มันอาจจะทำให้เมืองหลวงเอโดะถูกทำลาย เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น ฮอนดะ เคอิสุเกะก็ไม่กล่าวอะไรอีก และเห็นด้วยกับแผนการของโอดะโนบุนากะในทันที ในสายตาของเขา ศัตรูใช้กลยุทธ์จีนโบราณ โดยการโจมตีพร้อมกับ 3 ด้าน และเปิดทิ้งไว้ 1 ด้าน นอกเหนือจากทางตะวันตกแล้ว ที่เหลืออีก 3 ด้าน เป็นพื้นที่โจมตีหลักของศัตรู

หลังจากสังเกตมาได้ 2 วัน โอดะโนบุนากะก็เชื่อว่าทางตะวันออกเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของศัตรู

คืนนั้น กองกำลังที่ประจำการอยู่ทางตะวันตกได้ย้ายไปยังทางตะวันออก ในเวลาเดียวกัน ทางเหนือก็ได้ย้ายกองกำลังส่วนหนึ่งไปทางตะวันออก

ภายในคืนนั้น โอดะ โนบุนากะ ได้เสริมการป้องกันทางตะวันออกอย่างเต็มกำลัง

โอดะโนบุนากะไม่กลัวว่าศัตรูจะลวงเขา เพราะไม่ว่าอย่างไร เขาก็รู้ถึงกำลังพลที่กองทัพทางเหนือของจีนมีอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ญี่ปุ่นยังถูกล้อมรอบไปด้วยน้ำทั้ง 4 ด้าน จีนไม่มีทางที่จะส่งกำลังเสริมเข้ามาได้ในเวลาอันสั้นอย่างแน่นอน

ทั้งหมดที่พวกเขามีนั้น อยู่ในสนามรบแล้ว

หากศัตรูต้องการจะลวงเขา พวกเขาจะต้องเคลื่อนกองทัพขนาดใหญ่ และมันก็คงจะไม่มีทางหลบซ่อนจากสายตาของเขาได้ และหากพวกเขาทำเช่นนั้น การเคลื่อนทัพภายในเมืองก็ยังคงเร็วกว่าการเคลื่อนทัพภายนอกเมือง

หากศัตรูทำเช่นนั้นจริง โอดะ โนบุนากะคงจะมีความสุขเป็นอย่างมาก เพราะมันจะเป็นโอกาสในการทำลายศัตรู

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 22

Novel-Lucky

เช้าวันนั้น กองทัพทางเหนือของจีนเริ่มยุ่งวุ่นวาย ทหารตื่นจากการนอนหลับพักผ่อนของพวกเขา กินซาลาเปาและโจ๊ก แล้วก็เริ่มตรวจสอบอาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขา จากนั้น พวกเขาก็ไปรวมตัวกันที่สนาม

เวลา 7.00 น. กองทัพทั้งสี่ด้านออกจากค่ายทหาร และเข้าแถวที่หน้ากำแพงเมือง

มองออกไป ขบวนทัพของพวกเขาน่าเกรงขามและจิตสังหารของพวกเขารุนแรงอย่างแท้จริง ขณะที่ลมทะเลพัดผ่านมา ธงของพวกเขาก็โบกสะบัด แต่ธงได้แสดงถึงความเป็นกลุ่มกองทัพทหารต่างๆ

หงจากกลุ่มกองทัพเปลวเพลิง, เสือดาวจากกลุ่มกองทัพเสือดาว, พยัคฆ์จากกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ และอินทรีย์ดำจากกลุ่มกองทัพอินทรีย์ แต่ธงของละกลุ่มกองทัพทหารราวกับมันมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ และมันได้อธิบายเรื่องราวของแต่ละกองทัพราวกับเป็นตำนาน

พวกเขาล้วนแล้วแต่มีประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์

พร้อมกับขบวนทัพ เป็นกลุ่มผู้เล่นนักผจญภัยชั้นสูง แม้ว่าอุปกรณ์ของพวกเขาจะแตกต่างกันออกไป แต่จากการทำงานร่วมกันของพวกเขา พวกเขาดูไม่แตกต่างไปจากทหาร และสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของทหารได้อย่างแท้จริง

สำหรับกิลด์ต่างๆแล้ว นี่ก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการฝึกอบรม

กลุ่มชั้นสูงที่สามารถอยู่รอดได้จนถึงตอนนี้ แสดงให้เห็นว่าถึงพลังต่อสู้ที่น่าตกใจของพวกเขา

Novel-Lucky

สงครามทำลายชีวิต แต่มันก็ช่วยในการฝึกฝนผู้คน

'วู~'

ขณะที่เสียงแตรดังขึ้น การสู้รบก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

'ฮอง!ฮอง!ฮองฮอง!'

สำหรับทหารนับล้าน เป็นอีกวันที่การสู้รบเริ่มขึ้น

การพุ่งโจมตีเป็นเหมือนเดิม ไม่ได้แตกต่างอะไรเลย ข้อแตกต่างเดียวก็คือ หลังจากถอยกลับเมื่อค่ำคืนมาถึง มีพี่น้องของพวกเขาหลายคนไม่ได้กลับมาด้วย

กลับไปที่ค่ายทหาร จำนวนเตียงที่ว่างเปล่าเพิ่มมากขึ้นในแต่ละวัน

"พบกันคืนนี้!"

เหล่าทหารทักทายกันและกัน ภายใต้การนำของนายพัน พวกเขาพุ่งเข้าหากำแพงเมือง

"ฆ่า!"

"ฆ่า!"

Novel-Lucky

"ฆ่า!"

เสียงตะโกนสังหารกระจายอยู่ทุกด้าน

บนกำแพงเมือง เมื่อโอดะโนบุนากะเห็นว่าศัตรูใช้รูปแบบเดิมอีกครั้ง หัวใจของเขาก็สงบลง ด้วยการจัดการเช่นนี้ ศัตรูจะไม่มีทางเข้ายึดเอโดะได้อย่างแน่นอน

'เพียงแค่ผ่านไปอีกสัปดาห์ พวกเราก็จะชนะ' โอดะโนบุนากะกล่าวในใจของเขา

ในฐานะผู้บัญชาการกองทัพญี่ปุ่น โอดะ โนบุนากะมีแรงกดดันอย่างมากบนบ่าของเขา คิดถึงหลายสิบล้านชีวิตที่จะตายหากเมืองถูกยึดแล้ว โอดะ โนบุนากะก็ไม่สามารถจะข่มตานอนหลับได้

ความแข็งแกร่งของศัตรูทำให้พวกเขาหวาดกลัว ด้วยจำนวนที่ใกล้เคียงกัน พวกเขาสามารถต่อสู้กับการปิดล้อมของศัตรูได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน มีคนไม่มีมากนักที่สามารถเอาชนะการสู้รบเช่นนี้ได้

หานสินมีค่าคู่ควรแก่ชื่อของเขา

แน่นอนว่า กองทัพทางเหนือของจีนทุ่มสุดกำลังในครั้งนี้ และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็สูงเป็นอย่างมาก

"พวกเราจะปกป้องเมืองหลวงเอโดะ"

ดวงตาของโอดะโนบุนากะกลายเป็นเคร่งขรึม หันกลับไปยังหน่วนลาดตระเวณด้านด้านอื่นๆของกำแพงเมือง ทหารโดยรอบทุกนายต่างก็จ้อมมองเขาด้วยความเคารพ เห็นได้ชัดว่าในกองทัพญี่ปุ่น โอดะ โนบุนากะมีศักดิ์ศรีสูงมากเพียงใด

.....

เวลา 9.00 น. ณ ค่ายตะวันออก

เมื่อคืน โอหยางโชวได้ลอบออกจากค่ายทางเหนือมายังที่นี่

เห็นว่าการโจมตีเข้าสู่จังหวะที่เหมาะสม และกองทัพญี่ปุ่นรับมืออย่างเต็มกำลังแล้ว หานสินก็กล่าวอย่างเคารพว่า "องค์ราชา พวกเราควรจะเริ่มได้แล้ว"

โอหยางโชวพยักหน้า "ออกไปข้างนอกกัน"

โอหยางโชวเปิดอินเตอร์เฟซสงครามระหว่างประเทศ และเลือกอ็อพชั่นการอัญเชิญกองทัพทหารองครักษ์มาช่วย

"แจ้งเตือนระบบ : จีนผ่านข้อกำหนดการอัญเชิญกองทัพทหารองครักษ์ จากกำลังพลของกองทัพทหารองครักษ์จีน สามารถอัญเชิญได้สูงสุด 500,000 นาย, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : แต่ละคนที่ถูกอัญเชิญ จะมีค่าใช้จ่ายคนละ 10 เหรียญทอง โปรดตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีเงินเพียงพอ"

Novel-Lucky

จากการตั้งค่าของไกอา ขณะที่พวกเขากำลังช่วยเหลือ กองทัพทหารองครักษ์จะทำตามคำสั่งของผู้นำสงครามระหว่างประเทศ หลังจากสงครามสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาก็จะถูกส่งกลับไปยังเมืองหลวงโดยอัตโนมัติ

"อัญเชิญ 500,000 นาย" โอหยางโชวกล่าวโดยไม่ลังเล

"แจ้งเตือนระบบ : จำนวนได้รับการยืนยัน โปรดเลือกเมืองหลวงที่จะอัญเชิญมา, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : ชิงตูและเซี่ยนเย่ยังไม่มีราชวงศ์ คุณจึงไม่สามารถอัญเชิญจากที่นั่นได้"

โอหยางโชวยิ้ม "อัญเชิญทหารองครักษ์ต้าหลี่ 500,000 นาย" เนื่องจากนี่เป็นการตั้งค่าที่เป็นไปตามกฎ โอหยางโชวจึงถือโอกาสกัดต้าหลี่ เพื่อเพิ่มโอกาสการเข้ายึดต้าหลี่ในอนาคต

"แจ้งเตือนระบบ : ข้อกำหนดการอัญเชิญเสร็จสิ้น หักเงิน 5 ล้านเหรียญทอง เริ่มต้นการอัญเชิญ!"

Novel-Lucky

ตอนที่ 1062 การปล้นสะดมเอโดะ

https://novel-lucky.blogspot.com

พร้อมกับเสียงแจ้งเตือนจากระบบ แสงสีขาวเปร่งประกายขึ้นทางตะวันตกของเมืองหลวงเอโดะ มันแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว และครอบคลุมชานเมืองทางตะวันตกทั้งหมด

เมื่อแสงสีขาวจางหายไปแล้ว กองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นาย ก็ปรากฏตัวขึ้น

.....

ณ เมืองหลวงต้าหลี่, พระราชวัง

เมื่อจักรพรรดิต้าหลี่ ต้วนเจิ้งชุนได้รับข่าว เขาก็ไม่รู้ว่าจะมีปฏิกิริยาอย่างไรดี หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็สบดคำหยาบคายออกมา "บ้าเอ้ย พวกมันต้องการจะสังหารข้าเช่นนั้นหรือ?"

หลังจากที่กองทัพทหารองครักษ์ของเขาหายตัวไปในฉับพลัน ต้วนเจิ้งชุนก็รู้สึกเหมือนหัวใจของเขาได้ตายลง

"ข้าควรจะยอมแพ้เช่นนั้นหรือ?"

ต้วนเจิ้งชุนเดินวนไปมาในห้องอ่านหนังสือของเขา ในฉับพลัน ความคิดที่จะสละบัลลังก์เต็มอยู่ในความคิดของเขา

ตั้งแต่ที่เขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร และเข้าสู่เมืองหลวงต้าหลี่ ต้วนเจิ้งชุนก็ไม่เคยมีแม้แต่คืนเดียวที่หลับฝันดี ข่าวร้ายข่าวแล้วข่าวเล่าปรากฏขึ้น การปรากฏตัวขึ้นอย่างแปลกประหลาดขององค์ชายที่เป็นผู้เล่น และพื้นที่รอบๆ เมืองหลวงก็เป็นแผ่นดินรกร้าง

ประชาชนนับสิบๆล้านภายในเมืองส่งเสียเอะวุ่นวาย ทำให้ต้วนเจิ้งชุนประสบกับปัญหามากมาย แม้ว่าเขาจะสั่งให้ฟื้นฟูที่ดินและเริ่มทำการเกษตรแล้ว แต่กว่ามันจะประสบผล ก็คงต้องรอต่อไปก่อนช่วงระยะเวลาหนึ่ง

อย่างช่วยไม่ได้ เขาทำได้เพียงซื้อเสบียงเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น ไม่อย่างนั้นประชาชนภายในเมืองจะต้องก่อจราจลอย่างแน่นอน

ต้าหลี่ไม่ได้ขาดเงิน ปัญหาก็คือ แม้ว่าพวกเขาจะมีเงิน พวกเขาก็ไม่สามารถจะซื้อเสบียงได้ จังหวัดต้าหลี่ถูกล้อมรอบด้วยต้าเซี่ยทั้ง 4 ด้าน และช่องทางการค้าทั้งหมดของพวกเขาก็ถูกตัดขาด

สำหรับการลับลอกขนเสบียง ไม่มีใครกล้าพอที่จะทำเช่นนั้น

ต้องไม่ประมาทผู้ว่าราชการมณฑลหยุนหนานแห่งต้าเซี่ย ไป๋ฮัว เพียงเพราะว่าเธอเป็นผู้หญิง ในท้ายที่สุด เธอก็เคยเป็นลอร์ด เธอเป็นคนที่มั่นคงและไม่แสดงความเมตตาใดๆ

ตั้งแต่ที่เธอเข้ารับตำแหน่ง เธอก็เริ่มโจมตีเหล่าคนที่กล้าลับลอบขนส่งสินค้าไปยังต้าหลี่

Novel-Lucky

หอการค้าหรือร้านค้าที่ถูกจับจะถูกลงโทษตามกฎหมายต้าเซี่ย ไม่เพียงสินค้าทั้งหมดจะถูกยึดเท่านั้น แต่พวกเขายังต้องเสียค่าปรับอีกเป็นจำนวนมาก โดยทั่วไปแล้ว ค่าปรับสามารถทำให้ทั้งหอการค้าล้มละลายได้

ไม่เพียงเท่านั้น หอการค้านั้นยังถูกบันทึกอยู่ในบัญชีดำอย่างเป็นทางการอีกด้วย

หลังจากนั้น ไม่เพียงแค่พวกเขาจะไม่สามารถซื้อสินค้าจากทางราชการและทางทหารได้เท่านั้น แต่พวกเขายังไม่สามารถจะออกทะเลได้อีกด้วย

ภายใต้การลงโทษที่รุนแรงของไป๋ฮัว ไม่ว่ากำไรจะมากมายมหาศาลเพียงใด ก็ไม่มีใครกล้าจะทำมัน

เผชิญหน้ากับเพื่อนบ้านไร้เหตุผลดังกล่าว ต้วนเจิ้งชุนสามารถทำได้เพียงกล้ำกลืนความเจ็บปวดเท่านั้น

เมืองหลวงต้าหลี่ในปัจจุบัน สามารถทำได้เพียงพึ่งพาถุงเก็บของของเหล่าผู้เล่นในการรับเอาเสบียงจากเมืองหลวงอื่นๆ แน่นอนว่านี่เป็นเพียงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และมันไม่สามารถรับประกันได้ว่า ประชาชนจะได้รับเสบียงอย่างเพียงพอ

นอกจากนี้ ผู้เล่นก็จะต้องกิน ซึ่งจะมีความหมายว่า เสบียงในเมืองหลวงต้าหลี่มีราคาแพงยิ่งกว่าทอง แม้แต่คนร่ำรวยในต้าหลี่ก็ไม่สามารถจะอยู่รอดได้นานนัก

ตั้งแต่ที่ต้วนเจิ้งชุนย้ายเข้ามายังเมืองหลวงต้าหลี่ ก็มีประชาชนจำนวนมากที่หนีเข้าไปยังต้าเซี่ยในแต่ละวัน

ต้วนเจิ้งชุนที่ศรัทธาในศาสนาพุทธ ไม่สามารถจะทนเห็นประชาชนหิวโหยได้ ส่งผลให้เขาไม่ทำตามคำแนะนำขององค์ชายที่เป็นผู้เล่น ต้วนหง ที่บอกให้ส่งกองทัพทหารองครักษ์ไปปิดกั้นชายแดน ทัศนคติดังกล่าว จะเป็นตัวเร่งให้ประชาชนพากันหลบหนีไปยังต้าเซี่ยเพิ่มขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย ต้วนเจิ้งชุนสังเกตเห็นว่า วิธีการของต้วนหงนั้นแปลกประหลาดเล็กน้อย ในสายตาคู่นั้นเขาสามารถมองเห็นความกระหายอำนาจและความทะเยอทะยานได้

น่าเสียดาย ที่เขาไม่ได้เห็นความสามารถที่คู่ควรกับความทะเยอทะยานนั้น

"ความทะเยอทะยานยิ่งใหญ่ แต่กลับขาดความสามารถ" ต้วนเจิ้งชุนสรุปได้เช่นนั้น

เมื่อเห็นว่ากองทัพของเขาหายไปครึ่งหนึ่งโดยไม่มีเหตุผล มันเหมือนรากฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ทำให้เขายืนอยู่บนเขตทุรกันดารได้ถูกพรากไป

การระเบิดอย่างต่อเนื่องทำให้เขารู้สึดหดหู่

"ลืมมันซะ!ลืมมันซะ!"

หลังจากที่ลังเลมานาน ในที่สุดต้วนเจิ้งชุนก็ตัดสินใจ "ทหาร!"

"ฝ่าบาท!"

"เชิญฑูตจากวิหารหงหลู่มาพบข้า"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาท!"

ในที่สุด ต้วนเจิ้งชุนก็ตัดสินใจยอมน้อมหัวของเขาลงให้กับต้าเซี่ย

ตราบเท่าที่เขาสามารถมั่นใจได้ว่าตระกูลต้วนจะดำรงอยู่ต่อไป เขาก็ไม่สนใจที่จะยอมแพ้และสละเมืองหลวงต้าหลี่

"บัลลังก์ที่ไม่มั่นคงนี้ แล้วเหตุใดไม่ยอมแพ้ก่อนที่จะถูกขับไล่ออกไปล่ะ?" อาจกล่าวได้ว่า ต้วนเจิ้งชุนในปัจจุบันกำลังแสดงความเด็ดขาดของจักรพรรดิ

มีบุคคลในประวัติศาสตร์กี่คน ที่เลือกจะสละบัลลังก์ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ต้วนเจิ้งชุนไม่รู้เลยว่า การเชิญซูตวัดหงหลู่ เพื่อแสดงการตัดสินใจจะอยู่ภายใต้ต้าเซี่ยของเขานั้น จะถูกพบโดยองค์ชายต้วนหง

พายุใหญ่กำลังจะพัดในต้าหลี่แล้ว

.....

ณ สนามรบเอโดะ

กองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นาย ที่ปรากฏตัวขึ้นในฉับพลัน ทำให้โอดะโนบุนากะกลายเป็นตกตะลึง

"นั่นมันอะไร?"

จีนท้าทายเหตุผลอย่างแท้จริง มันทำให้โอดะ โนบุนากะรู้สึกไร้ประโยชน์ และก่อนที่เขาจะทันได้มีปฏิกิริยา กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ 500,000 นาย ก็พุ่งมายังกำแพงเมืองทางตะวันตกแล้ว

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองถอยออกจากสนามรบ

หากพวกเขาไม่ใช่กองกำลังนี้ในเวลานี้ เมื่อสงครามสิ้นสุดลง กองกำลังนี้ก็คงจะกลายเป็นไร้ประโยชน์

เนื่องจากเขาต้องเสียค่าใช้จ่ายในการอัญเชิญไปอย่างมหาศาล เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะใช้กองทัพทหารองครักษ์เป็นแนวหน้า

หากโอหยางโชวรู้ว่า กองทัพทหารองครักษ์นี้จะกลายมาเป็นของต้าเซี่ยในท้ายที่สุด เขาคงจะร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

จากนั้น การสู้รบปิดล้อมเมืองก็ดำเนินไปตามปกติ กองทัพทหารองครักษ์ชั้นสูง 500,000 นาย พร้อมด้วยการบัญชากรที่ไหลรื่นของหานสิน โจมตีเมืองหลวงเอโดะโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

หานสินเป็นขุนพลอัจฉริยะอย่างไม่ต้องสงสัย เขามีความสามารถมากพอที่จะควบคุมกองกำลังใดๆก็ได้ แม้ว่าจะมีกองทัพทหารองครักษ์เพิ่มเข้ามาอีก 500,000 นายทางตะวันตก เขาก็ยังคงสามารถควบคุมอีก 3 ทางได้อย่างยอดเยี่ยมในเวลาเดียวกัน

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความเคารพและความหวั่นเกรง

การได้รับขุนพลที่มีความสามารถเช่นนี้มา นับเป็นโชควาสนาของต้าเซี่ยอย่างแท้จริง

.....

เวลา 17.00 น. พร้อมกับเสียง 'โครม!' ภายใต้การโจมตีอย่างรุนแรงของกองทัพทหารองครักษ์ ประตูเมืองทางตะวันตกก็ถูกทะลวงได้ในที่สุด

กองทัพขนาดใหญ่บุกเข้าไปในเมืองราวกับคลื่นสึนามิ

โอดะ โนบุนากะต้องการจะสั่งกองกำลังที่เหลือพาตัวฮอนดะ เคอิสุเกะ และจักรพรรดิเมจิหลบหนีออกไป แต่มันไร้ประโยชน์ เพราะพวกเขาถูกปิดล้อมทั้ง 4 ด้าน และไม่มีทางออกใดๆ

การพยายามฝ่าวงล้อม ก็เป็นการดิ้นรนที่ไร้ประโยชน์

พร้อมกับที่ประตูเมืองทางเหนือถูกทะลวงเข้ามาได้ ประตูทางตะวันออกก็สูญเสียการควบคุมไปอย่างรวดเร็ว จักรพรรดิเมจิถอยกลับมาภายในพระราชวังเงียบๆและฆ่าตัวตาย ฮอนดะ เคอิสุเกะไม่มีใบหน้าจะไปเผชิญหน้ากับคนของเขา และยังไม่ต้องการจะปรากฏตัวขึ้นในห้องโถงฟื้นคืนด้วยเช่นกัน ดังนั้น เขาจึงหาที่หลบมุม รอให้สงครามระหว่างประเทศสิ้นสุดลง และเทเลพอร์ตเขาไปยังแผนดินลงทัณฑ์

โอดะ โนบุนากะต้องการจะต่อสู้เพื่อความตาย แต่ศัตรูมีจำนวนมากเกินไป และถูกจับเป็นได้

ในคืนนั้น กองทัพได้บุกเข้ามาในพระราชวังและทำลายแผ่นหินดินแดน ทำให้สงครามกับญี่ปุ่นสิ้นสุดลง แล้วประกาศจากระบบก็ดังกระจายออกไป

"แจ้งเตือนระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจีน ที่สามารถเข้ายึดญี่ปุ่นได้ ชนะสงครามระหว่างประเทศ, รางวัลพิเศษ : เหล่าผู้เล่นจีนแต่ละคนจะได้รับคะแนนคณูปการสงคราม 300 แต้ม!"

ไกอาใจกว้างอย่างแท้จริง มีผู้เล่นจีนที่เข้าร่วม 1.615 ล้านคน และหากรวมคะแนนพวกเขาทั้งหมดเข้าด้วยกันแล้ว มันก็คิดเป็นเกือบ 5 ล้านแต้ม

ผลรวมนี้สูงเสียดฟ้า

และนั่นก็ไม่ใช่ทั้งหมด

ต่อจากนั้น ไกอาก็ได้ประกาศระดับภูมิภาค

"ประกาศภูมิภาค : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจีน ที่เข้ายึดเมืองหลวงเอโดะได้ ชนะสงครามระหว่างประเทศ โดยเฉพาะผู้เล่นที่เข้าร่วมการสู้รบที่เมืองหลวงเอโดะ, รางวัลพิเศษ : แต่ละคนจะได้รับคะแนนคณูปการสงคราม 500 แต้ม!"

ไกอายุติธรรมอย่างแท้จริง มันไม่ปล่อยให้ผู้เล่นในกองทัพทางใต้ได้รับรางวัลไปด้วย

"เฉพาะคนที่ทำงานเท่านั้น ที่สมควรจะได้รับรางวัล!"

Novel-Lucky

ในขณะที่ประกาศดังขึ้น เสียงเชียร์ก็ดังกึกก้องไปทั่วนอกเมืองเอโดะ เมื่อเทียบกับคะแนนคณูปการสงครามแล้ว เหล่าผู้เล่นเพลิดเพลินกับความรุ่งโรจน์มากกว่า

หลังจากกลับไป เพียงแค่สิ่งนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับพวกเขาที่จะโม้ตลอดชีวิต

ในปัจจุบัน กองทัพทางใต้อาจจะเต็มไปด้วยความรู้สึกเสียใจแล้ว

"แจ้งเตือนระดับโลก : ญี่ปุ่นล่มสลายแล้วแล้ว ไอเท็ม, ทักษะ, การบ่มเพาะ และสิ่งต่างๆของผู้เล่นทั้งหมดถูกลบออกไป และถูกเทเลพอร์ตไปยังแผ่นดินลงทัณฑ์!"

ในขณะที่ประกาศดังกล่าวดังขึ้น ผู้เล่นญี่ปุ่นนับล้านๆก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้า และพวกเขาก็ถูกเทเลพอร์ตออกไปอย่างไร้ปราณี

ในมุมเงียบๆแห่งหนึ่ง ฮอนดะ เคอิสุเกะกล่าวว่า "ข้าจะกลับมาอีกครั้ง" ขณะที่กล่าว เขาก็กลายเป็นแสงและจางหายไปพร้อมกับความเศร้า

"ประกาศระดับโลก : จีนชนะสงครามระหว่างประเทศ ได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศและสถานะผู้เล่นโดยกำเนิด +1"

เมื่อเหล่าผู้เล่นจีนได้ยินประกาศนี้ พวกเขาก็พากันส่งเสียงเชียร์ออกมา

นี่เป็นการเฉลิมฉลองของจีนอย่างเต็มรูปแบบ

NovelLucky

สามวันก่อน ขณะที่ไป๋ฉียึดหนานจางได้ พวกเขาก็ได้เพลิดเพลินกับมันไปครั้งหนึ่งแล้ว

พร้อมกับนั้น คะแนนเกียรติยศประเทศของจีนก็ค่อยๆขยับขึ้นอย่างช้าๆ หากใครคาดการณ์ผลของสงครามกับเกาหลีและเจนละอีก หลังจากสงครามเหล่านี้ จีนจะขึ้นไปอยู่ในระดับที่น่าหวาดกลัว

มันอยู่ห่างจาก 100 แต้ม ที่จำเป็นต้องใช้สำหรับเปิดอาวุธประเทศชิ้นที่สองเพียงเล็กน้อย

นอกจากนี้ ด้วยบัฟจากคะแนนเกียรติยศประเทศ มันยังหมายความว่า ความแข็งแกร่งของเหล่าผู้เล่นจีนจะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าอีกด้วย

จากนี้ไป เหล่าผู้เล่นจีนจะกวาดไปทั้งโลก

.....

เอโดะในปัจจุบันถูกกำหนดให้ไม่สงบ

ผู้ชนะไม่สามารถซ่อนความสุขและอารมณ์ของพวกเขาได้ และพวกเขาก็พากันเฉลิมฉลอง แม้ว่าผู้แพ้จะจากไปแล้ว แต่ประชาชนที่หลงเหลืออยู่ภายในเมืองต่างก็พากันสั่นกลัวอยู่ในที่มืด

ก่อนจะโจมตีเอโดะ โอหยางโชวได้ตั้งกฎ 3 ข้อ ร่วมกับเฟิงฉิวฮวง, การผจญภัยสีโลหิตและคนอื่นๆ หลังจากยึดเอโดะได้แล้ว กองทัพและผู้เล่นห้ามทำการปล้นสะดม และสินสงครามทั้งหมดจะถูกรวบรวมและแจกจ่าย

Novel Lucky

ใครก็ตามที่ฝ่าฝืนกฎจะต้องเผชิญกับกฎหมายทางทหาร

กองทัพหยุดลงได้อย่างง่ายดาย และกิลด์ยักษ์ใหญ่ก็มีความภาคภูมิใจและระบบของพวกเขาเอง สิ่งที่ยากก็คือ เหล่าผู้เล่นกระจัดกระจาย ที่ไม่สามารถทนต่อการค้นหาสิ่งของได้

ด้วยเหตุนี้ ทั้งทั่วเอโดะจึงเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

แม้ว่าโอหยางโชวจะจัดกองกำลังชั้นสูงเพื่อจัดการรักษาความสงบแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก โอหยางโชวจึงสั่งให้พวกเขามุ่งเน้นป้องกันที่พระราชวังและคลังแสง

เขาทำได้เพียงปล่อยให้ผู้เล่นเหล่านั้นปล้นสะดมเอโดะได้เท่านั้น

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยนับแสนๆดูราวกับฝูงตั๊กแตนที่เข้ากลืนกินเมือง และนำของมีค่าทุกอย่างที่พวกเขาพบไป

ทั่วทั้งเอโดะสั่นกลัวในคืนนั้น มันเป็นค่ำคืนที่ยากลำบากที่สุดสำหรับพวกเขา

Novel-Lucky

ตอนที่ 1063 การแบ่งเค้ก

https://novel-lucky.blogspot.com

ณ เกาะชิโกกุ, ค่ายกองทัพทางใต้

ทันทีที่รู้ว่าเอโดะถูกยึด ตี่เฉินก็ยืนขึ้นอย่างตกตะลึง และไม่รู้ว่าจะมีปฏิกิริยาเช่นไร

"เป็นไปได้อย่างไรกัน?"

ตี่เฉินไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า กองทัพทางเหนือโจมตีอย่างไรถึงเข้ายึดเอโดะที่มีการป้องกันหนาแน่นได้ นอกจากนี้ ในเวลาเพียงสั้นๆเช่นนี้ มันเป็นไปไม่ได้เลยที่ต้าเซี่ยจะส่งกำลังเสริมมาเพิ่ม

"ตรวจสอบ ไปตรวจสอบเร็วเข้า!" ตี่เฉินออกคำสั่ง

"ขอรับท่านลอร์ด!"

อย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ข่าวกรองตี่เฟิงรีบทำหน้าที่ของพวกเขา

ในองค์กรข่าวกรองของพันธมิตรหยานหวงเดิม นอกเหนือจากตี่เฟิงของดินแดนหานตานแล้ว ยังมีซุนเสี่ยวที่มีชื่อเสียงจากดินแดนตานหยาง, การต่อสู้ตตงจากดินแดนโลหิตสีชาด และเฟิงหยุนจากดินแดนราชา

หลังจากองค์กรทั้งสามรวมเข้ากับตี่เฟิงแล้ว มันทำให้ตี่เฟิงกระโดดขึ้นไปอยู่ในระดับเดียวกับองครักษ์ซานไห่

เมื่อสงครามสิ้นสุดลงแล้ว ฟอรั่มก็กลับมาใช้ได้อีกครั้ง มันจึงไม่ใช้เรื่องยากเลยที่ตี่เฟิงจะตรวจสอบเรื่องที่เกิดขึ้น

ตี่เฉินอ่านรายงานการสู้รบที่เอโดะ ใบหน้าของเขามืดลงและมืดลงเรื่อยๆ "เขาใช้ไอเท็มสาธารณะเพื่อตัวเขาเอง เหตุใดเขาถึงไม่บอกพวกเราถึงสิ่งที่สำคัญเช่นนี้"

ในเรื่องนี้ โอหยางโชวผิด อย่างไรก็ตาม เขาเป็นผู้นำสงครามระหว่างประเทศ และแม้ว่าเขาจะซ่อนมันไว้ ไม่ได้รายงานเรื่องนี้ให้ใครรู้ แต่เนื่องจากเขาสามารถทำลายญี่ปุ่นได้ในท้ายที่สุด จึงไม่มีใครสามารถจะตำหนิเขาได้

ตี่เฉินและคนอื่นๆไม่สามารถจะทำอะไรได้นอกจากเก็บเงียบ

Novel-Lucky

"ตอนนี้ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวถึงเรื่องนั้น พวกเราจะต้องคิดกันว่า จะจัดการกับผลกระทบที่จะตามมาอย่างไร" สีอ๋งป้ากล่าว

ถูกต้องแล้ว เพื่อตอบสนองความต้องการของตระกูลตี่ในหัตถ์เงิน ดินแดนหานตานได้ชะลอความเร็วในการเคลื่อนทัพของพวกเขาลงอย่างจงใจ และพวกเขาก็ไม่ฟังคำสั่งของโอหยางโชว

การกระทำของพวกเขาถือเป็นการทรยศต่อประเทศ และมันแย่ยิ่งกว่าโอหยางโชวที่ไม่แจ้งเรืองไพ่ลับดังกล่าว

ดินแดนหานตานกำลังประสบปัญหาความน่าเชื่อถือที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน หากพวกเขาจัดการกับมันไม่ดี พวกเขาอาจจะสูญเสียความเชื่อมั่นของผู้คนและพันธมิตรของพวกเขาไปได้ และสุดท้ายพวกเขาก็จะถูกทอดทิ้ง

โดยเฉพาะตี่เฉินที่ยืนอยู่หน้าสุด เขาจะต้องเผชิญกับบทลงโทษที่หนักหน่วงอย่างแน่นอน

เพียงแค่คิดเกี่ยวกับมัน ตี่เฉินก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขาแล้ว

ตี่เฉินถามว่า "เจ้ามีความเห็นอย่างไร?"

Novel Lucky

สีอ๋งป้ากล่าวด้วยเสียงต่ำว่า "ตอนนี้มี 2 สิ่งที่สำคัญที่สุด ประการแรก พูดคุยกับจิ้งจอกเฒ่าว่าจะแบ่งญี่ปุ่นอย่างไร ประการที่สอง ใช้พลังอำนาจที่พวกเรามีทั้งหมด ลดความเกลียดชังของเหล่าผู้เล่นลง"

"ไม่ว่าอย่างไร ญี่ปุ่นก็ล่มสลายไปแล้ว ความเกลียดชังของเหล่าผู้เล่นคงจะไม่รุนแรงมากเกินไปนัก" สีอ๋งป้ากล่าว

ตี่เฉินพยักหน้า "ปู่ของพวกเราควรจะจัดการกับเรื่องหลังจากนี้ได้ สำหรับเรื่องที่นี่ พวกเราจะต้องเป็นคนตัดสินใจ"

หลังจากเงียบไปชั่วครู่ ตี่เฉินก็มองไปที่สีอ๋งป้าและคนอื่นๆ แล้วกล่าวว่า "พวกเราจะแบ่งญี่ปุ่นอย่างไร?"

ด้วยลักษณะของดินแดนหานตาน การยอมแพ้ต่อแผ่นดินญี่ปุ่นนั้นเป็นไปไม่ได้ เพียงแค่คำนึงถึงผลประโยชน์เพียงอย่างเดียว หากต้าเซี่ยยึกญี่ปุ่นทั้งหมด พวกเขาจะปิดกั้นดินแดนหานตานจากน่านน้ำอีกฝั่งได้

การค้ากับจักรวรรดิดอว์สันได้กลายเป็นเส้นชีวิตของดินแดนหานตานไปแล้ว และญี่ปุ่นก็อยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์ของเส้นทางเดินเรือนี้

Novel-Lucky

ช่วงเวลาที่ต้าเซี่ยยึดญี่ปุ่นทั้งหมดไป อนาคตที่จะเกิดขึ้นกับดินแดนหานตานเป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจได้

สีอ๋งป้ากล่าวว่า "พวกเราไม่ควรจะหวังมากเกินไปกับเกาะฮอนชู กรณีที่ดีที่สุดก็คือ พวกเราสามารถครอบครองเกาะคิวชูและเกาะชิโกกุได้"

ตี่เฉินพยักหน้ายอมรับความจริงอย่างไร้ประโยชน์ เขามองไปที่สีอ๋งป้าและกล่าวว่า "เจ้าเป็นตัวแทนดินแดนหานตานไปพูดคุยกับจิ้งจอกเฒ่าที่เอโดะเป็นอย่างไร"

"ตกลง"

จากพวกเขาทั้งหมด ความสัมพันธ์ระหว่างสีอ๋งป้าและโอหยางโชวนั้นดีที่สุดแล้ว เขาจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

"แสดงความยินดีกับจิ้งจอกเฒ่าด้วย พวกเราต้องแสดงให้เห็นว่าพวกเราเป็นคนใจกว้าง" ตี่เฉินกล่าวเช่นนั้นเพราะเขาหวังว่าจะลดความเกลียดชังที่เหล่าผู้เล่นจีนมีต่อดินแดนหานตานลงได้บ้าง

สีอ๋งป้าพยักหน้า "ข้าจะรีบออกเดินทางในวันพรุ่งนี้"

Novel-Lucky

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 23

แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องสว่างเข้ามาในเอโดะที่ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แม้กระนั้น ก็ไม่มีใครรู้สึกได้ถึงความอบอุ่น การปล้นสะดมที่ดำเนินมาอย่างยาวนานยังคงไม่หยุดลง กลับมัน มันกลับทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

ที่พักอาศัยแห่งหนึ่งภายในเมือง

เฟิงฉิวฮวง, โอหยางโชว, การผจญภัยสีโลหิต และคนอื่นๆ กำลังทานอาหารเช้าขณะที่พูดคุยกับเกี่ยวกับแผนการจัดการกับญี่ปุ่น

เอโดะยังคงไม่เป็นไร หลังจากทั้งหมด กองทัพทางเหนือยึดมันได้เพียงลำพัง โอหยางโชวจะคนอื่นๆจึงมีสิทธิที่จะจัดการกับมันด้วยตัวเอง ปัญหาก็คือ พวกเขาจะแบ่งญี่ปุ่นอย่างไร ให้คนละเกาะ?

"ในสายตาของข้า เหตุใดไม่เปิดประตูเทเลพอร์ต แล้วนำกองทัพของพวกเราบางส่วนเข้ามา และขับไล่กองทัพดินแดนหานตานออกไป ข้ารู้สึกรำคาญทุกครั้ง เพียงแค่ได้เห็นพวกเขา" เฟิงฉิวฮวงกล่าว

ทันทีที่การสู้รบที่เอโดะสิ้นสุดลง กองทัพทหารองครักษ์ต้าหลี่ที่หลงเหลืออยู่ 300,000 นาย ก็ถูกเทเลพอร์ตกลับไป

เนื่องจากเอโดะถูกกองทัพต้าเซี่ยยึดครอง และโอหยางโชวเป็นผู้นำสงครามระหว่างประเทศ เขาจึงเข้ายึดครองเอโดะและเปิดประตูเทเลพอร์ตได้อย่างราบรื่น

คำแนะนำของเฟิงฉิวฮวงนั้นทำได้จริง และมันก็ล่อลวงโอหยางโชวเป็นอย่างมาก

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโชวสลัดไอเดียนั้นไป เขาส่ายหัวและกล่าวว่า "นั่นไม่สามารถจะทำได้ สงครามระหว่างประเทศเพิ่งจะสิ้นสุดลง หากพวกเราจะเริ่มสงครามภายในทันที แล้วเหล่าผู้เล่นจะคิดเกี่ยวกับพวกเราอย่างไร?"

"ไม่ว่าอย่างไร กองทัพทางใต้ก็มีส่วนร่วมอยู่บ้าง พวกเขายังยึดเกาะคิวชูและเกาะชิโกกุได้อีกด้วย การขับไล่พวกเขาออกไปจึงน่าเกลียดเกินไป"

โอหยางโชวมองกว้างกว่าเฟิงฉิวฮวง

Novel-Lucky

ในปัจจุบัน ต้าเซี่ยและดินแดนหานตานยังคงแข่งขันกันอยู่ เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งที่จะตัดสินว่าใครจะเป็นผู้ชนะอย่างแท้จริงก็คือ ผู้สนับสนุน

ต้าเซี่ยจำเป็นจะต้องเอาชนะดินแดนหานตานอย่างตรงไปตรงมา

ในระหว่างสงครามครั้งนี้ ดินแดนหานตานได้ทำผิดร้ายแรงและสูญเสียความเชื่อมั่นของผู้คนไปแล้ว โอหยางโชวจะไม่โจมตีพวกเขาเพียงเพื่อ 2 เกาะนั้น

หากเขาทำเช่นนั้นจริง ด้วยความสามารถของตระกูลใหญ่ทั้งสี่ พวกเขาจะออกมากล่าวได้ว่า พวกเขาเป็นเหยื่อแทนที่จะเป็นคนทรยศ และพยายามร้องขอความเห็นใจ

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น เขาจะสูญเสียมากกว่าที่จะได้รับ

เมื่อเฟิงฉิวฮวงได้รับคำอธิบายจากโอหยางโชวแล้ว เธอก็มองไปที่โอหยางโชวอย่างลึกซึ้ง และดวงตาของเธอก็เปร่งประกายด้วยความรู้แจ้ง 'ชายคนนี้เริ่มคิดถึงปัญหาจากที่สูงเช่นนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?'

สำหรับตระกูลใหญ่ทั้งสี่ การเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นนี้เป็นดั่งฝันร้ายของพวกเขา

Novel-Lucky

"พวกเราจะปล่อยให้พวกเขาไปเช่นนี้หรือ?" พวกเขาทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างกว่าจะยึดเอโดะมาได้อย่างยากลำบาก ขณะที่ตี่เฉินและคนอื่นๆเพียงแค่นั่งอยู่ที่นั่นและมาแบ่งสิ่งของที่ยึดได้ไป เป็นธรรมดาที่เฟิงฉิวฮวงจะไม่พอใจ

"รอดูก่อน ทานข้าวทีลำคำทีละคำ พวกเราจะต้องเดินไปตามถนนทีละก้าวทีละก้าว ไม่สามารถเร่งร้อนมันได้"

เฟิงฉิวฮวงพยักหน้า "ท่านควรจะต่อสู้อย่างปลอดภัยในตอนนี้"

.....

บนโต๊ะอาหารเย็น โอหยางโชวและคนอื่นๆกำลังวางแผนแบ่งสิ่งต่างๆอยู่ ดินแดนหงส์สาบสูญจะได้เกาะฮอกไกโด ต้าเซี่ยจะได้เกาะฮอนชู ขณะที่ดินแดนหานตานจะได้อีก 2 เกาะที่เหลือ

สำหรับทรัพยากรและความสูญเสียจากสงคราม มันจะถูกจัดการโดยเหล่าข้าราชการ หลังจากประตูเทเลพอร์ตถูกเปิดแล้ว โอหยางโชวได้นำข้าราชการพลเรือนกลุ่มหนึ่งเข้ามา

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องของเชลยศึกอีก

Novel-Lucky

จากการประเมินคร่าวๆ ตั้งแต่การขึ้นฝั่งจนถึงการสู้รบยึดเอโดะ พวกเขาสามารถจับทหารดินแดนซานลิได้ 60,000 นาย และทหารองครักษ์ญี่ปุ่นอีก 420,000 นาย รวมแล้วเป็น 480,000 นาย

ในด้านความสูญเสีย กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงสูญเสียไปเกิบ 80,000 นาย ซึ่งเกินกว่า 1 กองทัพทหาร

ต้าเซี่ยก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่ดีไปกว่ากันนัก นอกเหนือจากความสูญเสียของกองทัพเรือแล้ว พวกเขายังสูญเสียกองทัพบกไปถึง 100,000 นาย หากพิจารณาถึงความสูญเสียของกองทัพทหารองครักษ์ต้าหลี่ด้วยแล้ว มันจะยิ่งเป็นความสูญเสียที่รุนแรง

โอหยางโซวและเฟิงฉิวฮวงคำนวณว่า หลังจากเติมเต็มส่วนที่สูญเสียไปแล้ว พวกเขายังเหลือเชลยศึกอีก 300,000 นาย ซึ่งสามารถจัดตั้งได้ถึง 4 กองทัพทหาร

"พวกเราไม่จำเป็นต้องแยกย่อยมันออกไป เพียงแค่เอามันไป 2 ส่วนเถิด" โอหยางโซวกล่าว

Novel-Lucky

ระหว่างสงครามกับญี่ปุ่น กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงได้ต่อสู้อย่างกล้าหาญ แล้วก็มีหลายครั้งที่พวกเขาทำหน้าที่เป็นกองกำลังแนวหน้า โอหยางโชวจึงต้องปฏิบัติอย่างเป็นธรรมกับเธอ

เฟิงฉิวฮวงไม่ได้กล่าวอะไรและเพียงแค่พยักหน้าเท่านั้น ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่จำเป็นจะต้องสุภาพซึ่งกันและกันอีก เนื่องจากพวกเขามีความเข้าใจที่ใกล้ชิดกันอย่างมาก

นอกเหนือจากเชลยศึกที่โอหยางโชวยอมถอยให้แล้ว ในด้านความสูญเสียจากสงคราม โอหยางโชวก็พยายามช่วยเหลือดินแดนหงส์สาบสูญ เสบียงและอุปกรณ์ที่เขาได้รับมาก นอกเหนือจากส่วนหนึ่งที่มอบให้กับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยแล้ว ส่วนที่เหลือจะมอบให้กับดินแดนหงส์สาบสูญ และพวกมันจะถูกส่งไปยังเกาะฮอกไกโด

หลังจากที่เกาะฮอกไกโดถูกปล้นสะดม มันก็เกือบจะล่มสลายลงแล้ว มันจึงต้องการสิ่งเหล่านี้เป็นอย่างมาก ความชั่วร้ายที่โอหยางโชวก่อขึ้นที่นั่น จำเป็นจะต้องให้เฟิงฉิวฮวงเข้าไปแก้ไข

การจัดสรรเช่นนี้ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนดี แต่มันเป็นเพราะต้าเซี่ยได้รับชัยชนะครั้งใหญ่

Novel-Lucky

การยอมสละเกาะฮอนชู ไม่ใช่สิ่งที่ทรัพยากรต่างๆเหล่านี้จะเปรียบเทียบได้ เนื่องจากเฟิงฉิวฮวงยินดีสละเกาะฮอนชู จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะปฏิบัติต่อเธออย่างเป็นธรรม

เขาถึงขั้นกล่าวว่า จะย้ายประชาชนในเอโดะ 3 ล้านคนไปยังเกาะฮอกไกโด เพื่อชดเชยให้กับเธอ

สำหรับแผนการของเกาะฮอนชู โอหยางโชวมีความคิดคร่าวๆอยู่ในใจของเขาแล้ว เขาวางแผนที่จะใช้ชื่อจังหวัดหยิงโจว ตำแหน่งของมันคล้ายกับเกาะอื่นๆ อย่างฉีอ๋งโจวและยี่โจว และมันจะได้รับการดำเนินการโดยตรงจากราชสำนัก

ต้องรู้ก่อนว่า เกาะฮอนชูเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 7 ของโลก และมีขนาดใกล้เคียงกับมณฑล มันมีขนาดใหญ่กว่าฉีอ๋งโจวและยี่โจวถึง 3 เท่า ไม่ต้องกล่าวถึงจังหมัด มันถึงขนาดจังตั้งเป็นมณฑลได้

จังหวัดหยิงโจวมีท่าเรือขนาดใหญ่เป็นจำนวนมาก ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นฐานหลักในการเดินทางไปอเมริกาเหนือ มันจะเป็นสะพานให้ต้าเซี่ยใช้ทำลายอเมริกาเหนือ

ผลก็คือ กองเรือแปซิกฟิกย้ายสำนักงานใหญ่ไปที่นั่นในทันที

Novel-Lucky

2 กองทัพทหารต่อสู้สงครามที่จัดตั้งขึ้นใหม่จากเชลยศึก จะกลายมาเป็นขบวนทัพทหารหยิงโจว รับผิดชอบความปลอดภัยภายในจังหวัดหยิงโจว โดยพวกเขาจะมุ่งเน้นการป้องกันทางใต้เป็นหลัก

ด้วยมีประตูเทเลพอร์ตข้ามประเทศ เพียง 2 กองทัพทหาร จึงเพียงพอแล้ว

สำหรับตำแหน่งขุนพลเอกแห่งขบวนทัพทหาร โอหยางโชวตั้งใจจะมอบมันให้ 1 ใน 3 วีรบุรุษแห่งช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ซ่ง จางซีเจี๋ย สำหรับขุนพลคนอื่นๆอย่างเยว่เฟย ที่ยังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาทางทหาร โอหยางโชวมีแผนการอื่นสำหรับเขา

Novel-Lucky

ตอนที่ 1064 ภาพรวมสงครามระหว่างประเทศ

https://novel-lucky.blogspot.com

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 23

เฟิงฉิวฮวงรีบเดินทางกลับไปยังเมืองหงส์สาบสูญ

ระหว่างสงครามกับญี่ปุ่น กลุ่มกองทัพเปลวเพลิงได้ต่อสู้อย่างกล้าหาญ ทำให้เฟิงฉิวฮวงประสบความสำเร็จในการอัพเกรดเป็นดยุค การเดินทางกลับไปยังเมืองหงส์สาบสูญในครั้งนี้ของเธอ ก็เพื่อยื่นคำร้องขออัพเกรดเป็นเมืองหลวง

ดูเหมือนว่าอีกไม่นาน จีนจะได้ต้อนรับเมืองหลวงแห่งที่สาม

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น ผู้ว่าราชการจังหวัดฉีอ๋งโจว ไห่รุ่ย ได้รับคำสั่งให้เดินทางมายังเอโดะ เพื่อเข้ารับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดหยิงโจว

โอหยางโซวเลือกไห่รุ่ย ประการแรก เขามาจากฉีอ๋งโจว การทำงานที่นั่นนานเกินไปจะก่อให้เกิดอิทธิพลที่ไม่ดีในจังหวัด ประการที่สอง เขาเป็นคนที่มี

ความสามารถอย่างแท้จริง แต่เขาไม่รู้วิธีทำงานกับเหล่าผู้ทรงอำนาจ ทำให้เขาเหมาะสมที่จะทำงานคนเดียวบนเกาะ

การแต่งตั้งให้ไห่รุ่ยมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหยิงโจว นับว่าโอหยางโชวให้โอกาสกับเขา

ด้วยไห่รุ่ยอยู่ที่นั่น โอหยางโชวจะสามารถลดภาระเรื่องการปกครองของเขาลงและมุ่งเน้นไปที่สงครามระดับโลกได้

ในทวีปเอเชีย

นอกเหนือจากญี่ปุ่นที่ถูกจีนทำลายลงแล้ว ปานวันนั้น พร้อมกับที่โซลถูกยึด เกาหลีก็ล่มสลายลง หลังจากที่ไป๋ฉีทำลายหนานจางแล้ว เขาก็ทำลายเจนละในอีก 2 วันถัดไป

ต้าเซี่ยชนะสงครามทั้ง 3 ด้าน ทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

ไม่ต้องกล่าวถึงรางวัลอื่น เพียงแค่คะแนนการกุศล โอหยางโชวก็ได้รับมากถึง 1 ล้านแต้ม เขาขาดเพียง 400,000 แต้ม ก็จะเลื่อนเป็นตำแหน่งสูงสุดอย่างบุตรแห่งสวรรค์

Novel-Lucky

โอหยางโชวอยากรู้อย่างแท้จริงว่า ไกอาจะมอบสิทธิประโยชน์ใดให้กับตำแหน่งบุตรแห่งสวรรค์ ในโลกของชาวจีน บุตรแห่งสวรรค์เป็นคำอธิบายโจวเทียนจื่อที่ดีที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบกับสงครามอันนัมแล้ว ต้าเซี่ยได้ทำลาย 4 ประเทศในครั้งนี้ อย่างไรก็ตาม คะแนนการกุศลที่เขาได้รับกับไม่มากเท่ากับตอนที่เขาทำลายอันนัม และนั่นก็หลังจากได้รับคะแนนพิเศษแล้ว

เหตุผลที่เป็นเช่นนั้น เพราะสงครามอันนัมเป็นสงครามแบบตัวต่อตัว เพียงแค่คะแนนที่ได้รับจากการสังหารผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ ก็มีมากกว่า 600,000-700,000 แต้มแล้ว

เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศแตกต่างออกไป ด้วยผู้เล่นที่เข้าร่วมเป็นจำนวนมาก ผู้เล่นฝ่ายศัตรูจึงไม่ได้เผชิญหน้ากับกองทัพ แต่กลับเผชิญหน้ากับผู้เล่นด้วยกัน เป็นผลให้คะแนนการกุศลที่โอหยางโชวได้รับมีน้อยกว่า

นอกเหนือจากสงครามระหว่างประเทศของจีนแล้ว ชวาก็ประสบความสำเร็จในการทำลายติมอร์ตะวันออก ขณะที่ยะโฮร์ก็ถูกเข้ายึดครองบรูไนได้ ด้วยเหตุนี้ อาเซียนจึงเหลือเพียง ชวา, ยะโฮร์, ลูซอน, เปียว และสยามเท่านั้น

Novel-Lucky

จากประเทศทั้งห้า ยะโฮร์, เปียว และสยาม ลงนามในสัญญากับต้าเซี่ย ที่จะไม่โจมตีซึ่งกันและกัน ต่อจากนี้ ต้าเซี่ยจะโจมตีลูซอนและชวา

ลูกซอนเป็นเม็ดถั่วที่ยากจะแตก ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับอันนัม เนื่องจากลูซอนไม่ได้ติดกับแผ่นดินใหญ่ การทำลายมันจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก และต้าเซี่ยจำเป็นจะต้องวางแผนการให้ดี

ชวาน่ากลัวยิ่งกว่า พวกเขามีผู้เล่นถึง 20 ล้านคน ซึ่งคิดเป็น 2 เท่าของญี่ปุ่น เพียงแค่กองทัพทหารองครักษ์เมืองหลวง ก็มีมากถึง 2 ล้านนายแล้ว มันไม่ใช่สิ่งที่ต้าเซี่ยจะสามารถสั่นคลอนได้โดยง่าย

และในตอนนี้ หลังจากที่ชวายึดติมอร์ตะวันออกได้ พวกเขาก็น่ากลัวยิ่งกว่าเดิม

เป็นธรรมดาที่โอหยางโชวตัดสินใจที่จะโจมตีลูซอนก่อน จากนั้นค่อยเป็นชวา หากประเทศทั้งสองฉลาดมากพอ พวกเขาจะจัดตั้งพันธมิตรขึ้น เพื่อต่อต้านการรุกรานของต้าเซี่ย

'ข้าต้องหาช่องโหว่' โอหยางโชวมีความคิดคร่าวๆในใจของเขาแล้ว

Novel-Lucky

นอกเหนือจากอาเซียนแล้ว สงครามของดินแดนก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น พวกเขากวาดล้างภัยคุกคามภายใน และกลายเป็นประเทศที่ทรงอำนาจที่สุดในเกมส์ที่เชื่อมต่อกับทิเบต

อินเดียเป็นประเทศเดียวในเอเชีย ที่สามารถจะต่อต้านจีนได้ ไม่ต้องกล่าวถึงเหตุผลอื่น เพียงแค่จำนวนผู้เล่นของพวกเขาก็มีมากถึง 100 ล้านคนแล้ว และเมืองหลวงเดลีของพวกเขา ก็มีกองทัพทหารองครักษ์ถึง 10 ล้านนาย

แค่คิดเกี่ยวกับมัน ก็ทำให้รู้สึกสั่นสะท้านแล้ว

แต่นี่ก็เป็นเหตุผลให้อินเดียอ่อนแอกว่าจีน มันมีเมืองหลวงเพียงแห่งเดียวเท่านั้น

นอกเหนือจากอินเดียแล้ว จักรวรรดิเปอร์เซียทางตะวันตกของจีนก็เริ่มมีอำนาจขึ้นมาอย่างเงียบๆ หลังจากสงครามระหว่างประเทศ มันก็ได้เริ่มก่อตั้งประเทศของตัวเองแล้ว

โอหยางโชวให้ความสำคัญกับประกาศจากระบบอย่างมาก เขาสังเกตเห็นว่าก่อนที่เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศจะสิ้นสุดลง ดยุค 10 อันดับแรก ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว เฟิงฉิวฮวงได้เป็นเพียงอันดับที่ 7 เท่านั้น

Novel Lucky

ลอร์ดแห่งเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก พุชกิ้น, ลอร์ดแห่งไรน์ แมนสเตน, ลอร์ดแห่งเบนกาลอร์ ดูราวา, ลอร์ดแห่งแอวิคฟอร์ท วิลเลี่ยม และลอร์ดแห่งวิค อองรี ทุกคนอยู่ในอันดับเหล่านั้น

แม้แต่ซีซาร์ก็อัพเกรดเป็นดยุคได้อย่างราบรื่น โดยเป็นลำดับที่ 10

นอกเหนือจาก 10 อันดับแรกแล้ว ยังมีลอร์ดคนอื่นอีกที่เลื่อนเป็นดยุค แต่ไม่ได้รับการประกาศ

หลังจากเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ เกมส์ก็ได้เข้าสู่ช่วงเวลาการต่อสู้ของจักรวรรดิ เหล่าลอร์ดที่ไม่ได้เลื่อนเป็นดยุค ถูกกำหนดให้ถูกกำจัด

นอกเหนือจากเอเชียแล้ว โอหยางโซวยังให้ความสำคัญกับสถานการณ์สงครามในอเมริกาเหนือ

มีข่าวว่า จักรวรรดิดอว์สันได้ยึดครองปานามา และเข้าควบคุมคลองปานามาแล้ว พวกเขาได้ควบคุมเส้นทางเดินเรือระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและแอตแลนติดแล้ว

สิ่งนี้มีความหมายว่า จักรวรรดิดอว์สันจะเริ่มขยายอิทธิพลของพวกเขาไปยังภายนอกแล้ว

NovelLucky

ต่อจากนี้ จักรวรรดิดอว์สันจะเร่งขยายอำนาจของพวกเขาไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว เพื่อต่อสู้กับมหาอำนาจทางทะเลอย่างต้าเซี่ย ยักษ์ใหญ่ทั้งสองกำลังจะมีช่วงเวลาแห่งการเผชิญหน้าซึ่งกันและกันแล้ว

ถัดไปเป็นยุโรป

ในเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ อังกฤษ, สเปน, ฮอลแลนด์, ฝรั่งเศส และประเทศอื่นๆในยุโรป ได้พุ่งเป้าของพวกเขาไปที่แอฟริกาอย่างน่าประหลาดใจ และพวกเขาก็ได้ในสิ่งที่ต้องการอีกด้วย

การล่าอาณานิคมแอฟริกาในประวัติศาสตร์ของพวกเขา กำลังจะเกิดขึ้นซ้ำรอยอีกครั้ง

นอกจากนี้ ต้าเซี่ยเองก็มีแผ่นดินในแอฟริกา ทวีปแอฟริกาในอนาคตจึงจะน่าตื่นเต้นมากขึ้นเรื่อยๆ

อิตาลีและกรีซหันเหสายตาของพวกเขาไปยังยุโรป พยายามสร้างอำนาจของพวกเขาในแผ่นดินใหญ่ และเพิ่มสิทธิ์ในการกล่าวของพวกเขาในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

Novel-Lucky

ต่อจากนี้ ทั่วทั้งทวีปยุโรปจะต้อนรับเวทีใหม่ คนที่อ่อนแอจะถูกคนที่แข็งแกร่งกลืนกิน พวกเขาจะถูกกำจัดออกไปจากยุโรป ซึ่งสถานการณ์จะคล้ายกับยุคเลียดก๊กของจีน

ถัดไปเป็นจักรวรรดิอาหรับที่เชื่อมต่อกับเปอร์เซีย

จากการสรุป ช่วงเวลาในอนาคต ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจะไม่สงบ หากต้าเซี่ยต้องการจะยืนอยู่ที่นั่น พวกเขาจะต้องเผชิญกับความท้าทายมากมาย

โดยเฉพาะเมื่อมีการรวมตัวกันมากขึ้นในเกมส์ ราชวงศ์ใหม่มากมายที่ก่อตั้งขึ้นมา ไม่ต้องการจะเห็นต้าเซี่ยอยู่ที่นั่น

"เส้นทางข้างหน้านั้นยาวไกลและยากลำบาก" โอหยางโชวคิดอย่างลึกซึ้ง

ทั้งหมดเป็นเพียงแค่ผิวเผิน สิ่งที่ซ่อนอยู่ในความวุ่นวายนี้เป็นมือที่มองไม่เห็น 2 ข้าง หนึ่งคือหัตถ์เงิน และอีกหนึ่งคือพรรควิชาการ

มันดูเหมือนว่าทั้งสองจะไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ก็เป็นพวกเขาที่ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ทั่วโลก

Novel Lucky

หากไม่มีการคงอยู่ของโอหยางโชว มือทั้งสองนี้อาจจะเริ่มพัฒนาตัวเองขึ้นในปีที่ 5 ของไกอา และมันก็จะจบลงด้วยพวกเขาเผชิญหน้ากัน

สำหรับตอนนี้?

ต้าเซี่ยอยู่ตรงกลาง พวกเขาดูรุ่งโรจน์อย่างแท้จริง แต่ในความเป็นจริงแล้วพวกเขายืนอยู่บนชั้นน้ำแข็งบางๆ

"โลกนี้เป็นดั่งเกมส์หมากรุก ใครเป็นตัวหมาก และใครเป็นผู้เล่น?" โอหยางโชวยังคงไม่สามารถจะตอบคำถามนี้ได้

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 24

สีอ๋งป้าและกลุ่มของเขามาถึงเอโดะ เพื่อพูดคุยเรื่องการแบ่งญี่ปุ่น

Novel-Lucky

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยในกองทัพทางเหนือยังคงรออยู่ที่เอโดะ เพื่อฟังผลการแบ่งญี่ปุ่น เมื่อเห็นสึอ๋งป้าและกลุ่มของเขาเดินเข้ามา พวกเขาก็แสดงความเย้ยหยัน ยางคนก็ตำหนิพวกเขาอย่างเสียหาย

โชคดีที่โอหยางโชวเข้าใจตำแหน่งของเขา และพาพวกเขาเข้าไปยังที่พักอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากทั้ง 2 ฝ่าย ไม่มีความขัดแย้งกัน การแบ่งญี่ปุ่นจึงเป็นไปอย่างราบรื่น

โอหยางโชวไม่คิดเลยว่าตี่เฉินจะรู้จักใช้คนได้ดีเช่นนี้ "นั่นยอดเยี่ยม อย่างน้อยมันก็ช่วยประหยัดเวลาและความพยายาม"

สึอ๋งเสนอว่า เขาหวังที่จะร่วมมือกับต้าเซี่ยในเส้นทางทางเรือไปยังอเมริกา แต่โอหยางโชวก็ปฏิเสธมัน

โอหยางโชวมองเห็นแรงจูงใจของดินแดนหานตาน

ก่อนสงครามกับญี่ปุ่น ดินแดนหานตานผูกขาดเส้นทางการค้านี้ และการค้าทางเรือของพวกเขาก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

Novel Lucky

ตอนนี้ ต้าเซี่ยและดินแดนหงส์สาบสูญก้าวเข้ามาแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเป็นกังวล

ไม่ต้องกล่าวถึงดินแดนหงส์สาบสูญ พวกเขาไม่มีประสบการณ์การทำการค้าทางเรือมากนัก และพวกเขาก็เพิ่งจะเริ่มสร้างศูนย์กลางการค้าทางเรือของพวกเขา ตี่เฉินจึงไม่ได้สนใจมากนัก

ที่สำคัญก็คือ ต้าเซี่ย

ในด้านการค้าทางเรือ ต้าเซี่ยเป็นดั่งปรมาจารย์ แม้แต่ในปัจจุบัน มีดินแดนมากมายอย่างราชวงศ์ดอว์สันก้าวเข้ามา ต้าเซี่ยก็ยังคงเป็นอันดับหนึ่ง

สิ่งสำคัญก็คือ ต้าเซี่ยได้ควบคุม ช่องแคบมะละกา, อ่าวเอเดน, ช่องแคบยิบรอลตาร์ และแหลมกู๊ดโฮป

ช่วงเวลาที่ต้าเซี่ยเข้าสู่มหาสมุทรแปซิฟิก ดินแดนหานตานคงจะไม่อยู่ในสถานการณ์ที่ดีเหมือนก่อนหน้านี้ นี่เป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ตี่เฉินไม่ยินดีที่จะเห็นโอหยางโชวยึดญี่ปุ่นได้

Novel-Lucky

จนถึงตอนนี้ เศรษฐกิจดินแดน ได้กลายเป็นองค์ประกอบสำคัญที่บ่งบอกถึงความแข็งแกร่ง

ในระดับโลก ดินแดนใดๆที่มั่งคั่งมักจะเป็นยักษ์ใหญ่ทางการค้า ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใด ตี่เฉินถึงได้ให้ความสำคัญกับเส้นทางการค้าทางเรือในมหาสมุทรแปซิฟิก

การปฏิเสธโดยตรงของโอหยางโชวทำให้สีอ๋งป้ารู้สึกหดหู่ ไม่ว่าตี่เฉินจะวางแผนอย่างไร ช่วงเวลาที่ดินแดนของราชาผสานเข้ากับดินแดนหานตาน ชะตากรรมตระกูลของสีอ๋งป้าก็ถูกผูกเข้ากับพวกเขาแล้ว

ทั้งสองได้ลงเรือลำเดียวกันแล้ว

เมื่อเห็นว่าสีอ๋งป้ากำลังจะจากไป โอหยางโชวก็กล่าวกับเขาว่า "พี่ชายสีอ๋งป้า เวลาได้เปลี่ยนไปแล้ว ไม่มีโลก และไม่มีสิ่งใดอยู่ในหิน"

เมื่อสีอ๋งป้าได้ยินเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าเขาหยุดลง แต่เขาก็ไม่ได้หันกลับมา และเพียงเดินจากไปเงียบๆ

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจออกมา

Novel-Lucky

.....

หลังจากส่งสีอ๋งป้าออกไปแล้ว โอหยางโชวก็เริ่มจัดแจงการแย่งปันต่างๆ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นไอเท็มระดับสูง

Novel-Lucky

ตอนที่ 1065 อาวุธระดับพระเจ้าทั้งสาม

https://novel-lucky.blogspot.com

ตั้งแต่ที่พวกเขาแบ่งสมบัติกัน มันเป็นธรรมดาที่เขาจะสนใจเพียงระดับทองคำขาวหรือสูงกว่า

สิ่งที่มีค่าที่สุดเป็นอาวุธระดับพระเจ้าทั้งสามของญี่ปุ่น คุซานากิ, ยาซานากิ โนะ มากาทามา และยาทา โนะ คากามิ เหล่านี้เป็นอาวุธประเทศของญี่ปุ่นที่ดร็อปออกมาจากการตายของจักรพรรดิเมจิ

ชื่อ : คุซานากิ(อาวุธระดับพระเจ้า)

ประเภท : อาวุธประเทศ

ความแข็ง : 85

ความคม : 88

ความทนทาน : 82

Novel-Lucky

ลักษณะพิเศษ : ทำลายอาวุธ(เมื่ออาวุธที่มีความแข็งต่ำกว่าคุซานากิมาปะทะกัน มีโอกาสที่อาวุธนั้นจะถูกทำลายในทันที), ไอเท็มเฉพาะ, ไม่สามารถทิ้งได้, ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้

ทักษะสังหาร : คลื่นดาบ(ปลดปล่อยดาบน้ำแข็งและระเบิดเพลิง ทักษะดาบทั้งสองนี้ เป็นการสังหารไร้รูป ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ เวลาคูลดาวน์ 1 เดือน)

การประเมิน : หนึ่งในสามไอเท็มระดับพระเจ้าของญี่ปุ่น มาจากหัวที่สี่ของโอโรจิ

.....

ชื่อ : ยาซานากิ โนะ มากาทามา

ประเภท : สมบัติราชวงศ์

สถานะ : โครงสร้างร่างกาย+2, ความเข้าใจ+2, โชคดี+8, เสน่ห์+3

Novel-Lucky

ลักษณะพิเศษ : ไร้ด่างพร้อย(ไม่สามารถปนเปื้อนสิ่งชั่วร้ายได้ หลบเลี่ยงปีศาจร้ายได้)

ลักษณะพิเศษ : รุ่งเรือง(ความเชื่อมั่นของประชาชนในดินแดน เพิ่มขึ้น 50%, ความรุ่งเรืองของดินแดน เพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : หนึ่งในสามไอเท็มระดับพระเจ้าของญี่ปุ่น รู้จักกันในชื่อ หินเทพเจ้า

.....

ชื่อ : ยาทา โนะ คากามิ

ประเภท : สมบัติลึกลับ

สถานะ : โครงสร้างร่างกาย+4, ความเข้าใจ+3, โชคดี+3, เสน่ห์+5

ลักษณะพิเศษ : ไร้ด่างพร้อย(ไม่สามารถปนเปื้อนสิ่งชั่วร้ายได้ หลบเลี่ยงปีศาจร้ายได้)

Novel-Lucky

ทักษะสังหาร : สะตั้น(ปลดปล่อยแสงออกมา ล็อกเป้าหมาย และทำให้ศัตรูไม่สามารถเคลื่อนที่ไปไหนได้ เวลาสะตั้นขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของเป้าหมาย ระยะเวลาในการคูลดาวน์ : ครึ่งปี)

การประเมิน : หนึ่งในสามไอเท็มระดับพระเจ้าของญี่ปุ่น แสดงถึงความชอบธรรม

.....

หลังจากพูดคุยกันแล้ว คุซานากิก็ถูกมอบให้กับการผจญภัยสีโลหิต, ยาซานากิ โนะ มากาทามา ถูกมอบให้กับเฟิงฉิวฮวง เพื่อให้เธอใช้ในการก่อตั้งประเทศ สุดท้ายคือ ยาทา โนะ คากามิ มันถูกทิ้งไว้ให้กับโอหยางโชว

เพื่อเป็นการชดเชย พันธมิตรใบไม้ร่วงและกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะได้รับอุปกรณ์ระดับทองคำขาวทั้ง 4 ชิ้นไป โอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงไม่ต้องการอุปกรณ์ใดๆ เพราะพวกเขาได้ไอเท็มพิเศษมาแล้ว

ยันต์เทเลพอร์ต : หลังจากเปิดใช้งาน จะสามารถสร้างประตูเทเลพอร์ตที่เมืองเป้าหมายได้

Novel-Lucky

มียันต์นี้ 2 แผ่น พวกเขาแบ่งกันคนละแผ่น โดยเฟิงฉิวฮวงที่ได้รับมา 1 แผ่น เธอเลือกที่จะสร้างประตูเทเลพอร์ตที่ฮอกไกโด เพื่อเป็นฐานในต่างประเทศ

สำหรับโอหยางโชว?

หยิบยันต์เทเลพอร์ตขึ้นมา ดวงตาของเขาแสดงให้เห็นว่ามีความคิดเกี่ยวกับมันอย่างลึกซึ้ง

หลังจากแบ่งเค้กกันแล้ว เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยก็เริ่มเทเลพอร์ตกลับ การผจญภัยสีโลหิต, ไซสือหยุนและคนอื่นๆโบกมือลาโอหยางโชว ขณะที่เฟิงฉิวฮวงมุ่งหน้าไปยังฮอกไกโด

เอโดะที่เคยอึกทึก กลายเป็นเงียบเหงาในฉับพลัน

จากแผนการ โอหยางโชวเตรียมจะเทเลพอร์ตไปยังโซล และทำหน้าที่เป็นประธานในการจัดการกับเรื่องหลังสงครามกับเกาหลี อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้รับยันต์เทเลพอร์ตมาแล้ว เขาก็เปลี่ยนใจ

ไม่กี่วันต่อมา โอหยางโชวยังคงอยู่ในเอโดะ แม้จะมีสิ่งต่างๆเกิดขึ้นในต้าหลี่ แต่เขาก็ไม่กลับไป

NovelLucky

ในระหว่างนั้น ไป๋ฉีนำกองทัพเข้ายึดเจนละได้อย่างราบรื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป้าหมายในสงครามระหว่างประเทศครั้งนี้ของต้าเซี่ยประสบความสำเร็จทั้งหมดแล้ว พวกเขาไม่เพียงแค่จะกำจัดมะเร็งร้ายเท่านั้น แต่ยังได้ใช้โอกาสนี้ในการขยายดินแดนของพวกเขาออกไปอีกด้วย

อย่างน่าประหลาด โอหยางโซวไม่ได้แสดงเจตนาว่าจะกลับไปเลย

.....

ย้อนกลับไปเมื่อ 2 วันก่อน, ณ เมืองหลวงต้าหลี่

หลังจากที่รู้ว่าต้วนเจิ้งชุนส่งฑูตไปยังต้าต้าเซี่ยด้วยความตั้งใจที่จะยอมอ่อนน้อม องค์ชายที่เป็นผู้เล่น ต้วนหง จึงไม่สามารถจะยืนนิ่งเฉยได้อีกต่อไป ไม่ใช่ว่าเป้าหมายตระกูลของเขาคือการเข้าควบคุมเมืองหลวงต้าหลี่หรอกหรือ?

หากต้วนเจิ้งชุนยอมแพ้ แล้วพวกเขาจะทำเช่นไรต่อ?

Novel-Lucky

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะหยุดต้วนเจิ้งชุนได้ ต้วนหงก็สามารถทำได้เพียงเลือกเส้นทางเสี่ยง เขาเลือกที่จะทำการรัฐประหาร และยึดอำนาจเมืองหลวงต้าหลี่ก่อนที่ฝุ่นจะจางลง

ปัญหาก็คือ กองทัพทหารองครักษ์ต้าหลี่ฟังเพียงแค่คำสั่งของต้วนเจิ้งชุนเท่านั้น การที่ต้วนหงจะสามารถรัฐประหารได้สำเร็จนั้น มันยากเทียบได้กับการปีนขึ้นสู่สรวงสวรรค์ โชคดีที่เขาอยู่ในพระราชวังมานานหลายปี และมีความสำเร็จบางอย่าง ขันที, นางในพระราชวัง และหญิงรับใช้ หลายคนถูกซื้อตัวโดยเขา ซึ่งมันเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เขาได้รับข้อมูลมากมาย

แต่เพื่อจะทำการรัฐประหาร ต้วนหงทำได้เพียงยืมพลังของผู้เล่นเท่านั้น

อย่างช่วยไม่ได้ พันธมิตรเสี่ยวเผชิญกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นหวังขณะที่พวกเขาพยายามแทรกแซงสงครามระหว่างต้าเซี่ยและพันธมิตรหยานหวง เป็นผลให้ตระกูลเสี่ยวถูกขับไล่ออกไป และพันธมิตรใบไม้ร่วงก็เข้ามาแทนที่ ทำให้ต้วนหงสูญเสียพันธมิตรไป

โชคดี ที่ยังมีกระบี่โลหิต

กล่าวถึงสมาคมนักฆ่านี้ พวกเขามีความสัมพันธ์กับโอหยางโชว ในระหว่างงานประมูลครั้งที่สอง พวกเขาได้รับการว่าจ้างจากชุนเซิ่นจุน และพยายามสังหารโอหยางโชวบนถนนการค้าในซิงตู

ตั้งแต่ตอนนั้น โอหยางโชวก็ให้กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิ้ลสเน็คพยายามตามหาฐานของกระบี่โลหิตเพื่อทำลายพวกเขา โชคดีที่กระบี่โลหิตรู้สถานที่ของพวกเขา และแสดงความเป็นมิตรกับโอหยางโชว ซึ่งมันเป็นเหตุผลที่เขายอมปล่อยพวกเขาไป

อีกด้าน กิลด์กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิ้ลสเน็คก็ถูกโอหยางโชวดึงเข้ามา และกลายเป็นองครักษ์อสรพิษทมิฬ

ผ่านไป 3 ปีนับตั้งแต่ตอนนี้ ชื่อเสียงของกระบี่โลหิตมีชื่อเสียงขึ้นมาในหมู่ผู้เล่น

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 24

คืนก่อนที่โอหยางโชวจะแบ่งเค้กหลังสงคราม

ต้วนหงได้ใช้เงินจำนวนมากจ้างมือสังหาร 10 อันดับแรกของกระบี่โลหิต ปล่อมเป็นขันที เพื่อเข้าสู่พระราชวังและสังหารต้วนเจิ้งชุน

Novel-Lucky

กล่าวได้ว่ากระบี่โลหิตนั้นกล้าหาญอย่างแท้จริง แม้แต่จักรพรรดิพวกเขาก็กล้าที่จะสังหาร เนื่องจากเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง ต้วนเจิ้งชุนจึงไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือ

คืนนั้น ต้วนเจิ้งชุนถูกลอบสังหารขณะที่หลับ

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งต้าหลี่ก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้า ต้วนเจิ้งชุนเป็นจักรพรรดิอันเป็นที่รักของประชาชน แม้ว่าประเทศกำลังยากลำบาก เขาก็ไม่เคยหยุดใส่ใจพวกเขา

ราชสำนักกลายเป็นสับสนวุ่นวายในฉับพลัน

จากพื้นฐานของระบบ องค์ชายต้วนหยูควรจะขึ้นมาครองบัลลังก์แทน แต่ในเวลานั้น ต้วนหงได้ก้าวออกมาท้าทาย และผลักความผิดในการลอบสังหารให้กับต้วนหยู

เสนาบดีหลายคนถูกซื้อโดยต้วนหง พวกเขาจึงก้าวออกมาสนับสนุนเขา กล่าวว่าเขามีความสามารถและเหมาะสมที่จะขึ้นครองบัลลังก์มากกว่า เป็นธรรมดาที่มีคนจำนวนมากสนับสนุนต้วนหยู โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ปรากฏตัวมาพร้อมกับต้วนเจิ้งชุน

Novel-Lucky

"ใครคือต้วนหง? เขาเป็นเพียงผู้เล่นประหลาดที่มีอดีตไม่แน่นอน แล้วเขาจะขึ้นครองบัลลังก์ได้อย่างไร?" ทั้ง 2 ฝ่ายถกเถียงกัน จนพวกเขาเกือบจะต่อสู้กันในราชสำนัก

เมื่อกองทัพทหารองครักษ์เห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ทำได้เพียงทำตัวเป็นกลางเท่านั้น เมืองหลวงต้าหลี่กลายเป็นสับสนวุ่นวายในฉับพลัน หากปราศจากการสนับสนุนของกองทัพทหารองครักษ์ ต้วนหยุนก็ต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างช่วยไม่ได้

บ่ายวันนั้น กองกำลังชั้นสูงของพันธมิตรใบไม้ร่วงที่ได้รับสมบัติแล้วกลับมายังต้าหลี่

เมื่อผู้นำกิลด์ ลั้วหวู่เฉิน ได้รับข่าว แม้ว่าเขาจะยังไม่รู้รายละเอียดปลีกย่อย แต่เขาก็ตระหนักได้ว่านี่เป็นโอกาสที่ดีที่จะช่วยต้าเซี่ยเข้ายึดต้าหลี่

โอหยางโชวได้บอกพวกเขาเกี่ยวกับความไม่พอใจของเขาต่อต้วนหงมานานแล้ว

เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นจักรพรรดิ ผลลัพธ์จะกลายเป็นหายนะ ลั้วหวู่เฉินจึงรีบติดต่อต้วนหยูในทันที และเขากล่าวว่าจะช่วยต้วนหยูในการสร้างเสถียรภาพในเมือง และช่วยให้เขาขึ้นครองบัลลังก์

Novel-Lucky

เมื่อต้วนหยูได้รับจดหมาย เป็นธรรมดาที่เขาจะเห็นด้วย

ด้วยการสนับสนุนของพันธมิตรใบไม้ร่วง ต้วนหยูได้ใช้อัตลักษณ์ของเขาในฐานะองค์ชาย สร้างความมั่นคงให้กับประเทศ เขาไม่ได้กล่าวถึงการขึ้นครองบัลลังก์ แต่เขากล่าวว่า "ร่างบิดาของข้ายังไม่ถูกฝัง ข้าจึงไม่กล้าที่จะกระหายบัลลังก์ ข้าจะใช้อัตลักษณ์ของข้าในฐานะองค์ชาย สืบสวนการลอบสังหารเขา ก่อนที่เรื่องนี้จะชัดเจน จะไม่มีการกล่าวถึงการขึ้นครองราชบัลลังก์"

การถอยหลัง 1 ก้าว และก้าวไปข้างหน้า 3 ก้าว ทำให้จังหวะของต้วนหงหยุดชะงักลงในทันที สิ่งที่ต้วนหยูทำเป็นไปตามหลักเหตุผล ต้วนหงไม่กล้าที่จะทำการตอบโต้ใดๆ ไม่อย่างนั้น เขาอาจจะถูกจับผิดได้

องค์ชายเข้ามารักษาเสถียรภาพของประเทศเป็นเรื่องปกติ และแม้แต่ผู้สนับสนุนต้วนหงก็ไม่สามารถจะต่อต้านได้

สิ่งที่น่าทึ่งก็คือ ทัศนคติของต้วนหยู 'ข้าจะไม่หยุดพักจนกว่าจะค้นหาความจริงได้" มันล้างความสงสัยทั้งหมดที่ว่าเขาเป็นผู้บงการออกไปได้ในทันที

สิ่งนี้ทำให้ตำแหน่งของเขาในราชสำนักมีเสถียรภาพมากขึ้น และแม้แต่กองทัพทหารองครักษ์ก็โน้มเอียงมาทางเขา

Novel-Lucky

ทันทีที่พวกเขาพบเบาะแส ที่ชี้ไปทางต้วนหง ไม่เพียงแค่เขาเท่านั้น แม้แต่ตระกูลของต้วนหงทั้งหมดก็จะประสบปัญหาใหญ่อีกด้วย

สถานการณ์ในต้าหลี่ กำลังพลิกกลับ 180 องศา

ต้วนเจิ้งชุนประเมินต้วนหงว่าเป็นคนที่มีทะเยอทะยานมากเกินกว่าความสามารถนั้นเป็นความจริง เนื่องจากเขาเตรียมที่จะรัฐประหาร เขาก็ควรที่จะสังหารต้วนหยูไปพร้อมกัน และกำลัดภัยคุกคามทั้งหมดไป

นอกจากนี้ การดำเนินการของเขายังแย่เป็นอย่างมาก เขาไม่สนใจแม้แต่พันธมิตรใบไม้ร่วง และปล่อยให้พวกเขาเข้าควบคุมต้าหลี่อย่างง่ายดาย นับได้ว่าพวกเขาพ่ายแพ้ในทุกด้านอย่างแท้จริง

.....

ในขณะที่พันธมิตรใบไม่ร่วงกลับมายังต้าหลี่ ซูตที่ต้วนเจิ้งชุนส่งออกมาก็ไปถึงเมืองสอดคล้อง

Novel-Lucky

เมื่อไป๋ฮัวได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว เธอก็รีบส่งฑูตไปยังเมืองหลวงทันที ในเวลาเดียวกัน เธอก็เขียนจดหมายถึงโอหยางโชวล

เมื่อโอหยางโชวได้รับรายงานแล้ว เขาก็สั่งให้กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรีย์ที่นำโดยโจชุน เทเลพอร์ตไปยังเมืองสอดคล้อง และมุ่งหน้าไปยังต้าหลี่

เขาสังเกตเห็นว่า โอกาสที่ดีที่สุดได้มาถึงแล้ว

ภายใต้การควบคุมของโอหยางโชว พันธมิตรใบไม้ร่วง, กองทัพ, คณะรัฐมนตรี และองครักษ์ซานไห่ ทั้งหมดเคลื่อนไหวโดยมีเป้าหมายในการเข้ายึดครองต้าหลี่

ตั้งแต่ที่โอหยางโชวเข้ามาจัดการมันด้วยตัวเอง ตระกูลของต้วนหงก็ชะตากรรมที่จะถูกทำลายลงในไม่ช้า

ภายใต้การสืบสวนขององครักษ์ซานไห่ ผู้ลอบสังหารก็คือ กระบี่โลหิต โอหยางโชวมีข้อมูลติดต่อผู้นำของพวกเขา และเขาได้เขียนจดหมายเพื่อถามเกี่ยวกับเรื่องนี้

NovelLucky

จากกฎของพวกเขา องค์กรลอบสังหารอย่างกระบี่โลหิต ไม่สามารถเปิดเผยผู้ว่าจ้างของตนได้

แต่ใครคือโอหยางโชว?

เขาเป็นลอร์ดที่ทำให้ทั่วทั้งเขตทุรกันดารอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขาได้ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์โดยตรงของต้าเซี่ย กระบี่โลหิตจึงไม่กล้าปิดบังอะไร

หากพวกเขาทำพลาด พวกเขาอาจจะถูกทำลายได้

เมื่อผู้นำกระบี่โลหิตได้ยินรับการยืนยันว่า ต้วนเจิ้งชุนกำลังจะยอมจำนนต่อต้าเซี่ยจริงๆ เขาก็ต้องการจะฉีกต้วนหงเป็นชิ้นๆ "เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับต้าเซี่ย แล้วพวกเขาจะเข้าไปแทรกแซงได้อย่างไร?"

หากเขารู้ว่าเรื่องนี้ซับซ้อนมากเช่นนี้ เขาก็คงจะไม่รับงาน

ในทันที เขาจัดการกับคนที่รับผิดชอบเรื่องนี้ และส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไปให้โอหยางโชว

Novel-Lucky

ตอนที่ 1066 ลอบโจมตีเกาะลูซอน

https://novel-lucky.blogspot.com

หลังจากได้รับข้อมูลจากมือสังหารที่ลอบสังหารต้วนเจิ้งชุนจากกระบี่โลหิตแล้ว โอหยางโชวจำเป็นต้องพิจารณาวิธีการใช้ข้อมูลนี้เป็นชิพต่อรองกับต้วนหยู

ต้วนเจิ้งชุนยินดีที่จะยอมอ่อนน้อม แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าต้วนหยูจะเป็นเช่นนั้น

แน่นอนว่า หากไม่มีต้าเซี่ยให้การสนับสนุน ต้วนหยูจะไม่สามารถขึ้นครองบัลลังก์ได้ ตอนนี้ มันขึ้นอยู่กับเขาแล้วว่าจะวางแผนปกป้องเชื้อพระวงศ์ตระกูลต้วน ขณะเดียวกันก็ทำให้มั่นใจว่าต้าเซี่ยจะสามารถเข้าควบคุมต้าหลี่ได้

โอหยางโชวส่งต่อมันให้กับคณะรัฐมนตรี และเขาจะตัดสินใจกลับไป

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 6 วันที่ 28

ณ เอโดะ

ในที่สุดโอหยางโชวก็ตัดสินใจเดินทางกลับ อย่างน่าประหลาด เขาไม่ได้เดินทางกลับด้วยประตูเทเลพอร์ต แต่เขากลับเลือกเดินทางกลับไปพร้อมกับกองเรือจักรพรรดิและกองเรือหยาซาน

นอกจากกองเรือทั้งสองแล้ว กลุ่มกองทัพเสือดาวพร้อมด้วยกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ก็ติดตามไปด้วย

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองจะอยู่ประจำการที่จังหวัดหยิงโจวชั่วคราว หลังจากที่สำนักกองคมนตรีเสร็จสิ้นการจัดระเบียบกองทัพแล้ว ขบวนทัพทหารหยิงโจว ก็จะกลายมาเป็นผู้รับผิดชอบการปกป้องจังหวัดหยิงโจว

เป็นธรรมดาที่กองเรือแปซิฟิกก็จะยังอยู่ที่นี่ก่อนด้วยเช่นกัน

เวลา 9.00 น. กองเรือขนาดใหญ่เดินทางออกจากเอโดะ มุ่งหน้าลงไปทางใต้

วันที่ 1 ของเดือนที่ 7 ขณะที่พวกเขาเดินทางผ่านช่องแคบยี่โจว เดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ บัฟและข้อจำกัดต่างๆที่เกี่ยวข้องก็ถูกลบออกไปแล้ว

NovelLucky

โลกได้ต้อนรับช่วงเวลาแห่งความสงบสุขชั่วคราว

ผู้ชนะกำลังยุ่งอยู่กับดินแดนใหม่ของพวกเขา ขณะที่ผู้แพ้ได้หายไปจากเขตทุรกันดารแล้ว

ผลก็คือ ไม่มีใครคาดคิดว่า ดินแดนใดจะเริ่มต้นสงครามระหว่างประเทศในทันทีที่สิ้นสุดเดือนนี้

โลกได้เข้าสู่สภาวะผ่อนคลาย ซึ่งก็รวมไปถึงลูซอนด้วย โอหยางโชวเข้าใจถึงจุดนั้น และได้ตัดสินใจโจมตีลูซอนขณะที่ไม่มีใครคาดคิด

.....

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 7 วันที่ 2

ณ เลาอาก

Novel-Lucky

พื้นที่หลักของลูซอนประกอบไปด้วย เกาะลูซอน, หมู่เกาะวิซายา และเกาะมินดาเนา เกาะลูซอนอยู่ทางเหนือ, หมู่เกาะวิซายาอยู่ตอนกลาง และเกาะมินดาเนาอยู่ทางใต้

เกาะลูซอนที่อยู่ทางเหนือมีขนาดใหญ่ที่สุดและมีประชากรมากที่สุด มันเป็นเกาะที่เจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจมากที่สุด มันผลิตข้าวและมะพร้าวได้เป็นจำนวนมาก ซิการ์ลูซอนก็มีชื่อเสียงไปทั่วโลก

เมืองหลวงมะนิลาตั้งอยู่ทางใต้สุดของเกาะลูซอน ขณะที่เลาอากตั้งอยู่ทางเหนือสุดของเกาะ

ในสมัยโบราณ เกาะลูซอนเป็นประเทศเล็กๆและถูกเรียกว่าลูซอน ในสมัยราชวงศ์ซ่งและหยวนเรือพ่อค้าชาวจีนมักจะเดินทางมาทำการค้าที่นี่

ในสมัยราชวงศ์หมิง ลูซอนถูกเรียกทั้งลูซอนใหญ่และลูซอนน้อย ตั้งแต่ปี 1571 ถึง 1898 ลูซอนก็ถูกยึดครองโดยสเปน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำไมมันถึงถูกเรียกว่าลูซอนเล็ก สำหรับลูซอนใหญ่มันใช้เรียกเกาะทั้งหมดที่สเปนยึดครอง

ในฐานะเมืองริมทะเล ในช่วงเช้าของเลาอาก ขณะที่เมืองเริ่มตื่นขึ้นอย่างช้าๆ เรือประมงเริ่มออกจากท่าเรือ และออกทะเลเพื่อหาปลา

Novel-Lucky

ในเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ ลูซอนไม่ได้มีส่วนร่วมในสงครามใดๆ จึงเป็นธรรมดาที่ประชาชนจะไม่เคยประสบปัญหาสงคราม และดูเหมือนว่าเมืองทั้งเมืองจะสงบสุขและเงียบอย่างแท้จริง

ขณะที่ลมทะเลพัดเข้ามา ตรอกซอกซอยต่างๆในเมืองก็เริ่มตื่นขึ้นอย่างช้าๆ

ในขณะนั้นเอง เรือรบจำนวนมากก็ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหน้าท่าเรือ ธงมังกรทะเลสีฟ้าที่เป็นสัญลักษณ์ของกองทัพเรือต้าเซี่ยโบกสะบัดไปพร้อมกับสายลม

ขณะที่เข้าใกล้ท่าเรือ กองเรือก็เร่งความเร็วขึ้น

ก่อนที่ประชาชนจะทันได้ตอบสนอง กองกำลังแนวหน้าก็มาถึงท่าเรือแล้ว

'ฮอง!ฮอง!ฮอง!'

เสียงยิงปืนใหญ่ที่ดังขึ้นอย่างฉับพลัน ได้ทำลายความเงียบสงบของมัน และทำให้ประชาชนในเมืองตื่นขึ้นจากการนอนหลับ

"เกิดอะไรขึ้น?"

Novel-Lucky

ผู้คนต่างพากันลุกขึ้นจากเตียงและรีบวิ่งออกมาที่ถนน เพื่อดูว่ามันเกิดอะไรขึ้น

"มันเป็นเสียงยิงปืนใหญ่ ที่ดังมาจากท่าเรือ" มีคนกล่าวขึ้น

"เป็นโจรสลัดหรือ?"

ประชาชนตื่นตระหนก พวกเขาไม่เคยเผชิญกับสงครามที่น่าหวาดกลัวมาก่อน และได้กลายเป็นสับสนวุ่นวายไป

ลอร์ดแห่งเมืองเลาอากตื่นขึ้นและได้รับข่าวกรองเกี่ยวกับท่าเรือที่ถูกยิงด้วยปืนใหญ่ "เร็วเข้า ไปตรวจสอบว่าพวกเขาเป็นโจรสลัดหรือศัตรู"

ลอร์ดของเมืองยังคงสงบอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ความสงบของเขาไม่สามารถช่วยเลาอากได้ ก่อนที่เขาจะทันได้รับคำตอบ กลุ่มกองทัพเสือดาวก็ได้ขึ้นฝั่งอย่างราบรื่นภายใต้คำสั่งของหานสิน

Novel-Lucky

กองทัพขนาดใหญ่พุ่งเข้าไปในเมือง โดยแทบจะไม่มีการต่อต้านใดๆ และสามารถเข้าควบคุมเมืองได้อย่างรวดเร็ว

จากนั้น โอหยางโชวก็นำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เข้าไปในคฤหาสน์ของลลอร์ด หานสินไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย เขานำกลุ่มกองทัพเสือดาวออกไป โดยใช้เลาอากเป็นศูนย์กลาง ทำการโจมตีพื้นที่โดยรอบ

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ยังคงอยู่ที่เลาอาก

ภายในคฤหาสน์ของลอร์ด โอหยางโชวได้นำยันต์เทเลพอร์ตออกมาและเปิดใช้งานมัน พร้อมกับแสงสีฟ้าเปร่งออกมา ประตูเทเลพอร์ตอันลึกลับก็ปรากฏขึ้นที่จตุรัส

ด้วยสิ่งนี้ ต้าเซี่ยจะมีสะพานเชื่อมกับลูซอน และสามารถเทเลพอร์ตกองทัพมาโจมตีได้ทุกเมื่อ นี่จะง่ายกว่าสงครามที่ต้องสงผ่านกองทัพผ่านทะเลมาก

นอกเหนือจากการเปิดประตูเทเลพอร์ตแล้ว องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ยังได้นำราชโองการของเขากลับไปยังต้าเซี่ย โดยเขาได้สั่งให้คณะรัฐมนตรีจัดข้าราชการกลุ่มหนึ่งเข้ามาควบคุมที่นี่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและดำเนินมัน

NovelLucky

โชคดี ขณะที่เขาเดินทางออกจากเอโดะ เขาได้แจ้งเรื่องนี้กับคณะรัฐมนตรีล่วงหน้าแล้ว ไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะไม่สามารถจัดการได้ในเวลาอันสั้น ในระหว่างเดือนแห่งสงครามระหว่างปรเทศ ต้าเซี่ยได้ขยายดินแดนของพวกเขาออกไป ทำให้พวกเขาต้องส่งข้าราชการกลุ่มใหญ่ไปยังเกาหลี, เจนละ, หนานจาง และหยิงโจว ตอนนี้ การที่พวกเขาต้องส่งข้าราชการอีกกลุ่มมายังลูซอน มันจึงทำให้พวกเขาเผชิญกับปัญหาอยู่บ้าง

สงครามลูซอนที่เกิดขึ้นในฉับพลัน ทำให้สิ่งต่างๆราบรื่นเกินกว่าที่คาด

ก่อนที่กองเรือจะมาถึงท่าเรือ ในความเป็นจริง พวกเขาได้ปะทะกับกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือลูซอนที่อยู่ทางเหนือ กองพลเรือนั้นไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือ พวกเขาจึงแทบจะไม่สามารถต่อสู้กลับได้เลย

ในเวลาไม่ถึง 2 ชั่วโมง กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรือลูซอนก็ถูกทำลายลงโดยสมบูรณ์

ในขณะนั้น เหล่าผู้เล่นลูซอนที่ยังหลับอยู่ ก็ได้รับประกาศจากระบบ

"ประกาศระบบ : ลอร์ดจากจีน ฉีเยว่หวู่ยี่ เริ่มสงครามระหว่างประเทศ ลูซอนเข้าสู่โหมดสงครามระหว่างประเทศ, เมืองหลวงมะนิลาเข้าสู่สภาวะฉุกเฉินระดับ 2"

NovelLucky

"ประกาศระบบ : ลูซอนเข้าสู่โหมดสงครามระหว่างประเทศ ประตูเทเลพอร์ต เมืองหลวงและดินแดนต่างๆจะถูกปิดกั้น ผู้เล่นที่ตายจะไม่สามารถฟื้นคืนได้ในช่วงเวลานี้"

ในขณะนั้น เหล่าผู้เล่นลูซอนได้เริ่มไปรวมตัวกันทางเหนือ

ขณะที่กองเรือเดินทางมาที่นี่ มันเป็นช่วงเวลาพิเศษเพราะเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศเพิ่งจะสิ้นสุดลง การยึดเลาอากจึงไม่ใช่เรื่องยาก

ส่วนที่ยากก็คือการรักษามันเอาไว้

หากพวกเขาปล่อยให้ต้าเซียกัดลูซอนเช่นนี้ แม้ลอร์ดแห่งลูซอน มาติงจะสามารถทนได้ แต่เหล่าผู้เล่น 8 ล้านคนในลูซอน ไม่สามารถจะทนได้ พวกเขาจะไม่ยอมหยุดจนกว่าจะสามารถยึดเลาอากกลับไปได้

หากปราศจากประตูเทเลพอร์ต โอหยางโชวคงจะไม่ต้องการทำให้ผู้เล่นลูซอนเหล่านี้โกรธเคือง

Novel-Lucky

แม้หลังจากที่เปิดประตูเทเลพอร์ตแล้ว โอหยางโชวก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะทำลายลูซอนทั้งหมดด้วยสงครามในครั้งนี้ พวกเขาเพิ่งจะผ่านสงครามระหว่างประเทศครั้งใหญ่มา และกองทัพก็หมดสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

ตราบเท่าที่พวกเขาสามารถปกป้องเลาอากเอาไว้ได้ มันก็นับเป็นชัยชนะของพวกเขาแล้ว

ที่หานสินนำกองทัพออกไปกวาดล้างพื้นที่รอบๆ ไม่ได้เพื่อขยายดินแดนของพวกเขา แต่มันมีเหตุผล 2 ประการที่ทำเช่นนั้น ประการแรก ปล้นสะดมเสบียง ประการที่สอง ปล้นสะดมช่างฝีมือและประชาชน

ด้วยเสบียงเหล่านี้ พวกเขาจะสามารถอยู่รอดในเลาอากได้เป็นเวลานาน

สำหรับช่างฝีมือและประชาชน แน่นอนว่าพวกเขาถูกนำมาเพื่อช่วยสร้างเสริมการป้องกันให้กับเลาอาก และทำให้มันกลายเป็นปราสาทเหล็กอันแข็งแกร่ง

กลุ่มข้าราชการที่คณะรัฐมนตรีส่งมา ได้เริ่มทำงานทันที

ด้วยความช่วยเหลือของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ ประชาชนบางส่วนถูกส่งไปตัดไม้ในป่าทั้งหมด และบางส่วนก็ไปจุดเพลิงเผาทุ่งหญ้ากว้าง

Novel-Lucky

ด้านนอกเลาอากไม่หลงเหลือที่ให้หลบซ่อนใดๆ

ไม่ที่ถูกตัดและหินจำนวนมากถูกส่งไปรวบรวมภายในเมืองและสะสมเอาไว้ พวกเขาจะใช้ทรัพยากรป้องกันเหล่านี้เพื่อเสริมการป้องกัน

โรงผลิตภายในเมืองก็เริ่มดำเนินการผลิตลูกศร

นอกจากนั้นแล้ว โอหยางโชวยังสั่งให้กองเรือขนอาวุธและเสบียงจำนวนมากจาเอโดะ เพื่อช่วยให้กองทัพผ่านจุดเริ่มต้นที่ยากลำบากที่สุดนี้

เมืองเลาอากในอนาคต จะอยู่ภายใต้การควบคุมของกองทัพ

ในท้ายที่สุด ที่นี่จะเป็นค่ายทหารยักษ์ที่มีหน้าที่ต่อสู้กับลูซอน

หลังจากเปิดประตูเทเลพอร์ตข้ามประเทศแล้ว โอหยางโชวก็ได้แจ้งไปยังกิลด์พันธมิตรว่า ให้พวกเขาส่งผู้เล่นที่ชื่นชอบการ PK มาช่วย

Novel-Lucky

ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า ก่อนที่ต้าเซี่ยจะส่งกองทัพไปโจมตีลูซอน จะมีการต่อสู้ PK ขนาดใหญ่ที่รอบๆเมืองเลาอากตลอดเวลา

ที่นี่จะกลายเป็นจุดศูนย์รวมของคนบ้า PK

.....

ระบบการบริหารจัดการของต้าเซี่ยแสดงได้อย่างเต็มที่ในเลาอาก

โดยที่โอหยางโชวไม่จำเป็นจะต้องเปิดปากใดๆ ในเวลาเพียง 2 วัน ทุกสิ่งก็ดำเนินไปในเส้นทางที่ถูกต้อง ด้านนอก หานสินได้นำกลุ่มกองทัพเสือดาวปะทะเข้ากับกองกำลังแนวหน้าของลูซอน

แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ต้องการบุกโจมตีลูซอนอย่างเต็มกำลังในเวลานี้ แต่โอหยางโชวก็ไม่ได้เรียกกลุ่มกองทัพเสือดาวกลับมา เพราะพวกเขาสามารถทำลายความเชื่อมั่นของศัตรูและแสดงให้พวกเขาเห็นถึงความแข็งแกร่งของกองทัพต้าเซี่ยได้

การปะทะในแนวหน้า และการก่อสร้างในแนวหลังดำเนินไปอย่างราบรื่น

Novel-Lucky

หลังจากได้รับคำร้องจากโอหยางโชว การผจญภัยสีโลหิตและคนอื่นๆก็กลายเป็นตื่นเต้น ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ประหลาดใจในความบ้าคลั่งของโอหยางโชว ขณะที่พวกเขาส่งกองกำลัง PK มาช่วยเหลือ

เมื่อเหล่าผู้เล่นจีนได้รับข่าวว่า ต้าเซี่ยได้สร้างประตูเทเลพอร์ตข้ามประเทศขึ้นที่นั่นแล้ว โดยที่โอหยางโชวไม่ต้องร้องขอ พวกเขาได้เทเลพอร์ตไปที่นั่นโดยตรงทันที

แน่นอนว่าโอหยางโชวยินดีต้อนรับพวกเขา

ในไม่กี่วันต่อมา เลาอากก็ได้กลาเป็นศูนย์รวมของผู้เล่นบ้า PK กว่า 100,000 คน

ผู้เล่นจำนวนมากเหล่านี้ ทำให้เกิดปัญหาด้านโลจิสติกส์ในเลาอาก โอหยางโชวจึงสั่งให้มณฑลอันนัมและจังหวัดฉีอ๋งโจว ส่งเสบียงมายังที่นี่ในทันที

ในเวลาเดียวกัน เขาก็ต้อนรับหอการค้าต่างๆในต้าเซี่ยที่ต้องการจะมาทำการค้าที่นี่

Novel-Lucky

เพื่อความปลอดภัยในน่านน้ำรอบๆ กองเรือหยาซาน 2 กองพลเรือ ได้มาประจำการที่ท่าเรือ ซึ่งเพียงพอจะรับรองความปลอดภัยของเหล่าเรือพ่อค้าได้

นอกจากนี้ ด้วยมีกองเรือมหาสมุทรอินเดียให้ความช่วยเหลือ กองเรือลูซอนจึงไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะสามารถลอบโจมตีเลาอากได้

ไกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 7 วันที่ 7

เมื่อเห็นว่าเลาอากมีเสถียรภาพแล้ว โอหยางโชวก็มอบอำนาจให้กับหานสิน ขณะที่เขาเดินทางกลับเมืองซานไห่ ภายใต้การปกป้องของกองเรือจักรพรรดิ

กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ ก็จะกลับไปยังค่ายหลักของพวกเขาด้วยเช่นกัน

Novel-Lucky